NORA ROBERTS

PROFEȚIA

CARTEA A DOUA DIN SERIA
ABIS ȘI TENEBRE

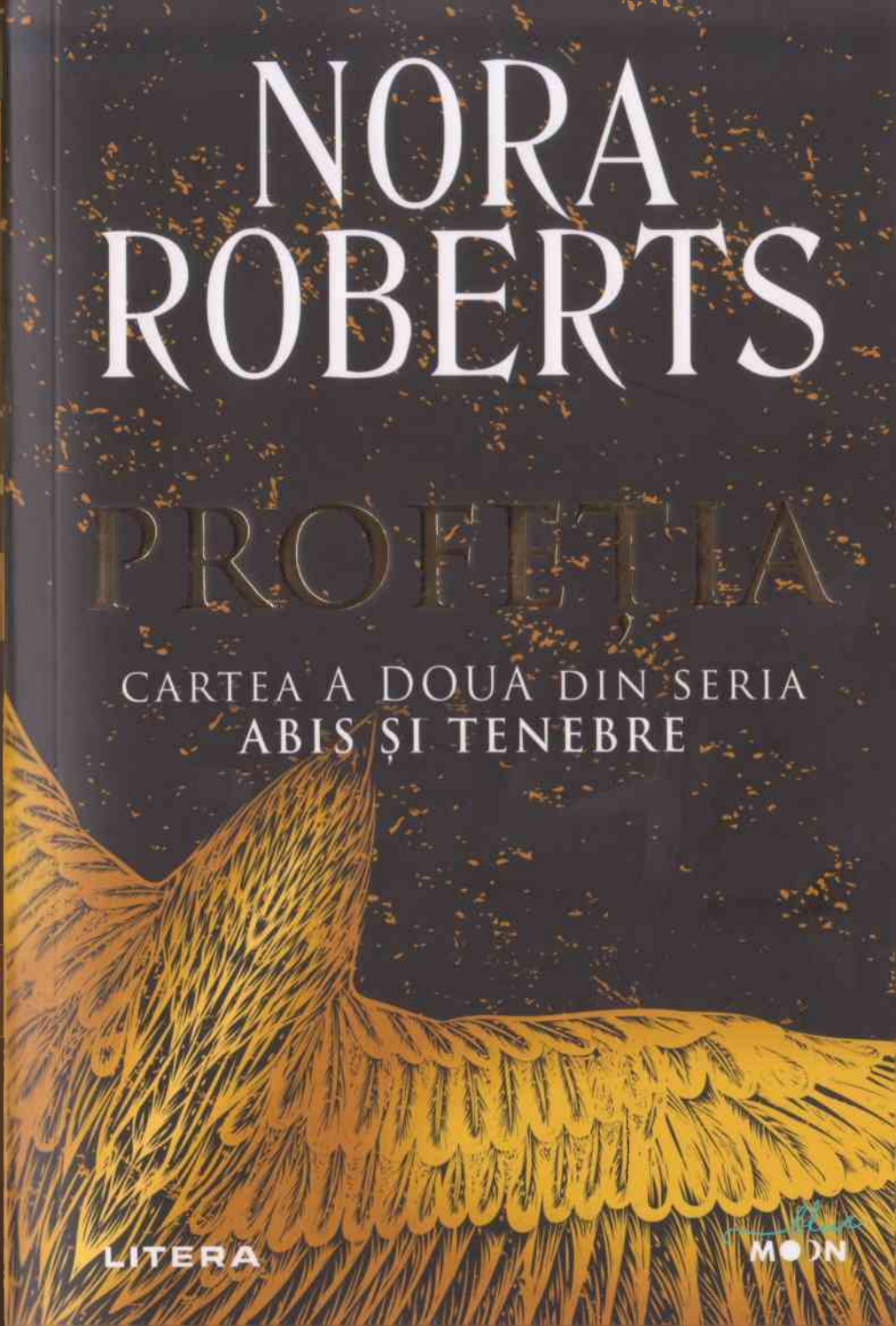

LITERA
MOON

Familia lor pare una obișnuită, iar viața lor nu are nimic ieșit din comun la prima vedere. Dar dincolo de granițele acestei ferme pașnice, s-a dezlănțuit o adevărată bătălie între forțele binelui și răului.

Fallon Swift, care are aproape 13 ani, nu știe mare lucru despre lumea dinainte – orașul în care au locuit părinții ei este acum o ruină și natura l-a copleșit, de când marea molimă a îmbolnăvit și a ucis miliarde de oameni. Călătoriile sunt periculoase, deoarece bande de rangeri ticăloșiți și de fanatici numiți Războinicii Purității sunt mereu în căutare de noi victime. Cei asemenea lui Fallon, înzestrați cu puteri supranaturale, sunt vânați peste tot, dar pentru ea a venit momentul să-și arate adevărata față – este Aleasa, salvatoarea omenirii.

„Roberts continuă povestea post-apocaliptică din seria *Abis și tenebre* cu întâmplări care sunt în același timp îndrăznețe și captivante (...) Este o încântare pentru cititor să facă cunoștință cu o nouă generație de personaje și o urmărească pe eroină cum își dezvoltă puterile și cum devine o adevărată conducătoare."
– Kirkus Reviews

„Roberts este o povestitoare înnăscută și este o plăcere să descoperi ce se întâmplă cu personajele. Romanul (...) este foarte potrivit pentru fanii distopiilor cu ritm alert și eroine principale puternice."
– Publishers Weekly

„Roberts spune povestea cu o asemenea pasiune, încât toate frazele pe carele citești îți învie în fața ochilor. (...) personajele sunt compuse din umbre și lumini și pot reprezenta fie binele, fie răul, ceea ce face ca *Profeția* să fie continuarea perfectă a primului volum din această trilogie."
– Shelf Life

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4830-3
9 786063 348303
eBook disponibil

NORA ROBERTS

PROFEȚIA

Traducere din limba engleză și note
ALINA ROGOJAN

LITERA

București
2020

Of Blood and Bone
Nora Roberts
Copyright © 2018 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Profeția
Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Faber Studio
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Profeția / Nora Roberts;
trad. din lb. engleză: Alina Rogojan –
București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-4830-3

I. Rogojan, Alina (trad.)

821.111

ALEGEREA

E necuprinsa slavă atât de-aproape de al nostru lut,
Și Domnul e atât de-aproape de om, acum și-n veac,
C-atunci când Datoria șoptește:
Tu fă, și nu-ntreba mai mult!
Tânărul îi răspunde: *Eu pot, și vreau s-o fac!*

– Ralph Waldo Emerson

Prolog

Se spune că un virus a adus sfârșitul lumii. Însă a fost vorba de magie, neagră ca o noapte fără lună. Virusul i-a fost doar arma: un torent de săgeți spintecând aerul, gloanțe mute lovind de nicăieri, o lamă zimțată mușcând din carne. Și totuși, gesturile inocente – atingerea unei mâini, sărutul de noapte bună al unei mame – au răspândit Blestemul, condamnând miliarde de oameni la o moarte bruscă, brutală și hidoasă.

Mulți dintre cei care au supraviețuit acelui prim măcel șocant au murit de propria lor mână sau uciși de alții, în vâltoarea lumii sufocate de tentaculele spinoase ale nebuniei, durerii și fricii. Alții, apoi, nereușind să-și găsească adăpost, hrană, apă curată și medicamente, s-au veștejit, pur și simplu, pe picioare, și au murit așteptând un ajutor și o rază de speranță care nu au mai sosit niciodată.

Coloana vertebrală a tehnologiei s-a frânt, lăsând loc întunericului, tăcerii. Guvernele s-au prăbușit, pierzându-și puterile și privilegiile.

Blestemul n-a ținut cont de guverne, de dictatori, de parlamente sau de regate. S-a înfruptat, cu egală lăcomie, din președinți și din țărani.

Din mărunțaiele întunericului, lumini stinse de mii de ani s-au reaprins, pâlpâitoare.

Din haos a țâșnit magia – și albă, și neagră. Puterile readuse la viață dădeau putința alegerii între bine și rău, între lumină și întuneric.

Unii aveau să aleagă mereu întunericul.

Nepământenii împărțeau cu omul ceea ce mai rămăsese din lume. Iar aceia dintre ei care îmbrățișau întunericul – fie ei oameni sau ființe magice – atacau nemilos, transformând orașe mărețe în mormane de dărâmături, vânându-i pe cei care se ascundeau de ei sau luptau împotriva lor – ca să-i distrugă sau să-i înrobească, scăldându-se în sângele cadavrelor ce înțesau pământul.

Guvernele, cuprinse de panică, și-au trimis armatele ca să-i adune pe supraviețuitori și să „îi țină în frâu" pe Nepământeni. Și astfel, o copilă care își descoperise aripile putea trezi legată și aruncată pe o masă de laborator, în numele științei.

În falsa și pervertita lor virtute, nebunii îl invocau pe Dumnezeu. Astfel, ei stârneau teamă și ură ca să-și poată forma propriile armate, cu care să nimicească tot ceea ce era „altceva". Magia, susțineau ei, era urzită de mâinile diavolului, iar toți cei care o posedau erau demoni buni doar de trimis înapoi în iad.

Cete de Ucigași străbăteau orașele în ruine, șoselele și drumurile lăturalnice, ca să incendieze și să ucidă tot ce le ieșea în cale – căci le făcea plăcere. Oamenii aveau să găsească mereu căi de-a fi cruzi cu semenii lor.

Într-o lume atât de dată peste cap, cine ar fi putut să-i împiedice?

Însă la urechile oamenilor ajunsese un zvon, murmurat în plină zi, rostit răspicat în întuneric, un zvon despre o războinică ce urma să vină. Aceasta, fiică a tribului Tuatha De Danann[1], avea să rămână ascunsă până la sorocul la care avea să-și ia sabia și scutul ca să pornească la luptă. Până la sorocul la care ea, Aleasa, avea să conducă ofensiva luminii împotriva întunericului.

Însă lunile se transformară în ani, iar lumea rămase dată peste cap. Vânătorile, raidurile și atacurile continuară.

Unii se ascundeau, ieșind pe furiș la adăpostul întunericului ca să scormonească prin gunoaie sau ca să fure atât cât să mai supraviețuiască o zi. Unii alegeau să pornească la drum, într-o călătorie nesfârșită spre nicăieri. Alții se refugiau în pădure ca să vâneze, sau pe câmpuri, ca să cultive plante. Unii formau comunități când

[1] Trib supranatural din mitologia irlandeză, despre care se crede că îngloba principalele zeități ale Irlandei precreștine

mai restrânse, când mai numeroase, ce se zbăteau să supraviețuiască într-o lume în care o mână de sare valora mai mult decât aurul.

Iar unii, precum erau cei care descoperiseră și repopulaseră New Hope, reconstruiau.

Când venise sfârșitul lumii, Arlys Reid transmisese totul de la pupitrul de știri din New York, pe care îl preluase în timpul marii catastrofe. Privise orașul arzând în jurul ei, iar la final alesese să le spună adevărul tuturor celor care încă o mai puteau auzi, iar apoi să fugă.

Văzuse moartea îndeaproape și ucisese ca să supraviețuiască.

Văzuse coșmarurile și miracolele.

Ea, alături de o mână de oameni, printre care și trei copii sugari, găsise pustiu orășelul dintr-o zonă rurală și îl botezaseră New Hope. Iar acolo rămăseseră pe baricade.

Acum, în Anul Patru, New Hope găzduia peste trei sute de persoane, avea un primar și un consiliu local, o forță de poliție, două școli, dintre care una pentru pregătirea și educarea întru magie, o grădină și o cantină comunitare, două ferme, dintre care una cu moară pentru făină și cereale, o clinică medicală dotată și cu un mic cabinet stomatologic, o bibliotecă, un arsenal și o miliție.

Aveau doctori, vindecători, erboriști, țesători, cercuri de cusut, instalatori, mecanici, tâmplari, bucătari. Unii dintre ei își câștigaseră existența din acele meșteșuguri și în lumea de dinainte. Cei mai mulți studiaseră și le învățaseră în cea de acum.

Forțele de securitate înarmate stăteau de pază neîncetat. Și, deși rămânea o activitate voluntară, aproape toți locuitorii orașului participau la pregătiri de luptă și de mânuire a armelor.

Masacrul din New Hope, care se petrecuse în primul lor an acolo, rămânea o cicatrice sângerândă în inimile și în mințile lor. Acelei cicatrici, precum și mormintelor celor uciși, li se datora formarea miliției și a trupelor de salvare ai căror membri își riscau viețile ca să-și salveze semenii.

Arlys se opri pe trotuar, cu privirea ațintită către New Hope, și înțelese de ce era important. De ce totul era important. Însemna mai mult decât simpla supraviețuire, așa cum se petrecuseră lucrurile în

acele câteva luni oribile de la început. Însemna chiar mai mult decât eforturile de reconstruire care urmaseră.

Era viață și, asemenea orașului, era speranță.

Era important, își spuse ea acum, că Laurel – care era elf – tocmai ieșise în acea dimineață răcoroasă de primăvară să mătură veranda clădirii în care locuia. Ceva mai sus pe stradă, Bill Anderson își lustruia vitrina magazinului, iar înăuntru rafturile gemeau de zeci și zeci de obiecte utile, care puteau fi lesne obiect de troc.

Fred, tânăra rezidentă care înfruntase, alături de Arlys, ororile lumii subterane a New Yorkului în scopul de a reuși să fugă, probabil că era ocupată în momentul acela în grădina comunitară. Fred, cu aripile ei magice și cu optimismul ei nesecat, trăia fiecare zi plină de speranță.

Rachel – doctor și o foarte, foarte bună prietenă a ei – veni să deschidă ușile clinicii și să o salute cu o fluturare de mână.

– Unde-i bebelușul? îi strigă Arlys.

– Doarme – doar dacă nu cumva l-a luat iar Jonah din pătuț pe când eram întoarsă cu spatele. Omul ăsta e complet topit de dragul copilului.

– Așa e și firesc pentru un tătic. Nu cumva azi ai consultul de șase săptămâni, doamnă doctor? E o zi mare pentru tine.

– Tocmai mi-am confirmat – căci îmi sunt propria pacientă – că totul e în regulă, însă Ray va face asta oficial. Și pentru tine e o zi mare. Cum te simți?

– Grozav. Încântată. Puțin neliniștită.

– Am să te urmăresc și eu, și vreau să te întorci aici după ce termini.

– Mă voi întoarce, spuse Arlys, punându-și mâna pe burta cât un munte. Copilașul ăsta ar trebui să fie gata să vină pe lume. Dacă mai așteaptă mult, nu voi mai putea să merg nici măcar împleticindu-mă.

– O să vedem la consult. Bună dimineața, Clarice, spuse Rachel în vreme ce, pe aleea de la intrare apăru primul pacient al zilei. Intră. Mult succes, Arlys. Te vom asculta.

Arlys se puse în mișcare cu pași greoi de-a dreptul, dar se opri în clipa în care se auzi strigată pe nume.

Îl aștepta pe Will Anderson, vecinul ei din copilărie, în prezent ajutor de șerif și, după cum se dovedise în cele din urmă, iubirea vieții ei.

Acesta își puse o mână peste mâna pe care Arlys și-o ținea pe abdomen, o sărută, apoi o întrebă:

– Te conduc la muncă?

– Sigur.

Își împleti degetele cu ale ei și se îndreptară împreună spre locul în care Will își petrecuse primele luni în comunitate.

– Ai ceva împotrivă dacă stau și eu să mă uit?

– Poți s-o faci, dacă dorești, însă nu știu cât o să dureze să pregătim totul. Chuck e optimist, dar...

– Dacă Chuck spune că putem s-o facem, înseamnă că așa e.

Cu stomacul zvâcnindu-i de emoție, Arlys expiră prelung.

– Trebuie să te-nsoțesc acolo.

Chuck fusese principala ei sursă jurnalistică în timpul Blestemului, un hacker și geniu în informatică, care, în prezent, era stăpân peste întreaga tehnologie pe care o aveau la dispoziție. Din subsolul clădirii, firește. Individul era recunoscut pentru tendința de a locui în subsoluri.

– Vreau să te văd la muncă, adăugă Will.

– Cum numești ceea ce fac acasă cu *Buletinul de Știri din New Hope*?

– O numesc muncă și un beneficiu pentru comunitate. Însă vorbim de o transmisiune în direct, iubito. Se cheamă că-ți faci meseria.

– Știu că unii sunt îngrijorați de riscul pe care ni-l asumăm, le e teamă să nu atragem atenția asupra acestui oraș. Genul de atenție nedorită.

– Riscul merită asumat. Și, pe lângă faptul că Chuck știe ce face, vom avea scuturile magice activate. Dacă poți ajunge la o persoană de dincolo de noi, poți ajunge la o sută. Dacă poți ajunge la o sută, cine știe ce va fi mai departe. Multă lume încă nu are informații despre ce naiba se petrece, ori de unde să facă rost de ajutor, provizii, medicamente. Știrile sunt ceva important, Arlys.

Pentru ea era important, chiar foarte important – și faptul că el își risca viața în câte o misiune de salvare, așa că îi spuse:

– Tocmai mă gândeam la lucrurile care sunt cu adevărat importante.

Se opri în fața casei, se întoarse spre el.

– Tu ești în fruntea listei.

Ocoliră casa prin spate ca să ajungă la ușa ce dădea spre subsol. Înăuntru, o încăpere ce fusese cândva o foarte spațioasă cameră de zi pentru întreaga familie, se transformase acum în visul fierbinte al unui pasionat de calculatoare. Asta, dacă visul ar fi presupus ca respectivul să încropească ceva dintr-un talmeș-balmeș de componente, cabluri, memorii și plăci de bază, să scotocească prin calculatoare devenite piese de muzeu, să reconfigureze unități desktop și laptopuri și să atârne ici și colo diverse monitoare.

Arlys își spuse că, cel mai probabil, Chuck chiar visase la așa ceva.

Chuck era așezat în fața unuia dintre pupitrele de comandă, purtând un hanorac și o pereche de pantaloni largi, presărați cu mai multe buzunare, plus o șapcă de baseball pusă invers peste părul recent decolorat cu ajutorul stilistei comunitare. Bărbuța ascuțită și-o vopsise în roșu aprins.

Reluând tema roșului aprins, buclele lui Fred fluturară atunci când ea se ridică brusc din locul în care stătuse așezată alături de trei copii în vârstă de patru ani și de o grămadă de jucării.

– Iată și vedeta! Eu sunt directorul de producție, trepădușul și asistentul de filmare.

– Credeam că eu sunt trepădușul, spuse Katie, mama celor trei, pe care-i supraveghea în timp ce stătea cocoțată pe brațul canapelei ponosite pe care Chuck o folosea adesea drept pat, după cum bine știa Arlys.

– Al doilea trepăduș din studio și supraveghetoarea amplificatoarelor.

Katie își privi gemenii – Duncan și Antonia:

– Sunt entuziasmați. Sper, doar, că ei – și toți ceilalți – știu ce fac.

– Îi dăm drumul pentru Arlys și Chuck, spuse Duncan, zâmbind larg către maică-sa. Eu și cu Tonia.

– Dă-i tare! chicoti Tonia, ridicând o mână.

Duncan își apăsă palma peste a ei. Apăru o lumină scânteietoare.

– Nu încă.

Hannah, blondă și trandafirie prin contrast cu părul brunet al gemenilor, se ridică. O bătu ușor pe mama ei peste picior, ca să o liniștească, apoi se duse la Arlys și o întrebă:

– Când vine bebelușul?

– În curând. Sper.

– Pot să privesc?

– Ăăă...

Râzând, Katie se ridică și, luând-o în brațe pe Hannah, o sărută, zicând:

– Probabil c-ar face-o.

– Nu știu ce să zic de asta, fetițo, spuse Chuck, întorcându-se spre ei cu tot cu scaun. Dar ești pe punctul de a privi un eveniment istoric și debutul *Buletinului de Știri din New Hope.*

– Suntem gata de emisie?

Chuck rânji către Arlys, schițând, cu degetul, un gest de salut.

– Suntem gata de emisie. Cât se poate de gata, cu puțin ajutor din partea amplificatoarelor noastre.

Gemenii săriră în picioare, cu ochii scânteind.

– Nu încă, nu încă, zise Arlys ținându-i de data asta în frâu. Mai trebuie să mă uit peste notițele mele și... diverse chestii. Am nevoie de câteva minute.

– Noi tot aici vom fi, îi spuse Chuck.

– Bun, OK, mai lasă-mi puțin timp.

Cuprinsă de o spaimă la care nu se așteptase, Arlys ieși din nou cu dosarul în care își strânsese notițele.

Fred veni în spatele ei.

– N-ar trebui să ai emoții.

– O, Iisuse, Fred.

– Vorbesc serios. Ești foarte bună la asta. Ai fost dintotdeauna foarte bună.

– Am ajuns la pupitrul de știri din New York pentru că toată lumea a murit.

– De asta ai ajuns acolo în momentul respectiv, o corectă Fred. Tot acolo ai fi ajuns, numai că ceva mai târziu, crede-mă.

Apropiindu-se, Fred își puse mâinile pe umerii lui Arlys.

– Mai ţii minte ce ai făcut în acea ultimă zi?

– Încă mai am coşmaruri despre asta.

– Cum ai reacţionat, continuă Fred, atunci când Bob ţi-a pus pistolul la tâmplă, în timpul unei transmisiuni în direct. Ai rezistat. Şi ce ai făcut atunci când el s-a sinucis chiar acolo, chiar lângă tine? Ai rezistat, ba chiar ai făcut mai mult de-atât. Ai privit direct în cameră şi ai spus adevărul. Ai făcut-o fără notiţe şi fără prompter. Fiindcă asta faci tu. Le spui oamenilor adevărul. Asta vei face şi acum.

– Nu ştiu de ce sunt atât de neliniştită.

– Poate să fie din cauza hormonilor?

Frecţionându-şi abdomenul, Arlys râse.

– Poate. Hemoroizi, arsuri la stomac şi hormoni. Să aduci pe lume un copil e o adevărată aventură.

– De-abia aştept să-mi trăiesc şi eu aventurile, oftă Fred, aruncând o privire peste grădina din spatele casei. Îmi doresc un trilion de copii.

Arlys spera că avea să ducă la bun sfârşit măcar sarcina de acum – şi asta, cât de repede.

Însă deocamdată avea o treabă de făcut, aşa că zise:

– Bine, bine. Cum arăt?

– Fabulos. Dar azi am să-ţi servesc şi drept make-up artist. Am să te pudrez şi am să te rujez pentru cameră, şi-atunci vei arăta grozav.

– Te iubesc, Fred. Pe cuvânt.

– O, şi eu te iubesc, pe cuvânt.

Arlys o lăsă pe Fred s-o pudreze şi s-o rujeze, făcu rapid câteva exerciţii de dicţie, sorbi puţină apă, se relaxă cu respiraţie yoga.

Când se întoarse de la baie, îşi văzu socrul aşezat pe canapea, înconjurat de copii, pe care avea un talent special de a-i atrage. Arlys îl întrebă:

– Bill, cine se ocupă de magazin?

– L-am închis pentru o oră. Vreau să te văd în direct şi în persoană. Ai tăi ar fi mândri de tine. Mama ta, tatăl tău, Theo, cu toţii ar fi mândri.

Chuck lovi uşor un scaun aflat în faţa uneia dintre numeroasele lui mese, zicând:

– Consideră că ăsta e pupitrul tău de știri. Vei fi cu fața spre camera aceasta. Eu stau în colț. Ceea ce avem aici, băieți și fete, e o neno... o spectaculoasă transmisie în direct pe trei canale. Am activat stația de radioamatori, funcția de live-streaming și televiziunea prin cablu. Eu te voi monitoriza și îmi voi face treaba de acolo. Dar tu nu-l băga în seamă pe omul din spatele cortinei. Spectacolul îl faci tu, Arlys.

– În regulă.

Se așeză pe scaun într-o poziție cât mai confortabilă. Deschizând dosarul, scoase fotografia cu ultimul ei Crăciun în familie. O sprijini de o tastatură.

– Sunt gata oricând doriți.

– Fred o să înceapă numărătoarea inversă. În regulă, copii, să-i dăm bice!

– Nu spune „bice"! strigă Katie, aruncându-și mâinile în aer. Habar n-ai.

– Îi dăm drumul, spuse Tonia, dând, entuziasmată, din fund. Îi dăm tare, Duncan.

– Tare.

Rânji către soră-sa, apoi își împletiră mâinile. Lumina țâșni, scânteietoare, printre degetele lor.

– Așa mai zic și eu! strigă Chuck.

El se repezi de la un monitor la altul, făcu o serie de reglaje, apoi chiui.

– Asta și voiam. Suntem gata de emisie, cât se poate de gata!

– Arlys, spuse Fred, trecând în spatele camerei de filmat. În cinci, patru...

Ea își folosi degetele ca să termine numărătoarea inversă, iar pe ultimul îl îndreptă în față, zâmbind radios:

– Bună dimineața, sunt Arlys Reid. Nu știu câți sunteți cei care mă puteți auzi sau vedea, dar, dacă mă recepționați, dați vestea mai departe. Vom continua să transmitem pe cât de des posibil, ca să vă oferim informații, ca să vă spunem adevărul, ca să vă ținem la curent. Ca să vă arătăm că, oriunde v-ați afla, nu sunteți singuri.

Trase din nou adânc aer în piept și își apăsă mâinile pe abdomen.

– La patru ani după Blestem, sursele confirmă că situația în Washington, D.C., este în continuare instabilă. Legea marțială rămâne în vigoare în întreaga zonă metropolitană, în timp ce bandele violente cunoscute drept Cete de Ucigași și Nepământeni Malefici își continuă atacurile. Forțele rezistenței au reușit să penetreze sistemul de securitate al unui centru de detenție din Arlington, Virginia. Conform martorilor oculari, peste treizeci de persoane au fost eliberate.

Vorbi timp de patruzeci și două de minute. Vorbi despre atacurile cu bombă din Houston, despre atacul Războinicilor Purității asupra unei comunități din Greenbelt, Maryland, despre incendiile declanșate de mâini criminale și despre casele prădate.

Însă încheie cu știri despre omenie, curaj și bunătate. Despre clinica medicală mobilă care folosea căruțe și cai ca să ajungă la tabere izolate, despre adăposturile create pentru cei rămași pe drumuri, despre operațiuni de salvare și bănci de alimente.

– Vegheați la siguranța voastră, spuse ea, însă țineți minte că nu e suficient să vegheați. Trăiți, munciți, strângeți-vă laolaltă. Dacă aveți vreo știre, dacă aveți vreo noutate, dacă încercați să dați de un om drag dispărut și reușiți să luați legătura cu mine, eu voi transmite mai departe. Nu sunteți singuri. Sunt Arlys Reid, de la *Buletinul de Știri din New Hope.*

– Și am terminat, anunță Chuck, ridicându-se și împungând aerul cu pumnii, într-un gest de victorie. A fost al naibii de bine.

– Al naibii de bine, repetă Duncan.

– Aoleu! strigă Chuck, zgâlțâit de râs, în timp ce Katie se mulțumi să închidă ochii.

Chuck se năpusti spre locul unde se aflau Duncan și Tonia și ridică pumnul, lăudându-i:

– Hei, ați fost absolut grozavi, copii! Pumnii sus! Haideți! Pumnii sus!

Plecându-și capetele laolaltă, își ridicară amândoi pumnii minusculi ca să-i lovească de cel al lui Chuck, care scoase scântei, făcându-l să strige:

– Lăsați-o mai moale!

Țopăi puțin, suflând ca să-și răcorească articulațiile degetelor.

– Super șoc electric. Ce-mi place!

Fred clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi, apoi zise:

– Chiar a fost știi-tu-cât de bine – și grozav, pe deasupra.

Will se aplecă și o sărută pe Arlys pe creștet.

– Mă năucești, îi spuse.

– Mi s-a părut… ceva firesc. Odată ce am depășit acel blocaj, mi s-a părut pur și simplu firesc. Cât timp am fost în direct?

– Patruzeci și două de minute grozave.

– Patruzeci și două, spuse ea, întorcându-se cu tot cu scaun. N-ar fi trebuit să-i țin pe gemeni prinși cu asta atât de mult timp. Îmi pare foarte rău, Katie. Pur și simplu am pierdut noțiunea timpului.

– N-au pățit nimic. Am stat eu cu ochii pe ei, o asigură Katie. Vor avea nevoie de un pui de somn zdravăn, continuă ea, aruncându-i o privire lui Hannah, care se cuibărise în poala lui Bill și adormise. La fel ca sora lor. Aparent, și ție ți-ar prinde bine unul. Fără îndoială că efortul te-a consumat foarte tare. Pari cam palidă.

– De fapt, cred că undeva, pe la cinci minute după ce am intrat în direct, mi-au început contracțiile. Poate chiar mai devreme de atât, la drept vorbind. Am crezut că erau doar emoțiile pe care le trăiam.

– Ai… poftim? Acum?

Arlys înșfăcă mâna lui Will, spunând:

– Sunt destul de sigură că ar trebui să mergem la Rachel. Și cred că e… OK!

Se sprijini cu o mână de masă, iar cu cealaltă strânse mâna lui Will, iar oasele ei scrâșniră peste ale lui.

– Respiră, îi porunci Katie, venind în grabă lângă ea și începând să-i frecționeze, cu mișcări circulare, abdomenul tare ca piatra. Respiră până ce-ți trece – ai fost, doar, la cursuri.

– Dă-le încolo de cursuri. La cursuri nu doare atât de tare.

– Respiră până ce-ți trece, spuse din nou Katie, pe un ton calm. Tocmai ai încheiat cu brio prima transmisiune în direct, simultan pe mai multe canale, din orașul New Hope – iar asta în timp ce ți se declanșase deja travaliul. Poți și să respiri până ce trece contracția.

– Începe să treacă. Trece.

– Slavă ție, Doamne, bombăni Will, flexându-și degetele strivite. Au!

– Crede-mă, ăsta nu-i nici pe departe motiv de „Au!", îi spuse Arlys, răsuflând zgomotos. O vreau neapărat pe Rachel lângă mine.

– Și eu.

Will o ridică în picioare.

– Dar hai s-o luăm încet. Tată?

– Mi se naște un nepot.

Katie o dădu jos pe Hannah din poala lui și-i zise:

– Du-te cu ei.

– Mi se naște un nepot, repetă Bill.

– Fred? o chemă Arlys, aruncându-i o privire peste umăr. Nu vii?

– Serios? Pot? O, ce bine! Fug să-i spun lui Rachel. Ce bine! Chuck, vrei să vii și tu?

– O, nu, mulțumesc. Mă lipsesc. N-o lua personal, Arlys, dar...

– N-o iau.

– Ni se naște un copil! exclamă Fred, deschizându-și aripile și ieșind în zbor pe ușa încăperii de la subsol.

Duncan se duse la ușă ca să-i privească plecând și declară:

– El vrea să iasă.

Katie o mută pe Hannah și-l întrebă pe Duncan:

– Ai zis „el"?

– Aha, îi răspunse Tonia, care veni lângă Duncan. Ce caută copilul acolo înăuntru?

– Asta e o altă poveste, îi răspunse Katie. Haideți, copii, e timpul să mergem acasă. Te-ai descurcat bine, Chuck.

– E cea mai tare meserie din lume.

În decursul următoarelor opt ore, Arlys află mai multe lucruri. Prima și cea mai stringentă din lunga listă a revelațiilor fu constatarea că, pe măsură ce travaliul progresa, contracțiile deveneau considerabil mai puternice și durau al naibii de mult, din ce în ce mai mult.

Descoperi, deși nu fu câtuși de puțin surprinsă, că avea în Fred o susținătoare neobosită și în permanență veselă. Și că Will – ceea ce, din nou, nu o surprinse – era tare ca o stâncă.

Fu informată – această veste bună reușind să-i distragă în mod plăcut atenția – că transmisiunea ei ajunsese cel puțin până în punctul aflat la circa treizeci de kilometri depărtare în care Kim și Poe se deplasaseră cu un laptop funcționând pe baterie.

Și descoperi al naibii de clar de ce nașterea se numea „travaliu".

La un moment dat izbucni în lacrimi, ceea ce îl făcu pe Will să-și încolăcească brațele în jurul ei, spunându-i:

– Mai e puțin, iubito. Mai e puțin.

– Nu-i vorba de asta, nu-i vorba de asta. M-am gândit la Lana. O, Doamne, Will, o, Doamne, când mă gândesc că a trecut prin asta singură! Fără Max, fără Rachel, fără noi. Era singură atunci când a fost nevoită să îndure așa ceva!

– Eu nu cred că a fost singură, spuse Fred, mângâind-o pe brat. Chiar nu cred asta. În noaptea în care s-a întâmplat am simțit-o. Noi, cu toții, am simțit-o. Nașterea Alesei. Nu a fost singură, Arlys. Sunt sigură de asta.

– Pe cuvântul tău?

– Pe tot ce am mai sfânt.

– Bine, bine.

Will îi șterse lacrimile, iar ea reuși să zâmbească și să întrebe:

– Mai e puțin?

– Will are dreptate. E timpul să împingi, îi spuse Rachel. Will, sprijină-i spatele. La următoarea contracție, împinge, Arlys. Hai să aducem copilașul ăsta pe lume.

Arlys împinse, gâfâi, împinse, gâfâi, și, la opt ore după ce făcuse o transmisiune istorică, ea își aduse fiul pe lume, așa cum era acea lume la acel moment.

Iar Arlys mai descoperi ceva: că iubirea te putea lovi asemenea unui trăsnet.

– Uită-te la el! Uită-te la el, spuse, și epuizarea i se risipi în fața iubirii năucitoare pe care o simți atunci când își văzu copilașul plângând și zbătându-se în brațele ei. O, Will, uită-te la el.

– E minunat. Și tu ești minunată. Doamne, cât vă iubesc!

Rachel făcu un pas în spate și întrebă, în timp ce-și dezmorțea umerii înțepeniți:

– Will, vrei să tai tu cordonul ombilical?

– Aș...

Luă foarfeca de la Rachel, apoi se întoarse spre tatăl lui și văzu lacrimile de pe obrajii acestuia. Blestemul îi răpise nepoți. Îi răpise o fiică, o soție, copilași.

– Cred că ar trebui să-l las pe bunic să o facă. Ce zici?

Bill își strecură degetele pe sub ochelari ca să se șteargă la ochi, apoi spuse:

– Mă simt onorat. Sunt bunic.

Pe când Bill tăia cordonul, Fred umplu încăperea de curcubeie.

– Iar eu sunt mătușă, așa-i? Mătușă de onoare.

– Da, ești, răspunse Arlys, neputându-și lua ochii de la copilaș. Tu, Rachel, Katie. Fondatorii orașului New Hope.

– Are o culoare excelentă, declară Rachel, studiindu-l temeinic. Va trebui să-mi iau imediat nepotul și să-l spăl, să-l cântăresc și să-l măsor.

– Imediat. Bună, Theo, spuse Arlys, depunând un sărut pe fruntea copilașului. Theo William Anderson. Vom face lumea aceasta un loc mai bun pentru tine. Vom face tot ce stă în puterea noastră ca s-o transformăm într-un loc mai bun. Ți-o jur.

Urmări, cu degetul, conturul chipului lui Theo – atât de mititel, atât de dulce, atât de al ei.

„Aici este viață", își spuse. „Aici este speranță."

Aici este sursa amândurora.

Avea să muncească și să lupte în fiecare zi ca să îndeplinească promisiunea pe care i-o făcuse fiului ei.

Ținându-l strâns, se gândi din nou la Lana și la copilul pe care Lana îl purtase în pântec. La Aleasa ce le fusese promisă.

Capitolul 1

La ferma la care se născuse, Fallon Swift învăță să planteze, să crească și să strângă recolta, să respecte pământul și să se folosească de el. Învăță cum să se strecoare, tăcută ca o umbră, pe câmpii și prin păduri, cum să vâneze și să pescuiască. Învăță să respecte vânatul și să nu-și ia mai mult decât avea nevoie, adică să nu ia nimic doar de dragul de a lua.

Învăță să pregătească alimentele crescute din pământ sau culese de pe el – fie în bucătăria mamei ei, fie la un foc de tabără.

Învăță că mâncarea însemna mai mult decât ouăle proaspăt strânse din coteț sau un păstrăv bine fript pe grătar. Mâncarea însemna supraviețuire.

Învăță să coasă, deși îi displăcea să-și petreacă timpul stând într-un loc și împungând materialul cu acul. Învăță cum să argăsească pielea, ceea ce nu fu, nici pe departe, lecția ei favorită, și era capabilă, dacă nu avea încotro, să toarcă. Hainele, învățase, nu erau pur și simplu ceva de purtat. Îți protejau trupul, asemenea unei arme.

Respecta armele și învățase de la o vârstă fragedă să cureță un pistol, să ascută un cuțit, să pună coarda pe un arc.

Învăță cum să construiască, cu ciocan și fierăstrău, cum să mențină gardurile în stare bună și cum să facă diverse reparații la vechea casă rustică pe care o iubea la fel de mult precum iubea pădurile.

Un gard puternic, un zid solid, un acoperiş care ţinea ploaia la distanţă – toate acestea însemnau mai mult decât un cămin fericit. Însemnau supravieţuire.

Şi, deşi adeseori ştia, pur şi simplu învăţă magie. Cum să aprindă un foc dintr-o suflare, cum să creeze un cerc în jurul ei, cum să vindece o rană mică doar cu lumina dinlăuntrul ei, cum să privească şi cum să pătrundă înţelesul celor văzute.

Învăţă, deşi adeseori ştia, pur şi simplu, că magia era mai mult decât un dar de preţuit; era o îndemânare ce trebuia cultivată şi o armă ce trebuia folosită cu multă grijă.

Magia însemna şi avea să însemne supravieţuire.

Chiar având mâncare, adăpost, haine şi arme, chiar şi având magie, nu supravieţuiseră chiar toţi. Şi nu toţi aveau să o facă în vremurile ce li se pregăteau.

Fallon învăţă despre o lume care existase înainte de naşterea ei. O lume plină de oameni, o lume de oraşe gigantice, cu clădiri impunătoare în care oamenii trăiseră şi munciseră. În acea lume, oamenii îşi făcuseră o obişnuinţă din a călători pe calea aerului, pe mare, pe drumuri şi pe căi ferate. Ba unii călătoriseră chiar şi în spaţiu, ajungând până la luna ce atârna pe cer.

Mama ei trăise într-o metropolă, în metropola New York. Fallon ştia, din poveştile ce-i fuseseră spuse şi din cărţile pe care le devora, că New Yorkul fusese un loc plin de oameni, de zgomote, de lumină şi de întuneric.

Un loc care i se părea fabulos şi pe care îşi promisese că avea să-l vadă într-o bună zi.

Şi-l imagina adesea în toiul nopţii, pe când nu putea dormi şi privea zânele dansând în faţa ferestrei ei.

Lumea aceea fusese zguduită de război, de intoleranţă şi de cruzime, exact cum era şi cea de acum. Aflase despre războaiele de altădată – din cărţi şi din poveşti. Şi ştia despre războaiele ce încă făceau ravagii – de la vizitatorii care mai treceau pe la fermă.

Tatăl ei fusese soldat, cândva. El o învăţase să lupte – cu mâinile, cu picioarele, cu mintea. Învăţase cum să citească hărţi şi cum să le

deseneze, și se imagina urmându-le, într-o bună zi, ca să facă acele călătorii despre care știuse dintotdeauna că-i erau sortite.

Nu era legată de nimic în felul în care erau legați părinții ei de lumea care existase înainte ca Blestemul să ucidă atât de mulți oameni. Miliarde întregi, se spunea. Mulți își aminteau vremea în care acele orașe mărețe căzuseră pradă flăcărilor, nebuniei, magiei negre. Cruzimea și lăcomia umane încă sufocau mințile și sângele celor care trăiseră pe propria piele acele clipe.

Când surprindea străfulgerări din viitor, știa că acesta avea să aducă și mai multe flăcări, și mai mult sânge, și mai multă moarte. Și că ea avea să facă parte din toate. De aceea rămânea, adesea, trează nopțile, strângându-și în brațe ursulețul de pluș, un dar din partea unui bărbat pe care nu îl cunoscuse încă.

Atunci când acele străfulgerări din viitor erau prea apăsătoare, se furișa uneori din casă, în timp ce părinții și frații ei dormeau, și se așeza afară, privind micuțele zâne sclipind ca niște licurici. Acolo simțea mirosul pământului, al grânelor, al animalelor.

De cele mai multe ori se cufunda în somnul liniștit și nevinovat al unui copil cu părinți iubitori și cu trei frați mai mici enervanți, al unui copil sănătos, cu o minte curioasă și cu un trup activ.

Uneori îl visa pe cel care-i fusese părinte biologic, bărbatul cu care mama ei locuise în New York, bărbatul pe care aceasta îl iubise. Bărbatul care, după cum bine știa Fallon, murise pentru ca ea să trăiască.

Fusese scriitor, fusese un lider și un mare erou. Purta numele lui, la fel cum purta numele bărbatului care o adusese pe lume, care o crescuse, care o învățase. Fallon de la Max Fallon, părintele ei biologic. Swift de la Simon Swift, tatăl ei.

Două nume, își spusese Fallon, la fel de importante. Exact la fel cum mama ei purta două inele, câte unul de la fiecare bărbat pe care îl iubise.

Și, deși își iubea tatăl cu toată profunzimea și sinceritatea unui copil, era curioasă în privința bărbatului de la care moștenise culoarea ochilor și a părului și care, alături de mama ei, îi transmisese puteri speciale prin împreunarea cu ea, cu mama.

Îi citea cărțile – toate cărțile erau daruri – și studia fotografia lui de pe coperta din spate a acestora.

Odată, pe când avea șase ani, se instalase în bibliotecă, în compania uneia dintre cărțile lui Max Fallon. Deși nu înțelegea toate cuvintele, îi plăcea faptul că era vorba despre un vrăjitor, unul care folosea magia și inteligența ca să lupte împotriva forțelor răului.

Când intrase tatăl ei, simțise înțepătura unui ghimpe de remușcare, ce o făcuse să încerce să ascundă cartea. Tatăl ei nu era înzestrat cu puteri magice, însă, categoric, era înzestrat cu foarte multă inteligență.

Acesta o luase pe sus cu tot cu volumul respectiv, apoi se așezase, ca s-o cuibărească în poala lui. Ei îi plăcea teribil mirosul lui de fermă – de pământ, de animale, mirosul tuturor acelor lucruri ce creșteau în jurul lor.

Uneori și-ar fi dorit să aibă ochii ca ai lui, ochi ce-și schimbau culoarea de la un fel de verde la un fel de auriu, sau în care cele două nuanțe se amestecau, pur și simplu. Când își dorea așa ceva se simțea vinovată față de Max.

– E o carte bună, îi spusese el.

– Ai citit-o?

– Da. Mamei îi plăcea foarte mult să citească. Iată de ce ea și tatăl meu au amenajat încăperea aceasta pentru cărți. Nu e nevoie să ascunzi nimic de mine, scumpo. Absolut nimic.

– Pentru că ești tăticul meu.

I se răsucise în brațe, lipindu-și fața de inima lui.

– Tic, tac, tic, tac. Ești tăticul meu.

– Sunt tăticul tău. Însă n-aș fi avut ocazia asta dacă n-ar fi existat Max Fallon.

El întorsese cartea astfel încât să poată privi amândoi fotografia bărbatului brunet și chipeș, cu ochi de un cenușiu intens. N-aș avea cea mai frumoasă fetiță din lume dacă el n-ar fi iubit-o pe mama ta, iar ea nu l-ar fi iubit pe el. Dacă nu te-ar fi adus pe lume pe tine. Dacă nu v-ar fi iubit pe amândouă suficient de mult, dacă n-ar fi fost suficient de curajos ca să-și dea viața ca să vă protejeze. Îi sunt profund recunoscător, Fallon. Lui îi datorez totul.

– Mama te iubește, tati.

– Da, așa e. Sunt un tip norocos. Mă iubește și pe mine și vă iubește și pe tine, și pe Colin, și pe Travis.

– Și pe copilașul care va veni curând.

– Da.

– Nu e fetiță.

O spusese cu un oftat prelung, îndurerat.

– A, da?

– Are un băiețel în ea, din nou. De ce nu-mi poate face o surioară? De ce îmi face mereu frățiori?

Auzise hohotul de râs din pieptul lui atunci când o strânsese în brațe.

– La drept vorbind, asta ar trebui să fie treaba mea. Presupun că pur și simplu așa stau lucrurile.

El îi dezmierdase părul lung și negru în timp ce vorbise.

– Și presupun că asta înseamnă că vei rămâne și pe mai departe, inevitabil, fetița mea favorită. I-ai spus mamei tale că e băiat?

– Nu vrea să știe de ce gen e. Preferă să se-ntrebe.

– Atunci n-am să-i spun nici eu. O sărutase pe creștet. E secretul nostru.

– Tati?

– Mmm?

– Nu știu să citesc toate cuvintele. Unele sunt prea grele.

– Ei bine, ce-ar fi să-ți citesc eu primul capitol înainte să ne întoarcem la treburi?

O mutase astfel încât să se poată ghemui în brațele lui, deschisese cartea la prima pagină și începuse.

Fallon nu știuse că *Regele Vrăjitor* fusese primul roman al lui Max Fallon – sau poate că o parte din ea știuse, cumva. Însă avea să-și amintească pentru totdeauna că tatăl ei îi citise acea carte, capitol după capitol, în fiecare seară, înainte de culcare.

Și astfel, învăță. Învăță despre bunătate de la tatăl ei, despre generozitate de la mama ei. Învăță despre iubire și lumină și respect din căminul și familia și viața ce i se oferiseră. Învăță despre război și

greutăți și suferință de la călătorii, mulți dintre ei răniți, care poposeau la fermă sau în satul din apropiere.

Făcu lecții de politică și le găsi enervante, căci oamenii spuneau prea multe și făceau prea puține. Și la ce era bună politica în condițiile în care, conform rapoartelor, guvernul – un termen atât de vag pentru ea – începuse reconstrucția la trei ani după Blestem, însă se prăbușise din nou înainte să se încheie Anul Cinci?

Acum, în cel de-al doisprezecelea an, capitala Statelor Unite – care numai unite nu i se păreau lui Fallon, nici în trecut, nici acum – rămânea o zonă de război. Facțiuni ale Cetelor de Ucigași, grupuri din sânul Nepământenilor Malefici și cei care slujeau cultul Războinicilor Purității duceau o luptă acerbă pentru putere, pentru pământ, pentru mirosul sângelui. Luptau unii împotriva altora, aparent, dar și împotriva celor care căutau să stăpânească sau să guverneze.

Deși Fallon își dorea pace, își dorea să construiască și să cultive, înțelegea nevoia, datoria de a lupta și de a apăra. Nu o dată își văzuse tatăl înarmându-se și plecând de la fermă ca să-și ajute un vecin care avea nevoie de protecție sau ca să lupte, alături de alții, pentru apărarea satului. Nu o dată îi văzuse ochii la întoarcerea acasă și știuse că cele petrecute duseseră la vărsare de sânge și la moarte.

Fusese crescută ca să lupte, ca să apere, la fel ca și frații ei. Chiar și vara, pe când ferma se scălda în lumina soarelui, recoltele erau gata de seceriș, iar fructele se copseseră, chiar și pe când pădurile forfoteau de vânat, dincolo de ogoarele și de dealurile de acasă se duceau, în continuare, bătălii amarnice.

Iar timpul ei, copilăria ei, știa, se scurgea asemenea secundelor marcate de ticăitul ceasului.

Ea era Aleasa.

În zilele în care frații ei o hărțuiau – de ce căzuse pe capul ei năpasta de a avea frați? – atunci când mama ei nu înțelegea *nimic*, iar tatăl ei avea așteptări al naibii de mari de la ea, și-ar fi dorit ca acele secunde să se scurgă mai repede.

Alteori, turba de furie. De ce tocmai ea să nu aibă de ales? Chiar deloc? Și-ar fi dorit să vâneze și să pescuiască, să călărească, să alerge prin pădure alături de câinii pe care-i avea. Chiar și alături de frații ei.

Și, adeseori, plângea pentru ființa în care ceva mai presus de ea, ceva mai presus de părinții ei, îi poruncea să se transforme. Plângea la gândul de a-și părăsi familia și casa.

Creștea înaltă și puternică, iar lumina din ea ardea orbitor. Gândul la ziua în care avea să împlinească treisprezece ani o umplea de spaimă.

Reflecta, înverșunată, la ziua aceea – reflecta, înverșunată, la tot ce era nedrept în lumea ei, la tot ce era nedrept în lumea largă – în timp ce o ajuta pe mama ei să pregătească masa de seară.

– O să fie furtună în seara asta, o simt, spuse Lana, împingându-și de o parte părul blond-caramel pe care și-l prinsese în creștetul capului înainte să se apuce de gătit. Însă e o seară perfectă pentru mâncat afară. Scurge, te rog, cartofii ăia pe care i-am fiert.

Fallon porni, bosumflată, spre mașina de gătit, zicând:

– De ce trebuie să gătești tot tu de fiecare dată?

Lana scutură ușor un bol acoperit. Înăuntru se aflau felii de ardei proaspăt culeși din grădină și puși la marinat.

– Tatăl tău face grătarul în seara asta, îi aminti ea lui Fallon.

– La început tu le făceai pe toate.

Îmbufnată, Fallon începu să arunce bucăți de cartofi în strecurătoarea din chiuvetă.

– De ce nu se ocupă tati, sau Colin, sau Travis de toată treaba?

– Ei mă ajută, la fel ca tine. Și Ethan la fel – el acum învață. Dar ca să-ți răspund concret la întrebare: îmi place să gătesc. Îmi face plăcere să pregătesc mâncare, în special pentru familia mea.

– Dar dacă mie nu-mi place?

Fallon se răsuci pe călcâie, o fetișcană înaltă și zveltă care, în acel moment, era toată numai ochi cenușii precum norul de furtună și chip încruntat sfidător.

– Dar dacă eu, pur și simplu, nu vreau să gătesc? De ce trebuie să fac lucruri pe care nu vreau să le fac?

– Pentru că noi, cu toții, facem asta. Din fericire pentru tine, săptămâna viitoare se schimbă tura și treci de la ajutor de bucătar la personal de curățenie. Te rog să condimentezi cartofii ca să-i putem pune pe grătar. Ierburile le-am tocat eu deja.

– Bine, grozav.

Știa ce avea de făcut. Ulei de măsline, ierburi, sare, piper. La fel cum știa că aveau uleiul și acele mirodenii pentru că mama ei, împreună cu o vrăjitoare de la o fermă din apropiere, selectaseră trei acri de pământ arabil și făcuseră o vrajă ca să creeze acolo un climat tropical. Plantaseră măslini, arbust de piper, arbore de cafea, bananieri, smochini și curmali. Tatăl ei muncise, alături de ceilalți, ca să construiască prese pentru uleiuri și cuptoare de uscat pentru fructe. Toată lumea muncea cot la cot, toată lumea se bucura de roade. Fallon *știa* acest lucru.

Și totuși…

– Ce-ar fi să duci astea afară și să-i spui tatălui tău să se apuce de preparat carnea de pui?

Mânată de proasta ei dispoziție, Fallon ieși din casă pășind apăsat. Lana își privi fiica, iar propriii ochi albaștri precum cerul de vară fură umbriți de nori. Își spuse: „Vine furtuna. Și nu doar una".

Mâncară la masa mare de exterior construită de tatăl ei și pe care acum erau așezate farfurii colorate, șervețele de un albastru intens și flori de câmp în urcioare mici.

Mama ei ținea ca masa să fie aranjată frumos. Îl lăsă pe Ethan să aprindă lumânările suflând spre ele, fiindcă asta îl făcea întotdeauna să râdă. Fallon se trânti pe un scaun lângă Ethan. Pe el nu-l considera la fel de enervant ca pe Colin sau pe Travis.

Pe de altă parte, avea doar șase ani. Avea să-i vină rândul și lui.

Simon, cu claia lui de păr castaniu decolorată ici-colo de la soare, se așeză și el, zâmbindu-i Lanei.

– Arată grozav, iubito.

Lana ridică paharul cu vin făcut din propriii struguri.

– Meritul îi revine maestrului care a pregătit grătarul. Suntem recunoscători, adăugă ea, aruncându-i o scurtă privire fiicei sale, pentru mâncarea pe care noi înșine am produs-o și pregătit-o. Sperăm să vină și ziua când nimeni nu va mai fi nevoit să îndure foamea.

– Mie mi-e foame acum! anunță Colin.

– Atunci, fii recunoscător că ai mâncare pe masă.

Lana îi puse în farfurie o pulpă de pui – favorita lui:

– L-am ajutat pe tati la grătar, afirmă acesta atunci când Lana îi adăugă în farfurie și cartofi, legume și un știulete de porumb proaspăt depănușat. Deci n-ar trebui să fiu nevoit să spăl vasele.

– Argumentul ăsta n-o să țină, fiule.

Simon umplu farfuria lui Travis în timp ce Lana se ocupă de cea a lui Ethan.

Colin flutură pulpa de pui prin aer înainte de-a mușca din ea. Moștenise ochii tatălui său, un căprui ce bătea înspre auriu și verde, iar părul, cu câteva tonuri mai deschis decât cel al mamei lui, era decolorat de soarele verii. Și, ca de obicei, se ridica în smocuri ce refuzau să se lase îmblânzite.

– Eu am cules porumbul, spuse el.

Travis, deja înfipt zdravăn în mâncare, îi dădu un cot lui Colin.

– Noi l-am cules.

– Irelement.

– *Vant*, îl corectă Simon. *Irelevant* – și nu e așa.

– Eu am cules porumbul *în cea mai mare parte*. Ar trebui să conteze.

– În loc să-ți bați capul cu vasele – pe care le vei spăla, în cele din urmă, poate c-ar trebui să-ți mănânci porumbul, sugeră Lana, ajutându-l pe Ethan să-și întindă unt pe știuletele lui.

– Într-o societate liberă, toată lumea are dreptul la vot.

– Păcat că nu trăiești într-o astfel de societate.

Simon îl împunse pe Colin în coaste, ceea ce îl făcu pe acesta să-i zâmbească larg, arătându-și toți dinții.

– Porumbul e bun!

Ethan, deși își pierduse câțiva dintre dinții de lapte, mușcă, entuziast, din știulete. Avea ochii albaștri ai mamei sale, frumosul ei păr blond și cea mai veselă dispoziție posibilă.

– Poate că am să candidez la președinție, își susținu Colin, în continuare, punctul de vedere, băiatul nefiind nicidecum genul care să se lase descurajat de obstacole. Voi fi președintele Fermei și Cooperativei de Familie Swift. Apoi al satului. Am să-i pun numele de „Colinville" și n-am să mai spăl vase niciodată.

– Nu te-ar vota nimeni.

Travis, care semăna suficient de mult cu Colin încât aproape c-ar fi putut să fie luați drept gemeni, pufni în râs.

– Eu te-aș vota, Colin!

– Dar dacă aș candida și eu la președinție? îl întrebă Travis pe Ethan.

– V-aș vota pe amândoi. Și pe Fallon.

– Pe mine să nu mă băgați în asta, ripostă Fallon, plimbându-și mâncarea prin farfurie.

– Nu poți vota decât pentru o singură persoană, remarcă Travis.

– De ce?

– De aia.

– „De aia" e un argument stupid.

– Întreaga conversație e stupidă, declară Fallon, fluturând o mână prin aer. Nu poți fi președinte pentru că, și dacă ar exista vreo structură de guvernare reală, tu nu ești nici suficient de mare, nici suficient de deștept.

– Sunt la fel de deștept ca și tine, replică Colin, iar de crescut am să cresc. Pot să fiu președinte dacă vreau. Pot să fiu orice vreau eu.

– În vise, adăugă Travis, cu un rânjet.

Pentru care se alese cu un șut pe sub masă, pe care se grăbi să-l returneze.

– Un președinte e un lider, iar un lider are datoria de a conduce, spuse Fallon.

Când ea sări în picioare, Simon dădu să spună ceva ca să aplaneze conflictul, însă surprinse privirea Lanei.

– N-ai tu habar ce înseamnă să fii lider, zise fata.

– Tu n-ai habar de nimic, ripostă Colin.

Ea îi răspunse:

– Știu că un lider nu se apucă să dea numele lui locurilor prin care trece. Știu că un lider trebuie să fie răspunzător pentru oameni, să se asigure că au hrană și adăpost, trebuie să decidă cine merge la război, cine trăiește și cine moare. Știu că un lider trebuie să lupte, poate chiar să ucidă.

Mânia ce clocotea în ea stârni în juru-i un nor de scântei roșii, care ardeau cu furie.

– Un lider e cel la care ceilalți vin să caute răspunsuri, chiar și atunci când ele nu există. E cel pe care îl acuză toată lumea atunci când lucrurile merg prost. Un lider e cel care trebuie să facă lucrurile cele mai neplăcute, chiar dacă e vorba de spălatul nenorocitelor de vase.

Se îndepărtă furtunos, lumina furioasă urmând-o în casă. Și trânti ușa în urma ei.

– Ea de ce are voie să fie obraznică și nesuferită? vru Colin să știe. De ce are voie să fie rea?

Ethan, cu ochii înotând în lacrimi, se întoarse spre mama lui și o întrebă:

– Fallon e supărată pe noi?

– Nu, puiule, e supărată și-atât. O s-o lăsăm puțin în pace, bine? spuse Lana, aruncându-i o privire lui Simon. Trebuie doar să se liniștească. O să-și ceară scuze, Colin.

Băiatul se mulțumi să ridice din umeri.

– Pot să fiu președinte dacă vreau. Nu e ea șefă peste lume.

Lana simți cum i se strânge inima.

– V-am spus c-am făcut plăcintă cu piersici la desert?

Plăcinta, după cum bine știa, era o soluție care nu dădea niciodată greș atunci când venea vorba să-i binedispună pe fiii ei. Desigur, primesc doar cei care mănâncă totul din farfurie.

– Știu în ce fel putem, apoi, să ardem caloriile din plăcinta aia, le spuse Simon, care, sincronizându-se cu Lana, reîncepu să mănânce. Un scurt meci de baschet, propuse el.

De când amenajase o jumătate de teren într-o parte a șurii, baschetul devenise una dintre distracțiile preferate ale băieților.

– Eu vreau să fiu în echipa ta, tati! strigă Ethan.

Simon îi zâmbi larg lui Ethan și-i făcu cu ochiul.

– O să ștergem pe jos cu ei, campionule.

– S-o crezi tu, zise Colin, repezindu-se din nou la mâncarea din farfurie. Eu și Travis vă vom zdrobi.

Travis își îndreptă ochii spre mama lui și îi susținu privirea preț de o clipă prelungă.

Știe, își spuse Lana. La fel cum o știa și Colin, doar că n-o vedea din cauza furiei și a ofensei.

Sora lor nu era șefă peste lume, însă purta pe umeri întreaga ei povară.

Furia lui Fallon se consumă într-un potop de lacrimi de autocompătimire. Se aruncă pe pat ca să le verse – patul pe care i-l construise tatăl ei după un model pe care-l văzuse într-o revistă veche. În cele din urmă lacrimile se stinseră, lăsând loc unei dureri de cap pricinuite de supărare.

Nu era corect, nimic nu era corect. Iar Colin era cel care începuse și care mereu stârnea probleme cu ideile lui mărețe și stupide. Probabil pentru că nu avea deloc puteri magice. Probabil pentru că era invidios. I-ar fi dat lui puterile ei magice, ca să poată el să plece în lume cu un străin care să-l învețe cum să salveze nenorocita asta de lume, de la un capăt la altul.

Ea nu-și dorea decât să fie normală. La fel ca fetele din sat, de la celelalte ferme. La fel ca oricine.

Auzi strigătele și hohotele de râs prin fereastra deschisă și se strădui să le ignore. Însă se ridică și aruncă o privire afară.

Cerul era încă albastru în seara acelei zile lungi de vară, însă Fallon, la fel ca mama ei, simțea că se apropia furtuna. Își văzu tatăl, cu Ethan cocoțat pe umeri, îndreptându-se spre șură. Cei doi băieți mai mari deja alergau în jurul semicercului de smoală, încălțați cu ghetele de baschet pe care tatăl lor le găsise, printre resturile abandonate de alții.

Se strădui să-și înăbușe zâmbetul atunci când Simon înșfăcă mingea de la Colin, o ridică și i-o dădu lui Ethan, apoi îl duse pe Ethan până la coș, ca să poată arunca mingea prin inel.

Fallon nu voia să zâmbească.

Băieții mai mari semănau cu tata, Ethan semăna cu mama.

Iar ea semăna cu bărbatul de pe coperta din spate a unei cărți.

Chiar și acest gând o durea, adesea, mai tare decât credea că ar fi putut să îndure.

Auzi o bătaie ușoară în ușă, apoi intră mama ei.

– M-am gândit că poate ți-e foame. Nu te-ai atins aproape deloc de mâncare.

Rușinea începu să-și croiască drum dincolo de posomoreală. Fallon se mulțumi să clatine din cap.

– Mai târziu, atunci, spuse Lana, punând tava pe masa de toaletă pe care o construise Simon. Știi cum s-o încălzești atunci când vei dori să mănânci.

Fallon clătină din cap încă o dată, însă de data asta scăpă câteva lacrimi. Lana se duse, pur și simplu, la ea. O luă în brațe, iar Fallon îi zise:

– Îmi pare rău.

– Știu.

– Am stricat toată seara.

– N-ai stricat-o.

– Dar mi-am dorit asta.

Lana o sărută pe Fallon pe obraz:

– Știu, dar n-ai stricat-o. Ai să le ceri scuze fraților tăi, însă, în momentul de față, auzi și tu că sunt fericiți. Nu e nimic stricat.

– Eu nu semăn cu ei, nici cu tine, nici cu tata.

Lana coborî, mângâietor, cu mâna pe coada de păr negru și lung a lui Fallon, apoi se lăsă pe spate ca s-o privească în ochii cenușii, care-i erau atât de familiari.

– Ți-am povestit despre noaptea în care te-ai născut. A fost dintotdeauna una dintre poveștile tale preferate.

În timp ce vorbea, o conduse pe Fallon la pat și se așeză pe margine, lângă ea.

– Dar nu ți-am spus niciodată despre noaptea în care ai fost concepută.

– Aș… îngăimă fata, în timp ce fierbințeala îi urcă în obraji.

Știa ce însemna să fii conceput și înțelegea procesul.

– Ar fi… E stânjenitor.

– Ai aproape treisprezece ani şi, chiar dacă n-am fi vorbit deja despre toate astea, trăieşti la o fermă. Ştii de unde vin copiii şi cum ajung acolo.

– Dar e stânjenitor atunci când e vorba de propria mamă.

– E puţin stânjenitor, consimţi Lana, aşa că o s-o iau încet. Locuiam în Chelsea. Ăsta e un cartier din New York. Îmi plăcea la nebunie. Peste drum era o mică brutărie drăguţă, iar pe colţ – un excelent magazin de delicatese. Magazine cochete în apropiere, clădiri vechi fermecătoare. Aveam o mansardă, mă mutasem în mansarda apartamentului lui Max. Până şi asta îmi plăcea la nebunie. Avea ferestre mari, ce dădeau spre stradă. Vedeai oamenii trecând cu paşi repezi. Rafturi ticsite cu cărţi. Bucătăria nu era nici pe departe la fel de mare precum cea de aici, însă era complet modernizată. Organizam adesea cine festive cu prietenii. Eu lucram la un restaurant bun şi aveam oarecare planuri vagi ca într-o bună zi să îmi deschid propriul local.

– Nimeni nu găteşte mai bine decât tine.

– În privinţa asta nu prea mai am concurenţă acum.

Lana îşi petrecu un braţ pe după talia lui Fallon.

– Am venit, împreună cu Max, acasă de la muncă, şi am băut puţin vin, un vin foarte bun, şi am făcut dragoste. Şi după aceea, doar câteva minute mai târziu, ceva a explodat pur şi simplu în mine. O asemenea lumină, o asemenea splendoare, o asemenea… nu-ţi pot explica ce am simţit atunci, nici măcar acum. Mi s-a tăiat răsuflarea, în cel mai minunat mod posibil. Max a simţit-o şi el. Chiar am glumit puţin pe tema asta. A luat o lumânare. Harul meu fusese atât de neînsemnat încât nici măcar să aprind o lumânare nu reuşeam întotdeauna, iar atunci când totuşi reuşeam, necesita mult efort.

– Serios? Dar eşti…

– M-am schimbat, Fallon. M-am deschis, în noaptea aceea. Am aprins lumânarea aproape fără să mă gândesc. S-a ridicat în mine acea putere nouă. La fel cum s-a ridicat în Max şi în noi toţi cei care aveam magia în noi. Însă magia mea, ceea ce aveam eu în mine, erai tu. Momentul acela, explozia aceea, splendoarea aceea, lumina aceea – erai tu. Aveau să mai treacă săptămâni bune până să aflu, însă

erai tu. În noaptea aceea te-ai aprins în mine ca o scânteie. Mi-am dat seama treptat, și, într-o oarecare măsură, mi-ai arătat chiar tu, când încă erai în mine, că nu ești specială doar pentru mine, pentru Max, pentru Simon, ci pentru toți.

– Nu vreau să plec, spuse Fallon, lăsându-și capul pe umărul Lanei. Nu vreau să fiu Aleasa.

– Atunci, refuză. Alegerea îți aparține, Fallon. Nu poți fi forțată și nu aș permite nimănui, niciodată, să te forțeze. Nici tatăl tău nu ar permite-o niciodată.

Fallon știa și acest lucru. Îi spuseseră dintotdeauna că alegerea avea să-i aparțină. Însă...

– Nu ai fi dezamăgită de mine? Nu ți-ar fi rușine de mine?

– Nu.

Lana o trase pe Fallon la pieptul ei, îmbrățișând-o strâns.

– Nu, nu, niciodată.

Câte nopți clocotise de furie și plânsese pentru ceea ce avea să i se ceară acestui copil? Acest copil. Copilul ei.

– Ești sufletul meu, o alintă Lana. Sunt mândră de tine în fiecare zi. Sunt mândră de tine, de mintea ta, de inima ta, de lumina ta. Oh, Doamne, arde atât de orbitor. Și n-aș ezita să-ți iau acea lumină ca să te scutesc de alegerea pe care trebuie s-o faci.

– El a murit ca să mă salveze. Tatăl meu biologic.

– Nu doar cu gândul la ceea ce ai putea deveni. Ci și pentru că te iubea. Știi, tu și cu mine, Fallon, suntem cele mai norocoase fete din lume. Am fost iubite de doi bărbați fantastici, doi bărbați curajoși. Indiferent de decizia ta, și ei, și eu te vom iubi mereu.

Fallon se strânse la pieptul ei, alinată, liniștită. Apoi simți... Se depărtă, încet.

– Mai e ceva. O simt. Simt că mai e ceva, mai sunt lucruri pe care nu mi le-ai spus.

– Ți-am povestit despre New Hope și...

– Cine-i Eric?

Lana se trase înapoi, cu o smucitură.

– Nu face asta. Știi regula care interzice să intri cu forța în mintea altcuiva.

– N-am făcut asta. Ți-o jur. Doar am văzut-o. Am simțit-o. Mai e ceva, spuse Fallon, cu vocea tremurându-i acum. Poate că nu-mi spui pentru că ești îngrijorată. Ți-e teamă pentru mine, o simt. Dar dacă nu-mi spui totul, cum am să știu ce să fac?

Lana se ridică și se duse la fereastră. Își privi băieții, bărbatul, cei doi câini bătrâni, Harper și Lee, care dormeau la soare. Privi și la cei doi câini tineri, care alergau în jurul băieților. Privi ferma, casa la care ținea atât de mult. Viața pe care și-o construise. Întunericul încerca mereu să înfrângă lumina, își spuse ea, cu un fel de amărăciune.

Magia avea întotdeauna un preț.

Îi ascunsese anumite lucruri copilului ei, celei mai luminoase dintre lumini, pentru că îi era teamă. Pentru că își voia familia întreagă, acasă. La adăpost.

– Ți-am ascuns unele lucruri pentru că, dincolo de toate, îmi doream să refuzi. Ți-am povestit despre atacul petrecut pe când locuiam în casa din munți.

– Doi dintre cei care erau cu voi s-au întors împotriva voastră. Erau Nepământeni Malefici, dar n-ați aflat asta decât atunci când au încercat să vă ucidă. Să mă ucidă pe mine. Tu, Max și ceilalți le-ați opus rezistență și credeați că i-ați distrus.

– Da, dar n-a fost așa.

– Au atacat din nou, în New Hope. Ținta lor eram eu, și, ca să te salveze, ca să mă salveze, Max și-a dat propria viață. Tu ai fugit, așa cum îți ceruse el. Ai fugit fiindcă știai că aveau să se întoarcă, iar tu trebuia să mă protejezi. Ai fost singură vreme îndelungată, și ei te-au hăituit. Apoi ai găsit ferma, l-ai găsit pe tata, spuse Fallon, trăgând adânc aer în piept. A fost acest Eric unul dintre ei? Unul dintre malefici?

– Da. El și femeia cu care era, femeia care, cred eu, l-a convins să întoarcă spatele luminii. Voiau să mă ucidă, să te ucidă pe tine. L-au ucis pe Max. Eric e fratele lui Max.

– Fratele lui?

Șocul o zgâlțâi din cap până-n picioare. Frații, își spuse ea, oripilată, oricât de enervanți ar fi fost, erau, totuși, *frați*. Făceau parte din familie.

– Unchiul meu. Sânge din sângele meu.

– Eric a ales să trădeze acel sânge, a ales să-și ucidă propriul frate. A ales întunericul.

– A ales, murmură Fallon.

După ce trase din nou aer în piept, își îndreptă umerii.

– Trebuie să-mi spui totul. Nu poți să lași nimic deoparte. Îmi vei spune?

– Da.

Lana își apăsă degetele pe ochi. Știa deja, privindu-și copila în ochii cenușii atât de familiari, ce avea să aleagă.

–Da, îți voi spune totul.

Capitolul 2

Fallon își ceru scuze. Colin reacționă cu indiferență, însă Fallon știa din experiență că nu ierta ușor, așa că, prin urmare, se pregăti să îndure represaliile. Cum mai erau doar câteva săptămâni până la ziua ei de naștere – și ziua în care avea să fie nevoită să aleagă –, prefera să se gândească la răzbunarea fratelui ei.

Îi dădea un sentiment de normalitate, era vorba de familia ei.

Și prefera expresia calculată din ochii lui îngrijorării pe care o vedea adesea în privirea mamei și a tatălui ei.

Ajută la cositul fânului și la seceratul grâului, la culesul fructelor și al legumelor. Muncile de zi cu zi îi dădeau ceva de care să se agațe. Nu se plângea de sarcinile ce i se dădeau la bucătărie – sau se mulțumea să bombăne în gând. Sfârșitul verii și venirea toamnei însemnau ore întregi petrecute pregătind gemuri și dulcețuri, punând în conserve fructele și legumele drept provizii pentru iarna următoare.

O iarnă ce-o umplea de spaimă.

De câte ori putea, se refugia în solitudine, folosindu-și timpul liber ca să cutreiere câmpiile și pădurile călare pe iapa ei dragă, Grace. Numită după regina piraților, pe care Fallon o admirase vreme îndelungată.

Uneori mergea călare până la pârâu doar ca să stea să reflecteze, prea puțin atentă la cârligul cu momeală aruncat în apă. Dacă se întorcea acasă cu pește de mâncat sau de dat la schimb, cu-atât mai

bine. Însă acea o oră sau două de solitudine îi hrăneau sufletul tânăr și neliniștit.

Uneori mai exersa acolo mici vrăji – chemând fluturii, făcând peștii să sară, stârnind vârtejuri de aer mititele cu degetele.

Într-o zi fierbinte, cu soare prea arzător și brize ce nu se îndurau să adie, o zi ce părea să spună că vara n-avea să se mai termine niciodată, stătea așezată în locul ei favorit. Pentru că voia să citească, undița îi era suspendată, prin magie, deasupra pârâului.

Putea să facă peștii să muște din momeală, însă astfel de puteri, fusese învățată, nu trebuiau folosite decât atunci când aveai de astâmpărat foame adevărată.

Păsările ciripeau din când în când. Din tufe răzbătea, în răstimpuri, câte un foșnet. Dacă n-ar fi fost cufundată în cartea ei, s-ar fi testat singură, încercând să identifice sunetele. Căprioară, iepure, veveriță, vulpe, urs. Și, mai rar, om.

Însă îi făcea plăcere să se lase să alunece în poveste – una cu adevărat înspăimântătoare – despre un băiețel care avea un har anume, o strălucire (o lumină) și care, prizonier într-un hotel vechi, se vedea nevoit să se lupte cu răul.

Nu băgă de seamă plescăitul apei, nici măcar atunci când se repetă. Nu-l auzi, căci tocmai atunci, în carte, tufele tunse în formă de animale din curtea hotelului malefic se puseseră în mișcare și îl amenințau pe băiețel.

Însă vocea gâlgâitoare îi captă atenția.

Inima ei, cu bătăile deja accelerate de fiorii poveștii, se smuci violent când își auzi numele șoptit de acea voce înecată. Iar apa din pârâu se încreți în valuri mici.

Circumspectă, puse cartea deoparte și se ridică, ducându-și o mână la cuțitul de la brâu.

– Ce fel de magie e asta? murmură ea.

Să fi fost un semn? Era oare ceva malefic, care încerca s-o cheme?

Numele ei răsună din nou, iar apa păru să se-nfioare, să se zvârcolească.

Fluturii care, până atunci, dansaseră pe marginea apei, se îndepărtară acum într-un roi galben ca piciorul-cocoșului.

Iar aerul încremeni într-o tăcere mormântală.

Ei bine, ea nu era un băiețel dintr-o carte, își aminti ei înseși, apropiindu-se de malul pârâului.

– Sunt Fallon Swift, strigă, acoperind bubuitul asurzitor al sângelui ce-i zvâcnea în urechi. Tu cine ești? Ce dorești?

– Eu nu am nume. Eu sunt toate numele laolaltă.

– Ce dorești?

Un singur deget de apă se ridică din pârâul gâlgâitor. Lui Fallon îi luă doar o secundă să identifice degetul cu exactitate și să-și dea seama ce însemna. Însă acea secundă se dovedi fatală.

O izbiră din spate, trei contra unu. Căzu în apă cu fața în jos, apoi ieși la suprafață în hohotele de râs ale fraților ei.

După ce-și dădu la o parte din ochi părul șiroind de apă, atinse fundul cu picioarele și se ridică:

– A fost nevoie de toți trei la un loc și de-o ambuscadă.

– „Cine ești?" repetă Colin, cu o voce tremurătoare. „Ce dorești?" Ar fi trebuit să-ți vezi fața!

– Îmi place că știi să accepți scuze.

– Ai meritat-o. Acum suntem pe picior de egalitate.

Poate c-o meritase, iar Fallon trebuia să aprecieze faptul că răzbunătorul Colin așteptase momentul potrivit, și că-i recrutase și pe frații lui. Mai mult, ea nu putea să nu admire complexitatea și ingeniozitatea acelei farse.

Și totuși.

Își trecu în revistă opțiunile, se gândi la umilința pe care avea s-o îndure dacă nu reușea și decise să-și asume riscul.

Exersase.

În timp ce frații ei râdeau și țopăiau victorioși, ea îi vorbi calului, comunicând direct cu mintea lui. Venind în față, Grace îl îmbrânci pe Colin cu botul, împingându-l în apă.

– Hei!

Fiind mai scund decât Fallon, băiatul fu nevoit să calce apa, dar reuși să se stabilizeze.

– Nu-i corect, se revoltă el.

– Nici trei contra unu nu-i corect.

Tăvălindu-se de râs, Ethan sări în pârâu.

– Și eu vreau să înot.

– Eh, ce naiba, spuse și Travis, descotorosindu-se rapid de încălțări și lansându-se, ca o ghiulea, în pârâu.

În timp ce băieții se stropeau și se băgau reciproc cu capul sub apă, Fallon se întoarse pe spate, ca să plutească. De data asta i se adresă, în gând, lui Travis.

Asta a fost opera ta.

Da.

Mi-am cerut scuze.

Da, dar el avea nevoie de asta. Și a fost distractiv.

Întoarse capul spre ea și-i zâmbi.

În plus, e o zi toridă.

Treaba cu degetul mijlociu a fost o grosolănie.

Dar una amuzantă.

Nu se putu abține să nu rânjească, la rândul ei.

Da, una amuzantă. Am nevoie de câteva minute între patru ochi cu Colin.

Of, e doar apă.

Nu despre asta e vorba. Suntem chit. Vreau doar câteva minute cu el.

Privirea lui Travis ațintită în ochii ei deveni, brusc, atentă. Vedea, știa, ca de obicei. Dădu să spună ceva cu voce tare, apoi se întoarse, mulțumindu-se să încuviințeze din cap.

Fallon ieși încet din pârâu și urcă pe mal. După ce-și trecu rapid mâinile peste tot corpul, ca să se usuce, își luă cartea și undița.

– Trebuie să ne întoarcem acasă, le strigă celorlalți.

Ignoră văicărelile – scoase, în cea mai mare parte, de Ethan – și schiță un gest de chemare.

– Trebuie să dăm o mână de ajutor la pregătirea cinei și să ne apucăm de treburile de seară.

Travis ieși din apă. Fallon îl uscă, iar el spuse:

– Mulțam.

Fu nevoită să se lase pe vine ca să-l ajute pe Ethan să iasă din pârâu. Băiatul declară:

– E distractiv să înoți îmbrăcat.

Ea îi dădu un bobârnac ușor peste nas.

– N-ar mai fi atât de amuzant dacă ai fi nevoit să mergi acasă cu ghetele ude și plescăind de apă.

Îi uscă încălțările, apoi pantalonii, apoi tricoul Under Armour decolorat care, după cum bine știa, fusese cândva recuperat din gunoaie, pentru Colin.

După ce luă frâiele lui Grace, Fallon se întoarse spre Colin.

– Haide.

El flutură din mână, defensiv.

– Mi-ai plătit-o fiindcă ți-am plătit-o.

– Am să te usuc dacă îmi dai cuvântul tău că n-ai să mi-o plătești pentru că ți-am plătit-o.

El ezită preț de o clipă, apoi se mulțumi să rânjească.

– Aveam una bună la care încă lucrez, dar pot s-o păstrez pentru data viitoare când te vei purta ca o jigodie. Probabil că o să am mult de așteptat.

Ea îi întinse mâna.

– Dar de data asta gata.

– Gata.

Își strânseră mâinile ca să pecetluiască acordul.

Când se văzu din nou uscat, Colin aruncă o privire în jur.

– De ce și-au luat tălpășița?

– I-am spus lui Travis că trebuie să vorbesc cu tine.

O expresie bănuitoare și răzbunătoare licări în ochii lui.

– Am zis „gata" și ne-am strâns mâinile.

– Nu despre asta-i vorba, îl lămuri Fallon, pornind spre casă și lăsând calul să tropăie leneș în urma ei. E aproape ziua mea.

– Da, știu.

– Împlinesc treisprezece ani.

– Și?

Colin ridică din umeri, apoi găsi un băț cu care să lovească trunchiurile copacilor pe lângă care treceau.

– Probabil c-o să începi să te săruți cu băieți și să porți funde în păr. Super.

– Va trebui să plec.

– Și-o să ți se dea voie să conduci camioneta. Aș putea s-o conduc eu. Nu înțeleg de ce tu ești prima la toate.

– Colin, nu voi fi aici ca să conduc camioneta. Va trebui să plec.

– Unde să pleci?

Fallon văzu la Colin o strălucire de înțelegere ce-i lumină, preț de o clipă, chipul. Părinții ei nu făcuseră un secret din povestea lui Mallick, din faptul că ea era Aleasa și că avea să-și petreacă doi ani departe de casă, pentru a se pregăti de luptă.

Sclipirea de înțelegere fu urmată imediat de un refuz furios de a crede.

– Asta-i doar o tâmpenie. Nu mergi nicăieri. Nu-i decât o scorneală de tot rahatul.

Lui îi plăcea să înjure, reflectă Fallon, distrată. Înjura de fiecare dată când se afla departe de urechile părinților lor.

– Ba nu e. Iar atunci când va veni va trebui să plec cu el.

– Am spus că ăsta-i un rahat. Roșu la față de furie, Colin aruncă bățul cât colo. Nu-mi pasă cine-i ciudatul ăsta, n-o să te forțeze să pleci. Îl vom împiedica noi. Îl voi împiedica eu.

– N-o să mă forțeze. Nu poate să mă forțeze. Dar trebuie să plec cu el.

– *Tu vrei* să pleci.

Acum, Colin devenise amar. Atât de tânăr – și totuși, atât de amar.

– *Tu vrei* să pleci, și să pretinzi c-ai fi nu știu ce Mântuitoare grozavă. Să te prefaci c-ai fi Aleasa care va salva lumea. Asta nu-i decât o scorneală și mai mare, și mai de rahat. O îmbrânci, cu forță. Nu ești atât de-al naibii de specială și nu-i nimic în neregulă cu nenorocita asta de lume. Uită-te la ea! strigă, desfăcându-și brațele, larg și arătând spre pădurile bogate, spre lumina pestriță a soarelui, spre liniștea verde sfârșitului de vară.

– Asta nu-i lumea întreagă, e doar colțișorul nostru din ea. Până și locul ăsta s-ar putea să fie în pericol.

Atunci – se stârni în ea, se stârni atât de violent și de fierbinte încât îi tăie răsuflarea. Zise:

– Uită-te tu la ea. Vezi lumea.

Ridică mâinile și le smuci într-o parte și-n cealaltă, ca și cum ar fi deschis pânzele unei cortine. În fața lor se dădea o bătălie cumplită, sumbră și însângerată. Se vedeau clădiri care zăceau prăbușite, în timp ce altele erau mistuite de flăcări. Cadavre sfâșiate, schilodite, se lăfăiau pe... trotuare, își dădu ea seama. Erau străzile și trotuarele unui oraș, ale unui oraș cândva măreț.

Sunetul focurilor de armă sfâșie cerul de deasupra pădurilor, urmat de țipete. Un fulger izbi pământul cu focul lui negru și stacojiu, deschizând prăpăstii ce înghițiră și mai mulți combatanți.

Unii zburau cu aripi ce tăiau în carne vie. Alții zburau cu aripi ce încercau să servească drept scut.

Nepământeni, malefici și angelici, oameni, buni și răi, se războiau deasupra bălților de sânge izvorâte din trupurile celor deja căzuți.

– Încetează. Colin o prinse de braț, dar ea rămase ca hipnotizată. Încetează, încetează.

Ultimul cuvânt îi ieși lui Colin de pe buze într-un sughiț de plâns, apoi el reuși s-o trezească din transă.

Tremurând, Fallon trase cortina la loc.

– Cum ai făcut asta? Cum ai făcut-o?

– Nu știu. Cuprinsă de greață și ametită de șoc, ea se lăsă să alunece la pământ, așezându-se pe potecă. Nu știu. Mi-e rău.

Colin smulse bidonul cu apă din traista atârnată de șaua calului și, lăsându-se pe vine, i-l dădu lui Fallon.

– Bea niște apă. Bea, iar apoi – încearcă să-ți pui capul între genunchi.

Ea sorbi din bidon și închise ochii.

– O văd în minte, uneori. În somn, cel mai adesea. Scena asta sau alte locuri. Mereu sunt războaie, și moarte, și foc. Uneori văd oameni închiși în cuști sau întinși pe mese, țintuiți în curele pe mese. Văd și altele mai rele, chiar mai rele, spuse ea, închizând capacul bidonului. Sunt bine acum. Nu știu cum am făcut asta. Nu știu destul.

Colin o ajută să se ridice în picioare și puse bidonul înapoi în traistă.

– Unde se întâmpla asta?

– Nu sunt sigură. Cred că în Washington, D.C., dar nu știu nici măcar de ce cred asta. Nu știu destul. Iată de ce trebuie să plec. Trebuie

să învăț mai multe, trebuie, și mi-e frică. Mi-e atât de teamă. Vor să mă ucidă, au încercat să ne ucidă și pe mine, și pe mama. L-au ucis pe tatăl meu biologic. Mă vor găsi – mai devreme sau mai târziu. Ar putea să vină aici și să mă găsească. Dacă i s-ar întâmpla ceva mamei și tatălui nostru, ție, și lui Travis, și lui Ethan…

Se întoarse spre calul ei și-și apăsă fața pe gâtul lui Grace.

– Trebuie să merg și să învăț cum să-i opresc, altfel, grozăvia asta n-are să-nceteze niciodată.

Colin o bătu stângaci pe spate.

– Vin cu tine.

– Nu poți să vii.

– Încearcă tu să mă oprești.

Curajul lui încăpățânat, sinceritatea și inocența din spatele acestui curaj îl însufleți din nou.

– Crezi că, doar fiindcă nu pot face trucuri stupide și alte măgării, nu sunt în stare să lupt? Vin cu tine, nesuferito.

O înduioșă, și nu știa dacă avea să-i poată spune vreodată cât de mult o mișcase faptul că, în acel moment în care ea era mai pierdută ca niciodată, el îi oferise un umăr de sprijin.

– Nu-i din cauza magiei.

În ciuda vârstei sale fragede, Fallon știa să dea răspunsuri diplomatice.

– Și nu, nu-i fiindcă n-ai putea lupta, îl asigură ea, ștergându-și lacrimile. Se întoarse și văzu că vărsase și Colin câteva. Tu trebuie să rămâi pentru că trebuie să ajungi președinte.

– Ce mama mă-sii?

Cu toată pasiunea lui, recent descoperită, pentru înjurături, Colin păstra această expresie doar pentru situațiile de cea mai mare importanță.

– Uite cum stă treaba, continuă Fallon, simțindu-se mai stăpână pe ea și luând-o iarăși din loc. Mama și tata sunt ca regele și regina, da? Ei domnesc. Însă nu știu tot ceea ce se petrece. Vor afla despre povestea de azi de la pârâu doar dacă nu cumva l-ați pus pe Ethan să jure că va păstra secretul. Dacă n-a jurat, o să vă dea de gol.

– Fir-ar să fie.

– Așa că vor afla, dar asta e în regulă. Nu s-a supărat nimeni. Însă ei nu știu totul, iar cel mai mare dintre copii – ăsta vei fi tu – trebuie să preia, și el, frâiele. Tu trebuie să fii președinte și să ai grijă de Travis, de Ethan, de mama și de tata. Iar eu trebuie să știu că toată lumea are să fie bine. Te rog. E o misiune grea. Trebuie să te asiguri că toată lumea e bine, că toți își fac treaba și își învață lecțiile. Și nici nu-ți poți permite să fii prea tiranic atunci când faci asta, altfel nu-ți iese.

Colin o îmbrânci ușor cu șoldul, din mers.

– Tu ești tiranică.

– Aș putea fi chiar mai tiranică de-atât. Mult mai tiranică. Te rog, Colin.

Se opriră pe colina de unde, cu ani buni în urmă, mama lor privise pentru prima dată ferma ce avea să-i devină casă, iar în sufletul ei încolțise din nou speranța.

– Pot fi președinte, bombăni Colin. Ți-am spus deja că aș putea să fiu.

– În regulă.

Ea își petrecu un braț pe după umărul lui și, preț de câteva momente, amândoi rămaseră cu privirile ațintite asupra casei lor.

Ethan hrănea câinii – și pe cei bătrâni, și pe cei tineri. Travis mergea de-a lungul unui strat din grădină, umplându-și coșul cu păstăi de fasole. Tatăl lor, cu capul acoperit de o șapcă, tocmai se întorcea de pe un câmp din apropiere cu unul dintre caii lor, iar mama, ghemuită în stratul cu ierburi aromatice, se ridică să-i salute cu o fluturare de mână.

Acea imagine avea s-o însoțească mereu, își spuse Fallon. Acea imagine – și altele – aveau să-i rămână în suflet, oriunde ar fi fost nevoită să meargă. Orice ar fi fost nevoită să facă.

Zi după zi și noapte după noapte, Lana își privea copiii cu un soi de uluire. Înainte de Blestem, ideea de a avea copii nu fusese niciodată mai mult decât un gând trecător, rezervat unui viitor vag. Îi făcuse plăcere stilul de viață de care se bucurase, urban, electrizant, alături de un bărbat pe care-l iubise și-l admirase.

Se jucase cu magia mai mult ca amuzament, iar puterile ei fuseseră, oricum, doar niște slabe adieri. Sau cel puțin așa crezuse.

Munca pe care o făcea îi oferea suficiente satisfacții, astfel că și ambițiile de ordin profesional fuseseră, la fel ca ideea de a avea copii, un gând trecător, rezervat unui viitor vag.

Trăise alături de un scriitor ale cărui cărți își găsiseră o nișă de piață solidă. Max luase Arta[1] mai în serios decât ea, iar puterile lui fuseseră mai fățișe – dar, chiar și-așa, doar o palidă umbră a ceea ce aveau să devină.

Iubirea lor rămăsese mereu vie și captivantă, iar viitorul – atunci când Lana se străduise să și-l imagineze mai departe de o zi sau două – păruse un ocean nemărginit.

Apoi, lumea se sfârșise. Tot ceea ce Lana considerase că era un dat firesc se spulberase în fum, în sânge și în croncănit de ciori rotindu-se pe deasupra cadavrelor. Odată cu viața ce înmugurise în ea atunci, în acea noapte de decembrie, începuse și o altă lume.

În lunile ce se scurseseră între acea noapte de iarnă și strălucitoarea zi de vară în care dăduse pentru prima dată cu ochii de fermă, Lana se transformase într-o persoană pe care tânăra orășeancă mulțumită de viața ei n-ar mai fi recunoscut-o. Se transformase, știa, nu doar pentru că purta un copil în pântec, nu doar pentru că propriile puteri se amplificaseră, ci pentru că se schimbase fundamental.

La fel cum femeia flămândă, disperată, îndoliată, pe care Simon o găsise scotocind prin cotețul găinilor lui în căutarea unui ou, se transformase în femeia care acum zăcea fără somn în brațele soțului ei, într-o noapte răcoroasă de toamnă, ascultând tânguirea neobosită a unei bufnițe.

Femeia aceasta învățase să iubească nu doar în zile și săptămâni și luni, ci în ani întregi. Plantase ogoare, vânase animale, își acceptase puterea. Născuse patru copii, în patul pe care-l împărțea cu bărbatul care o ajutase să-i aducă pe lume.

În lumea lor.

Însă știa cum era lumea de dincolo de această fermă, de acest refugiu. Trăise în acea lume, luptase în ea, supraviețuise în ea. Fugise din ea.

[1] Denumire pe care inițiații o dau magiei

Iar acum, după tot ce pierduse, după tot ce câștigase, după toată durerea și toată bucuria, se vedea nevoită să-și trimită primul născut ca să înfrunte acea mare de sânge și fum.

Simon o mângâie pe spate și-i zise:

– Putem refuza.

Lana se strânse lângă el și-l întrebă:

– Mai nou, îmi citești gândurile?

– Nu-i greu s-o fac, atunci când suntem pe aceeași lungime de undă. E doar un copil, Lana. Da, a fost important să fim deschiși și sinceri cu ea de la bun început, în loc să așteptăm și s-o luăm prin surprindere cu toată povestea asta, dar, chiar și așa, e doar un copil. Vom sta și vom discuta cu ea, ca să ne asigurăm că știe că o susținem întru totul. Nu e obligată să plece.

– N-am mințit-o niciodată, nici n-am ținut nimic secret față de ea. Și totuși, cred că ar fi știut dacă am fi făcut-o. E în ea, Simon. Am simțit asta încă de când era în pântecul meu. Și o simt și acum.

– Îți mai aduci aminte de întâmplarea petrecută în cea dintâi primăvară a ei? Lucram în grădină. Pe ea o lăsasem să doarmă la umbră, sub bătrânul măr, păzită de Harper și de Lee. A început să râdă, iar, când ne-am uitat înspre ea, am văzut că era înconjurată de câteva sute de fluturi și...

– Zâne, acele lumini minuscule, spuse Lana, zâmbindu-i amintirii plăcute. Cu toatele dansau în jurul ei. Ea le chemase.

– Pe atunci, încă nici nu mergea în picioare. Știu că nu mai e copil mic, dar, Iisuse, n-are decât doisprezece ani.

Treisprezece, își spuse Lana. Peste doar două zile.

Răsuci, distrată, lănțișorul cu un medalion al Sfântului Arhanghel Mihail pe care Simon îl purta la gât.

– A decis să plece.

– N-ai de unde să știi asta.

Lana se mulțumi să-și pună mâna în dreptul inimii lui.

Sub palma ei, Simon își simți inima tresărind dureros. Ridică mâna ca s-o apuce pe a ei.

Își promiseseră că, la sosirea acelei anumite zile, aveau să facă front comun. Își mai promiseseră și că, indiferent de alegerea lui Fallon, ei aveau să o susțină.

– Presupun că așa se explică de ce nu s-a mai certat cu băieții. A discutat cu tine despre asta?

– Nu, nu în cuvinte. Știu că s-a născut pentru ceea ce e pe punctul de-a începe. Știu asta cu întreaga mea ființă. Și o detest. Se întoarse ca să-și lipească fața de gâtul lui. E copilașul nostru, Simon. Detest ceea ce trebuie să se întâmple.

– Putem găsi o cale de-a împiedica asta, de-a o împiedica pe ea să plece.

Lana clătină din cap și se cuibări mai strâns.

– E mai presus de noi, Simon. Așa a fost dintotdeauna. Chiar dacă am putea, ce s-ar întâmpla apoi, când băieții ar ajunge la maturitate și ar avea nevoie de o viață dincolo de ferma asta? I-am ține aici pentru totdeauna, ca pe niște comori prinse în chihlimbar? Am reușit să le oferim viața pe care o avem și să-i ținem la adăpost tocmai datorită lui Fallon. Fiindcă ni s-a oferit acest răgaz.

– Iar acel răgaz s-a încheiat, am priceput. Însă știu cum să apăr ce-i al meu, Lana.

– Asta mi-ai dovedit-o chiar înainte să fiu a ta. Însă nu ne putem opune menirii lui Fallon. Sunt a ta, spuse Lana ridicând ușor capul ca să-l privească și punându-i o mână pe obraz. La fel cum și Fallon e a ta, la fel cum sunt și băieții. Nu sunt suficient de puternică, nu suntem suficient de puternici ca să înfruntăm asta fără tine. Trebuie s-o lăsăm să plece, adăugă ea, și o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Ajută-mă s-o las să plece.

Simon se întoarse, se ridică în capul oaselor și o strânse în brațe ca să-i îngăduie să plângă puțin.

– Uite ce știu sigur. E inteligentă și puternică și, pe toți dracii, mai e și al naibii de vicleană pe lângă toate celelalte.

Lana reuși să râdă printre lacrimi.

– Așa-i. Chiar e.

– Am învățat-o amândoi tot ceea ce știm și, oricum, și în privința asta stătea deja destul de bine. E vorba de doi ani.

Simon închise ochii și strânse din pleoape în vreme ce un nou junghi îi sfâșie inima.

– Timpul o să treacă rapid, iar ea va fi bine. E ca la școala cu internat pentru vrăjitori, cu diferența că ea știe, de pe acum, mai multe decât Harry Potter.

Lana oftă, alinată.

– Simon.

– Ce-ai zice să dăm o tură prin casă?

– Da, spuse Lana ștergându-și lacrimile și scuturându-și părul pe spate. E o idee bună.

Se gândi la casă, la acea casă pătrată și solidă pe care o văzuse de pe colină, și la faptul că Simon le-o deschisese și ei, și copilului pe care-l purta atunci în pântec.

Îi mai adăugaseră una și alta de-a lungul anilor, Simon fiind un constructor bun. Deschiseseră un perete al camerei de zi ca să creeze un spațiu rezervat activităților absolut necesare precum cusutul, torsul, țesutul. Adăugaseră oi gospodăriei lor. Pentru pregătirea conservelor, amenajaseră un spațiu suplimentar în bucătărie. Și construiseră o a doua seră ca să poată cultiva câte ceva și iarna.

Și, în timp ce construiseră, își spuse ea acum, înfășurându-se într-un halat, umpluseră dormitoarele cu bebeluși. Acea dovadă tangibilă a iubirii și a speranței, acele lumini dragi.

Împreună, își construiseră o familie și o ținuseră la adăpost – în închisoarea de chihlimbar, recunoscu în sinea ei. Împreună, îi oferiseră fiicei lor cea mai bună temelie pe care erau capabili s-o ofere.

Acum, tot împreună, se îndreptară mai întâi spre camera pe care Travis o împărțea cu Ethan. Lumina lunii se strecura prin ferestre, revărsându-se peste paturile etajate construite de Simon.

În patul de sus se lăfăia Travis, culcat pe burtă. Un braț îi spânzura peste margine, iar picioarele i se încurcaseră în pătura de bumbac moale pe care Lana o luase dând la schimb două borcane de murături făcute din propriii castraveți.

Deși știa că tot la picioare avea să ajungă pătura, Lana traversă încăperea ca s-o întindă peste băiat.

Pe patul de jos, Ethan dormea în mijlocul unei grămezi vesele de cățeluși, alături de cei doi câini tineri ai lor, Scout și Jem. Copilul zâmbea în somn.

– Dacă ar fi după el, ar lua în pat jumătate din animalele de la fermă, șopti Simon.

– Purceluși, replică Lana, făcându-l să râdă.

– Nici acum nu știu cum a reușit să aducă acei trei purceluși fără să-l observe nici unul dintre noi.

– E atât de bun la inimă. Și ăstălalt, la fel.

Ridică, blând, brațul lui Travis și îl puse înapoi în pat.

– Se dă în vânt după farse, însă vede atât de multe, știe atât de multe.

– E un fermier al naibii de bun.

Ea zâmbi și se retrase de lângă pat.

– La fel ca tatăl lui.

După o ultimă privire, ieșiră și se îndreptară spre camera lui Colin.

Ghemuit pe o parte, acesta avea o mână încleștată pe pătură, ca și cum i-ar fi fost teamă că cineva ar fi putut încerca să i-o fure în somn.

Colecția lui disparată de obiecte găsite se revărsa dintr-o cutie de lemn așezată pe masa de toaletă, sau se lăfăia pe pervaz și pe rafturile pe care i le montase Simon.

Pietre sau pietricele interesante, câteva bucăți de sticlă verde netezite și șlefuite de timpul petrecut în pârâu, o grămăjoară de mușchi uscat, o monedă de douăzeci și cinci de cenți, câteva monede de un penny, un briceag stricat, un capac de sticlă vechi, capacul stâlcit al unui termos și așa mai departe.

– Nimeni nu se pricepe mai bine să facă rost de te miri ce, remarcă Simon.

– Ăsta e talentul lui, faptul că vede potențialul de comoară al unui obiect. Știu că uneori îl supără lipsa abilităților magice pe care le vede la ceilalți, însă are o minte curioasă.

– Și orgoliu cât cuprinde. Colinville.

Zâmbind, Lana se aplecă să-l sărute pe Colin pe obraz.

– Președintele Swift al orașului Colinville nu mai miroase a copil. Travis și Ethan încă păstrează acel miros sălbatic, inocent. La el

detectez acum și ceva ce sugerează un vestiar de sport. Un parfum sănătos și masculin. Se răsuci pe călcâie și se strecură în brațele lui Simon. Mă întreb dacă în Colinville vor exista vreodată vestiare de sport.

– Cum prima lui decizie în calitate de șef al executivului va fi construirea unui teren de baschet, următorul pas vor fi vestiarele de sport.

Lana ridică fața spre a lui.

– Ne potrivim atât de bine.

El o sărută, prelungind momentul.

– Știi ce-ar trebui să facem?

– N-am făcut-o deja?

– Merită repetat. Dar mă gândeam c-ar trebui să-l rugăm pe John Pike să treacă pe la noi cu vechea lui cameră foto cu film și să ne facă un portret de familie. Are amenajată o cameră obscură și, din câte știu, încă mai are tot ce-i trebuie ca să developeze fotografia.

– Ai uitat să mai spui și că e nevoie să-i dai la schimb un picior ca să-l convingi să-ți facă o fotografie.

– Îl pot convinge să se mulțumească și cu mai puțin. Ai încredere în mine.

– Dintotdeauna am avut, și mi-ar plăcea teribil să facem o poză.

Îl lăsară pe Colin să doarmă și se îndreptară spre camera lui Fallon.

În fața ferestrei ei pâlpâiau câteva zâne, așa cum se întâmpla adesea. Fallon dormea cu fața spre ei și cu o mână sprijinită pe ursulețul de pluș roz.

Celelalte daruri ale lui Mallick, lumânarea și cristalul, se aflau pe masa de toaletă, alături de volumul *Regele Vrăjitor*. Apropiindu-se, Lana văzu că, în cealaltă mână, Fallon ținea un căluț de lemn.

– Tu i l-ai făcut, la primul ei Crăciun, spuse ea, apoi gândi din punctul lui de vedere, descoperind înțelesul propunerii de mai devreme. Vrei fotografia pentru ea, ca s-o poată lua la plecare.

– John ne poate face două. E atât de de frumoasă, nu-i așa? Uneori mă uit la ea și, pur și simplu, îmi stă inima în piept. Și mă gândesc că tot ce-mi doresc cu-adevărat e să-i pot ține la distanță pe băieții ce-i vor da târcoale, cel puțin până când decid că unul dintre ei e suficient de bun pentru ea. Cam pe când va avea vreo treizeci sau patruzeci

de ani. Eventual, cincizeci. Mi-ar plăcea să pot s-o critic pentru că se machiază prea strident, sau pentru că poartă fuste prea scurte, sau…

Lana îl strânse în brațe cu putere.

– I-ai oferit tot ce poate și trebuie să ofere un tată. Se trase îndărăt și-i prinse chipul în palme, fiindcă văzu suferința din ochii lui. Amintește-ți de noaptea în care s-a născut. În mâinile tale, Simon. Într-ale tale. Mereu va căuta mâinile tale, oftă ea, prinzându-l de mână. Se va întoarce la noi. N-aș putea s-o las să plece dacă n-aș ști asta. Se va întoarce la noi.

Însă pentru cât timp și ce avea să se întâmple până atunci, sau ce avea să se întâmple după aceea, nu știa.

Capitolul 3

În ziua în care Fallon împlini treisprezece ani, pădurile își revărsau verdeața intensă în albastrul cerului. Fructele neculese încă atârnau grele pe ramurile merilor și ale perilor. Strugurii creșteau în ciorchini graşi şi lucioşi pe vița-de-vie.

Grădina se îmbrăcase în culori de toamnă, etalând bostani mari şi mici, dovlecei, verze rotofeie, şiruri întregi de napi şi de varză furajeră.

Aerul rămânea cald, însă nopțile răcoroase vesteau că nu mai era mult până la prima brumă.

Simon îi însărcină pe băieți să culeagă merele, dându-le un pretext să se cațăre în copaci. Cum ea era cea mai îndemânatică în această privință, pe Fallon o puse să culeagă struguri pentru făcut gemuri şi vin, servit la masă ori pus la uscat. Știa că Lana terminase deja tortul cu mirodenii – preferatul lui Fallon –, iar acum lucra în grădină, strângând şi ea recolta în timp ce el făcea rezerve de lemn de foc pentru iarna ce avea să vină.

Şi, cu toții, se prefăceau că era doar o zi obişnuită, fiindcă nu puteau să facă altfel.

Simon ascultă râsul fiilor lui, cârâitul monoton al găinilor, zumzetul, şi mai slab, ce venea dinspre stupul de albine. Simți sudoarea umezindu-i spatele şi oboseala din mușchi atunci când cără un nou buștean la capra de tăiat lemne.

Undeva, în pădure, o ciocănitoare bătea fără pic de răgaz. Câinii ignorau sunetul, la fel cum ignorau și căprioarele rătăcind pe culme, în vreme ce ei dormeau scăldați într-un șuvoi de raze de soare.

O situație normală, reflectă Simon – complet dată peste cap.

Cândva alesese viața de soldat și învățase prețul războiului. Renunțase la acea viață și se întorsese acasă, la fermă, atunci când mamei lui i se pusese diagnosticul de cancer. Învățase multe despre iubire, sacrificiu și forța unei femei.

Ea învinsese cancerul, însă fusese doborâtă de virus. Și astfel, el își îngropase ambii părinți la distanță de doar câteva zile, și descoperise cât de mult durea să pierzi ceva cu adevărat important.

Alesese să rămână, să se ocupe de fermă, și învățase, alături de alții, ce puteau să facă pentru a rămâne în viață chiar în condițiile în care le fugea pământul de sub picioare. Și mai aflase ce puteau și ce aveau să facă alții ca să semene și mai multă moarte, și mai multă distrugere.

În repetate rânduri, de-a lungul anilor, își ajutase câte un vecin să lupte împotriva acelor ființe malefice. Astfel, își îngropase și prieteni, și dușmani.

Văzuse, în depărtare, ciorile zburând în cercuri dincolo de cei câțiva acri de pace ai fermei lor. Văzuse fulgerul prăvălindu-se, negru.

Acum fiica lui avea să plece departe de el, avea să pășească în acea lume întunecată și periculoasă. Iar el, bărbat, soldat și tată, era neputincios în a o opri.

Își îndreptă privirea spre ea, spre frumoasa lui fată înaltă și zveltă. Soarele scânteia în cosița brunetă ce i se revărsa pe spate. Purta una dintre vechile pălării de grădinărit ale mamei lui, o pălărie de paie cu boruri largi. Cămașa, de un albastru spălăcit, îi aparținuse tot mamei lui, iar îndărătul ei se vedea că fetei îi crescuseră ceea ce Lana numea „sânișori".

Lui Simon nu-i plăcea să se gândească la acest lucru.

Blugii, care-i erau cam largi, fiind atât de slabă, și ghetele solide – Simon le obținuse la schimb.

Ar fi vrut s-o păstreze acolo, exact așa cum era în momentul acela. Stând în mica lor vie și ținând în mână un ciorchine de struguri vinețiii și bine copți, și ridicând fața către soare.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra ei şi strânse lemnele despicate, ca să le pună în grămadă. O văzu încremenind, o privi răsucindu-se încet pe călcâie, cu o expresie împietrită pe chip – o mască de autocontrol pe care nimeni n-ar fi trebuit s-o aibă la o vârstă atât de fragedă.

Fallon puse strugurii în coş, bägă foarfeca de grădinărit în tocul de la brâu şi începu să coboare printre şirurile terasate de butuci de vie.

Totul amuţi. Râsul băieţilor, zgomotele scoase de găini şi de albine. Câinii nu lătrară. Simon simţi, preţ de o clipă, preţ de o clipă prelungă, sfâşietoare, că lumea întreagă încetase să mai respire.

Lumea lui – cu siguranţă că da.

Mallick stătea la marginea drumeagului ce ducea către fermă, ţinând frâiele calului său. Simon ar fi fost gata să jure că era acelaşi cal pe care Mallick venise călare cu treisprezece ani în urmă. Şi el arăta la fel, părând să nu fi îmbătrânit nici măcar cu o zi; acelaşi păr brunet revărsându-i-se, ondulat, pe spate, aceeaşi şuviţă albă în barbă.

Lana stătea în grădină, cu o mână apăsată în dreptul inimii şi cu cealaltă încleştată în pumn şi atârnându-i pe lângă corp.

Simon lăsă lemnele să cadă şi se năpusti înainte.

– Tată.

Cu vocea calmă şi cu ochii uscaţi, Fallon se opri şi-l prinse de braţ. De-abia în momentul acela Simon îşi dădu seama că pusese o mână pe pistolul de la brâu.

– Ar trebui să te ocupi de Ethan, îi spuse ea. Plânge.

– Scumpa mea.

– Sunt bine. Trebuie să mă ajuţi să fac asta. Te rog, te rog, tată, ajută-mă s-o fac.

Masca îi căzuse; fiica lui îl privea cu ochi rugători.

– Du-te mai întâi la mama ta. Merg eu după băieţi.

Aşa că se duse la mama ei şi-i luă mâna. Apoi porniră împreună spre Mallick.

– Doamnă, spuse acesta, anii ce-au trecut îţi vin bine, la fel şi pământului acestuia.

– E o alegere, ai spus. N-o poţi forţa să plece.

– Mamă.

Deja îndurerată, Lana se întoarse, furioasă, spre Fallon.

– Sunt mama ta. Eu decid. Tu nu ești suficient de mare ca să faci o asemenea alegere. Tu nu știi ce e în lumea largă. Nu…

Se întrerupse, căci Fallon își petrecu brațele în jurul ei și-i vorbi în gând.

Tot ceea ce știi, ai văzut și ai visat tu – știu, am văzut și am visat și eu. Ajută-mă să fac asta. Ajută-mă să fiu puternică, asemenea ție. Lasă-mă să plec, ca să pot să devin ceea ce ai contribuit la a crea în mine. Lasă-mă să plec – ca să mă pot întoarce.

Fallon se desprinse din îmbrățișare, însă păstră mâna mamei sale într-a ei atunci când se întoarse spre Mallick.

– Ai ales, Fallon Swift?

– Ei vor fi în siguranță cât timp voi lipsi? Refuz să plec de lângă familia mea dacă nu știu sigur că vor fi cu toții în siguranță.

– Nu li se va întâmpla nimic rău cât timp te vei antrena cu mine.

– Dacă totuși se va întâmpla ceva, ai să plătești pentru asta.

El înclină din cap, în semn de încuviințare.

– Am înțeles. Simon Swift, spuse, mângâind, absent, unul dintre câinii care-l adulmecau în timp ce Simon veni, alături de fiii lui.

Mallick îi studie pe băieți, expresia sumbră de pe chipul lui Colin, ochii reci ai lui Travis, și pe Ethan, care încă își ștergea lacrimile cu dosul palmelor.

– ... ai niște fii strașnici. Pot să-mi adăp calul până ce vă luați rămas-bun?

– Acum? Dar încă nu și-a mâncat tortul, nu și-a primit cadourile. Și… și trebuie s-o ajut să-și facă bagajele, spuse Lana.

– Mamă. Mi-am făcut bagajele. Sunt gata. Mă duc să-mi iau lucrurile.

Fără un cuvânt, Simon îi arătă lui Mallick jgheabul de apă de lângă șură.

– Tre… trebuie să pun la pachet ceva de mâncare. Trebuie să-și mănânce tortul.

Lana se refugie în casă.

– Mergeți să aduceți cadourile pentru sora voastră, le spuse Simon băieților.

Se apropie de Mallick.

– Unde o duci?

– Nu atât de departe pe cât te temi, nici atât de aproape pe cât, poate, ți-ai dori. Mai mult nu pot să-ți spun, pentru siguranța ei.

– Și cum vom ști că e în siguranță?

– Știi ce înseamnă simțul datoriei, iar ea e datoria mea. Crede-mă, mi-aș da viața pentru ea. Nu din iubire, așa cum ai face-o tu, ci mânat de simțul datoriei, care e la fel de puternic în mine. Ea e rostul meu, speranța mea, datoria mea. Nu voi da greș în ceea ce-o privește.

– Știi ce înseamnă simțul datoriei, repetă Simon. Crede-mă, dacă pățește ceva, am să te vânez fără să-mi pese cine și ce ești. Și, oriunde te-ai afla, am să te găsesc și am să te ucid.

– Dacă va păți ceva, Simon Swift, eu voi fi murit deja. Și ce va mai fi rămas din lume va tânji după aceeași soartă. Peste doi ani se va întoarce la voi și vei vedea ce ai ajutat-o să devină.

– Dacă n-o văd întoarsă peste exact doi ani, nevătămată, voi veni să te caut.

Se îndepărtă cu pași mari, oprindu-se, brusc, atunci când apăru Fallon, care ducea un sac marinăresc.

– Trebuie s-o înșeuez pe Grace, zise el.

– Mă ocup eu, se oferi Travis ieșind în fugă din casă. Mă ocup eu. Am făcut asta pentru tine, spuse, oferindu-i lui Fallon un toc de piele pentru cuțitul ei, unul cu semne minuțios imprimate cu fierul roșu. Sunt simboluri magice care să-ți păstreze lama ascuțită și curată, și s-o ajute să-și atingă ținta.

– E foarte frumos, Travis. Cred… cred c-ai muncit mult la el.

– Știu că trebuie să pleci.

Când glasul îi deveni răgușit de plâns, băiatul înghiți cu noduri.

– Știu că ți-e teamă, dar te vei întoarce.

– Da. Mă voi întoarce.

– Vei fi diferită, dar te vei întoarce. Ți-o aduc pe Grace.

Fallon dădu să-i zică ceva tatălui ei, dar nu reuși să-și găsească vorbele pentru ceea ce voia să spună. Colin și Ethan ieșiră din casă și o salvară.

– Nu vreau să pleci, îi spuse Ethan, încolăcindu-și brațele în jurul picioarelor ei. Nu pleca.

– Trebuie să plec pentru o vreme, și vreau să faci ceva pentru mine. Deschise sacul și-și scoase ursulețul de pluș roz. Vreau să ai grijă de ea, bine? Are neapărată nevoie să fie ținută noaptea în brațe.

– Ar trebui s-o iei cu tine.

– Nu vrea să plece. Vrea să rămână aici. Vei avea grijă de ea până când mă întorc acasă?

– Voi avea grijă să nu pățească nimic. Uite, am făcut asta pentru tine. Adică mai mult tati a făcut-o, dar eu l-am ajutat, și i-am zis să facă o floare, iar eu am pictat-o. E un cadou de ziua ta.

Fallon luă mica lalea de lemn pictată stângaci în nuanțe tari de roz și verde.

– E foarte frumoasă. Mulțumesc, Ethan.

Se lăsă pe vine ca să bage floarea în sacul de călătorie, apoi își desfăcu de la brâu vechiul toc de cuțit pentru a-l înlocui cu cel nou.

– Eu am făcut asta, îi spuse Colin, întinzându-i o cutiuță.

Fallon scoase din ea un mic set de clopoței de vânt. Pietricele albe, subțiri, și bucățele de sticlă colorată, fină, erau înșirate pe o bucată de fir de pescuit prinsă pe un vechi cârlig de metal.

– E minunat.

– E stupid, dar...

– E minunat.

Văzu lacrimi în inima lui, cu greu reținute, și îl îmbrățișă strâns.

–Ești președinte acum, îi șopti ea. Nu uita.

Când ieși și mama ei, Fallon îi văzu pe chip urmele plânsului, în ciuda vrăjii de înfrumusețare pe care și-o făcuse.

– Ți-am adus o bucată de tort și pâine de azi-dimineață, niște carne și brânză și... Ei bine, uite-i pe Travis și pe Grace. Ți le pun în traistă.

– Mă ocup eu.

Colin luă pachetul cu mâncare și sacul marinăresc al lui Fallon.

– Se întâmplă atât de repede, murmură Lana. Totul se întâmplă mult prea repede.

Temându-se că avea să-i piară curajul, Fallon se aplecă și îl îmbrățișă pe Ethan.

– Ai grijă de ursuleț și nu-i lăsa pe ăștia doi mai mari să te tiranizeze.

Se ridică, se întoarse spre Travis și îl îmbrățișă strâns.

– Nici să nu te gândeşti să te muţi în camera mea.

Apoi se întoarse spre Colin.

– Încearcă să nu mai fii atât de nesuferit.

– Tu eşti nesuferită.

– Încearcă să nu faci prea multe măgării cât timp lipsesc eu.

Se trase în spate şi se întoarse spre Lana.

– Mami.

– Asta e de la tatăl tău şi de la mine.

Fallon luă lănţişorul, pe care recunoscu verigheta tatălui ei biologic şi medalionul cu Sfântul Arhanghel Mihail al tatălui care o crescuse. Simţi cum i se pune un nod în gât, inundat de un torent de lacrimi şi de iubire.

– Am să-l port mereu. Îşi puse lănţişorul la gât. Mereu. Mami, murmură, aruncându-se în braţele Lanei. Te iubesc. Te iubesc atât de mult.

– Şi eu te iubesc. Mă voi gândi la tine în fiecare zi. Şi voi număra zilele rămase până ce ai să te întorci acasă. Descătuşează lumina din tine, scumpa mea, iar eu voi şti. Trimite-mi un semn, şopti Lana.

– Am s-o fac.

Luptându-se cu lacrimile, se întoarse şi se aruncă în braţele tatălui ei.

– Tati. Te iubesc.

– Dacă ai nevoie de mine... Ascultă-mă. Îi prinse chipul în palme, i-l ridică spre el. Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă. Am să te aud. Am să vin după tine. Am să găsesc o cale.

– Nu mi-e teamă, fiindcă te am pe tine. Nu mi-e teamă, fiindcă mă iubeşti. Am să mă întorc acasă, promise ea, lipindu-şi obrazul de al lui. Ţi-o jur.

Înşfăcă frâiele şi se aruncă în şa.

– În ziua în care împlinesc cincisprezece ani, nu uitaţi. Vreau cadouri.

Dădu pinteni calului şi porni la trap. Mallick, care o aşteptase călare, veni lângă ea şi-i făcu semn s-o ia spre sud.

Fallon se întoarse ca să mai arunce o ultimă privire și își văzu familia strânsă laolaltă, într-un grup compact, în fața casei în care ea se născuse.

Colin își îndreptă spatele și o salută cu vioiciune, iar gestul lui îi făcu buzele să se arcuiască într-un zâmbet, iar ochii să i se încețoșeze de lacrimi.

Ridică și ea mâna, ca să-și ia rămas-bun, apoi își întoarse privirea spre sud și, dându-i pinteni lui Grace, porni în galop.

Mallick îi dădu voie să stabilească ea ritmul. O putea lăsa de capul ei preț de câțiva kilometri, ca să vadă cât avea să dureze până ce se liniștea. Iar bătrânul lui murg zdravăn putea face față acelui galop.

Trecură pe lângă o altă fermă, mai mică decât cea a familiei Swift, unde o femeie și un băiat slăbănog săpau ca să scoată cartofi. Se opriră din ceea ce făceau, iar în cele câteva secunde care se scurseră până ca ei, drumeții, să dispară în bubuit de copite, Mallick simți un val de alean radiind dinspre băiat.

Acel alean însemna că băiatul tânjise după fată și după libertatea de care el credea că se bucurau cei doi călăreți.

Își continuară drumul în galop, trecând pe lângă câteva case răzlețe, abandonate, cu peluzele transformate din nou în poienițe. Pe dealurile presărate cu pietroaie păștea câteva oi pe care le păzea, cocoțată pe-o moviliță, o bătrână care se sprijinea într-un toiag vechi, iar la spate avea atârnată o pușcă de vânătoare.

Imaginea ei, cu părul încărunțit care-i ieșea sub o căciulă ponosită, bolovanii aspri și cenușii ițindu-se din mijlocul verdeții, oile albe ce rumegau apatic – îi stârniră lui Mallick un junghi neașteptat, fulgerător, de melancolie.

Când Fallon reduse galopul mai întâi la un trap mărunt, apoi, la pas – mai mult de dragul calului decât de-al ei, concluzionă Mallick –, se întoarse pentru prima dată ca să-l privească în față și-i zise:

– Vreau să știu unde mergem.

– E drum de-o zi, călare, și încă puțin după, până într-un loc unde te vei antrena, vei învăța și vei crește.

– De ce-ți revine ție sarcina de a mă antrena?

– Asta e o întrebare la care nu-ți pot răspunde. De ce ești tu Aleasa? Suntem ceea ce suntem.

– Cine ți-a dat autoritatea asta?

– Asta vei învăța. Cine-i păstorița?

– Numele ei e Molly Crane.

– Și care-i puterea ei?

Poate că Fallon se întrebase cum de știa el că Molly avea puteri magice, însă nu întrebă nimic.

– Metamorfoza.

– Câte oi avea în pază?

Prima reacție a lui Fallon fu să ridice, iritată, din umeri.

– Vreo zece.

– „Vreo zece"?

– Nu le-am numărat.

– Ai ochi în cap. Câte ai văzut?

– Nu știu.

– Nu te-ai uitat, așa că n-ai văzut. Paisprezece. Una se afla în spatele unui bolovan, iar mioara gestantă are doi miei în pântec.

Durerea și neliniștea duceau o luptă acerbă în stomacul lui Fallon. Dacă și-ar fi permis, la ea acasă, acel ton tăios și obraznic cu un adult, ar fi fost mustrată aspru.

Dar acum nu mai era acasă.

– Ce contează?

– Altă dată s-ar putea să vezi inamicii. Cum vei ști cât sunt de numeroși? S-ar putea ca unul să se ascundă în spatele unui bolovan, iar în spatele altuia să fie încă doi.

Furioasă și îndurerată, Fallon rânji batjocoritor.

– Data viitoare când voi fi nevoită să mă lupt cu oi, voi avea grijă să le număr pe toate.

Mallick arătă spre est. Departe în zare, deasupra dealurilor cu rotunjimi domoale, se roteau stoluri de ciori.

– Ele știu că așteptarea a luat sfârșit. Vei fi vânată, începând de azi și până la sfârșit.

– Nu mi-e teamă de ciori.

– Să-ți fie teamă de puterea căreia îi slujesc. Frica poate fi o armă, la fel – curajul. Fără teamă nu e loc de prudență. Fără prudență, ești nesocotită. Iar nesocotința atrage înfrângere.

– Care e puterea căreia îi slujesc?

– Vei învăța.

Spunând acestea, el dădu pinteni calului și urcă o colină de pe care intră printre copaci.

Aerul era mai răcoros aici, și chiar dacă Fallon nu se mai îndepărtase niciodată atât de mult de casă, mirosurile din pădure îi erau întru câtva familiare și o alinau. O vreme își omorî timpul studiind urmele de animale, identificând căprioara, un urs singuratic, un coiot și o pereche de ratoni care trecuseră pe cărarea sălbăticită.

Traversară un pârâu îngust, a cărui apă se revărsa, gâlgâind, peste pietre. Un curcan sălbatic țipă pe când cotiră spre est.

– Câte căprioare erau în umbră, lângă pârâu? vru Fallon să știe, fixându-l cu o privire tăioasă atunci când el întoarse capul ca s-o studieze. Dar dacă ar fi fost inamici? Ai fi știut câți erau?

– Patru ciute și doi iezi.

– Care-i diferența între iezi?

Amuzat, Mallick îi răspunse:

– Unul e un tânăr căprior, celălalt e ciută.

– În afară de asta.

El ridică din sprâncene.

– Nu știu să-ți spun.

– Pe unul dintre ei îl doare piciorul stâng din față. Șchiopătează cu el. N-ai văzut urmele? Nu e important, din punct de vedere tactic, să știi dacă inamicul tău e rănit?

– Te descurci bine la luat urma. Dacă și la vânat ești la fel de abilă, vom mânca bine iarna asta.

– Sunt un bun țintaș. Tatăl meu m-a învățat să vânez.

Ridică mâna la lănțișorul de la gâtul ei, găsind o oarecare alinare în a-l atinge.

– Încă mai pot să merg acasă. Încă mai pot să mă răzgândesc și să mă întorc acasă.

– Da. Ai putea să-ți trăiești viața acolo și să nu evoluezi niciodată cu adevărat. Iar lumea ar sângera în jurul tău până când sângele ar inunda și tot ceea ce ți-e drag.

Fallon ura, *ura* din tot sufletul faptul că știa – cumva, chiar știa – că Mallick spunea întru totul adevărul.

– De ce trebuie să fiu tocmai eu Aleasa? Mântuitoarea tuturor? N-am stricat eu nimic, atunci, de ce mi se cere să repar?

– *Mae gennych atebiony tu mewn i chi.*

– Poftim? Ce limbă e asta?

– Am spus că răspunsurile sunt în tine.

– Asta e la fel ca a spune că voi învăța. Nu-i un răspuns.

Oricât de mult ar fi vrut să se prefacă indiferentă față de el, curiozitatea îi dădea ghes.

– Ce limbă e?

– Galeză.

– De-acolo ești tu? Din Țara Galilor?

Punându-i acea întrebare, încercă imediat să-și schițeze o hartă în minte, să-l localizeze exact. Îi plăceau la nebunie hărțile.

– Da. Știi unde e asta în lume?

– E în ceea ce era cândva Marea Britanie, cu Anglia drept vecin într-o parte și cu Marea Irlandei în cealaltă.

– Foarte bine. Cunoștințele tale de geografie sunt excelente, chiar dacă abilitățile tale lingvistice sunt slabe.

– Ce motiv ar fi avut părinții mei să mă învețe galeza? Nici ei n-o știu. Și, oricum, nu e ca și cum o să mă trezesc din senin acolo. Mânată de furie, îndurerată, iar acum, simțind și că el îi insultase familia, scuipă cuvintele ca pe niște săgeți veninoase.

–Și m-au învățat destule. Și pe mine, și pe frații mei. Ne-au învățat să citim, să scriem și *să gândim*. Am învățat științe, matematică și istorie, am învățat să citim hărți și să le desenăm. Poate că nu ne-am permis să mergem prea des la școala din sat, pentru că ne-am fi expus prea mult la atacurile Cetelor de Ucigași și ale Nepământenilor Malefici. Tatăl meu s-a luptat cu ei ca să-i apere pe vecinii noștri, iar el și mama ne-au învățat și pe noi să luptăm.

– Te-au învățat multe, te-au învățat despre lumină – adică, despre cele de dincolo de lume – și despre pământ. Lucru foarte însemnat: te-au învățat loialitatea. Și ai deprins-o bine.

– Asta n-o înveți. Ori ești loial, ori nu ești.

El îi zâmbi.

– Indiferent dacă s-ar întâmpla să nu fim de acord în unele privințe, fii sigură că-ți sunt loial.

– Pentru că ești nevoit să fii, iar asta e altceva.

– Ai dreptate, spuse Mallick, după o clipă prelungă. Dar tot îți sunt loial.

Fallon își continuă drumul în tăcere cale de câțiva kilometri, clocotind în sinea ei, până când întrebarea îi țâșni de pe buze:

– De ce ai plecat din Țara Galilor?

– Am fost chemat.

Oftatul ei, lung și batjocoritor, exprima perfect ce însemna pentru un copil de treisprezece ani să aibă de-a face cu un adult.

– Dacă te întreb cine te-a chemat, ai să-mi răspunzi, pur și simplu: „Vei învăța".

– Și chiar așa va fi. Eram tânăr, la fel ca tine, și, la fel ca tine, m-am întrebat de ce mi se cereau lucruri atât de grele. Să știi că înțeleg ce înseamnă să-ți părăsești casa și familia.

– Ai copii?

– Nu mi s-a oferit niciodată acest dar.

– Mi-ai dăruit, cândva, ursulețul de pluș.

– A fost generos din partea ta să i-l dai fratelui tău mezin, să lași acea parte din tine în grija lui.

Fallon dădu acel gând deoparte, fiindcă îi amintea de Ethan și de lacrimile lui.

– Mi-ai adus lumânarea și globul de cristal. Astea nu sunt jucării, ca ursulețul. Lumânarea doar eu o pot aprinde. Uneori chiar o fac. Nu se consumă deloc din ea.

– A fost creată pentru tine.

– Tu ai creat-o?

– Da.

– Mama a zis că eu voi fi singura care va vedea ceva în globul de cristal, însă n-am văzut nimic atunci când m-am uitat.

– Vei vedea.

– De unde l-ai luat?

– Ți l-am creat eu. Ursulețul ți l-am cumpărat pe când nici mama ta nu știa încă de existența ta. Vânzătoarea de la magazin mi-a zis că era un dar drăguț pentru o fetiță.

Își continuară drumul călare, iar Fallon își dădu seama că tocmai purtase cea mai lungă conversație pe care o avusese vreodată cu cineva din afara familiei. Deși faptul în sine nu i-l făcea pe Mallick cu nimic mai drag, i se păru totuși interesant.

– Ce ai să mă înveți timp de doi ani? vru ea să știe. Tata m-a învățat să trag cu arma – cu pușca și cu arcul. M-a învățat tehnici de luptă corp la corp. A fost soldat. A fost căpitan în armată. Iar mama m-a învățat despre magie. E vrăjitoare, o vrăjitoare puternică.

– Înseamnă că ai o bază solidă pentru mai departe.

Fallon își struni calul.

– Auzi?

– Da.

– Sunt motoare. Mai multe.

– E un drum, nu departe de aici, iar unii circulă pe el. Prin urmare, noi ne croim drum printre copaci, peste dealuri. Încă nu ești pregătită de bătălie.

Sunetele se stinseră treptat, până ce nu se mai auzi decât glasul pădurii.

– Pe tine cine te-a învățat?

– Un bărbat pe nume Bran. Un profesor aspru.

– Am să-l cunosc și eu?

– Nu mai e printre noi.

– A fost răpus de Blestem?

Datoria lui era să învețe și să antreneze, își spuse Mallick, și avea să și-o îndeplinească. Însă cine ar fi crezut că fata era atât de pusă pe întrebări?

– Nu, a trecut din lumea aceasta în cealaltă cu mult înainte de Blestem. Însă, cât timp i-am fost alături, m-a învățat multe lucruri. Și am călătorit pe multe tărâmuri împreună cu el.

Pentru că putea, Fallon o făcu pe Grace să sară ușor peste un copac răsturnat, apoi zise:

– Înainte de Blestem, oamenii călătoreau în toate colțurile lumii folosind avioane. Eu am văzut două avioane și un elicopter – un avion mai mic, cu elicea deasupra. Mama mea a creat un scut deasupra fermei, în caz că oamenii din avioane erau dintre cei care căutau Nepământeni ca să-i închidă sub lacăt. Sau, mai grav, în caz că cei din avioane ar fi fost Nepământeni Malefici. Așa că noi vedeam avioanele, dar ele nu ne vedeau pe noi. Tu ai zburat vreodată cu un avion?

– Da, și nu mi-a plăcut.

– Eu cred că ar fi minunat. Ridică chipul spre cer, studie fâșiile de văzduh ce se întrezăreau printre coroanele de frunze scânteietoare. Mi-ar plăcea să văd și alte părți ale lumii. Unele au plaje cu nisip alb și apă albastră, iar altele sunt acoperite de gheață. Și orașele gigantice, cu clădiri înalte ca niște munți, și munții mai înalți decât cea mai înaltă dintre clădiri, și deșerturile, și oceanele, și junglele.

– Lumea e plină de minunății.

Mallick își mână calul printr-un luminiș, de unde ieșiră într-o poieniță. La adăpostul copacilor se afla o căsuță. Un șopron cu acoperiș înclinat era lipit de ea.

– Ai zis că e un drum de-o zi călare.

– Și așa va fi. Aici doar poposim peste noapte.

– E mai mult de-o oră până la amurg.

– Caii trebuie să se odihnească, să fie îngrijiți și hrăniți. Și eu la fel.

Mallick descălecă și-și duse calul la șopron. Ezitantă, Fallon îi urmă exemplul. Observă că în șopron se găseau așternuturi de paie curate, cele necesare pentru țesălatul cailor și un jgheab cu nutreț. Mallick îi dădu o găleată.

– E un pârâu nu departe, spre est. Caii trebuie adăpați.

– Ce-i locul ăsta?

– E un popas în drumul nostru.

Cum Fallon nu spuse nimic, rămânând în loc, Mallick slăbi curelușele și dădu jos șaua de pe calul lui.

– E o cabană de vânătoare, folosită cândva drept casă de weekend sau de vacanță. I-a aparținut unui bărbat care lucra ca instalator și căruia îi plăcea să vină aici cu prietenii. Avea imunitate, așa că a supraviețuit Blestemului, însă a sfârșit prin a fi luat pe sus în cursul unui raid și închis într-un centru de detenție al guvernului, unde a și murit.

– L-ai cunoscut?

– Nu, dar locul ăsta păstrase suficient din energia lui – pentru că trăise aici atâtea momente fericite – încât să aflu despre el. Caii au nevoie de apă.

Fallon luă găleata și, mergând nu mai mult de zece metri spre est, dădu de un pârâu luminos, șerpuind vesel prin iarbă. Preț de o clipă, studie pădurea – acel loc nou. Brazii și stejarii, pinii bătrâni și plopii tineri. Nu putea ști dacă nu cumva Mallick plănuia s-o întrebe câți copaci erau în pădurea aceea stupidă. Sau s-o întrebe de câte ori auzise bocăniturile repezi ale ciocănitorii, sau câte pene avea cardinalul[1].

Umplu găleata și se întoarse ca să toarne apă în jgheab. Avu nevoie de alte două drumuri. După ce termină, văzu că Mallick dăduse jos ambele șei, iar acum își ștergea murgul cu o cârpă.

– Cum îl cheamă? întrebă ea, luând o cârpă curată ca s-o șteargă pe Grace.

– Gwydion, după numele unui vrăjitor și războinic măreț.

– Ea e Grace, numită astfel după regina piraților. Văd că șopronul e mult mai nou decât cabana.

– L-am construit eu, cu doar câteva luni în urmă.

– Pare solid, spuse ea, luând la verificat copitele lui Grace.

Odată caii hrăniți și adăpați, Mallick își luă ranița, care era ușoară. Fallon își puse pe umăr sacul marinăresc, ce atârna mai greu. Fata ducea și mâncarea pe care i-o împachetase mama ei.

Cabana, o clădire scundă și pătrată, includea o verandă îngustă, cu o singură treaptă mică. Lângă treaptă, în mijlocul unei grămăjoare de pietricele, se afla o figurină de piatră cioplită grosolan. Reprezenta o

[1] Pasăre de talie mică și cu penaj roșu-stacojiu, care trăiește în America și Africa

femeie, după cum i se păru lui Fallon. Mallick se opri ca să deschidă plosca de apă și să scurgă câteva picături peste pietricele.

– Omagiu și semn de respect oferit zeiței.

– Protejează sau binecuvântează?

– Poate să facă și una, și alta, după cum binevoiește. Ea e Ernmas.

Văzând că Fallon nu făcu decât să se încrunte, Mallick scoase un oftat slab.

– E o zeiță-mamă, din clanul lui Tuatha de Danann, la fel ca tine. Ești din sângele și sămânța ei, Fallon Swift. Nu știi nimic despre strămoșii tăi?

– Aveam câteva cărți despre mitologie, în principal – despre zeii romani și greci. Doar nu te aștepți cu adevărat să cred că mă trag din vreo zeiță? Pentru că asta, știi tu, e doar *mitologie*.

– Ignoranța ta nu-ți face cinste.

El păși pe verandă și schiță, din încheietură, un gest în direcția ușii. Aceasta se deschise cu un iureș ca de vânt.

– Îți închipui că puterea – și cea a luminii, și cea a întunericului – nu are nici o sursă? Că nu are un istoric sau un scop? Tot ceea ce ești îi se datorează celor care au fost înaintea ta. Se datorează generozității și bătăliilor lor, cruzimii și compasiunii lor. Clătină din cap. Când mă gândesc că soarta întregii lumi e în mâinile unei fete care știe atât de puțin.

Când Mallick intră în casă, Fallon, rămasă în spatele lui, își dădu ochii peste cap. Îi aruncă o privire zeiței.

– Eu de unde să știu ceea ce nu știu?

Simțindu-se insultată – știa că *nu* era ignorantă –, intră, tropăind, în urma lui Mallick.

Înăuntru, principala încăpere consta dintr-un spațiu deschis, cu un șemineu pe peretele nordic și cu o bucătărie în spate. Ferestrele acesteia dădeau înspre pârâu și erau orientate către est, astfel că de la ele se vedea răsăritul.

În fața televizorului cocoțat deasupra șemineului se afla o canapea masivă – și urâtă, după părerea lui Fallon – tapițată cu un soi de tartan negru cu maro. Și la fermă aveau televizor, și, o dată pe săptămână, organizau seri de film și se uitau la DVD-uri.

Ei îi plăceau DVD-urile aproape la fel de mult ca hărțile, căci ele aveau însușirea de a te purta în alte locuri, în alte lumi.

Două scaune, tapițate cu stofă având același imprimeu cadrilat, o masă pe care se afla o lampă cu soclul reprezentat de un urs negru cățărându-se într-un copac, un bec în tavan, montat în ceva ce aducea cu o roată de căruță, precum și o masă rotundă, cu patru scaune de lemn – alcătuiau restul mobilierului, umplând spațiul într-o manieră pe care Fallon o găsea profund dizgrațioasă.

Puse pachetul cu mâncare pe masa de bucătărie, al cărei alb devenise un soi de gri murdar, și îl lăsă acolo.

– Camera în care îți vei petrece noaptea e pe stânga. Fă focul, apoi du-ți și lucrurile acolo.

Nu era el singurul care putea să se dea mare, își spuse Fallon. Se răsuci pe călcâie și aruncă o privire spre buștenii din șemineu, care se aprinseră pe loc.

– Nu sunt proastă.

– Ignorantă, o corectă el. Am auzit spunându-se că prostia nu se poate trata. S-ar putea să fie adevărat. Însă ignoranța poate fi remediată prin educație. Du-ți sacul în camera ta, apoi va trebui să mai aduci niște lemne de foc înainte de lăsarea întunericului. Găsești destule în spatele casei.

– Și tu ce-ai să faci?

– Eu am să beau un pahar de vin înainte să împărțim mâncarea pe care a binevoit mama ta să ne-o dea.

Când Fallon se îndepărtă, furioasă, Mallick își ațintì privirea asupra focului ce ardea luminos și fierbinte. Apoi zâmbi.

Capitolul 4

Din pură încăpățânare combinată cu ofensă, Fallon se simțea tentată să se încuie în camera stupidă mobilată cu două seturi de paturi supraetajate, acoperite, și acestea, tot cu o stofă cadrilată, doar că de astă dată, în roșu cu negru. Însă îi era foame și trebuia să meargă la toaletă.

Prin urmare, avea să meargă la toaletă și să mănânce, însă nimic n-o obliga să fie prietenoasă. Nici nu vedea de ce ar fi trebuit să fie politicoasă. Mallick o făcuse proastă – pardon, *ignorantă*. Doar pentru că era bătrân, asta nu însemna că era obligată să fie politicoasă cu cineva care o numea „ignorantă".

Chiar în fața odăii ei se afla o cameră de baie. Fallon se încuie în ea.

Verifică dacă aveau apă răsucind robinetul de deasupra chiuvetei montate pe perete și fu aproape dezamăgită când apa începu să curgă. Își spuse că Mallick se ocupase de acest lucru tocmai pentru ca ea să nu aibă motiv să-și testeze puterile acolo.

Vasul de toaletă se clătina puțin, însă își făcea treaba.

Își luă un scurt răgaz ca să-și studieze chipul în oglinda de deasupra chiuvetei.

Nu dormise bine noaptea trecută – și nici în noaptea de dinaintea aceleia, trebuia să recunoască. Iar asta se vedea în pungile întunecate de sub ochii ei și în paloarea obrajilor.

Deși n-o interesa să fie drăguță, o interesa – chiar mult – să pară puternică. Prin urmare, recurse la o mică vrajă de înfrumusețare.

„Nu sunt ignorantă", își spuse, „și nu sunt slabă".

Ieși cu pași mari și trecu, semeață, pe lângă Mallick, așezat în fața focului cu paharul lui de vin. Nu trânti ușa în urma ei atunci când ieși după lemne, însă o închise cu un *pocnet* ferm.

Când se lăsă seara – o lumină cenușie, blândă, strecurându-se printre copaci –, răcoarea aerului deveni mai tăioasă. Iar văzduhul se umplu de miros de fum și de toamnă care-și grăbea venirea.

Lemnul de foc avea să fie bine-venit, își spuse ea, însă mai întâi voia să se plimbe puțin, voia să-și destindă mușchii amorțiți de atâtea ore în șa.

Se duse să le arunce o privire cailor și-i găsi moțăind deja. Chiar și așa, își lipi obrazul de cel al lui Grace, căutând alinare în ceva ce-i amintea de acasă. Iar când calul lui Mallick o privi cu ochi blânzi și înțelepți, Fallon îl mângâie – și-și spuse că merita un călăreț mai plăcut.

Lăsă caii să se întoarcă la somn și porni să se plimbe pe malul pârâului șerpuitor.

Ridicând privirea, văzu turnul de veghe pentru vânători, construit într-un stejar masiv. I se păru amuzant să urmărească, din el, cinci căprioare ce pășteau pe versantul dealului, coborând agale printre copaci.

Cum ar fi fost, se întrebă, să meargă tot înainte și să nu se mai oprească? Precum căprioarele. Să meargă pur și simplu și să trăiască în păduri. Să hoinărească după pofta inimii și oriunde ar fi vrut, fără să se gândească la nimic altceva în afară de propriile nevoi. N-ar fi fost nimeni care să-i spună ce să facă, își imagină ea, sau când și cum s-o facă. Nimeni care să aștepte atât de multe de la ea, când ea nu-și dorea decât să fie lăsată în pace.

Se sprijini de copac, își lipi obrazul de scoarța aspră. Îi simți bătăile inimii. Închizând ochii, simți bătăile inimii căprioarei de dincolo de pârâiaș, și pulsul apei, și pe cel al pământului.

Simțea înlăuntrul ei viața tuturor lucrurilor care trăiau și prosperau în jur, și care nu erau umane. Văzu, cu ochii minți, pasărea ce dădea din aripi în văzduh, cu inima bătându-i mărunt-și-iute,

mărunt-și-iute. Văzu și bufnița ascunsă adânc în pădure, dormind în așteptarea nopții, a timpului când avea să pornească la vânătoare.

Închise ochii mai strâns, dându-și seama că nu voia doar să plece pur și simplu, să trăiască pentru totdeauna în pădure. Voia să simtă bătăile inimii mamei, ale tatălui, ale fraților ei. Iar ei erau prea departe.

– E doar prima zi, se mustră singură. Pot rezista o zi. Mă pot răzgândi oricând. Mă pot întoarce acasă mâine dacă vreau.

Găsind alinare în acest gând, deschise ochii și porni înapoi spre cabană.

Spre vest, soarele ardea printre copaci și-și revărsa flăcările peste dealuri, împrăștiind o lumină pe care Fallon o simți, precum toate acele bătăi de inimă înlăuntrul ei.

Cu ochii asupra focului solar ce punea capăt acelei zile, se întoarse și intră în casă, împovărată cu un braț de lemne.

O adolescentă, chiar și una care se trăgea din zei, știa cum să facă pe bosumflata. Fallon mâncă tot ce-i puse Mallick în față, însă o făcu în tăcere. Își luă o felie mică din tortul aniversar, fiindcă voia să-și simtă familia aproape. Însă asta nu făcu decât s-o întristeze, o făcu să accepte faptul că ai ei nu erau aproape și că nici n-aveau să fie, preț de doi ani îndelungați.

Dacă Mallick ar fi făcut vreo tentativă de-a o înveseli, acea tristețe ar fi explodat într-o furie incandescentă. Poate că știa și el acest lucru, căci nu se strădui să facă deloc conversație, nici măcar de politețe, cât mâncară cele câteva bucate simple.

Când el îi ceru să se ocupe de vase, Fallon nu se împotrivi. Împachetă restul de mâncare, spălă vasele și puse bucătăria în ordine, timp în care Mallick stătu în fața focului citind.

În ciuda curiozității ei înnăscute, nu întrebă ce carte era, ci chiar se încuie în dormitor și puse și o vrajă peste zăvor, din simplă răutate.

Deși de fiecare dată asta îi aducea alinare, refuză să-și scoată lumânarea din raniță și s-o aprindă, din simplul motiv că o primise, cândva, de la el. În mintea lui Fallon, numai Mallick era răspunzător de nefericirea ei din acel moment.

În schimb, se ghemui sub pătură cu *Regele Vrăjitor*, iluminând paginile pe măsură ce citea. Însă cuvintele familiare nu făcură decât să-i sporească tristețea.

Puse cartea deoparte și rămase culcată în întuneric, dorindu-și să-și fi lăsat răgaz să scotocească prin cabană după ceva de citit. Revistele și ziarele vechi reușeau întotdeauna s-o fascineze. Nu se aștepta să doarmă, era ferm convinsă că avea să-și petreacă întreaga noapte cufundată în gânduri negre. Și era nerăbdătoare s-o facă.

Adormi chiar înainte să simtă somnul învăluind-o pe furiș, fără să se trezească nici măcar atunci când lumina lunii i se strecură pe fereastră, sau când zânele veniră să-i danseze la geam.

Se trezi la prima geană tremurătoare de lumină. Prima ei reacție fu de rușine că dormise atât de mult și atât de bine. Apoi își aminti de ceea ce mama ei numea „somnul inimii". Acel somn necesar unei inimi rănite, pentru că o ajuta să se vindece.

Frământă între degetele inelul și medalionul de pe lănțișor. Rămânând culcată vreme de câteva minute în plus, și-l imagină pe tatăl ei pregătindu-se să-și înceapă ziua, coborând să pună de cafea din boabele recoltate de la tropice. Și pe mama ei coborând ca să se apuce de pregătit micul dejun.

Toată lumea era în picioare; trebuiau hrănite animalele și trebuia căutat prin coteț după ouă.

Erau munci gospodărești de îndeplinit, lecții de învățat, totul – în miros de pâine ce tocmai se cocea. Poate că era de făcut câte un drum până în sat sau pe la fermele învecinate, ca să se facă schimb de produse.

Timp liber de citit, de călărit sau de joacă.

Ea unde avea să fie în timpul în care familia ei își vedea de viața-i obișnuită?

Însă Fallon, copil crescut la fermă, se ridică din pat și se încălță. Mai puse lemne pe focul din care nu mai rămăseseră decât tăciuni, apoi ieși ca să se ocupe de cai.

Privi soarele ridicându-se pe cer, tot așa cum îl privise coborând la asfințit.

Când intră din nou în casă, Mallick o aștepta cu două căni de ceai tare puse pe masa din bucătărie și cu ouă făcute ochiuri lângă o

bucată de șuncă ce sfârâiau într-o tigaie pusă în sobă ca peste un foc de tabără.

– Bună dimineața, spuse el. Plecăm după ce luăm micul dejun.

– În regulă.

Luă cana de ceai – mai tare decât îi plăcea și mult prea amar în lipsa mierii pe care ea obișnuia s-o adauge.

Regretă că nu se gândise să-și aducă puțină miere. Însă luă ceaiul și se așeză, și, atunci când Mallick îi puse o farfurie în față și se așeză și el la masă, mâncă.

O parte din pica pe care i-o purta se spulberase în timpul somnului. Însă, mai important de-atât, Fallon se plictisise de tăcere.

– N-ai nici soție, nici copii.

– N-am.

– E din cauză că preferi bărbații?

– Nu, spuse Mallick, continuând să mănânce în timp ce vorbea. Datoria și țelul spre care mă îndrept mi-au fost singurii tovarăși de-a lungul vieții.

– De ce mi-ar păsa mie, sau de ce le-ar păsa zeilor dacă ai avea o femeie ori un bărbat cu care să-ți împarți viața sau patul?

Mallick își îndreptă ochii spre ea și o privi în față.

– Ceea ce mi s-a cerut, ceea ce am jurat a fost loialitate neclintită față de Aleasă. O pereche pe care s-o am în viață, o persoană iubită ar trebui să se bucure și ea de loialitatea mea. Iar aceste două loialități s-ar putea să intre în conflict.

Fallon refuză argumentul.

– Părinții mei își sunt loiali unul altuia și tot le sunt loiali și copiilor lor. Tuturor copiilor lor.

– Asta e iubire, chiar mai mult decât datorie sau decât un jurământ. Iar iubirea e mai puternică.

– Tu n-ai iubit niciodată pe nimeni?

– A fost cândva o fată, cu ochii plini de viață și părul ca de foc. Nu știu dacă ceea ce am simțit a fost iubire, însă am tânjit după ea. Inima îmi bubuia atunci când o vedeam, iar dacă se întâmpla să-mi zâmbească, mă simțeam cel mai bogat băiat din tot ținutul. Știam că dacă

aveam vreodată să-i simt chiar și atingerea mâinii pe obraz, chiar și atât, aș fi murit fericit și împlinit.

Fallon pufni în râs.

– Nimeni nu moare din iubire.

– O, și totuși, da, mor acolo unde-i duce iubirea, sau mor din cauza a ceea ce-i mână iubirea să facă. Și astfel, nu i-am simțit niciodată mâna pe obraz. Așa am ales.

– Poate că totuși ai iubit-o, fiindcă erai băiețandru, iar acum ești bătrân și tot ți-o mai amintești. Își termină ouăle. Câți ani ai?

Mallick se lăsă pe spate în scaun și o privi fix în ochi.

– M-am născut în ziua a treia din luna a treia în anul șase sute șaptezeci și nouă.

– Ei, haide. Din obișnuință, Fallon dădu să ia și farfuria lui, ca să strângă masa. Dacă nu vrei să-mi spui, zi...

El își puse o mână pe brațul ei.

– M-am născut dintr-o vrăjitoare, iar tată mi-a fost un soldat a cărui mamă avea sânge de elf. Pe el mi-l amintesc prea puțin, căci a murit în luptă pe când eu de-abia ce fusesem înțărcat. Am fost singurul ei fiu și, la fel ca mama ta, a plâns când am fost chemat. Numărasem zece primăveri când am plecat de lângă ea. Apoi s-au scurs alte zece câtă vreme m-am antrenat, am studiat și am călătorit. Alte zece mi le-am petrecut exersând și trăind în solitudine. Apoi am dormit, anii au trecut și lumea s-a schimbat, iar magia s-a ascuns sau a murit, căci cei înzestrați cu ea au fost persecutați, ostracizați sau pur și simplu ignorați. Până în noaptea în care m-a trezit o singură picătură de sânge căzând pe-acel prim scut. M-a trezit trosnetul înfiorat din clipa în care scutul s-a spart sub povara sacrificiului. Iar timpul meu a început din nou să se depene, căci urma să vină vremea ta.

Fallon îl crezu, iar acea revelație făcu să-i bubuie inima în piept.

– Ești, deci, nemuritor.

– Nu. Nu. Sângerez. Viața mea se va sfârși la fel ca a oricărui om. Însă mi s-a cerut s-o pregătesc, s-o servesc și s-o apăr pe Aleasă, cea care va lua sabia și scutul, cea care va aduce lumina și va reface echilibrul. Iar eu am acceptat. Am făcut un jurământ. Am ales asta. Nu îmi voi încălca niciodată acel jurământ. Nu te voi trăda niciodată.

Se ridică și strânse el farfuriile.

– Ce-a fost acel prim scut și cum de s-a spulberat sub povara unei singure picături de sânge? Câte sunt? Unde sunt? Cum ai…

– Vei învăța. Deocamdată, strânge-ți lucrurile și înșeuează caii. De vase mă ocup eu.

– Dă-mi un singur răspuns, îi ceru ea. Un nenorocit de răspuns.

– Pune întrebarea potrivită.

Fallon ezită, apoi îi puse întrebarea care simțea că o apăsa cel mai tare:

– Ce se întâmplă dacă nu sunt suficient de bună? Dacă nu sunt suficient de bună sau de deșteaptă ca să fac toate astea?

– Înseamnă că voi fi dat greș. Nu intenționez să dau greș. Nu mai trage de timp. Ne așteaptă un lung drum călare.

O oră bună, Fallon călări fără să spună nimic. Cufundată nu într-o tăcere posomorâtă, ci într-una gânditoare. Știa că unele zâne puteau trăi peste o sută de ani. Cum era bătrâna Lilian de acasă, care susținea că avea o sută douăzeci de ani. Și elfii puteau avea vieți lungi, iar pentru copiii născuți din părinți cu daruri magice diferite... nu trecuse destul timp de la Blestem ca să se știe exact.

Însă nu mai auzise niciodată de nimeni care să fi trăit mai mult de o mie de ani. Mallick susținea că dormise, își aminti ea acum. Să fi fost un fel de hibernare?

Și, dacă totul era o problemă de alegere, de ce fusese chemat, cu atât amar de ani în urmă, ca să pregătească pe cineva care avea să se nască cu peste o mie cinci sute de ani mai târziu?

Era foarte derutant. Faptul că nu înțelegea – nu însemna că era ignorantă, se liniști singură. Ci, pur și simplu, nu înțelegea.

Străbătură păduri, câmpii și drumuri. Pe unele dintre drumuri încă se mai găseau mașini abandonate. Văzu dealuri și case, chiar și câțiva oameni și ceva ce recunoscu a fi un sat, mai mare decât cel în care locuise ea. Acolo se aflau diverse clădiri, printre care se numărau unele în care, cândva, se vânduse benzină pentru mașini sau mâncare pentru cei care călătoreau.

Deși, pe cât putea, Mallick se ținea departe de acele drumuri și de acele clădiri, Fallon tot le vedea în zare.

Și se minuna.

Studiase hărți, globuri și atlasul lumii. Văzuse DVD-uri care dezvăluiau o lume și niște vieți ce-i păruseră nespus de îndepărtate, de diferite și de exotice.

Însă lumea, odată ce te trezeai în ea, își dădu acum seama, era cu mult mai mare decât orice își imaginase vreodată.

Se întindea la nesfârșit. Lui Fallon nu-i venea să creadă că, la un moment dat, fusese ticsită de oameni, că șiruri întregi de mașini parcurseseră în viteză drumurile acelea largi despre care știa că se numiseră „autostrăzi".

I se părea o ficțiune, precum filmele de la televizor.

– Tu ai văzut lumea? îl întrebă ea pe Mallick. Adică, ai văzut-o pe când era plină de oameni, de mașini și de avioane?

– Da. Și chiar dacă o văzusem în globul de cristal, chiar dacă-mi fusese arătată, tot m-a uluit.

– Ai cu adevărat de ales, aș fi putut într-adevăr să refuz?

– Întotdeauna ai de ales. N-am să te trădez și n-am să te mint.

– Atunci, dacă tu ai fost chemat cu atât de mult timp în urmă – înainte să existe mașini și avioane, înainte ca lumea să fie atât de plină –, cum de a fost posibil ca asta să se întâmple cu atât de mulți ani înainte ca eu măcar să mă fi născut?

– Puteri mai mari decât ale mele, mai mari decât vor fi vreodată ale tale au prevăzut că s-ar putea întâmpla asta. E în natura oamenilor, fie că sunt sau nu înzestrați cu magie, să-și dorească pace, dar să meargă la război. E în natura celor ce au mai mult întuneric decât lumină în ei să urzească războaie și să tânjească după putere. Dacă întunericul ar fi dat greș în noaptea aceea, iar scutul ar fi rămas întreg, poate că aș mai fi dormit preț de încă un mileniu, iar Aleasa nu s-ar fi născut încă. Însă, la un moment dat, tot s-ar întâmpla.

– Ai visat?

Mallick zâmbi ușor.

– Am trăit vieți întregi în vise. Și am învățat, chiar și în somn, despre lume și despre schimbările prin care trecea.

– Nu pare să fi fost un somn prea odihnitor.

Mallick izbucni într-un hohot de râs sonor, răsunător, neașteptat.

– Chiar n-a fost, îi spuse. Nu, n-a fost odihnitor.

Traversară împreună, în galop mărunt, un ogor înțelenit, apoi urcară un versant abrupt ce-i scoase la un drum acoperit cu smoală.

– Cât mai avem?

– Încă două ore. Odată cu noaptea va veni și ploaia, însă noi vom fi ajuns de mult.

– Mai repede, ploaia va veni mai repede, spuse Fallon.

Mallick îi aruncă o privire lungă și arogantă.

– Chiar așa?

– Ne îndreptăm spre sud-est, iar vântul bate dinspre est, aducând ploaia cu el. Dacă nu schimbăm direcția de mers, ploaia va veni cu cel puțin o oră înainte de lăsarea întunericului, dacă o ținem tot așa încă două ore, turui Fallon, aruncându-i o ocheadă și ridicând din umeri. Fermierii știu să prevadă vremea. Restul e doar matematică.

El scoase un mormăit nedeslușit și-și continuă drumul.

– Cineva e...

Fallon se întrerupse atunci când Mallick ridică, brusc, o mână, auzind și el motoarele. Se blestemă în gând pentru că alesese s-o ia pe acea bucățică de drum – ca să mai scutească un pic de timp –, iar acum nu aveau unde să se refugieze nici într-o parte, nici în cealaltă. Chiar pe când își analiza opțiunile – prima fiind să pornească în galop, împreună cu Fallon, înapoi peste câmp –, trei motociclete apărură în vârful drumului și se năpustiră în jos, spre ei.

– Dacă-ți spun să mergi, ia-o la galop cât de repede poți, peste câmpul de unde am venit. Am să te găsesc pe urmă.

Fallon simți ceva cutremurându-se în ea, iar altceva întărindu-se ca oțelul.

– Ei sunt șase, iar tu ești unul singur.

– Tu ești unică în lume. Fă cum îți spun. Nu vorbi cu ei, iar dacă eu îți spun să fugi, du-te.

Erau câte doi pe o motocicletă, remarcă Fallon. Trei cu arme purtate la șold, trei cu puști lungi. Patru bărbați, două femei.

Cu toții făceau parte dintr-o Ceată de Ucigași, concluzionă ea, văzând craniile pictate în chip de simboluri pe motociclete.

Cel aflat în fruntea grupului își întoarse motocicleta de-a curmezișul drumului, forțându-i pe Fallon și Mallick să-și strunească animalele. Bărbatul purta, peste părul castaniu, o bandană acoperită cu desene cu cranii, iar la gât avea un pandantiv cu același simbol.

Barba și-o pieptănase în două cozi lungi.

Femeia din spatele lui avea obrazul stâng brăzdat de o cicatrice. Precum însoțitorii ei, își ascundea ochii în spatele unor ochelari negri.

Ea își aruncă un picior peste motocicletă, își luă pușca de pe umăr și și-o îndreptă înspre ei, într-un gest de amenințare indiferentă.

Fallon îi studie pe restul, se strădui să-și păstreze bătăile inimii constante, însă sunetul gutural al motoarelor se stinse dintr-odată.

Căpetenia grupului descălecă de pe motocicletă.

– Ei, ce-avem noi aici?

– Eu și nepoata mea ne îndreptăm spre sud, în căutarea a ceva de muncă.

– Chiar așa? Ați auzit? Își caută ceva de muncă.

Cel aflat pe a doua motocicletă își coborî ochelarii de soare atât cât să-i facă cu ochiul lui Fallon, un gest ce îi stârni fetei o senzație dezgustătoare pe piele.

Dacă avea să fie nevoită să lupte, decise să se ocupe mai întâi de femeie, apoi de cel care-i făcuse cu ochiul.

Nu avea să fugă. N-ar fi abandonat niciodată pe nimeni aflat în asemenea inferioritate numerică.

– Ce aveți în ranițe?

– Toată agoniseala noastră de-o viață.

Tonul rugător al vocii lui Mallick o scoase din sărite pe Fallon.

– Practic, mai nimic.

– Atunci, vă puteți lipsi și de nimicul ăla. Jos de pe cal, boșorogule! Și tu, dulceață.

– Vă rog. E doar o copilă.

Cea de-a doua femeie își scoase o armă de la șold.

– Ori descalecă, ori o împușc.

– Nu împușca prospătura.

Râseră cu toții, într-un fel care nu-i mai stârni lui Fallon o senzație dezgustătoare pe piele. Îi stârni o răceală de gheață în minte și în sânge.

Descălecă.

– Voi sunteți șase, spuse ea, cu dispreț. Noi suntem doi.

Liderul grupului scoase un cuțit de la centură.

– Urmează să fiți unul singur.

Se aruncă înspre Mallick.

Totul se întâmplă rapid, înainte ca Fallon să apuce să reacționeze, deși crezuse că era pregătită.

Pumnul lui Mallick țâșni în față, fulgerător și mortal ca o lovitură de ciocan. Îl lovi pe bărbat, aruncându-l peste femeia din spatele lui, punându-i, astfel, la pământ pe amândoi.

Cu cealaltă mână, Mallick aruncă o minge de vânt care o proiectă pe cea de-a doua femeie, cu tot cu arma pe care o purta la șold, șase metri în spate. Chiar în clipa în care aceasta ateriză, scoțând un *buf!* respingător, Mallick scoase o sabie.

Doi bărbați se năpustiră spre el, iar cel de-al treilea, încă rămas în picioare, se feri într-o parte și o atacă pe Fallon.

Ea scoase cuțitul și, fără să se gândească la ceea ce făcea, îi dădu foc.

– Vrăjitoare nenorocită! mârâi bărbatul, scoțându-și pistolul. Gloanțele învinge cuțitul, de fiecare dată.

– Ba nu. Nu-i așa.

Spintecă aerul cu lama, iar pistolul din mâna lui explodă în flăcări.

Bărbatul scoase un urlet, scăpă pistolul și începu să se lupte cu flăcările ce-i mistuiau mâna, iar Fallon recurse la una dintre primele tehnici defensive pe care le învățase de la tatăl ei. Îl lovi între picioare.

Bărbatul se prăbuși la pământ, iar ea se răsuci pe călcâie, pregătită să-l ajute pe Mallick. Îl găsi în picioare, cu sabia mânjită de sânge. Doi dintre atacatori zăceau morți. Ceilalți trei erau răniți, iar cel care îi făcuse cu ochiul lui Fallon gemea, ghemuit la pământ, cu o mână pe care se îndoia că avea s-o mai poată folosi vreodată la fel ca înainte.

– Strânge armele, spuse Mallick pe un ton energic.

Se aplecă să ia cuțitul și pistolul de la lider. Fallon, simțindu-se ușor îngrețoșată acum că se terminase, făcu un efort să-și stăpânească tremurul mâinilor atunci când luă armele celor morți.

– Pistolul ăstuia e prea topit ca să mai avem ce să facem cu el.

Mallick îi aruncă o privire bărbatului care gemea, încercând să-și protejeze mâna distrusă. Scoase un mormăit nedeslușit, la fel cum făcuse atunci când Fallon îi împărtășise previziunile ei meteo.

Își atârnă pe umăr cureaua uneia dintre puști, în vreme ce Mallick strânse altele două. După ce adunară și restul armelor, încălecară din nou.

– Nu mi-ai spus să fug.

– Ai fi făcut-o?

– Nu.

– Atunci de ce să mă fi obosit s-o fac?

– Poate că n-ai fi reușit să te descurci cu toți cei șase.

– Acel „poate" nu mai contează. Ești înzestrată cu mult curaj. Te-ai luptat bine cu atacatorul tău.

– N-ar trebui să-i lăsăm așa. S-ar putea ca cei rămași teferi să vină după noi sau să rănească pe altcineva.

– Nu-i ucidem pe cei neînarmați, nici pe răniți.

– Nu, dar...

Fallon întinse mâna și dădu foc cauciucurilor.

Răniți, neînarmați și nevoiți să meargă pe jos, nu vor mai veni după noi și le va fi mai greu să facă rău oricui altcuiva, spuse el.

Mallick studie apoi motocicletele prăbușite la pământ.

– Bravo! O tactică sănătoasă.

– O gândire sănătoasă, îl corectă ea și, dând pinteni calului, porni din nou la drum.

Își simțea gâtul uscat și înțepenit, însă se forță să dea glas gândurilor ei:

– Te-ar fi ucis. Pe mine m-ar fi violat, apoi m-ar fi ucis. Sau poate că m-ar fi dus unde aveau ei de mers, m-ar fi violat din nou, apoi m-ar fi ucis. Caii poate că i-ar fi păstrat, dacă ar fi avut ce face cu ei, sau poate că i-ar fi omorât pentru carne.

– Da. Nu încape îndoială.

– I-ai ucis pe doi dintre ei. Poate chiar pe trei, fiindcă una dintre femei e grav rănită. Probabil c-o vor abandona acolo.

– Te tulbură faptul că le-am curmat viețile?

– Nu. Da, se corectă singură. Cred că m-a tulburat, până când... Ne-ar fi ucis. Nu ca să supraviețuiască, ci pentru că le face plăcere. Dacă am fi fost doi simpli drumeți, tu ai fi mort acum, iar eu aș fi... Am făcut alegerea corectă.

– Ei au făcut alegerea greșită. Consideră asta prima ta lecție.

Încuviințând din cap, Fallon îi aruncă o privire.

– Nu aveai sabie până acum.

– A, nu?

– Cred că aș fi observat.

Mallick dădu pinteni calului și porni la galop mărunt.

– Trebuie să te uiți – ca să vezi.

Păstrând același pas rapid, urmară drumul încă o vreme, apoi se abătură de la el atunci când în fața ochilor le apăru o altă localitate. La un moment dat, Fallon văzu o altfel de așezare umană, alcătuită doar din case. Clădiri mari, îngrămădite unele lângă altele, multe dintre ele arătând aproape identic.

Unele aveau ferestrele acoperite cu scânduri, altele purtau urmele unui incendiu. Căprioare pășteau în iarba înaltă până la genunchi, iar vântul șuiera pe străzile pustii.

Însă văzu o umbră la una dintre ferestre. Nu toate casele erau nelocuite.

– Ce-i împiedică pe oameni să lucreze pământul, să-și cultive mâncarea?

– Nu toți știu să facă asta, îi răspunse Mallick. Unii trăiesc ascunși, scormonind printre resturi. Teama îi face să se încuie în casă.

Fallon reflectă la acest lucru în timp ce-și continuară drumul. Erau peste o sută de case, din câte numărase ea, și toate erau îngrămădite laolaltă, ca să fie mai ușor de apărat. O risipă de efort, își spuse, căci pământul care s-ar fi putut cultiva rămânea în paragină.

Însă, la fel cum făcuse de mai multe ori în timp ce călătorea, își notă în minte și acel loc, întocmai cum ar fi făcut cu un punct de reper însemnat pe o hartă.

Intrară din nou într-o pădure, al cărei pământ era desțelenit, răscolit, cu bolovani ițindu-se din el. Fallon auzi gâlgâitul unui pârâu înainte să-l vadă și, alături de Mallick, îi urmă cursul șerpuitor.

Ajunseră într-un loc în care pârâul devenea mai larg, iar apa se revărsa, înspumată, peste muchii de piatră. Stâncile erau tot mai înalte, iar torentul de apă tot mai iute; zgomotul făcut de vâltoare făcea să răsune pădurea.

Observă câteva zâne fâlfâind în scânteierea palidă a curcubeielor născute din atingerea dintre razele soarelui și apa tumultuoasă.

Dincolo de cascadă, unde iureșul apei se potolea, devenind o muzică discretă, Mallick se opri într-un luminiș larg.

Copacii căzuți la pământ erau acoperiți din abundență cu mușchi, iar o grămadă de pietre servea drept casă unei colonii de licheni. Pe margini, copacii înclinați își împleteau coroanele într-o arcadă de verdeață.

Când Mallick descălecă, Fallon își spuse că, probabil, voia să lase caii să se odihnească; prin urmare, făcu și ea la fel.

– Ar trebui să fim pe-aproape de ținta noastră. Am putea să adăpăm caii în pârâu, să-i plimbăm puțin, iar apoi să mergem acolo unde trebuie să ajungem.

– Am ajuns.

– Aici?!

Chiar dacă n-avea nimic împotrivă să locuiască în pădure, n-o încânta gândul de a-și petrece următorii câțiva ani fără un acoperiș deasupra capului.

– Ne încropim o tabără?

Fără un cuvânt, Mallick îi dădu ei frâiele calului lui, apoi păși în față.

Ridică mâinile, cu umerii sus și cu palmele întoarse înspre cer. Preț de o clipă, nu se auzi nimic în afară de ecoul estompat al cascadei și de vuietul înfiorat al vântului printre copaci. Soarele cobora în

văzduh și-și cernea lumina prin frunziș, pentru ca apoi să și-o reverse în poieniță; umbrele dansau, purtate de suflarea vântului.

Apoi, Fallon auzi murmurul puterii ce se dezlănțuia, îi percepu cea dintâi pulsație în aer, îl simți ridicându-i părul de pe brațe și de pe ceafă. Caii îl simțiră și ei și începură să se foiască, neliniștiți, drept care Fallon apucă frâiele mai strâns.

Ochii lui Mallick se întunecară, chipul îi păli, iar un vânt puternic prinse să bată, răscolindu-le amândurora părul.

Lumina și umbrele se transformară, forme nedeslușite apărură, alcătuind o schiță estompată, de parcă s-ar fi aflat îndărătul unui panou de sticlă tulbure.

Apoi Mallick rosti, cu glas răsunător, deschizând larg brațele:

– Ce-am zăvorât deschide-mi, ce-am tăinuit, dezvăluie. Că-i loc de mâna mea făcut și i-a sosit Aleasa.

Schița vagă se contură mai clar, iar desenul se umplu de forme, culori și texturi.

Acum în poieniță se afla o căsuță cu acoperiș de stuf și ziduri de culoarea nisipului. Mai mică decât casa părintească a lui Fallon, mai mare decât cabana de vânătoare, avea ferestre orientate spre vest și o ușă de lemn solidă. Grajdul cu acoperiș înclinat de lângă ea avea porți duble, iar, ceva mai încolo, o seră mică scânteia în razele soarelui.

La fel ca și ușile căsuței, porțile grajdului erau chenăruite de simboluri protectoare crestate în lemn; acestea se regăseau și împrejurul ușii de sticlă a serei.

O statuetă a zeiței, asemenea celei de la cabana de vânătoare, veghea lângă ușa căsuței, așezată în mijlocul unei grămăjoare de pietre lustruite.

Fallon văzuse vrăjile mamei ei, și practicase și ea magia. Însă nu mai fusese niciodată martoră la ceva comparabil cu dezlănțuirea unei puteri în stare să ascundă și să dezvăluie ceva de o asemenea amploare.

– Ocupă-te de cai, îi ceru Mallick. Au bătut drum lung.

– Ești palid.

– E mai dificil să deschizi decât să închizi. Ocupă-te de cai, repetă el, apoi vino înăuntru.

Își luă ranița, intră în căsuță și închise ușa în urma lui.

Capitolul 5

Fallon se ocupă de cai, ceea ce se dovedi destul de uşor. Deşi grajdul avea doar două boxe, fuseseră deja aşternute cu paie proaspete, iar toate cele necesare ţesălării erau bine orânduite. Ambii cai păreau să nu-şi dorească altceva decât odihnă, cu puţin fân în coş şi cu apa de băut pe care fata le-o adusese de la pârâu.

Lăsându-i să-şi vadă de ale lor, Fallon îşi strânse raniţa şi armele pe care le adunase, precum şi ce mai rămăsese din mâncarea pe care i-o dăduse mama ei, şi porni cu ele spre căsuţă.

Ajunsă la intrare se opri şi, amintindu-şi, luă plosca şi scurse puţină apă pentru zeiţă pe pietrele din jurul ei, şi-abia apoi deschise uşa.

Casa părea mai spaţioasă pe dinăuntru, iar acea ciudăţenie îi dădu o senzaţie de nefiresc, dezorientând-o. Tavanul se înălţa mai sus decât ar fi trebuit, pereţii se întindeau prea departe.

Un foc ardea în căminul vegheat de două scaune solide. În loc de canapea, în cameră trona o banchetă lată, tapiţată cu piele maro-închis. Pe masă se aflau lumânări înfipte în sfeşnice de fier. Scândurile neşlefuite ale pardoselii erau acoperite de un covor ţesut.

Încăperea ce servea drept bucătărie ocupa partea din spate a casei. În ea se aflau un al doilea cămin, mai mic, o masă de lucru şi o chiuvetă cu o fereastră deasupra. Ierburi aromatice uscate atârnau în mănunchiuri legate strâns. Borcane cu rădăcini, boabe de tot felul, ciuperci şi seminţe împărţeau o scândură lată, care servea drept raft.

Fallon speră că Mallick avea de gând să facă să apară o mașină de gătit și un frigider, precum și curentul electric necesar funcționării lor.

Însă, deocamdată, el era așezat în fața focului, cu un pahar în care, presupuse ea, se afla vin.

– Tu ai camera cu vedere spre sud. Lasă armele pe masă. Vom mânca după ce-ți duci lucrurile la locul lor.

– N-avem nici mașină de gătit, nici cuptor.

– E foc în bucătărie.

– N-avem nici frigider.

– Avem un cufăr care e descântat ca să păstreze mâncarea rece.

Brusc, Fallon avu un presentiment profund neplăcut.

– Unde-i baia?

– Ai un closet pentru acele necesități, iar, ca să te speli, ai o fântână și un pârâu.

– Glumești?

– În mod cert, te vei găsi și în locuri lipsite de avantajele de care te-ai bucurat până acum. Vei învăța.

– De pe acum e aiurea.

Trânti armele și, mai mult șocată decât furioasă – nu avea *baie*? –, porni, furtunos, spre camera care avea să fie dormitorul ei.

Asta – dacă rămânea.

Cel puțin aici nu avea paturi supraetajate șchioape sau imprimeuri cadrilate oribile, își spuse ea, studiind, încruntată, camera minusculă. Patul consta într-o saltea pusă pe câteva scânduri susținute de patru stâlpi scunzi, însă pătura de pe el părea groasă și călduroasă.

În loc de scrin avea un cufăr, însă îi plăcea forma acestuia, și-i plăcea și tabloul cu trei femei – zeițe, poate? – de deasupra lui. Avea o lampă cu ulei și un covoraș, iar o mică oglindă pătrată îi reflecta chipul obosit și nemulțumit.

Chiar și așa, fereastra – fără perdele – dădea spre pădure. Văzu fântâna de piatră, care ar fi scutit-o de plimbările până la pârâu și înapoi, dacă cineva s-ar fi obosit să-i pomenească de existența ei.

Observă un coteț de găini, ceea ce însemna că aveau să se bucure de ouă proaspete, și, spre surprinderea ei, văzu o vacă.

Deci Mallick era capabil să creeze toate acele lucruri, însă nu putuse să adauge o nenorocită de baie? Fallon nu se obosi să-şi despacheteze lucrurile, ci se duse din nou la el, ca să se plângă:

– Vreau o cameră de baie. Nu suntem în secolul şapte.

– Atunci va trebui să înveţi suficient cât să poţi să creezi una. Deocamdată avem cele trebuitoare ca să pregăteşti o tocană la cină; găseşti alimentele în cuĭarul care le ţine reci şi în dulap.

Şocurile se succedau cu repeziciune.

– Vrei să gătesc?

– Eu ţi-am pregătit micul dejun, îi aminti Mallick, tăind o franzelă felii. Iar acum, la prânz, vom mânca pâine şi brânză. Mama ta te-a învăţat să gătești. E o bucătăreasă excepţională.

– Şi tu ce vei face cât timp eu gătesc?

– Mănâncă. Avem o vacă pentru lapte, găini pentru ouă – şi pentru carne, atunci când e nevoie –, vânat în pădure şi diverse plante într-o seră. Vei mânca destul de bine.

Pentru că-i era foame, Fallon luă pâinea şi brânza. Îi spuse lui Mallick:

– Trebuie să facem un stup. Trebuie să creştem albine pentru miere, doar dacă nu cumva ai tu o sursă de zahăr. De unde faci rost de făină, de sare şi de drojdie pentru pâine?

– Le obţin în schimbul altor produse. De animale şi de culturi ne vom ocupa împreună. Eu nu ştiu nimic despre stupi, aşa că asta va fi sarcina ta, după care mă vei învăţa cum să am grijă de albine.

Mâncară împreună, stând în picioare şi măsurându-se reciproc din priviri.

– Poienița e prea mică să încapă în ea casa, grajdul şi restul acareturilor. Iar casa e prea mică să încapă în ea toate încăperile pe care le are. Mă vei învăţa şi pe mine cum să creez o astfel de iluzie.

– Sunt aici ca să te învăţ.

– Dacă reuşesc să învăţ, vreau, drept răsplată, o cameră de baie. O toaletă, o cabină de duş, o chiuvetă cu apă curentă – şi caldă, şi rece.

– Pare o răsplată cam mare pentru simplul fapt de a învăţa.

– Atunci, ce trebuie să fac?

Mallick reflectă o vreme.

– Îți voi da trei misiuni. Când le vei fi îndeplinit pe toate trei, vei primi ceea ce-ți dorești.

– Ce misiuni?

– Există în pădure un copac în care crește un singur măr de aur. O pasăre albă îl păzește cu strășnicie. Îmi vei aduce mărul fără să rănești pasărea, fără să vatămi fructul și fără să urci în copac.

Ei i se părea fantastic – o adevărată aventură. Însă…

– Care-i următoarea misiune?

– Îndeplinește-o pe prima, iar apoi ți-o voi spune și pe cea de-a doua.

Înveli brânza într-un ștergar și o puse înapoi în cufărul fermecat, ca să se păstreze rece.

Era capabilă să găsească un măr de aur și putea să adoarmă vigilența unei amărâte de păsări.

– Ce-i la etaj, când nici n-ar trebui să existe etaj?

– Un atelier și sala ta de clasă, îi răspunse el, în timp ce împacheta pâinea. Am să-ți arăt, apoi trebuie mulsă vaca și strânse ouăle. Și ar fi bine să începi să gătești tocana.

Fallon ar fi vrut să pornească în căutarea mărului, însă decise că putea să arunce măcar o privire la etaj.

Urcă, în urma lui Mallick, treptele unei scări, apoi făcu un efort ca să nu-și trădeze uluirea. Nu voia să-i ofere lui Mallick atare satisfacție.

Sticle atent etichetate umpleau rafturile înșirate de-a lungul unui perete întins. Poțiuni, își spuse ea, pornind agale, cu aerul cel mai indiferent de care era capabilă, ca să aibă răgaz să le studieze. Ingrediente pentru descântece, unele dintre ele radiind o lumină magică. Peretele opus era ticsit de cărți, iar unele păreau nespus de vechi. Pe peretele de vest se aflau diverse ustensile: ceaune, cuțite ceremoniale, clopote, boluri, lumânări, cristale, baghete, toiege.

Ar fi vrut să le atingă pe toate. Prin urmare, alese să-și bage mâinile în buzunare.

În mijlocul camerei trona o masă lungă, cu două scaune. Un alt cămin, fără foc, amplasat pe peretele estic, era flancat de două dulapuri închise. Pe polița căminului se aflau alte lumânări, precum și o sabie cu mânerul sculptat.

Singura fereastră era tăiată în acoperiș și lăsa să se strecoare înăuntru lumina după-amiezii.

– Aici te vei pregăti, vei învăța și vei exersa. Și vei deveni ceea ce trebuie să devii.

Fallon arătă spre sabia de deasupra căminului.

– Aia nu e sabia pe care ai folosit-o mai devreme.

– Nu-i a mea, ca s-o pot folosi.

– E a mea? Asta e cea despre care i-ai spus mamei mele? Sabia și scutul pe care se presupune că ar trebui să le primesc?

– Nu. Însă, atunci când vei fi demnă de ea, te va servi.

– Eu nu știu să folosesc o sabie.

– Vei învăța.

Lui Fallon îi plăcea acea idee, și-i plăcea și ideea acelei încăperi pline de minunății. Îi mai plăcea și ideea de-a găsi un măr de aur. Însă n-avea de gând să-și despacheteze lucrurile, nu încă. Avea să-și acorde o săptămână. O săptămână – așa era corect. Voia să găsească mărul de aur și să i-l pună lui Mallick în mână. Voia să învețe să folosească o sabie și să exerseze vrăji pe care nu le știa – în acea încăpere cu fereastra în acoperiș. O săptămână, își spuse. Apoi avea să decidă.

Cum Mallick îi umplu restul zilei și o ținu ocupată până seara târziu, Fallon nu găsi timp să se gândească la deciziile pe care le avea de luat. Mallick o trimise în seră ca să culeagă ingredientele ce trebuiau adăugate la tocana de vânat. Fallon constată că făcuse o treabă bună acolo, deși era loc și de mai bine, își spuse, culegând ceapă, usturoi, morcovi, câteva roșii, apoi rupând firicele de ierburi aromatice pe care să le folosească alături de carnea și de cartofii ce așteptau în căsuță.

Se gândi că mama ei ar fi fost mândră s-o vadă curățând legumele, tocând și amestecând. Și, deși Mallick protestă inițial, atunci când îi ceru din vin ca să-l folosească la tocană, Fallon rămase fermă.

Când se apucă de făcut tăieței cu ou – ceva ce nu mai făcuse niciodată de capul ei –, Mallick îi ceru să noteze toate materialele necesare construirii unui stup.

– De fapt, stupul îl construiesc albinele. Noi construim cutia pentru albine, îi spuse ea.

Se șterse pe mâini, apoi luă hârtia și creionul pe care i le întinse Mallick.

– Ca să avem materiale pentru construirea stupului, o să cam fie de scormonit prin tot felul de resturi.

– Tu doar scrie ce îți trebuie. Am eu soluții.

Interesată, Fallon ridică privirea.

– Magice?

– Nu tocmai. Când termini, vino sus. Vom începe.

Începu prin a-i testa cunoștințele și abilitățile de bază. Aprinderea lumânărilor, ridicarea în aer a obiectelor mici, prepararea de poțiuni, realizarea unui soi de vrăji pe care ea le considera demne de-o bucătăreasă.

Copilării, după părerea ei.

Apoi Mallick începu să-i testeze cunoștințele despre ritualuri, zeități, simbolism și sărbători sacre.

Dându-și seama cât de puține știa Fallon, Mallick dădu din cap și oftă. Îi puse în brațe un teanc de cărți, cerându-i să le citească și să învețe.

Chiar și așa, Fallon se simți mândră de ea atunci când ploaia veni, așa cum prognozase ea, cu mult înainte de lăsarea întunericului. Iar tocănița, pe care o servi alături de niște tăieței cu ou, se dovedi mult mai mult decât acceptabilă.

Spera că în ziua următoare avea să învețe să mânuiască sabia și să plece în căutarea mărului de aur, ceea ce ar fi fost cu mult mai distractiv decât gătitul, precum și decât pregătirea poțiunilor-somnifer și al unguentelor pentru arsuri.

Citi, în camera ei, la lumina unei lămpi cu ulei, până când mintea și trupul îi fură răpuse de epuizare.

La prima geană de lumină a dimineții, decise să se ocupe de cai. Când puse piciorul afară din casă, găsi în fața ușii un pachet învelit în hârtie maro și legat cu sfoară. Luă pachetul, aruncând și o privire în pădure, ca să vadă dacă mișca ceva.

Îl duse înăuntru și îl puse pe masă. Reflectă o vreme. Probabil că-i era destinat lui Mallick, însă… nu era scris numele lui pe el, nu-i așa?

Mai mult de-atât, acum locuia și ea în casa aceea. Cel puțin pentru o săptămână.

Cu această justificare în gând, trase de sfoară și dădu hârtia la o parte.

Conținea o roată de brânză, constată Fallon, mirosind-o. Un sac de făină, unul, mai mic, cu sare, și o sticlă cu dop, în care ea presupuse că se afla vin.

Mallick ieși din camera lui în timp ce ea studia conținutul pachetului.

– Cineva a lăsat asta la ușă.

– Ah, spuse el, uitându-se la proviziile primite. Suntem recunoscători.

– Cine a lăsat pachetul? Și de ce?

– Mai locuiesc și alții prin pădurile astea și prin jurul lor. Și ei sunt recunoscători, așa că aduc un omagiu. Știu că a sosit Aleasa.

– De ce n-au bătut la ușă?

– N-au nevoie de nimic, nu încă. Ai hrănit caii?

– Nu, tocmai...

– Ocupă-te de asta. Animalele trebuie hrănite înainte să luăm micul dejun.

În loc de săbii, Fallon își petrecu cea mai mare parte a dimineții în compania cărților. Îi plăceau cărțile, însă cum pădurea era atât de luminoasă și de limpede după ploaie, ar fi preferat să-și petreacă dimineața afară, învățând să lupte cu sabia.

Chiar și așa, îi făcea plăcere să citească despre zei, fapte de eroism, trădări, bătălii, victorii și chiar și despre povești de dragoste.

Mallick îi critică lipsa cunoștințelor și faptul că nu înțelegea aspectul spiritual al Artei magice, ritualurile acesteia.

Fallon se enervă.

– Am fost nevoiți să punem mâncare pe masă și să ne ajutăm vecinii. Mama mea ne-a învățat atât cât a putut, atât cât a știut.

– Și s-a descurcat bine cu ceea ce-a știut și cu ceea ce-a ajuns să afle. Tu trebuie să știi mai mult. Vei aduna cele învățate de la mama ta și de la mine, precum și cele pe care, treptat, le vei descoperi ca aflându-se deja înlăuntrul tău, așteptând să iasă la iveală.

Vorbind astfel, Mallick măsură atelierul în lung și-n lat cu cizmele lui moi, apoi se opri și îndreptă spre ea unul dintre degetele lui lungi.

– Iată o lecție, Fallon. Spiritul tău îți aparține întocmai cum al meu îmi aparține mie. Ceea ce simți și știi îți aparține, și nu va fi niciodată o reflexie exactă a spiritului altcuiva. Însă trebuie să respecți spiritul și lumina și să înțelegi întunericul. Iar asta se reflectă în tradiția ritualului, în cuvintele acestuia, în simboluri și omagii. Puterea ta nu s-a născut de nicăieri, fetițo. Există o sursă a luminii, a tot ceea ce suntem, a aerului pe care-l respirăm, a pământului pe care călcăm. Viața e un dar, chiar și pentru un fir de iarbă, și trebuie onorat. Nouă ni s-a oferit mai mult, așa că trebuie să onorăm și darul, și sursa lui.

– Atunci când lucrăm pământul și îngrijim plantele care cresc pe el, atunci când avem grijă de animale și unii de alții, nu onorăm?

– Ba da, însă unora li se cere mai mult decât să ducă o viață onorabilă. Chiar și un gest simplu poate fi un simbol. Dacă îți întind mâna, iar tu mi-o iei, asta e mai mult decât un salut. E un gest de încredere, poate chiar un consimțământ. Mâna mea dreaptă unită cu a ta. Mâinile ce strâng, laolaltă, mânerul sabiei, într-un gest de încredere.

Fallon îi studie mâna – prelungă, cu degete pe măsură și cu palma îngustă. Apoi ridică ochii spre chipul lui.

– Unii oameni sunt stângaci.

Mallick nu putu să nu zâmbească, nu putu să nu încuviințeze din cap.

– Așa e. Și mai sunt unii care ar face acest gest față de tine fără a-i onora semnificația, indiferent în care dintre mâini țin sabia. Deci trebuie să înveți să alegi în cine să ai încredere. Iar asta e o altă lecție.

Mallick se duse la un raft și luă un cristal. Ce-i ăsta? întrebă el, punându-i-l în față.

– E... ăăă... hematit, răspunse ea, frământându-și mintea. Se folosește în vrăjile de vindecare.

– Chiar și înainte de vremea mea, soldații își luau cu ei un hematit atunci când mergeau la luptă, ca să oprească sângerarea rănilor.

– Dacă asta ar fi de ajuns, n-ar muri atât de mulți soldați.

– Pragmatismul tău e justificat. Ca să vindeci e nevoie de mai mult decât de-o piatră, fie ea și una puternică, apoi – mai e nevoie și de

credință. Însă o piatră ritualizată, adică una folosită într-un ritual, una binecuvântată și folosită într-un descântec sau o într-o poțiune, s-ar putea să vindece. Și pentru asta ai nevoie de credință, precum și de cunoștințe și de îndemânare.

– Mama mea e vindecătoare.

– Are acest har.

– Ea... da, pudră de hematit amestecată cu miere și, ăă... albușuri de ou și ulei de rozmarin.

– Bun. Pietrele sunt daruri și instrumente. Trebuie să înveți să le cureți, să le încarci, să le folosești. Ia din ceea ce vezi aici, creează o amuletă pentru un somn odihnitor, o alta pentru o minte limpede și o a treia pentru liniștirea unei inimi geloase. Apoi poți să faci orice vrei tu, până la lăsarea serii.

Mallick se întoarse spre trepte.

– Nu ieși din pădure, adăugă. Nu te îndepărta prea mult și, repet, întoarce-te înainte de lăsarea serii.

Fallon scotoci puțin prin încăpere. Amuletele care îi fuseseră cerute erau simple, nu-i ridicau nicidecum dificultăți, însă își dorea să le facă perfect, ca să-l motiveze pe Mallick să-i dea ceva mai dificil data viitoare. Și prefera să facă săculeți.

Aruncă o privire într-unul dintre dulapurile de lângă foc și găsi pânză, panglici, sfoară, alegându-și cele trebuitoare.

Trecu la celălalt dulap și constată că era încuiat.

Ceea ce i se păru foarte interesant.

Ridică o mână – nici descuiatul unui lacăt nu-i punea probleme –, apoi o lăsă din nou să cadă. Era prea bine-crescută ca să facă așa ceva. Poate că nu-i prea convenea să lase nedescuiată acea ușă care o fascina, însă își sacrifică atare dorință.

Mallick avea dreptul să i se respecte intimitatea, la fel cum îl avea și ea.

Prin urmare, luă câteva ierburi uscate din borcane. Anason, mușețel, lavandă, chiparos. Și bucățele de cristale. Azurit, acvamarin, citrin, ochi de tigru. Puțin piper negru, ulei de busuioc turcesc și de rozmarin.

Organiză totul în trei grupuri, scrise pentru fiecare descântece simple pe câte o bucată de panglică albă și folosi un ac ca să coasă cu grijă șnurul prin material, astfel încât să formeze un săculeț. Asamblă fiecare săculeț în parte, rostind cuvintele de pe panglică de câte trei ori înainte de a adăuga panglica la săculeț și de a o lega de trei ori.

Coborî cu amuletele, însă nu-l găsi pe Mallick. Le lăsă pe masa de lucru din bucătărie și-și luă jacheta. Încântată de ideea de a fi liberă și de a pleca în căutarea mărului, ieși în fugă. Merse un timp pe lângă pârâu, însă nu pe unde veniseră, căci acolo nu văzuse nici un măr.

Chiar și așa, poate că nu *era* neapărat un măr, reflectă ea. Poate că acel detaliu era tot un truc.

Căută printre ramuri, observă câteva păsări – vrăbii, gaițe, cardinali, cinteze. Un cuib de uliu, culcușul unei bufnițe. Însă nici urmă de pasăre albă.

Se îndepărtă puțin de pârâu, intrând în desiș. Văzu urme și excremente de căprioară, urs, oposum. Văzu semne ale trecerii unui mistreț și-și spuse că, data viitoare, avea să-și aducă arcul. Și pe Grace, firește. Calul ei avea să se plictisească după câteva zile petrecute numai în grajd.

Văzu zâne cu coada ochiului, însă se îndepărtară, sperioase, atunci când se întoarse spre ele. Probabil că erau încă sfioase, decise Fallon, și aveau nevoie de timp ca să se învețe cu ea. Însă schimbă direcția și, urmărind scânteierea intensă a luminii lor, se pierdu printre umbre mai adânci, pe care stratul gros de mușchi ce îmbrăca trunchiurile copacilor precum niște paltoane le colora într-un verde nespus de pal.

În acea lumină verde se întindea un iaz mic, de un albastru intens, cu frunze de nufăr verde-deschis plutind la suprafață. Pe una dintre frunze se lăfăia o broască, aparent moțăind, în vreme ce o mulțime de libelule cu aripi lungi, luminescente, urcau și coborau în zbor.

O poiană a zânelor, își dădu ea seama, căci până și aerul era binecuvântat și suav.

Se așeză turcește lângă iaz, sprijinindu-și bărbia în pumn, și se minună de limpezimea ca de sticlă a apei. Vedea clar fundul, pământul moale presărat cu pietricele colorate, peștii aurii și roșii înotând în apa albastră.

– E atât de frumos aici. Aplecându-se în față, înmuie un deget în apă. E caldă! Poate că mă veți lăsa să înot aici.

Data viitoare avea să aducă un dar, o ofrandă, decise ea.

Era un loc atât de ferit, nu ca pârâul, unde se simțea expusă atunci când se dezbrăca pentru baie. Să înoate aici ar fi fost la fel de plăcut – ba poate chiar mai plăcut – decât să facă duș într-o cabină amenajată după toate regulile.

Simțindu-se împăcată pentru prima dată de când plecase de acasă, se întinse pe spate și trase adânc aer în piept.

Atunci văzu mărul cel scânteietor de aur, pe o ramură aflată cu mult deasupra capului ei.

– O, Doamne! L-am găsit.

Și găsise și pasărea, își spuse ea, grăbindu-se să se ridice în picioare.

Nu era un porumbel, așa cum își imaginase, ci o bufniță – cea mai mare din câte văzuse vreodată. Era cocoțată pe creangă, lângă măr, și o fixa cu ochi duri, de culoarea aurului întunecat.

La fel ca Ethan, Fallon era capabilă să se conecteze cu animale terestre, păsări, insecte, pești. Prin urmare, încercă mai întâi cu binișorul. Îi zâmbi.

– Salut! Ești foarte frumoasă.

În continuare, bufnița o privi fără să clipească.

– Eu sunt Fallon. Locuiesc într-o căsuță care-i cam la un kilometru și jumătate depărtare. Stau acolo împreună cu Mallick. Poate că-l cunoști.

Auzi râsul înfundat al zânelor; pentru moment, îl ignoră. Știa că nu cuvintele erau problema, ci tonul, intenția, imaginile din propria ei minte.

Când printre acestea apăru o imagine cu ea ținând mărul, bufnița își deschise larg aripile și le înfășură în jurul mărului.

Fallon insistă, doar o idee. I se interzisese să-i facă rău bufniței și n-ar fi vrut niciodată să rănească o ființă atât de magnifică, însă tot încercă s-o forțeze puțin. În loc s-o facă să-și ia zborul, așa cum sperase, pasărea își zbârli penele și o fixă cu o privire categoric dezgustată.

– În regulă, bine. Doamne, cât de tare îmi doresc o cabină de duș. Îmi doresc o toaletă. Nu-ți poți imagina cât de tare. Ascultă, eu sunt

Aleasa, iar asta mă face importantă. Ar trebui să fii de acord să-mi faci o favoare.

Bufnița rămase neclintită, iar următoarele zece minute în care Fallon se străduí să-și folosească mintea ca s-o convingă să-și ia zborul nu făcură decât să-i stârnească fetei o vagă durere de cap.

Avea nevoie de un plan, decise. Acum știa, măcar, unde se afla bufnița. Avea să pună la punct un plan, iar apoi să se întoarcă.

Ridică din umeri ca și cum bufnița și mărul n-ar fi însemnat nimic, și se îndepărtă agale. Avea să revină, își spuse, trecând din umbrele verzui în lumina pestriță ce se strecura prin frunzișul copacilor. Avea să aducă un dar pentru zâne ca să-i dea voie să înoate în iaz. Apoi, avea să pună în aplicare un plan prin care să distragă atenția bufniței și să înhațe mărul.

Nu îi pomeni lui Mallick de faptul că găsise fructul mult râvnit și, chiar dacă, pentru a doua seară la rând, se retrase la culcare cărând un vraf de cărți, petrecu un timp îndelungat ticluindu-și strategia.

Iar dimineață, pentru a doua oară, găsi daruri în fața ușii. Uluită și încântată, se lăsă pe vine ca să examineze lemnele, plasa, vopseaua și cuiele. Binefăcătorul lor găsise chiar și șipcile necesare pentru a separa albinele lucrătoare de matcă.

Se ridică din nou, scrută cu privirea copacii din fața ei.

– Mulțumim! strigă. Când vom avea miere proaspătă, puteți lua și voi.

Se duse în grabă să curețe boxele cailor și să schimbe așternuturile de paie. În timp ce hrăni și adăpă ambii cai, îi aminti lui Grace că aveau să iasă la o plimbare ceva mai târziu.

În problema construirii stupului, Fallon era profesorul, ceea ce îi plăcea. Faptul era o compensație pentru activitățile din dimineața aceea, adică lecții, primire de instrucțiuni și exerciții – însă nimic legat de folosirea săbiilor – și pentru reacția prea puțin entuziastă a lui Mallick față de performanțele ei școlare.

La construirea stupului, însă, preluă ea controlul, căci Mallick, din punctul ei de vedere, n-avea deloc habar de stupi, albine și despre felul în care se producea mierea.

– Îl facem de jos în sus, îi spuse ea, odată ce-și văzu materialele și ustensilele aranjate la standardele ei. Ăsta e soclul pentru stup, ca să nu stea pe pământ. O să le construim albinelor o rampă de aterizare înclinată.

Fallon deja măsurase și tăiase materialele. Prin urmare, acum îi arătă lui Mallick cum să pună o picătură de lipici pentru lemn. Și descoperi că mirosul îi amintea de tatăl ei.

– Acasă avem trei stupi. Pe cel dintâi l-a construit bunicul meu, cu materialele și albinele primite de la bunica mea ca dar de ziua lui, în primăvara de dinainte de Blestem. La construirea celorlalte două l-am ajutat și eu pe tata. Apoi mai e și cel pe care l-am făcut pentru doamnele de la Ferma Surorilor. Ele nu sunt, de fapt, surori, adăugă Fallon în timp ce lucra. Sunt vrăjitoare, foarte de treabă, și prietene în special cu mama mea. Acum urdinișul, îi explică. Plasa o vom folosi pentru ventilație și va trebui să adăugăm intrarea. Albinele intră și ies prin urdiniș. Așa că le facem un bloc reductor. Are rolul de a proteja stupul împotriva șoarecilor și a viespilor. Dăunători și hoți.

Se pricepea să-i învețe pe alții, reflectă Mallick; lucra neîntrerupt, însă explica fiecare pas și îl ghida în tot ceea ce avea de făcut. Pe el îl însărcină să monteze un panou din stinghii, pentru o mai bună ventilație, care să separe camera de puiet.

– Fac două corpuri de mărime medie. Două sunt suficiente doar pentru noi, sunt suficiente să hrănească stupul, suficiente să ne mai rămână și miere pe care s-o dăm la schimb. Construim o botcă în care să izolăm matca.

– S-o izolăm? se încruntă Mallick. Credeam că matca e vitală pentru stup.

– Așa e, dar trebuie să avem grijă să nu depună ouă în miere, nu?

– Mărturisesc că la asta nu mă gândisem.

– Te-ai gândi – dacă ea ar ajunge s-o facă. Matca e mai mare decât albinele lucrătoare și trântorii, așa că îi facem, pur și simplu, o botcă. Așa nu ajunge la corpurile cu miere, în schimb albinele pot ajunge la

ea. Vom construi opt rame pentru corpul de jos – acolo încep să-și depună ceara. Botca vine între corpul de jos și captare, unde se depozitează mierea.

– Tatăl tău te-a învățat toate astea?

– Da. Ei bine, a fost nevoit să învețe. A citit cărțile de apicultură ale tatălui său, pentru că, până la moartea bunicului meu, nu se ocupase aproape deloc de stupărit, așa că nu știa mare lucru despre asta. Apoi a mai construit câțiva stupi. Tatălui meu îi place să construiască. E foarte bun la astfel de treburi. A construit camerele pe care le-a adăugat casei, și mesele de picnic, și...

Se întrerupse, ținându-și capul plecat și mâinile ocupate.

– E firesc să-ți fie dor de el, să-ți fie dor de familia ta.

– Dacă mă gândesc prea mult la asta, devine prea greu.

Mallick îi spusese lui Fallon că nu iubise niciodată, însă, totuși, o făcuse. Își iubise mama. Iar cei o mie cinci sute de ani care se scurseseră nu șterseseră cu nimic amintirea durerii pe care o simțise plecând de lângă ea.

Datoria lui era s-o învețe pe Fallon, nu s-o aline, reflectă el. Și totuși, o oarecare alinare, o oarecare înțelegere, sigur că făceau mai ușoară calea spre învățare.

– Ceea ce faci aici, sacrificiul pe care-l faci, cunoștințele și abilitățile pe care le dobândești – toate astea le faci pentru ei. Pentru lume, iar lumea îi include și pe ei. Toate cele făcute pentru ca tu să fii protejată – făcute de mama ta, de tatăl tău biologic și de tatăl care te-a crescut. Ei ți-au oferit o viață, o bază. Frați, familie. Un motiv, Fallon, mai presus de purul simț al datoriei, ca să ajungi în stare să înfrunți ceea ce urmează să vină. Te-au învățat bine, ți-au transmis cunoștințe folositoare. Suficiente cât să mă poți învăța cum să construiesc o casă pentru albine.

– Dacă... dacă aș refuza, ei ar muri?

– Nu știu. N-am habar. Însă n-ai refuzat. Nu încă.

Ea îi aruncă o privire, apoi se întoarse la muncă.

Studie panoul pe care el îl făcuse din stinghii, îl aprobă, apoi îl puse să se ia după ea, pas cu pas, și astfel fiecare dintre ei construi câte un corp pentru stup.

– OK, partea care urmează e o treabă foarte murdară. Trebuie să îmbrăcăm plasticul ăsta în ceară de albine. Asta le oferă albinelor un punct de pornire. Ceara trebuie s-o topim, mai întâi. Pot s-o duc înăuntru și s-o topesc pe foc.

Mallick arcui o sprânceană.

– Sau ai putea considera asta ca făcând parte din exercițiile tale practice.

O idee chiar foarte bună, gândi Fallon.

Puse într-un mic ceaun cele două turte de ceară dăruite de binefăcătorul lor. Apoi, sub privirea atentă a lui Mallick, întinse mâinile deasupra vasului, le lăsă să alunece pe lângă pereți și le ridică din nou.

El simți valul de căldură, lent și uniform, văzu lumina ce țâșnea din palmele ei, din vârful degetelor ei. Alb cald, pur.

Ceara din ceaun începu să se topească.

– Ce forțe invoci?

– Lumina, murmură ea, cu privirea ațintită asupra cerii care se topea. Căldura. Nu focul – nu flăcările. Căldură și lumină.

– De unde se stârnește în tine?

– De peste tot. Din abdomen și... de mai jos. Din inimă și din cap. E peste tot în mine.

– Cum o controlezi?

Auzind acea întrebare, ea se încruntă.

– Doar... gândesc. Suficient cât să topească, dar nu cât să ardă sau să facă să clocotească. Ajunge, spuse, apoi, ridicându-și privirea către el și zâmbindu-i. Acum vine partea murdară.

Își petrecură cea mai mare parte a după-amiezii construind, montând și vopsind stupul pe dinafară într-un alb orbitor. Pe când Fallon începu să se învârtă în jurul stupului, lăsându-se pe vine ca să-l examineze, Mallick se trase îndărăt. Și constată, surprins, că simțea o satisfacție prostească la gândul că-și adusese și el contribuția la a construi ceva cu propriile mâini.

– E bun, decretă Fallon. Solid și rezistent.

– Îmi vei da lecții și despre creșterea albinelor, după ce-o să apară. Vor veni la stup atrase de cutie, de ceară?

– N-ai putea să obții o colonie sănătoasă în felul ăsta, și n-ai atrage niciodată matca. Le chemi, le inviți.

– Arată-mi.

– Am descoperit ieri o colonie. O să le placă aici. N-ai mai chemat niciodată albine?

– Nu. Nu e darul meu. Arată-mi, repetă el.

Fallon închise ochii preț de-o clipă, redevenind copila subțirică, cu picioare lungi și cu părul negru ca pana corbului împletit într-o coadă ce-i cădea pe umăr.

– Sunt în aer, din aer. Sunt în lumină, din lumină. Sunt pe pământ, din pământ. Sunt lângă apă, din apă. Și toate astea – magia le unește. Sunt din magia ce unește ființele ce pășesc, ce se târăsc, ce zboară, ce se-ngroapă, ce înoată. Suntem cu toții din, în, lângă, pe. Matca-și face cuib, celelalte cresc puietul, lucrează, vânează, construiesc. Aici vă ofer, cu modestie, un cămin. Veniți și vedeți. Veniți și trăiți. Veniți și vă veseliți. Fallon întinse brațele în lateral. Veniți.

Mallick nu văzu nimic, nu auzi nimic, în afară de fata ce stătea încremenită asemenea unei statui, cu brațele larg deschise. Și cu chipul, își spuse el, radiind lumină.

Se scurse un minut, apoi încă unul și încă unul. Se gândi s-o oprească, să-i spună că putea încerca din nou altă dată.

Apoi auzi roiul.

Aerul se umplu de un bâzâit grav, monoton, iar Fallon rămase nemișcată. Norul, ca o trombă, se năpusti din pădure. Primul instinct al lui Mallick fu să fugă la fată, s-o tragă deoparte, s-o ducă în casă, la adăpost.

Înainte ca el să apuce să se clintească, Fallon deschise ochii. Și deveni, ea însăși, strălucitoare.

O albină mare – să fi fost, oare, matca? – veni să plutească deasupra palmei ei drepte. Iar roiul îi acoperi brațele întinse, părul, umerii, cu un bâzâit înnebunitor.

Ea râse, ca și cum ar fi fost înconjurată de fluturi.

Mallick se întrebă dacă ea știa oare, dacă avea cum să știe, câtă putere avea? Intuia, cumva, tot ce-ar fi putut ea să fie, să devină dacă el avea să-i rămână alături? În momentul acela, puterea ei era nespus

de mare, însă, în egală măsură, era încă nematurizată. Şi dureros de inocentă.

Ce avea să devină, cu ce avea să fie înzestrată odată ce puterea aceea avea să se maturizeze, iar inocenţa aceea avea să se piardă?

Fallon se mişcă atunci, îndreptându-şi vârfurile degetelor în jos şi arătând spre stup.

– Bine aţi venit! spuse.

Iar roiul, ca un singur trup, intră în stup.

– De unde… se întrerupse el, ca să-şi dreagă vocea. De unde ştiu unde anume să meargă în stup?

Ea îi răspunse, cu un zâmbet nedumerit:

– Ei bine, le-am spus eu.

– Ah. În regulă atunci, bravo! Strâng eu uneltele şi toate celelalte. Eşti liberă până în amurg.

– Vreau să ies cu Grace la o plimbare călare.

Mallick încuviinţă din cap.

– Nu merge prea departe şi întoarce-te înainte de lăsarea serii.

Ea se îndepărtă în fugă, tânără şi inocentă. Mallick ascultă zumzetul albinelor şi se simţi foarte bătrân.

DEVENIREA

Învățarea nu-i joacă de copil;
nu putem învăța fără durere.

– Aristotel

Capitolul 6

În fiecare zi, timp de șase zile, Fallon vizită ceea ce considera a fi tărâmul zânelor. Încercă, fără succes, să folosească magia împotriva bufniței. Încercă s-o cumpere, s-o intimideze, încercă până și ceea ce mama ei numea *psihologie inversă*.

Oricum, nu vreau mărul ăla stupid al tău.

Bufnița se mulțumea să stea neclintită, păzind mărul ce atârna ispititor pe ramura înaltă.

Fallon înota în micul iaz, fapt care o ajuta să se simtă măcar curată. Micile zâne se obișnuiseră cu ea și veneau să danseze sau să plutească peste apă atunci când se îmbăia.

Însă Fallon nu reuși s-o convingă pe nici una dintre ele s-o ajute să obțină mărul.

În ziua ce marca sfârșitul primei ei săptămâni acolo, se așeză pe iarbă, uscându-și părul și studiind bufnița îndărătnică, cu privire de piatră.

N-avea voie să urce în copac, dar dacă ar fi ajuns la ramura aceea *fără* să se cațăre? Exersase – departe de ochii atenți ai lui Mallick – și, deși nu era prea sigură pe ea, reușise să leviteze la circa șaizeci de centimetri de la sol.

Ca să ajungă la măr, din câte estima ea, ar fi trebuit să se ridice la vreo trei metri buni. Și mai trebuia să țină cont și de ciocul mare și tăios, și de ghearele ascuțite ale bufniței. Prin urmare, avea să fie

nevoită să mai exerseze până ce reușea să se ridice la distanță mai mare de sol și să se miște rapid.

Acum își dorea să înșele vigilența păsării și din principiu, și ca să obțină o cameră de baie.

– O săptămână a trecut, au mai rămas o sută trei săptămâni, spuse ea cu voce tare, împletindu-și părul în coadă.

Încă nu-și despachetase lucrurile, încă își spunea că ar fi putut pleca în dimineața următoare și că putea să ajungă acasă în mai puțin de două zile de mers călare.

N-o deranjau lecțiile, nici învățăturile predate de Mallick, nici exercițiile – atât de mult pe cât se așteptase. Unele lucruri erau chiar interesante, deși timpul ei liber începuse să se scurteze de când Mallick adăugase în program și pregătirea fizică.

Dar tot fără sabie.

Și, chiar dacă nu înțelegea la ce naiba ar fi ajutat-o abilitatea de a-și ține echilibrul într-o mână sau de a jongla cu sfere de lumină în misiunea ei de a salva întreaga lume, îi plăcea să învețe. N-avea nimic împotrivă să studieze sau să învețe despre oamenii care, după spusele lui Mallick, erau strămoșii ei. Îi plăcea și să facă vrăji.

Însă toată pregătirea asta dura foarte mult și trebuia repetată la nesfârșit. Fallon nu-și putea imagina cum ar fi fost să-și petreacă alte o sută trei săptămâni făcând aceleași lucruri, până la refuz. Sau neavând pe nimeni altcineva cu care să vorbească în afară de Mallick.

Poate că avea să încerce să-și țină echilibrul într-o mână deasupra apei. Ei bine, așa ceva ar fi fost cu adevărat interesant. Asta, dacă ar fi reușit să stăpânească două elemente – apa și aerul – și să-și țină echilibrul la suprafața apei.

Chiar și Mallick ar fi fost impresionat.

Avea să exerseze levitația în camera ei, propunându-și drept obiectiv să ajungă la măr, iar partea de echilibru avea s-o exerseze aici, pe tărâmul zânelor. Odată ce-și desăvârșea acele abilități, avea să le folosească drept pârghie ca să-și înceapă lecțiile de mânuire a sabiei.

Îi părea rău că nu se gândise mai din vreme la echilibristica pe apă, fiindcă acum deja își consumase cea mai mare parte a timpului liber pe ziua aceea.

– Mâine, murmură.

Nu simți, nici nu auzi nimic până aproape în ultimul moment. Se întoarse rapid spre ceea ce *simțise*, exact la timp ca să vadă un băiat apărând, pe jumătate, dintr-un copac, cu o săgeată gata pregătită în arc.

Chiar în clipa în care Fallon ridică o mână ca să se apere, văzu că săgeata nu era ațintită spre ea, ci spre bufniță.

Nu se gândi la nimic, doar simți. Furie, teamă pentru altul. Iar acea emoție o făcu să țâșnească trei metri în sus de la sol, despicând aerul cu mâna ca să împiedice săgeata să-și atingă ținta. Vârful ascuțit o zgârie în palmă înainte ca săgeata să-și schimbe direcția și să se înfigă, cu un zgomot surd, într-un alt copac. Șocul durerii, șocul zborului întrerupseră acea emoție. Căzu grămadă, aterizând cu suficientă forță cât să i se taie răsuflarea.

– Ești nebună?

Băiatul, care avea o claie ciufulită de păr arămiu și ochi de culoarea frunzelor de-abia deschise, se năpusti spre ea.

– Aș fi putut să te ucid.

– De ce-ai vrea să ucizi bufnița? Carnea ei nu se mănâncă.

– Sângerezi. Lasă-mă să văd cât e de grav.

– Nu e nimic.

Ustura ca focul, însă Fallon împinse deoparte mâna băiatului.

– N-ai ce să cauți aici cu săgețile tale, nici n-ai de ce să tragi cu arcul în bufniță.

– Aici locuiesc. Oarecum.

El scutură din cap, dându-și pe spate claia de păr cu o singură codiță împletită ce-i cădea peste urechea stângă.

– Și nu încercam să nimeresc bufnița.

– Ba asta făceai!

– Ba nu. Taibhse e un zeu al luminișului. N-aș încerca niciodată să-l rănesc. Săgeata era ațintită către măr. Îți doreai mărul, nu?

– Ce-ți pasă ție?

– De ce nu mi-ar păsa? Ai avea mărul acum, dacă nu mi-ai fi deturnat săgeata, iar eu aș fi fost cel care ar fi reușit să-l păcălească pe Taibhse. Și te-ai pricopsit și cu o tăietură adâncă. Mallick, probabil, are vreun unguent vindecător. E un vrăjitor de seamă. Tu ești eleva lui.

– Și sunt capabilă să-mi port singură de grijă.

– Cum zici tu, se învoi el, scoțând o bucată de pânză și întinzându-i-o. Măcar oblojește-ți rana.

Iritată, Fallon înfășură pânza peste tăietura din palmă și își împreună mâinile, apăsând cu forță, după care smulse pânza mânjită cu sânge și i-o aruncă înapoi băiatului.

Rana se închisese și începuse să se vindece.

– Chiar dacă, într-adevăr, ținteai mărul, ai fi putut rata, și-atunci ai fi nimerit bufnița.

Băiatul ridică, iute, bărbia.

– Eu nu ratez.

– Și *totuși*, ai ratat.

– Fiindcă te-ai băgat tu, îi răspunse el, ridicând din umeri. Se spune că ești Aleasa, ca și cum ai fi ceva mare războinică, vrăjitoare, Mântuitoare. Mie mi se pare că arăți ca o fată obișnuită.

Nu era cu mult mai mare decât ea, poate doar cu un an, cel mult doi. Mai înalt, da, însă nu cu mult mai mare. O scoase din sărite faptul că cineva de vârsta ei o numea atât de disprețuitor *fată*.

– Dacă aș fi fost o fată obișnuită, săgeata ta nu ar fi acum înfiptă în copacul ăla.

Mânată în egală măsură de orgoliu și de puterea din ea, întinse o mână în direcția săgeții, o smulse din copac și o aduse înapoi plutind, până când căzu la rădăcina copacului în care se afla bufnița.

Intenționase s-o arunce la picioarele băiatului, dar era bine și așa.

– Te descurci destul de bine, recunoscu el, ducându-se să ia săgeata sub privirile reci și disprețuitoare ale bufniței. Ascultă, eu doar încercam să-ți fac o favoare. Sunt câteva zile de când tot încerci să pui mâna pe mărul ăla.

Folosind bucata de pânză, șterse sângele lui Fallon de pe săgeată înainte s-o bage înapoi în tolbă.

– Asta nu te pri... De unde știi? îl întrebă ea, cuprinsă, brusc, de o spaimă profund feminină. M-ai spionat.

Băiatul avu bunul-simț de a se arăta stingherit și roși până în vârful urechilor.

– N-aș zice că te-am spionat efectiv. Doar că te-am văzut venind aici. Nimeni din afară nu știe de locul ăsta, și nimeni care nu e dintre ai noștri nu poate pune piciorul aici. Deci, când tu ai putut și chiar ai făcut-o, am vrut să văd ce faci.

– Ești... ești un... Își scormoni mintea, căutând cuvântul potrivit, pe care-l auzise într-un film. Un voyeur.

– Eu sunt Mick. Pe tatăl meu îl cheamă Victor, dar nici măcar n-am auzit până acum de numele de Voyeur.

– Nu e un nume, ci un cuvânt.

– Și ce înseamnă?

– Cineva care privește pe furiș.

– Nu-i vina mea că te-ai dezbrăcat și, oricum, ești slabă ca un țâr. Iar eu doar încercam să-ți fac o favoare. Ai lăsat afară câteva turte dulci.

Fallon își îngustă ochii.

– Tu ești cel care ne tot lasă lucruri la căsuță?

– Unul dintre noi face asta. E un omagiu, și nu așteptăm nici un fel de răsplată; nici nu ne trebuie. A fost un gest de bunătate din partea ta că ne-ai lăsat turtele – și au fost bune. Tatăl meu susține că bunătatea trebuie răsplătită tot cu bunătate, și atunci sporește.

– Pun rămășag că tatălui tău nu i-ar plăcea să știe că m-ai privit pe furiș, spuse Fallon, pornind, cu pași mari, spre calul ei. Să nu mai faci asta. Voi ști. Sări în șaua lui Grace. Și nu mai trage săgeți nici spre bufniță, nici spre măr. Nu e bine. Nu e corect.

Coborî spre el o privire arogantă, adoptând cel mai regal aer de care era în stare – acum, că știa că o văzuse goală.

– Suntem recunoscători pentru omagiu, deci vă mulțumesc ție, tatălui tău și oricui altcuiva. Acum du-te și furișează-te altundeva.

Dădu pinteni calului și porni la trap.

– Te întorci mâine? îi strigă el, din urmă.

Fallon oftă, își spuse că *băieții tot băieți erau* și refuză să răspundă.

Când se apropie de marginea luminișului, auzi un fâlfâit de aripi. O struni pe Grace și ridică privirea. Făcu ochii mari în clipa în care îl văzu pe Taibhse năpustindu-se spre ea din văzduh. Ținea în cioc codița mărului de aur.

Instinctul – ceea ce Mallick ar fi numit chemarea din sângele ei – o făcu să ridice un braț. Însă, chiar și așa, fu uluită atunci când bufnița se lăsă să alunece spre ea, oprindu-i-se pe braț ca și cum acesta ar fi fost o ramură de copac.

Fallon îi simți greutatea – destul de mare –, însă nu și ghearele ascuțite care i se înfipseră în carne. Ochii lui aurii se ațintiră într-ai ei, și simți cum între ea și pasăre se creează o legătură.

Mallick ieși din căsuță și o privi venind spre el în șaua lui Grace, cu o mână pe frâie și cu superba bufniță odihnindu-se pe brațul ei.

Oare nu visase la momentul acela? Oare nu-l prevăzuse? Bufnița, zeul-fantomă, vânătorul, avea să fie al ei de acum. La fel de strâns legat de ea, își spuse Mallick, așa cum era și el.

– Am găsit mărul. N-am rănit bufnița. El e Taibhse.

– Da, știu.

– N-am urcat în copac. Nu vreau să-i iau mărul. Ar fi ca și cum l-aș fura. Dar vezi bine că l-am găsit, și îl poate duce înapoi. Îmi doresc acea baie, Mallick, dar nu sunt dispusă să fur ca s-o obțin.

– Ți-ai îndeplinit prima misiune. Mărul e doar un simbol, Fallon. Sunt mulți care ar fi orbiți de aur și n-ar vedea adevărata răsplată. Ți-ai câștigat loialitatea lui Taibhse, vânător, paznic, spirit înțelept. E al tău acum, după cum și tu ești a lui.

– Pot… pot să-l păstrez pe Taibhse?

– Fetițo, nimeni nu-l poate avea sau păstra. Vă aparțineți unul altuia. Ridică brațul, ca să-l lași să plece. Nu se va îndepărta prea mult.

Fallon ridică brațul, iar Taibhse își luă zborul și se așeză pe o ramură înaltă. Atunci când pasărea lăsă mărul jos, codița se prinse la loc, ca și cum fructul de aur ar fi crescut acolo.

– Taibhse e magnific și curajos. Care-i cea de-a doua misiune?

– O vom discuta la cină. Ocupă-te de calul tău.

– Nu vrei să-ți povestesc cum am obținut mărul?

– Ba da, vreau. La cină.

În seara aceea, Fallon își despachetă lucrurile și-și puse la fereastră clopoțeii primiți de la Colin. Pe pervaz puse un borcănel în care bagă

tulpina florii lui Ethan; mai așează acolo și cartea tatălui ei biologic, precum și fotografia cu ea și cu restul familiei.

Aruncându-și privirea prin întuneric, prin dansul de lumini al zânelor, văzu scânteierea albă a bufniței ieșite la vânătoare.

Mâine, își spuse Fallon, avea să vâneze și ea. După ce-și termina treaba, după lecții, exerciții și studiu, ea și cu Grace aveau să meargă în pădure ca să îndeplinească cea de-a doua misiune pe care i-o dăduse Mallick. Avea să găsească zgarda de aur și pe lupul care o purta.

Cât timp ea visa, alții vânau. Ghearele lor, scormonind întunericul, ajunseră la suprafața viselor ei. Ea era prada, fusese prada lor chiar de dinainte de a veni pe lume.

Se foi în somn, teama îndemnând-o să fugă de acele imagini, de acele voci de nicăieri. Să fugă de ele, să se ascundă, să supraviețuiască.

Ceea ce fu forțată să vadă și să audă se dovedi vag și de nedeslușit. Doar cât să știe cu ce avea să fie nevoită să lupte.

Cârdurile de ciori, țipând asurzitor a moarte. Fulgerele năprasnice, negru pentru moarte, roșu pentru foc. Un cerc de pietre înecat în ceață și un bărbat pășind în mijlocul vechiului dans ca să stea și să privească pământul pârjolit și răscolit.

Mânerul sabiei pe care el o purta scânteie în lumina unei singure raze de lună. Brusc, privirea lui se desprinse de pe piatră, iar un verde aprins, întunecat, străpunse granițele viselor ei.

Aici e primul dintre cele șapte scuturi, distrus de trădare și de magie neagră. Aici s-a vărsat sângele unui fiu al zeilor și aici a fost otrăvit sânge din sângele nostru. Astfel s-a dezlănțuit molima.

Acum, Fallon Swift, aștept. Aștept ă m. Aștea p tă.

Ridică sabia. Un fulger izbi vârful ucigător și explodă, transformând sabia într-o lamă ce ardea în flăcări albe, incandescente.

Vei lua tu sabia și scutul Alesei? Vei răspunde chemării? Vei veni? Vei deveni?

Când înfipse vârful sabiei în pământ, ceața luă foc. În interiorul cercului de piatră, ceva se învolbură și începu să clocotească.

Alege.

În timp ce Fallon visa, alții se pregăteau de un sacrificiu sângeros.

În ceea ce înainte de Blestem fusese o suburbie înstărită din Virginia, o bandă de Războinici ai Purității își înființaseră o bază. În cadrul acelei baze, aproape o sută de bărbați, femei și copiii pe care îi concepuseră luaseră prizonieri sau îndoctrinaseră, trăiau în case grandioase și organizau, săptămânal, execuții publice.

Unii, care credeau sincer în acea sectă, îmbrățișau principiile lui Jeremiah White, fondatorul și liderul ei autoproclamat. Toți Nepământenii, orice ființă care avea puteri magice – sau cei care le luau apărarea – erau progenituri ale iadului. Trebuia ca toți demonii și toți acoliții lor să fie nimiciți.

Alții li se alăturaseră și adoptaseră simbolul sectei pentru libertatea de a viola, tortura și ucide, iar fervoarea religioasă scăldată în sânge și intoleranță le oferea ocazia de a se bucura de această libertate.

White în persoană venise să viziteze baza. Își petrecuse două zile într-una dintre acele case grandioase, ținuse predici tulburătoare despre răzbunarea zeului pervers căruia îi slujea, iar acum prezida execuția prin spânzurare a trei prizonieri.

Un elf ce de-abia împlinise douăzeci de ani, rănit în bătălie la periferia capitalei, Washington, D.C. O femeie, o vindecătoare în vârstă de peste șaptezeci de ani, care îngrijise rănile elfului și pe ale altora – chiar și rănile celor care o blestemaseră, numind-o demon. Și un bărbat, un simplu bărbat, acuzat de vrăjitorie pentru fărădelegea de a fi încercat să apere un copil de zece ani de bătaia ce i se pregătea.

Execuția fu precedată de tortură. White afirmă că urletele osândiților erau asemenea sunetului de trâmbiță în urechile drepților, iar cei care îl urmau izbucniră în urale, dezlănțuind un val de ură care se propagă ca o mare ucigașă.

White călătorea însoțit de un anturaj de gărzi de corp, strategi, lingăi și soldați. Iar unii – dacă erau suficient de imprudenți sau de beți – șopteau că o parte din acel anturaj era alcătuit din Nepământeni Malefici.

Însă White își răsplătea apropiații loiali cu alimente și cu sclavi, cu acele predici tulburătoare și cu promisiunea vieții veșnice odată ce

amenințarea reprezentată de demoni ar fi fost eradicată. Prin urmare, cei mai mulți tăceau mâlc.

Duminicile, sabatul, începeau cu un serviciu religios. Reverendul Charles Booker, care fusese în trecut un escroc specializat în fraudarea, cu mai mult sau mai puțin succes, a bătrânilor cărora le oferea lucrări de renovare sau de securizare a locuinței, se afla acum în fruntea congregației, dând tonul cu rugăciuni și versete din Vechiul Testament închinate unui zeu însetat de sânge. Serviciul religios fu urmat de anunțuri făcute de Kurt Rove, pe care White îl numise în funcția de cancelar drept răsplată pentru rolul pe care îl jucase în masacrul din New Hope. Deși guverna baza cu o mână de fier și se bucura din plin de avantajele poziției lui, Rove participa, duminicile, la veselia generală.

Uneori, Rove anunța modificări ale legilor, adesea arbitrare. Citea mesaje oficiale de la White, rapoarte de la alte baze, din bătălii, indicând numărul celor uciși și al celor capturați – toate acestea, în urale închinate vărsării de sânge.

Încheia citind numele prizonierilor și pe ale celor selectați – de către o comisie – pentru execuția din duminica respectivă.

Participarea la slujba religioasă, la anunțuri și la execuțiile de duminică era obligatorie. Doar cei însărcinați cu funcțiile de pază erau scutiți. Absențele motivate medical erau acceptate doar dacă medicul bazei, un individ căruia înainte de Blestem îi fusese retras dreptul de practică, emitea o scutire în acest sens.

Cei care nu-și îndeplineau această obligație riscau, dacă erau raportați, să-și petreacă douăzeci și patru de ore imobilizați în butucii montați în fața clădirii care cândva servise drept garaj cu trei locuri, iar acum era folosită drept închisoare.

De la numirea lui Rove în funcție, execuțiile aveau loc exact la miezul nopții. Nici un minut mai devreme, nici un minut mai târziu. „Escorte" selectate prin tragere la sorți îi conduceau pe prizonieri de la garaj la spațiul verde public pe care trona eșafodul. Fiecare prizonier purta o pentagramă însemnată cu fierul roșu pe frunte, o cruzime gratuită a lui Rove, pe care White o decretase politică oficială a Războinicilor Purității. Părul prizonierilor, tuns grosolan, dezvăluia

adesea răni însângerate pe scalp. Nu li se permitea să poarte nimic în picioare, fiind acoperiți doar de o haină diformă, din pânză groasă de sac, cusută de sclavi.

Dacă prizonierul avea aripi, acestea îi erau retezate. Vrăjitoarele rămâneau așa cum fuseseră capturate, legate la ochi și purtând căluș în gură, ca nu cumva să arunce vreun deochi sau să rostească vreun descântec.

În acea noapte de duminică, în timp ce umbre și contururi vagi încercau să se strecoare în visele lui Fallon, în timp ce stoluri de ciori se învârteau pe deasupra eșafodului și a celor deja adunați acolo, doi dintre prizonierii pregătiți de execuție porniră spre moarte.

Vrăjitoarea, siluită, stâlcită în bătaie, cu toate degetele rupte, făcu un efort să nu șchiopăteze, să nu se împiedice. Dacă ar fi căzut, ar fi izbit-o cu picioarele, iar durerea deja îi frânsese spiritul. Era gata să moară.

Lângă ea, luptându-se să rămână curajos, metamorful, care-abia împlinise doisprezece ani, își ținea capul sus. Fugise ca să le distragă atenția vânătorilor de la micul lui grup. Îi salvase pe fratele lui și pe restul, prin urmare, își amintea acum constant că nu avea să moară ca un laș. Putea să ignore hohotele de râs și batjocura escortelor, a oamenilor care alergau pe stradă. Era nevoit să ignore privirea tristă și fără speranță a sclavilor, altfel risca să se abandoneze urletelor din mintea lui.

Nu era gata să moară. Însă nu avea să cerșească îndurare.

O piatră îl zgârie pe obraz. Durerea imediată și mirosul de sânge stârniră animalul din el, făcându-l să se zbată ca să se elibereze. Struni puma dinlăuntrul lui. Ticăloșii aceia n-aveau să-i vadă niciodată spiritul.

Una dintre escorte strigă:

– Aruncatul cu pietre este interzis! Încetați, doar dacă nu cumva vreți să vă petreceți o oră în butuci. Apoi îl îmbrânci pe băiat. Mișcă-te, demon nenorocit!

Înlăuntrul băiatului, puma scoase un mârâit adânc. Labele puternice din față începură să se lupte cu sfoara ce lega la spate brațele prizonierului.

Apoi văzu eșafodul, cele două ștreanguri, mulțimea de oameni, scăldată în lumină, ce se afla pe spațiul verde. Aveau să-l ucidă, își spuse el, înțelegând cât se poate de clar ceea ce tinerețea îi permisese până atunci să nege. La miezul nopții aveau să-l spânzure, iar el urma să sfârșească sufocându-se și zbătându-se, în uralele lor.

Aveau să-l ucidă, și atunci, de ce să nu moară luptând? De ce să nu lupte, descătușând tot ceea ce era în el? Poate că ar fi reușit chiar să ucidă câțiva dintre ei.

Trase adânc în piept aerul nopții, lăsă felina din el să i se întindă în oase, în mușchi, în piele. Puteau să-l ucidă, își spuse, însă nu aveau să-l frângă.

În clipa în care începu transformarea, abandonându-i-se pentru – credea el – ultima oară, o săgeată spintecă aerul, apărând din beznă.

Escorta care îl îmbrâncise scoase un fel de geamăt, apoi căzu la pământ. Hohotele batjocoritoare se transformară în țipete atunci când începură să zboare și alte săgeți, iar oamenii se risipiră.

În acel șuierat de săgeți, puma se eliberă din sfoara ce-o ținea legată și se lăsă în patru labe. Cu ochii scăpărându-i, se năpusti spre mulțimea intrată în panică. Văzu un bărbat – un băiat? – redându-i glasul și văzul lui Jan, vrăjitoarea, apoi luând-o pe sus, în vreme ce aceasta își pierdea cunoștința.

O luă la fugă din toate puterile, cu o singură destinație în gând: ceea ce fusese închisoarea lui. Auzi focuri de armă, țipete întețindu-se, văzu oameni călcându-se în picioare. Simți miros de sânge, simți miros de spaimă.

Își dorea sânge. Își dorea spaimă.

Însă, ajungând la închisoare, își găsi prada leșinată și sângerând. Asupra rănitului veghea o fată, iar, când intrusul se întoarse către ea, fata îl privi în ochi, mutându-se între el și ceea ce-și dorea cel mai mult. Își dorea să simtă gustul sângelui victimei, al acelui sânge ce i-ar fi curs în gâtlej.

– E căzut și e neînarmat acum. Poate că ai reușit să treci de mine suficient cât să-i sfâșii beregata. Însă nu vei mai fi niciodată același dacă o vei face. L-am dus pe fratele tău la adăpost, Garrett. I-am dus pe Marshall și pe restul la adăpost.

El se înfioră, se întoarse la forma umană.

– Pe Marshall? Și pe toți ceilalți?

– Pe Marshall și pe toți ceilalți. Pe toți cei opt. Nouă, acum, cu tine. Și tu ești la adăpost. Și trebuie să-i ajutăm pe cât mai mulți posibil să fugă de aici. Jonah! strigă ea spre garaj. E aici puștiul. Metamorful.

– Du-l la locul de întâlnire. Noi avem patru aici și trebuie să-i transportăm.

– Recepționat. Trebuie să…

Se întrerupse atunci când brațul lui Garrett spintecă aerul – gheare de felină pe mână de băiat – lăsând urme adânci pe brațul drept al paznicului.

– Ne-au bătut și ne-au ars și au rupt bucăți din noi. Ne-au marcat. Și altele… M-a violat. Garrett trase aer în piept, înfiorat. Acum l-am marcat și eu pe el.

– În regulă, spuse ea, punându-și o mână pe umărul lui și trăgându-l de acolo. Trebuie să ne mișcăm rapid, să salvăm cât de mulți dintre prizonieri. Poți fugi? E mai puțin de jumătate de kilometru.

– Pot fugi.

Fata o luă la picior, forțându-l să i-o dovedească.

Avea părul negru, revărsat într-o mare de bucle ce stăteau să se reverse din elasticul cu care erau prinse. Alerga repede, scrutând din mers tot ce se petrecea în jurul ei. Lui i se păru că avea ochii albaștri, însă era greu de deslușit, pentru că luna tot intra și ieșea din nori.

Fata purta o sabie scurtă, o tolbă cu săgeți și un arc.

– Tu ai tras săgeata?

– Care dintre ele?

– Săgeata. Cea dintâi.

– Nu. Fratele meu a făcut-o. El a câștigat atunci când am dat cu banul. Eu sunt Tonia.

Zâmbindu-i larg, aruncă o mână în aer și roti un deget, desenând trei cercuri de lumină. Chiar în fața lor, Garrett văzu semnalul luminos de răspuns. Apoi văzu doi bărbați cu puști de vânătoare, stând lângă o camionetă.

–L-am adus pe fratele lui Marshall. L-am adus pe Garrett, le spuse ea.

– Ce-o să se mai bucure Marshall diseară! Ești rănit, băiete?

Bărbatul care vorbise părea foarte, foarte bătrân, însă ținea arma ca și cum ar fi știut s-o folosească.

– Sunt bine.

– Eu sunt Bill, iar el e Eddie.

– Cum merge, omule? Hei, ce-ar fi să urci în camioneta aia și să-i ții companie lui Joe?

– Cui?

– Câinelui meu, Joe.

Eddie deschise capacul benei. Un câine mare se ridică, mișcându-se un pic cam lent, un pic cam țeapăn, și începu să dea din coadă.

– Eu trebuie să mă duc înapoi.

Eddie schiță un gest din cap către fată.

– Du-te. Ne ocupăm noi de el. Întoarce-te întreagă, altfel maică-ta o să mă urecheze zdravăn.

– În nici un caz nu putem permite așa ceva.

Se îndepărtă în fugă și fu înghițită de întuneric.

– Hai să te urcăm în mașină, băiete.

– Mă descurc.

Garrett urcă în benă, se trânti pe podea, iar atunci când câinele se lipi de el, dădu frâu liber băiețelului dinlăuntrul lui, își încolăci brațele în jurul câinelui și-și îngropă fața în blana acestuia, ca nimeni să nu-i vadă lacrimile.

Tresări auzind explozii, se cutremură văzând focul țâșnind în văzduh.

– Ce-i asta? Ce se întâmplă?

– Doar rezolvăm niște chestii, răspunse Eddie, în timp ce Bill se aplecă peste marginea benei și înfășură o pătură în jurul umerilor lui Garrett. Ce faci dacă nu vrei să-i știi pe nenorociții ăia venind după tine? Le furi o parte dintre vehicule și mergi să le arunci în aer pe restul. Atâtea câte poți, în orice caz. Ce-ar fi ca tu și Joe să faceți puțin loc acolo, în spate? Ne așteptăm să mai apară pasageri.

Unii alergau, așa cum făcuse și Garrett. Alții erau cărați pe sus. Apăru și o a doua camionetă, iar bărbatul de la volan făcu semn spre înainte.

Bena se umplu de persoane, ajutate de Eddie sau de Bill să urce în camionetă. Copii, în cea mai mare parte, și câteva femei. Garrett

recunoscu unul sau doi dintre ocupanți. Atunci când totuși se obosiseră să le aducă mâncare prizonierilor, sclavii intraseră în celule cu lăturile pe care le numeau „mâncare".

Băiatul de lângă el, cel mai tânăr dintre membrii grupului său, tremura de frig.

– Hai să împărțim pătura mea, îl îndemnă Garrett. El e Joe.

Auzi huruitul unui motor și o văzu pe fata cu care fugise – reapărând pe o motocicletă, instalată în spatele unui băiat. Acela avea părul brunet precum cel al fetei, dar nu la fel de cârlionțat.

Era salvatorul lui Jan, își dădu seama Garrett.

Vină cu motocicleta, descriind un semicerc, și opri.

– I-am strâns pe toți cei la care am reușit să ajungem – unii au fugit, pur și simplu, așa că n-am mai putut să dăm de ei. Autoritățile vor fi ocupate să stingă incendiile, așa că s-ar putea ca fugarii să scape, totuși.

– Jonah a zis s-o luăm din loc, spuse Eddie, urcând la volan. Noi vom fi în frunte. Flynn și Starr ne vor flanca.

Băiatul ambală motorul și porni în trombă, cu părul negru fluturându-i în vânt.

Eddie deschise geamul dinspre benă, ridicând vocea în timp ce aduse mașina în convoi.

– Salutare. Eu sunt Eddie și voi fi șoferul vostru în această seară. Vă rog să vă instalați comod, fiindcă avem de mers departe. Găsiți acolo apă și pături. Fiți amabili cu toții și împărțiți-le între voi.

Garrett se trase mai aproape de fereastră.

– Cine era cel de pe motocicletă?

– Duncan. Fratele geamăn al Toniei. Cel mai aprig dintre ai noștri. Bea niște apă, băiete, și, eventual, trage un pui de somn. Avem de mers o oră bună cu mașina. Veți primi mâncare și îngrijiri medicale odată ce ajungem la destinație.

– Marshall e acolo? Și sunt și toți ceilalți?

– Categoric, puștiule.

Eddie luă o mână de pe volan, se întinse astfel încât să ajungă prin micul geam de la spate și îi strânse, scurt, mâna lui Garrett.

– Te așteaptă cu toții, așa că poți să te relaxezi acum.

Pentru că simțea un nou torent de lacrimi amenințând să se reverse, Garrett clipi rapid.

– Unde mergem? Unde e această „destinație"?

– Omule, ne îndreptăm spre New Hope.

Capitolul 7

Fallon se poticni la o incantație pentru începători – greșind-o de două ori – și nu lipsi mult să adauge mătrăgună în loc de busuioc turcesc într-o poțiune simplă, înainte s-o oprească Mallick.

– Dorești să otrăvești un inamic?

– Poftim? Ea își încreți fruntea într-o expresie încruntată și ridică privirea. Nu. Apoi studie sticla din mâna ei, a cărei etichetă era scrisă cât se poate de limpede. Of. O puse la loc și, după o clipă – o clipă prea lungă, după părerea lui Mallick, alese busuiocul turcesc. Am greșit, atâta tot.

Îl deranja aproape la fel de tare atitudinea ei nepăsătoare față de propria neglijență, precum neglijența în sine. Ambele erau inacceptabile, însă nepăsarea era un semn de slăbiciune.

– O greșeală cu mătrăgună poate ucide. La fel cum greșirea unei incantații poate avea consecințe dezastruoase și de amploare. Cuvintele și acțiunile tale, precizia lor, toate astea sunt importante.

– Poate că dacă nu te-ai aștepta să-mi amintesc *totul* și n-ai mai sta să mă păzești tot timpul, n-aș mai greși.

– Poate că greșeala mea a fost să cred c-ai progresat suficient de mult încât să cunoști proprietățile și utilizările extractelor, ale uleiurilor și ale prafurilor. Ia loc, atunci, și o vom lua de la început.

– Cunosc proprietățile alea idioate, bine?

Pentru că vocea îi tremura, tonul răstit se dovedi mult prea puțin tăios.

– Pur și simplu am luat sticla greșită. Iar ingredientele precum mătrăguna, degețelul-roșu și alte substanțe mortale ar trebui ținute separat, într-o secțiune numai a lor, în loc să fie doar înșirate în ordine alfabetică.

Mallick înclină capul.

– În privința asta, ai dreptate. Poți să începi acum să faci separarea.

– Dar sunt cu sutele! Îmi va lua jumătate de zi.

– Atunci, ar trebui să te apuci de treabă. O astfel de sarcină ți-ar prinde bine ca să te calmezi și să-ți recapeți concentrarea.

– Nu vreau să-mi petrec toată ziua între patru pereți făcând ceva ce, în mod normal, ar fi trebuit să faci tu. Vreau să ies. Vreau să iau puțin aer. Nu mă simt bine.

Era limpede că nu, își spuse Mallick. Nefericirea din ochii ei, lacrimile ce scânteiau acolo îl înspăimântau considerabil.

Cum se făcea că tocmai lui i se încredințase sarcina de-a pregăti o copilă, când el era un bărbat care știa prea puține despre copii și chiar mai puține despre copiii de sex feminin? Căci Fallon, în ciuda puterii ei, încă era copil.

Un copil de sex feminin, își aminti el, și-și drese vocea, zicându-i:

– Ah. Ți-a început disconfortul lunar?

– Dis…

Îi luă o clipă ca să priceapă, apoi expresia ei de nefericire se transformă, fulgerător, în dezgust. Iar dezgustul deveni imediat dispreț.

– Dumnezeule! Înfigându-și mâinile în păr și răsucindu-se pe călcâie, aprinse, fără voia ei, lumânările. Mama avea dreptate. Avea dreptate! În clipa în care o femeie nu-i în apele ei sau e supărată, bărbații gândesc sau chiar sunt suficient de idioți să spună că-i în legătură cu menstruația ei.

– Sunt… pierdut.

– Și, câtă vreme bărbații nu îndură crampe și sângerări lună de lună, ar trebui să-și țină gura în privința asta.

– Așa am să fac.

Fallon lăsă mâinile jos, apoi le ridică din nou, ca să-şi apese degetele peste ochi.

– Sunt doar obosită. Sunt doar obosită. N-am dormit prea bine.

– Ai creat o amuletă excelentă pentru un somn odihnitor. Ia-o, foloseşte-o. Am să te ajut să reorganizezi ingredientele, pentru că ai dreptate c-ar trebui separate. Apoi îţi vom pregăti o poţiune pentru somn, să fie proaspătă. Şi vei ieşi la aer mai târziu, vei merge să călăreşti.

Se opri fiindcă focul din ochii ei, acei ochi cenuşii atât de intenşi, se stinsese, însă nefericirea devenise cu atât mai pregnantă.

Era ceva mai mult decât o noapte nedormită, îşi spuse Mallick. Iar el era un neghiob, dovedind faţă de ea exact aceeaşi stângăcie pe care o dovedise şi ea în privinţa incantaţiei.

– Tânjeşti după familia ta, iar eu nu fac parte din ea. Ţi-ai dori alinarea mamei tale, sprijinul tatălui tău. Asta nu-ţi pot oferi. Dar vrei, te rog, să-mi acorzi încrederea ta îndeajuns de mult încât să-mi spui ce te tulbură?

– Am avut nişte vise.

– Vise sau viziuni?

Mallick ridică o mână în clipa în care ochii ei se umplură de lacrimi. Da, era un neghiob şi un stângaci.

– Nu contează, deocamdată. Haide, stai jos. Stai jos, repetă el. Îţi fac nişte ceai.

– Nu vreau…

– Doar ca să te liniştească, o asigură el, mergând să aleagă plantele din care să facă infuzia. Voi bea şi eu. Pot să te învăţ şi să te pregătesc, pot să te călăuzesc şi să te apăr. Dar ştiu prea puţin despre fetele de vârsta ta şi despre nevoile lor dincolo de pregătirea pentru luptă. Trebuie să-mi acorzi timp ca să învăţ, să exersez. Visele acelea te-au tulburat.

– Mi-am… mi-am despachetat lucrurile. Am pus la fereastră clopoţeii primiţi de la Colin şi floarea de la Ethan. Mi-am scos din bagaje fotografia pe care o făcuseră părinţii mei pentru mine, cu întreaga mea familie. Aşa că mă simt mai în largul meu în camera mea, mai acasă.

Se frecă la ochi cu nodurile degetelor, nu ca să-și șteargă lacrimile, remarcă Mallick, ci ca să-și alunge oboseala.

–L-am găsit pe Taibhse, iar asta a fost – asta a fost grozav. Și, după cum ți-am povestit, l-am cunoscut pe Mick. E cam derbedeu, dar... ridică ea din umeri.

– Și m-am gândit c-o să merg să-l caut pe lupul cu zgardă de aur, iar asta are să fie distractiv. Așa că, dacă tot trebuie să duc la îndeplinire treaba pentru care am venit, cel puțin – după ce-mi termin lecțiile, antrenamentele și exercițiile – o am pe Grace, iar acum îi am și pe Taibhse, și pe derbedeul de Mick. Date fiind toate astea, poate că voi reuși să învăț suficient. E ca atunci când am construit stupul. Faci totul pas cu pas, bucată cu bucată. După cum spune tata: întâi faci asta, apoi faci o altă treabă, apoi ceea ce mai urmează. Una peste alta, până acum m-am simțit fericită.

Mallick puse ceaiul pe masă și se așeză în fața ei.

– Apoi ai visat. Vrei să-mi spui?

– Prima dată am văzut un loc. E stupid.

– Locul acela e stupid?

– Nu, nu. N-am mai fost niciodată acolo. E prima oară când m-am îndepărtat atât de mult de fermă, deci acolo n-am ajuns niciodată, însă simțeam că mi-e familiar locul acela. Cu niște pietre aranjate în cerc, ieșind din ceață, și cu câmpii pustii, cu păduri întunecate și dese. Apoi, un bărbat a apărut din ceață și a pășit printre pietre. Știu că nu l-am mai văzut niciodată, dar era ceva, și am... am simțit ceva. Avea părul întunecat și purta sabie. Și ochi verzi. Verde-închis precum umbrele de pe tărâmul zânelor.

– „Tărâmul zânelor"...?

Fallon roși ușor și-și luă cana de ceai.

– Așa îi spun eu luminișului în care l-am găsit pe Taibhse. Știu ce culoare aveau ochii acelui bărbat pentru că, deși nu mă aflam în vis ca personaj, așa cum se întâmplă uneori, deși nu eram acolo, el a întors capul și m-a privit în față. M-a privit ca printr-o fereastră sau printr-o oglindă. Și mi-a vorbit.

– Ce ți-a spus?

– Mi-a rostit numele și mi-a spus că cercul acela a fost unul dintre cele șapte scuturi, și că acolo s-a vărsat sângele zeilor – sângele strămoșilor noștri, ai lui și ai mei –, iar sângele acela a fost otrăvit, a distrus scutul și a declanșat molima. Și și-a scos sabia și a ridicat-o în aer. Un fulger a izbit-o, iar sabia a izbucnit în flăcări. Flăcări albe. El m-a întrebat dacă voi răspunde chemării, dacă voi lua sabia și scutul, dacă voi lupta și voi fi puternică, dacă, mă rog, cum s-ar spune... voi deveni cine sunt. Mi-a cerut să aleg. Nu știu dacă a fost un vis sau o viziune.

– Pot fi amândouă.

– Mama are viziuni, și uneori eu... Uneori știu pe unde se ascund băieții sau știu dacă o să-mi facă o farsă. O văd în minte. Nu de fiecare dată, doar uneori. Odată la ferma noastră a poposit un bărbat. Avea cicatrici pe brațe și pe chip. L-am văzut în mijlocul flăcărilor, țipând și fugind, și prăbușindu-se în beznă, afară, unde a fost abandonat crezându-se că murise. Fusese mâna Cetelor de Ucigași. Am văzut asta.

– Și te-a înspăimântat.

Ea încuviință din cap, apoi sorbi din ceai.

– Ai spus că asta a fost „prima dată". Ai avut și alte vise.

– Unul singur. A fost mai lung și mai puțin clar decât primul. În cea mai mare parte, imaginile erau încețoșate ca și cum le-aș fi privit printr-o sticlă care fi fost murdară. Iar vocile din vis erau foarte depărtate. Pe unele le auzeam, însă nu pe toate. Era un loc diferit. Oare precum cel prin care am trecut călare, cu multe case îngrămădite laolaltă?

– Da. Se numesc complexe imobiliare. Un fel de comunitate.

– În regulă, era genul acela de loc. Casele erau foarte mari. Iar în ele locuiau Războinici ai Purității. Știu cine sunt, spuse ea, iar o parte din nefericire îi fu mistuită de furie. Ne vânează și ne ucid doar pentru că nu suntem ca ei.

– Le e teamă de noi și de oricine e diferit.

– Au sclavi, îi spuse Fallon. Îi transformă în sclavi pe cei care nu îmbrățișează convingerile lor. Chiar și pe copii. Iar pe cei cu puteri magice îi închid. Și le fac lucruri oribile. Era în vis un băiat și vedeam în mintea lui. Puțin. Fragmente din gândurile lui, suficient cât să aflu

despre acele lucruri oribile. Urma să îi spânzure și pe el, și pe femeia care era lângă el, o vrăjitoare. Pe ea o chema... Am uitat.

– Nu-i nimic.

– El e Garrett. Era Garrett. Nu știu când se întâmplau toate astea. A fost acum, sau înainte, sau încă nu s-a întâmplat? Nu știu. Însă el era Garrett, un metamorf. Mai tânăr decât mine. Îl bătuseră, și-l arseseră, și-l tăiaseră, și... îl violaseră. Îi tăiaseră părul, la fel și femeii. Pe ea o legaseră la ochi și-i puseseră căluș, și amândoi aveau mâinile legate la spate. Erau forțați să meargă desculți pe stradă, în timp ce oamenii țipau la ei, iar unul dintre privitori a aruncat o piatră care l-a nimerit pe băiat în cap. Aveau – și băiatul, și femeia – un semn aici. Își atinse fruntea. Imprimat cu fierul roșu. O pentagramă.

– Războinicii Purității îi înfierează astfel pe cei asemenea nouă, atunci când îi capturează.

– La fel și pe sclavi, însă lor li se întipărește semnul aici, spuse ea, bătând, ușor, cu degetul pe dosul încheieturii stângi. Acolo le imprimă un simbol cu fierul roșu. Un cerc cu o cruce înăuntru. Băiatul, Garrett, vedea, așa că vedeam și eu, oarecum; se îndreptau spre o platformă cu două lațuri.

– Un eșafod.

– În regulă, un eșafod. Și asta am auzit limpede din mintea lui. Avea să se transforme, avea să descătușeze puma care trăiește în el. Avea să lupte până la moarte. Apoi de undeva, din întuneric, s-a tras o săgeată care l-a omorât pe bărbatul ce-l forța să meargă spre eșafod. Apoi o alta și o alta, în timp ce băiatul s-a transformat, iar puma s-a năpustit prin mulțimea de oameni care urlau și fugeau. Dar am văzut un băiat, un alt băiat. Ceva mai mare, însă, mai mare și decât Garrett, și decât mine. S-a dus la femeie și i-a dat jos călușul și cârpa legată peste ochi, și a luat-o în brațe atunci când a leșinat. Și asta am văzut. Și cred că era, poate, fratele mai mic sau fiul bărbatului din primul vis, fiindcă nici scena asta nu știu când s-a întâmplat. Iar atunci l-am văzut doar o clipă ocupându-se de femeia care leșinase, pentru că eu îl însoțeam pe băiat, pe cel care se transformase în pumă și care acum gonea spre locul unde erau închiși ceilalți prizonieri.

Fallon trase adânc aer în piept și bău puțin ceai, constatând că o parte dintre nodurile pe care le simțise în stomac îi mai slăbiseră.

– Nu mai omorâse niciodată pe nimeni, Mallick, nici ca om, nici ca felină, știam asta, simțeam asta. Însă acum voia s-o facă. Dar bărbatul care păzea închisoarea era la pământ. Sângera și-și pierduse cunoștința, însă nu era mort. Am simțit că încă trăia. Era acolo și o fată, foarte frumoasă, și nu-i era teamă de pumă. Apoi lucrurile devin neclare. Cred că mai erau și alții care-i ajutau pe cei din închisoare, iar băiatul s-a întors la forma umană, așa că fata l-a ajutat să fugă într-un loc unde îl așteptau alții. Un bărbat, un bătrân și un câine. Un câine bătrân. L-am auzit pe bărbat spunând că numele lui era Eddie, iar câinele era Joe. Cunosc numele astea, Mallick. Le cunosc.

– Da.

Se înfioră atunci când îl auzi pe Mallick confirmându-i spusele.

– Fata s-a dus înapoi și au apărut alții. Sclavii și prizonierii. O altă camionetă, plină și ea. Explozii în… complex? A fost ca un raid, însă pentru a salva oameni, pentru a elibera oameni și a-i ajuta. Apoi fata s-a întors călare pe o motocicletă, în spatele băiatului care o ajutase pe femeie. Duncan și Tonia. Și numele astea le cunosc.

– Da.

– Cu toții au plecat cu mașinile, iar când băiatul, când Garrett l-a întrebat pe Eddie unde mergeau – fiindcă și asta am auzit clar –, el a răspuns că spre New Hope. Cunosc locul acela. Acolo a murit tatăl meu. Tatăl meu biologic, răpus de Războinicii Purității veniți să ucidă. De fapt, pe mine voiau să mă ucidă.

Cuvintele i se rostogoleau acum de pe buze într-un torent năvalnic. Fallon le rostea ca pentru a-și lua o greutate de pe suflet.

– Mama a fugit de acolo ca să mă salveze, ca să-i salveze pe cei care locuiau acolo. Prietenii ei. Eddie era unul dintre prietenii ei. Avea un câine pe nume Joe. Duncan și Antonia – Tonia – erau gemeni, încă bebeluși pe când locuia ea acolo. Mama lor era prietenă cu mama. Ei toți – Eddie, Duncan, Tonia, bătrânul și toți ceilalți – și-au riscat viețile ca să-i salveze pe Garrett, pe bătrână, pe ceilalți. A fost prea… bine organizat, decise ea, ca s-o fi făcut pentru prima dată, ca să fi fost prima lor misiune de salvare. Nu-mi place termenul de „raid". Prefer

„misiune de salvare". Duncan și Antonia nu sunt cu mult mai mari decât mine, iar ei deja luptă. Garrett e chiar mai mic decât mine, dar era pregătit să lupte.

– Te întrebi de ce tu ai fost ținută la adăpost?

Până atunci, Fallon nu-și dăduse seama pe deplin că aceea era adevărata povară, cu mult mai grea decât restul.

– Dacă eu sunt Aleasa, de ce nu lupt? De ce nu ajut oameni?

– O vei face. Mama ta și tatăl care te-a crescut ți-au creat o bază nu doar prin ceea ce te-au învățat amândoi, ci și înzestrându-te cu viziune. Ți-au oferit o familie, o comunitate, loialitate și iubire. Un război ca ăsta nu poate fi câștigat doar prin sabie și fulgere. Trebuie să crezi, până în adâncul ființei tale, că lupți pentru o cauză dreaptă, pentru care merită să mori. Pentru care merită să ucizi. Iar ceea ce mai ai încă de deprins, de învățat, de stăpânit, chiar și de crezut, reprezintă un domeniu întins, fetițo. Nespus de vast. Unii sunt războinici, unii sunt lideri, unii sunt simboluri. Tu vei fi toate astea la un loc. Însă vremea ta n-a venit încă.

– De asta sabia se află încă acolo, pe perete, iar dulapul acela e încuiat?

– În scurtă vreme, vei ține sabia în mână. Cum se face că n-ai încercat să deschizi dulapul?

– De unde știi că n-am făcut-o?

Mallick zâmbi.

– Nu sunt lipsit nici eu de viziune, fetițo.

– Bine. Iată răspunsul: pentru că ar fi fost o obrăznicie și o lipsă de respect din partea mea.

– Și n-ai fi fost capabilă să înțelegi lucrul ăsta și să reacționezi cu atât bun-simț dacă ți s-ar fi refuzat toți acei ani pe care i-ai petrecut cu familia ta. Acel timp îți prinde bine, și-ți va prinde bine și în continuare.

Poate că era adevărat, reflectă Fallon. Însă...

– Cunoști locul din primul meu vis? vru ea să știe.

– Da, răspunse Mallick.

– Mai sunt altele șase. Dacă distrugerea celui dintâi a ucis aproape întreaga omenire, ce se va întâmpla dacă vor fi distruse și celelalte?

Avea atât de multe întrebări.

– Cel dintâi n-a fost distrus rapid, nici ușor. A fost nevoie de o concentrare imensă de putere malefică și de o lipsă a luminii. Convingerile pot să pălească, iar, când credința pălește, puterea e următoarea care să se piardă. Spaimele stârnite de întuneric sunt înnăscute, iar întunericul se poate folosi de ele ca să-și sporească puterea. Și, pe măsură ce devenea tot mai ușor de refuzat lumina, ea tot pălea, iar protecția din jurul scutului slăbea. A slăbit doar atât cât a fost nevoie. Poate că a fost nevoie de oroarea asta pentru a trezi lumina, pentru a o face din nou să radieze, iar ea chiar s-a trezit.

– Asta nu-mi răspunde la întrebare, se plânse Fallon.

– Scuturile sunt mai atent vegheate acum.

– Dar?

Mallick oftă. Fallon avea o minte neobosită, își spuse, și trebuia să i-o respecte.

– Unul câte unul, scut după scut? Oamenii ar începe din nou să moară pe capete, infectați de nebunie, roadele pământului s-ar distruge tot mai mult an după an, până când ar fi mistuite de flăcări pe ogoare, s-ar vești pe araci, ar putrezi în pământ. Ar urma, astfel, un val de foamete. Iar animalele ar fi decimate de-o molimă. Pești, și păsări, și mamifere. N-ar mai rămâne decât cele care lunecă și se târăsc. Iar râurile și pâraiele, lacurile și oceanele, umflate de sânge, de moarte și de putregai, vor deveni otrăvitoare, crescând și revărsând venin peste tot în jurul lor.

Palidă de la bun început, Fallon se făcu tot mai albă pe măsură ce-l asculta. Însă întrebarea ei merita un răspuns sincer și complet.

– Iar o căldură năprasnică ar încinge pământul, mistuind copacii loviți de fulgerele ce ar doborî păduri întregi. Lumea s-ar îneca în flăcări și fum. Apoi s-ar lăsa întunericul și ar începe uciderea tuturor celor rămași. Pământul s-ar cutremura și s-ar frânge, iar ceea ce domnește peste întuneric ar domni peste toate.

– De ce? De ce? vru ea să știe. N-ar mai rămâne nimic peste care să domnească.

– Tocmai ăsta e scopul final. Ca tot ce-i lumină – să piară pentru totdeauna, tot ce-i bun – să fie redus la tăcere, iar tot ce-i dătător de speranță să fie nimicit.

– Asta e pur și simplu stupid.

– Atunci, aceia dintre noi care luptă împotriva unui asemenea scop trebuie să fie inteligenți.

Fallon se strădui să-și pună ordine în gânduri, să înțeleagă. Să... *nu* fie ignorantă.

– Deci, atunci când scutul a cedat, iar Blestemul a ucis miliarde de persoane, unii oameni care credeau că sunt cât se poate de obișnuiți și-au descoperit puterile magice. De ce s-a întâmplat asta? Ca să-i ajute pe restul să creadă din nou?

– Credința e și sabie, și scut, câtă vreme îi adaugi curaj, inteligență și forță. Unii dintre cei care și-au descoperit puterile magice au trecut de partea întunericului, alții și-au pierdut mințile. Iar alții, așa cum a fost tatăl tău biologic, au învățat să fie lideri. Alții, așa cum a fost mama ta, au învățat să includă, să construiască și să protejeze. Unii, precum cei din viziunea ta, au învățat – indiferent dacă aveau sau nu puteri magice – să-și unească forțele, să lupte, să colaboreze ca să-i ajute pe alții. Creând, din nou, o fundație pe care tu, Aleasa, să poți construi mai departe.

Fallon nu putu decât să ofteze.

– Adeseori, nu reușeam să-i conving să facă ceva nici măcar pe prostovanii ăia de frați ai mei. De cele mai multe ori. Cum aș putea să devin liderul tuturor?

– Cum ai construit stupul? Folosindu-te de cunoștințele și abilitățile învățate. Cum ai chemat albinele? Folosindu-te de credință, de lumină – și de puterea cu care te-ai născut.

Fallon împinse deoparte cana cu ceai. Poate că se simțea mai calmă, însă nu se simțea cu nimic mai bine informată sau mai sigură de ea.

– N-ar fi trebuit să greșesc incantația, nici să folosesc din greșeală mătrăgună, doar fiindcă eram supărată. Voi fi mai atentă.

– Da. Ar fi trebuit să aranjez materialele după o logică mai înțeleaptă, nu tot după vechile mele obiceiuri. Voi fi mai atent.

– Mama, întotdeauna, punea ingredientele letale pe cel mai înalt raft, cât mai departe de...

Emoția o cuprinse din nou. Un potop de lacrimi i se revărsă din ochi, făcând-o să-și piardă orice stăpânire.

– Sunt bine, murmură ea, apăsându-și ochii cu dosul palmelor. Sunt bine.

Era un copil, își spuse Mallick din nou, și adeseori zeii cereau prea mult.

– Privește în foc. Doar un minut. Privește, îi repetă, văzând că ea își lăsă mâinile să cadă. Și vezi.

Fallon se întoarse și privi, iar Mallick îi deschise o fereastră către locul de care-i era dor. Numai puțin, doar pentru o clipă.

Iar Fallon văzu în flăcări ferma. Frunzele cădeau iute, bătute de vântul puternic. Toți cei trei frați aranjau lemnele de foc, în vreme ce tatăl ei repara o bucată de gard aparținând păsunii din apropiere. Mama ei lucra în grădină.

Sub ochii lui Fallon, larg deschiși ca să cuprindă totul, mama ei se ridică. Își puse o mână pe inimă și zâmbi, chiar dacă ochii îi înotau în lacrimi. Și, ducându-și un deget la buze, îi trimise un sărut în zbor chiar înainte ca imaginea să pălească.

– M-a văzut? Chiar m-a văzut?

– Te-a simțit. Doar atât puteam să fac.

– M-a simțit. Îți mulțumesc.

– Ia-ți calul. Du-te să iei aer.

– O voi face, dar îmi voi termina poțiunea mai întâi și vom organiza materialele. Sunt bine acum.

Timp de o săptămână Fallon făcu tot ceea ce-i stătea în putere ca să studieze, să muncească și să-și îmbunătățească pregătirea fizică. Acum putea jongla cu cinci sfere de lumină, dar încă nu aflase cum era să țină o sabie în mână. Și încă nu învățase să-și țină echilibrul într-o mână pe oglinda apei – un exercițiu pe care îl făcea în spatele unei cortine create prin magie, în caz că Mick ar fi încercat din nou s-o spioneze. Însă de acest exercițiu se ocupa doar douăzeci de minute pe zi.

Restul timpului liber și-l petrecea în căutarea lupului cu zgardă de aur. Scotocea pădurile, însă nu doar că nu reușea să găsească lupul, dar nici măcar nu dădea de vreo urmă a trecerii lui, nici excremente, nici vreun alt semn.

Îl văzu totuși pe Mick de câteva ori și, intenționat, îi întoarse spatele, făcând asta doar ca să-și arate nemulțumirea. Însă atunci când frunzele începură să cadă în număr tot mai mare, prinse în vârtejuri ce lăsau ramurile golașe, Fallon decise să-i dea voie s-o ajungă din urmă.

Când Mick apăru, dintr-un copac, în fața ei, Fallon o struni pe Grace.

– N-ai nimic mai bun de făcut?

– Nu ești tu stăpână peste păduri, îi răspunse el, privind cum bufnița ateriza pe o creangă. Acum te însoțește peste tot.

– Atunci când vrea. Merele din dimineața asta sunt grozave. Dacă aș avea ceva mai multe, plus niște zahăr – cel mai bun ar fi zahărul brun –, aș putea să fac piure de mere.

– Cum faci piure din mere?

– M-a învățat mama mea. E bun. Dacă aș face o porție, aș putea să-ți las și ție. Se poate unge pe pâine sau pe biscuiți.

Mick mergea pe lângă calul ei și, din când în când, urca în fugă un copac, apoi sărea și se lăsa din nou la pământ. Un giumbușluc, decise ea, pe care trebuia să-l învețe.

– Ce cauți? vru el să știe.

– Cine zice că aș căuta ceva?

El rânji.

– Mă prind când cineva caută urme. Dar tu n-ai ieșit la vânătoare.

– Avem suficientă carne de vânat. În plus, lui Mallick îi place să pescuiască. S-ar putea să vânez un mistreț, însă mai încolo.

– Atunci, ce cauți?

– Ei bine, dacă ții morțiș să știi, am pornit în cea de-a doua misiune.

– Care a fost prima?

– Găsirea lui Taibhse și a mărului de aur, prostuțule.

– Ah, da. Corect, își aminti el, strecurându-se într-un copac, iar apoi ieșind din nou la iveală. Care-i a doua?

– Un lup cu zgardă de aur. Trebuie să-l conving să-mi dea zgarda.

Auzind acestea, Mick fu zgâlțâit de un hohot de râs care îl făcu să cadă din copac.

– Asta n-o să se întâmple niciodată.

– Ce știi tu?

– Știu că Faol Ban mai degrabă te-ar mânca de vie decât să-ți dea zgarda.

– Așa îl cheamă? Știi despre lup?

– Toată lumea știe despre Faol Ban. Măi, să fie, tu pe ce lume trăiești? Are un bârlog secret și cutreieră pădurea în timpul nopții. Zeița Lunii i-a dăruit acea zgardă drept răsplată pentru loialitatea și curajul lui. Categoric că nu i-o va da, pur și simplu, unei fetișcane oarecare.

– Care zeiță a Lunii?

– Nu știu. Una dintre ele.

Probabil că cele spuse de Mick îi puteau fi de ajutor, își spuse Fallon. Acum, știind numele lupului și aflând mai multe despre povestea lui, poate că avea să descopere și alte detalii în vreuna dintre cărțile lui Mallick.

– În fine, continuă Mick, noi organizăm un foc de tabără în noaptea de Samhain. Va fi distractiv. Ai putea să vii și tu, dacă vrei.

– Eu trebuie să fac un ritual cu Mallick și să-i onorez pe cei care au trecut dincolo de văl. Acasă, făceam de fiecare dată foc de tabără – tot un ritual, doar că acolo purtam costume făcute de noi, jucam tot felul de jocuri și sculptam dovleci ca să le dăm un chip.

– Unde-i asta? Acasă la tine?

– La nord de aici, cale de-o zi întreagă de mers călare. E o fermă. Mama mea a fost maestru bucătar, iar tatăl meu a fost soldat înainte. Am trei frați. Tu ai surori?

– Nu, suntem doar eu și tata, însă facem parte din clan. Suntem treizeci și trei cu totul. Treizeci și patru acum, se corectă, pentru că Mirium tocmai a născut. Mai sunt și metamorfii, continuă el, dându-se peste cap ca să umble în mâini cale de câțiva metri. Cred că sunt, așa, vreo câteva zeci. Și mai e și un clan de zâne, adăugă, începând să meargă din nou în picioare. Sunt cu mult mai numeroase dacă le pui la socoteală și pe cele mititele, crăiesele și nimfele. Ele au lăsat, la ușa voastră, merele

și florile de acum câteva zile. Sunt foarte pricepute la a face lucrurile să crească. Una dintre ele are doar o aripă sănătoasă, fiindcă cealaltă i-a fost rănită într-un raid al Războinicilor Purității, și nu reușește nimeni să i-o vindece. Însă se descurcă oricum.

– Poate că Mallick ar reuși să i-o salveze.

– N-a reușit. A încercat. Și chiar e un vindecător priceput, dar tot n-a putut să facă nimic.

– Îmi pare rău. Războinicii Purității l-au ucis pe tatăl meu. Pe părintele meu biologic.

– Știu. Toată lumea cunoaște povestea lui Max Fallon și a Masacrului din New Hope.

– A, da?

– Sigur, spuse el, înclinându-și capul într-o parte, ca și cum ar fi auzit un zgomot în depărtare. Trebuie să plec. Focul de tabără e o treabă distractivă. Poate că Mallick îți va da voie să vii după ritual și toate celelalte.

O luă la fugă, iute ca o umbră, și dispăru cu totul.

Probabil că un foc de tabără era, într-adevăr, o treabă distractivă, reflectă Fallon. Însă, chiar dacă Mallick ar fi slăbit frâiele îndeajuns ca să-i dea voie să meargă, ea nu credea că ar fi găsit timp pentru așa ceva.

Avea de gând ca, de acum înainte, să aștepte în fiecare noapte ca Mallick să adoarmă, iar, după aceea, să poată cutreiera pădurile în căutarea lui Faol Ban.

Noaptea în care vălul dintre vii și morți se subția se dovedi a fi răcoroasă și senină. Vântul adia slobod, făcând frunzele să danseze. Când se lăsă seara, zâne mici, scânteietoare, veniră să-l privească pe Mallick amenajând un altar din pietre. El îi ceru lui Fallon să aducă lumânările, cuțitul ceremonial, mărul, ierburile. Ea se întoarse în casă de mai multe ori ca să-și aducă dovlecii și tărtăcuțele care le fuseseră lăsate la ușă în dimineața aceea, precum și ceaunul.

Așa cum o învățase mama ei, decoră baza altarului cu dovlecii și tărtăcuțele, adăugând câteva flori de câmp care supraviețuiseră primului strat subțire de brumă.

Intră în casă pentru ultima dată, ca să ia o farfurioară cu pâine, un cuțit cu lama curbată și cartea tatălui ei. Când puse cartea pe altar, Mallick dădu din cap, aprobator.

– Noaptea asta le e dedicată strămoșilor noștri. Îți arăți respectul.

– Ai și tu ceva de la ai tăi?

– Cuțitul ceremonial pe care l-ai ales a fost al mamei mele. Poate că mâna ei te-a călăuzit să-l pui pe altar în noaptea asta. Creează cercul.

Fallon făcu ochii mari.

– Eu? N-am mai creat niciodată cercul pentru o sărbătoare.

– Fă-o acum.

Emoționată, temându-se să nu facă vreo greșeală prin care să-și atragă mânia lui Mallick, Fallon începu cu pași mărunți. Puse câte o lumânare în fiecare dintre cele patru puncte cardinale. Folosindu-și suflarea ca să aprindă o altă lumânare, porni să înconjoare altarul mergând în sensul acelor de ceasornic. Folosindu-și voința, aprinse lumânarea de la est.

Fu nevoită să tragă adânc aer în piept de câteva ori ca să se calmeze, să facă un efort ca să-și alunge din minte emoțiile și îndoielile.

– Păzitoare al estului, zeiță a Aerului, te invocăm, te implorăm să-ți reverși cunoștințele și înțelepciunea, veghează asupra noastră în cuprinsul acestui cerc, creat întru iubire și încredere.

Îi aruncă o privire lui Mallick, așteptând fie aprobare, fie o critică, însă el nu spuse nimic. Fallon trecu la lumânarea din sud, îi invocă păzitoarea, care aducea cu ea energia și voința Focului. Apoi, devenind tot mai încrezătoare, trecu la punctul vestic: apa, pasiunea. Și, într-un final, la nordul simbolizând Pământul și forța.

În ciuda vântului, flăcările se înălțară drepte atunci când ea se întoarse spre Mallick și-i spuse:

– Și astfel, cercul e creat. Vrei să pășești în lumina și iubirea zeiței?

– Vreau, răspunse el, pășind în cerc. Tu ești preoteasă în noaptea asta. Rostește invocațiile.

Fallon își simți, brusc, gâtlejul uscat în clipa în care aprinse o lumânare neagră.

– Mamă Întunecată, zeiță a morții și a renașterii, ascultă glasul supusei tale ce-ți aduce omagiu. Îți cer binecuvântarea. Aici și acum, îți

cer puterea drept scut bun. Ridică vălul dintre lumi, ca glasul nostru către cei de dinaintea noastră să-l îndrumi.

Aprinse și cea de-a doua lumânare.

– Tată Întunecat, stăpân al Lumii de Dincolo, ascultă glasul supusei tale ce-ți aduce omagiu. Îți cer binecuvântarea. Aici și acum, îți cer puterea drept scut bun. Ne veghează și ne protejează, când lumile se întâlnesc prin vălul ce se subțiază.

– Iar flăcările se înalță, spuse Mallick, atunci când zeița și consortul ei îți ascultă glasul.

Fallon simți puterea, pâlpâind ca focul lumânărilor, arzând în ea în mici explozii ce-i provocau deopotrivă plăcere și durere. Fără ca Mallick să-i mai spună ceva, continuă, rostind cuvinte ce, pur și simplu, îi veneau în minte, în inimă, pe buze:

– Întunericu-i noapte, lumina doar șoapte, dar se-mbrățișează strâns, s-audă al spiritelor plâns. Toți cei ce din lume v-ați petrecut, mâna v-o oferim astăzi drept scut, și punte către noi, s-o traversați tot voi.

Veni în față, luă mărul și cuțitul cu lamă curbată, tăie fructul de-a curmezișul, expunând pentagrama simbolică din miezul acestuia. După ce luă o îmbucătură mică dintr-una dintre jumătăți, le puse pe amândouă în ceaun, adăugă ierburi, bucățele de pâine, vin din cupă, și aprinse flacăra de sub vas folosindu-și mâna.

Luând bagheta, o ridică în aer, își concentră puterea în ea, făcând să țâșnească stele prin fum.

– V-aduc ofrandă celor ce veniți, ca doar iubire, niciodată ură, să primiți. Iar lumina orbitoare să ardă-n noapte ca un soare, drumul să-l înfățișeze, pașii voștri să-i ghideze.

Simțise oare vântul stârnindu-se? se întrebă Mallick. Simțise răsuflarea zeilor pogorându-se asupra ei?

– Aici, Mamă Întunecată, vas al morții și al revenirii, aer și pământ – stăpâni ai firii. Tată Întunecat, sabie de strajă, sabie de sânge, în tăișu-ți puterea se strânge. Sunt ceea ce ați așteptat, luați sângele ce l-am vărsat.

Luă cuțitul ceremonial, își crestă palma și lăsă sângele să-i picure în ceaun.

Sub ochii uluiți ai lui Mallick, lumina izbucni din vas, revărsându-se peste altar și scăldând întregul cerc în raze de soare.

– Sânge din sângele vostru și sânge din venele mele se împletesc în ofrande grele. Acum, că-i anul tot mai aproape de sfârșit, tot crește-n lume spaima, cu fiecare asfințit. A voastră lumină și lumina mea, lumina celor ce s-au petrecut și-a celor ce încă n-au văzut, vă chem acum să luptați lângă mine, să-ngenunchem răul din lume, să-i ștergem tot: și chip, și nume. Dacă din voi sunt zămislită, intrați în spiritul meu. Fie mie după voia voastră.

Atunci când bagheta se stinse, Fallon o puse jos. Prinzându-și într-o mână coada de păr împletită, și-o reteză cu lama cuțitului ceremonial.

– Și astfel, mă leg prin jurământ. Și astfel, aduc ofrandă un simbol, copilul devenind războinic.

Fallon scoase un oftat prelung, cu adevărat prelung. Lumina din vas se domoli, reducându-se la o strălucire calmă. Lumânările, ce până atunci arseseră intens ca niște torțe, redeveniră pâlpâiri discrete în întuneric.

Cu pielea încă străbătută de furnicături, cu inima bubuindu-i, Mallick porni spre ea. Când își puse o mână pe umărul ei, ea tresări ca și cum ar fi trezit-o din somn sau dintr-o transă.

Și chiar așa fusese, își spuse el.

Fallon îl fixă cu ochi întunecați, năuciți.

– Am simțit-o... peste tot... în mine și asupra mea.

– Da, știu.

– La început a fost ceea ce știam de la mama, cel puțin în cea mai mare parte. Dar apoi n-a mai fost decât... ceea ce știam, și devenea tot mai puternic. Mi-e cam rău.

– A fost un efort considerabil.

Fără să stea pe gânduri, Mallick luă cupa și i-o întinse. Fallon sorbi din ea, iar copilul de treisprezece ani se schimonosi, cu o expresie dezgustată.

– Ce-i asta?

Amuzat, Mallick clătină din cap.

– E doar vin. O înghițitură n-o să-ți facă rău. Vom închide cercul, apoi poți să mănânci ceva, să bei niște apă, să te odihnești.

– Mă simt complet...

Se poticni, zgâindu-se, consternată și oripilată, la coada împletită pe care încă o ținea în mână.

– Mi-am tăiat părul.

– Da.

– Mi-am retezat părul. De ce nu m-ai oprit?

– Fetiță, cred că nici măcar puterea zeilor n-ar fi fost în stare să te oprească.

– Dar cum rămâne cu părul meu?

– Va crește la loc. Poți închide cercul?

– Da, pot.

După ce termină, Mallick îi încălzi puțin din supa pe care o avuseseră la cină. Deși nu mâncă decât câteva linguri, fata bău apă precum o cămilă.

– Ți-ai oferit propriul sânge.

Fallon își studie, încruntată, palma, nevăzând nici o urmă.

– Ai vindecat-o tu?

– Nu. Poate că te-aș fi împiedicat să aduci acea jertfă, știind ce putere are și ce simbolizează, dacă aș fi știut că asta intenționai să faci. Însă ar fi fost o greșeală. Ofranda ta a fost bine primită.

Ea duse mâna la spate, pipăindu-și vârfurile părului care, acum, era tăiat scurt.

– Cred că da.

– Le-ai adus un omagiu zeilor, le-ai adus un omagiu strămoșilor tăi. Și ai făcut un legământ.

– A fost ca și cum aș fi fost altcineva, și totuși – nu. Ca și cum aș fi știut ce făceam, și totuși – nu.

– Te pot ajuta să știi, și o voi face. Ai făcut un legământ. Ai ales deci definitiv?

Ea plimbă lingura prin bolul cu supă.

– Cred că am ales în clipa în care mi-am despachetat bagajele. Mi-e frică.

– Ar fi o neghiobie din partea ta să nu-ți fie frică. Însă te-ai descurcat bine în seara asta. Iar de mâine vei pune mâna pe sabie.

Ochii ei se luminară.

– Serios?

– Mâine. Deocamdată, du-te la culcare.

Capitolul 8

Fallon nu dormi. Aşteptă până când fu sigură că Mallick se retrăsese în propriul lui pat, apoi se strecură afară pe fereastră. Deşi nu simţea nevoia să meargă în căutarea lupului – aşa cum făcuse, însă fără succes, în noaptea precedentă –, avea nevoie de întuneric, de aer, de păduri.

Oricât de istovit i-ar fi fost trupul, spiritul îi rămânea treaz, vioi, învăpăiat ca şi cum ar fi avut el însuşi o misiune anume. Aşa că se strecură printre umbrele mişcătoare, printre copacii dezgoliţi şi sumbri, printre suspinele şi murmurele nopţii. În depărtare, străpungând întunericul, strălucea focul de tabără al clanului de elfi. În cercul de lumină aveau loc ospeţe, jocuri şi se dansa. În cercul de lumină se aflau, cel mai probabil, fete de vârsta ei, cu care-ar fi putut vorbi.

Însă Fallon întoarse spatele luminii şi rămase în umbră. În acea noapte pulsau prea multe înlăuntrul ei ca să mai fie loc de jocuri şi de sporovăieli între fete, iar pulsul acela bubuia, bubuia, bubuia la fel de insistent precum o făceau tobele tribale din tabără.

Muzica inimii, care venea din copaci, pământ şi tobe, spiritele ce se strecurau de pe un tărâm pe celălalt prin vălul subţiat – toate astea se agitau în ea. Creaturile nopţii, şi vânător, şi pradă, se furişau şi se târau prin acele umbre alături de ea, iar ramurile scheletice de deasupra capului ei trosneau precum oasele unui bătrân.

Nu simțea teamă, doar o nevoie profundă, lacomă, de a fi afară, de-a căuta ceva ce încă nu putea desluși.

Ridică mâna și și-o trecu peste părul ce i se termina la ceafă. Mai scurt decât părul fraților ei, își spuse, încă șocată de acel gând.

Poate că același instinct care o determinase să și-l taie o mâna și acum să scormonească prin noapte. Se îndreptă spre poiana zânelor, însă constată că nici aceea nu era destinația pe care o căuta. Neliniștită, ca și cum ceva ar fi gâdilat-o în sus și-n jos pe șira spinării, merse mai departe, hoinărind la întâmplare.

Și poate tocmai pentru că nu era în căutarea lupului, îl găsi.

Avea blana de un alb pur și stătea, semeț, între doi copaci. Ochii lui, de un albastru îndrăzneț, tăios, o priveau. Iar zgarda groasă de aur îi scânteia la gât.

Nu s-ar fi putut spune că părea prietenos, însă Fallon își spuse că Mallick nu i-ar fi dat drept misiune să găsească un lup care s-o mănânce.

Și era ceva, ceva din noaptea aceea, din gustul aerului pe limba ei, din pulsația constantă a puterii care o inundase în timpul ritualului – ceva care o făcea să se simtă neînfricată.

– Bun găsit, *Faol Ban*! Fii binecuvântat! Eu sunt Fallon Swift, vlăstar din Tuatha de Danann, elevă a lui Mallick Vrăjitorul. Te-am căutat.

Făcu, prudent, un pas înainte. Lupul își dezveli colții.

– În regulă. Rămân aici.

Fallon băgă mâna în buzunar și găsi o bucățică de turtă cu dovleac, pe care uitase c-o băgase acolo în acea după-amiază. O scoase și i-o arătă lupului.

– E destul de bună. Am făcut-o în dimineața asta. Nu e la fel de bună ca aceea a mamei mele, dar n-am mai pregătit-o niciodată singură. O vrei?

Văzu privirea lupului alunecând spre bucata de turtă din mână, apoi revenind imediat pe chipul ei.

Gândindu-se că pe Jem și Scout îi dresaseră folosind biscuiți pregătiți de mama ei anume în acest scop, Fallon îi aruncă bucata de turtă.

Dacă reușea să facă biscuiții pentru câini ai mamei ei, avea să-i aducă data viitoare. Faol Ban studie turta, o adulmecă. Îi aruncă lui Fallon o altă privire rece, apoi înhăță bucata de turtă.

– E bună, așa-i? Cred că ar fi trebuit să folosesc ceva mai multă miere, dar e bună. În orice caz, abilitățile de bucătar ale lui Mallick sunt nespus de modeste, așa că mă străduiesc.

Simți – mai mult decât auzi – ceva mișcându-se în spatele ei. Scoțându-și cuțitul, se răsuci pe călcâie ca să-l apere pe lup. Văzu umbra unui bărbat.

Ținând cuțitul într-o mână și canalizându-și puterea în cealaltă, se pregăti să protejeze.

– Dacă încerci să-l rănești, am să te rănesc eu pe tine mai întâi.

– Nu l-aș răni niciodată pe zeul-lup, nici pe tine.

Umbra se desprinse dintre celelalte umbre, iar mâna lui Fallon începu să tremure pe mânerul cuțitului. Inima i se zbătu în piept.

– Știu cine ești, șopti ea.

– Și eu știu cine ești. Ai ochii mei și gura mamei tale. Uite cât ești de înaltă, cât ești de puternică și de curajoasă, și de frumoasă.

Tatăl ei, cel din a cărui sămânță se născuse, păși spre ea. Părea mai înalt decât și-l imaginase și mai zvelt decât în fotografia de pe carte. Părul lui, la fel de întunecat ca al ei, contura un chip pe care îl studiase la nesfârșit.

– Nu visez. Nu m-am culcat.

– Nu visezi, îi spuse Max. M-ai chemat.

– Te-am...

– În inima ta. Vălul dintre lumi e subțire în noaptea asta. Chiar mai subțire, grație puterii tale. Și m-ai ajutat să traversez.

Prudentă, curioasă, Fallon se întinse spre el și constată că brațul pe care puse mâna era solid.

– Ești real.

– Sunt real, în carne și oase, pentru scurtă vreme. Dă-mi voie, te rog...

Își puse o mână pe obrazul ei. Un zâmbet radios îi apăru pe buze, apoi pe chip, apoi i se concentră în ochi.

– Iată-te.

– Ai murit pentru mine.

– Să te protejez era dreptul meu, scopul meu, bucuria mea. Vino cu mine în timpul acestui răgaz pe care-l am. Ai fost fericită, a fost totul bine pentru tine?

– Am... Ea te-a iubit. Mama.

– Copila mea dragă, știu asta. Și eu am iubit-o pe ea. Am avut la dispoziție atât de puțin timp împreună în care să iubim, să învățăm. Și atât de mult din timpul acela, mult prea mult, a fost sufocat de teamă și de violență. Dar ni s-a oferit mai mult de-atât, am avut parte și de bucurii, și de plăceri. Și de uluire, și de fericire. M-am îndrăgostit de-o vrăjitoare drăguță, care mai degrabă s-ar fi dus la cumpărături de pantofi decât să exerseze Arta, și am privit-o transformându-se într-o femeie puternică, neînfricată, sigură pe ea. Iar tu ai făcut parte din asta, din schimbarea care ne-a făcut mai buni decât fusesem. Însă vreau să știu despre viața ta. Unele lucruri le pot vedea, altele nu. Împărtășește-mi cea mai fericită amintire a ta.

Fallon simți lacrimile arzându-i gâtlejul și remușcările împungându-i inima.

– A fost atunci când am învățat să călăresc, cred. Atunci când mi s-a dat voie să călăresc singură pentru prima dată.

– Ce se întâmplă? Pentru că auzi lacrimile, Max îi întoarse fața către el, ca s-o poată privi în ochi. Nu, nu. Crezi că ți-aș reproșa faptul că ai avut un tată care te-a învățat să călărești? Sau că i-aș reproșa Lanei faptul că a găsit un bărbat dornic să-și construiască viața alături de ea?

– Nu știu.

Nu știuse niciodată.

– Cum aș putea să te iubesc și, în același timp, să-ți reproșez tot ceea ce înseamnă el pentru tine, și tu pentru el? Îi sunt recunoscător.

– Așa... așa simți?

– Da, și pe cuvânt că și el ar trebui să-mi fie recunoscător mie. Eu te-am conceput cu mama ta, iar, cu mama ta, el te-a adus pe lume. Iubirea nu e finită, Fallon. Și dacă n-ar fi să reții nimic altceva de la mine, reține asta. În timp ce vorbea, o dezmierdă cu o mână pe păr. Iubirea nu are sfârșit, nici granițe, nici limite. Cu cât oferi mai mult

din ea, cu atât sporește. Mama ta ți-a dat numele meu, Simon Swift ți l-a dat pe al lui. E tatăl tău, și la fel sunt și eu. După părerea mea, asta e o binecuvântare pentru tine.

– Așa zice și mama.

– Vezi? spuse el cu simplitate. Te miri că am iubit-o?

– Tata – Simon – e recunoscător. Spune că ești un erou și că-ți datorează tot ceea ce contează mai mult pentru el: mama, eu și cei trei frați pe care îi am. Mi-aș dori să-l poți cunoaște. Iar asta e bizar.

El râse și-și petrecu un braț pe după umerii ei, în timp ce mergeau.

– Lumea e plină de lucruri ciudate.

– Tu scriai despre lucruri ciudate. Ți-am citit cărțile. Mama mi-a zis că, atunci când ai murit, tocmai lucrai la o altă carte, iar ea a fost nevoită să fugă, pentru că trebuia să ne protejeze pe mine și pe locuitorii orașului New Hope. Despre ce era vorba în cartea aceea?

– Despre iubire și magie și despre întunericul și lumina din amândouă. Despre bătălii și curaj și despre venirea unei Mântuitoare.

– Nu știu cum să fiu lider.

– Nici eu n-am știut. Aș fi preferat să duc o viață simplă, alături de mama ta. Simplitatea părea un lux, după Blestem. Dar a fost nevoie de mine, iar în situația asta ești și tu acum. Chiar dacă îmi doresc o viață simplă pentru tine, Fallon, lumea are nevoie de mai mult. Vei fi lider și te vei descurca bine. Sunt absolut convins de asta.

– Bărbatul din visul meu mi-a zis că trebuie să aleg. Am ales.

– Ce bărbat?

– Nu sunt sigură. Cred că s-ar putea să fi fost băiatul, însă devenit adult. Poate.

– Despre ce băiat e vorba?

– Duncan, cred. Din New Hope. L-am văzut într-un alt vis.

– Duncan al lui Katie? Hmm.

Chiar mort fiind, Max tot simți o ușoară strângere de inimă la gândul că fiica lui visa un băiat.

– A salvat oameni din mâinile Războinicilor Purității. Aceștia din urmă sunt cei care te-au ucis.

– Fratele meu m-a ucis. Întunericul pe care l-a ales el m-a ucis. Sângele lui, sângele meu, al tău.

Întrerupându-se, o prinse strâns de mână și o privi în ochi. Fallon simți legătura și puterea din mâinile lor împreunate.

– Același sânge, continuă Max, însă Eric a întors spatele luminii, iubirii și loialității. Să n-ai niciodată încredere în el, Fallon, nici să nu-l subestimezi.

– Mama crede că e mort. Că i-a ucis și pe el, și pe femeia aceea.

– Allegra. Nu știu să-ți răspund. Nici morții nu le știu chiar pe toate. Dar dacă e în viață, ceea ce se află în el va face tot ce poate face răul ca să te nimicească. Și-a otrăvit sângele, cu toate consecințele care decurg din asta. Ferește-te de Eric. Ferește-te de ciori.

– Mă voi feri.

Și, dacă Eric mai era în viață, își jură ea în momentul acela, avea să-l nimicească.

– Mallick mă va învăța să folosesc o sabie.

– O, Doamne.

– Nu poți lupta doar cu magie. Regele Vrăjitor avea sabie.

Max râse încetișor.

– Așa e. Povestește-mi mai multe despre viața ta, despre frații tăi.

Era fantastic. Era ceva magic să se plimbe și să vorbească cu omul pe care-l cunoștea doar din povești, dintr-o poză de pe coperta unei cărți. Acum îi știa timbrul vocii, știa cum se mișca și ce gândea.

Acum înțelegea de ce simțise chemarea nopții, de ce se stârnise acea pulsație în ea. Îl căutase pe tatăl ei dincolo de văl; iar el, la rândul lui, trecuse de cealaltă parte a vălului ca s-o întâlnească pe ea.

Îl duse la poiana zânelor, unde se așezară și vorbiră, iar Taibhse apăru în zbor și se așeză pe o ramură așa cum ar fi făcut un paznic, în timp ce lupul, care îi urmărise până acolo, rămase în umbră.

Când Fallon îi ceru să-i povestească despre cum fugiseră el și Lana din orașul gigantic, și despre toate cele petrecute după aceea, Max nu-și cenzură cuvintele, așa cum o făcuse mama ei, după cum bănuise Fallon dintotdeauna.

Îi vorbi deschis despre ororile și greutățile pe care le trăiseră, despre uluirea și povara ce-i apăsaseră umerii atunci când își simțise puterea extinzându-se. Iar atunci când el îi vorbi despre fratele lui,

despre cum încercase să-i curme viața lui Eric, adică despre cum încercase să curme viața cuiva din propria familie, Fallon auzi și durerea încă nestinsă, și hotărârea nestrămutată din tonul lui.

– Ai fost nevoit să alegi, spuse ea, sprijinindu-se de el. Ne-ai ales pe mama, pe mine, pe ceilalți pe care îi protejai.

– Da, am fost nevoit să aleg, și nu încăpea îndoială în privința alegerii corecte. Dar să folosești darul ca să faci rău e o decizie dificilă, Fallon. Să rănești pe cineva din familia ta, pe cineva în ale cărui vene curge propriul sânge, e cu atât mai greu.

Înțelegea. Își dorea să înțeleagă. Se străduia. Însă…

– Sunt aici pentru că ai făcut acea alegere pe când vă aflați în munți și pentru că ai făcut-o din nou în New Hope. Ai murit pentru că fratele tău a făcut el însuși o alegere.

– Ca lider, te vor aștepta decizii dificile.

– Ți-ai dorit să nu fi fost nevoit să fii lider?

– În permanență mi-am dorit asta, răspunse el, întorcându-și capul și punându-și, blând, buzele pe tâmpla ei. În cele din urmă, suntem ceea ce suntem.

– Crezi asta?

– Cred asta, da.

– Atunci ar trebui să încetezi să mai simți chiar și cea mai mică urmă de remușcare pentru că ai încercat să-l ucizi pe Eric. În cele din urmă, era ceea ce era.

Max izbucni într-un hohot de râs șovăitor.

– Cu asta m-ai prins. Ai dreptate.

– Povestește-mi mai multe despre New Hope. Mama ne-a povestit multe și, uneori, atunci când folosim stația radio pe care o are tata, o auzim pe acea femeie reporter.

– Arlys? Arlys Reid?

– Da, transmite știri despre Cetele de Ucigași, despre Războinicii Purității, despre misiunile de salvare și altele de genul ăsta. Plus alte chestii. Schimbă adeseori frecvențele, din motive de securitate. Tata spunea că, probabil, ar putea modifica stația în așa fel încât să-i permită mamei să vorbească cu Arlys prin radio, însă mama a refuzat.

– Își face griji.

– Da, ca nu cumva inamicii să descopere ferma sau să se folosească de ea, de mama, într-un fel sau altul, ca să atace din nou orașul New Hope. Dar știu că era foarte apropiată de unii dintre oamenii de acolo.

– Am avut prieteni buni, consimți Max. Ne-am dus la New Hope cu Poe, Kim, Eddie și Joe, plecând din munți, și cu Flynn și grupul lui din sătucul de la poalele muntelui.

– Băiatul cu lupul.

Fallon aruncă o privire în urma ei și văzu că lupul cel alb încă veghea din umbră.

– Îl cheamă Lupa. Iar, pe drum, ni s-au adăugat și alții.

Max îi descrise toate acele întâmplări și-i oferi mai multe detalii decât îi dăduse mama ei. Începu și ea să-și vadă mama prin ochii lui. Tânără, curajoasă, frumoasă, învățând să conducă, neliniștită la gândul că avea să devină mamă, sau ținându-i piept unui individ tiranic în consiliul orașului.

Fallon ațipi cu capul pe umărul lui și cu vocea lui în minte. Tot vocea lui fu cea care o trezi:

– Fallon. Trezește-te, draga mea, aproape că s-au ivit zorile.

– Ce? Dar... am adormit. N-am vrut.

– Mi-ai oferit șansa de a-mi ține fiica în brațe în timp ce dormea. Un dar în plus. Haide, acum. Am să te conduc cât de departe pot.

– Nu vreau să pleci.

– Știi, când oamenii care te iubesc îți promit că vor fi mereu lângă tine, e adevărat.

– Nu-i același lucru, replică ea, târșâindu-și picioarele.

– Știu, dar asta nu înseamnă că n-ar fi adevărat. Ce vei face azi?

– Voi hrăni găinile și voi strânge ouăle. Mallick de obicei mulge vaca. După micul dejun facem lecții în atelier. Uneori e plictisitor, alteori nu-i. Și trebuie să ne ocupăm și de plantele din seră. Iar azi a zis că pot începe să învăț să folosesc sabia.

– Iar asta e ceva ce aștepți cu nerăbdare.

– Învăț cu o spadă aleasă pentru copila ce sunt. Dar, într-o noapte precum a fost cea a venirii mele pe lume, sfâșiată de furtună, brăzdată de fulgere, într-o noapte care va veni după ce voi fi dobândit Cartea

Descântecelor și voi fi pășit în Izvorul de Lumină, voi lua sabia și scutul Alesei ca să plec la luptă. Sabia și scutul fiicei lui Tuatha de Danann, Războinica Luminii. Cu ele, fără de îndurare, voi înfrunta întunericul. În armele acestea îmi sunt închise și sângele, și puterea, adevărate torente de gheață și de foc.

Ochii lui Tallon, ce deveniseră întunecați și aprigi, clipiră. Iar copila din ea se întoarse.

– Ai arătat exact ca mama.ta atunci când avea o viziune.

– M-am simțit altfel. M-am simțit puternică.

– Ești puternică, îi spuse, sărutând-o pe frunte. Trebuie să plec.

– Tati...

Își aruncă brațele în jurul lui și îl strânse cu ardoare.

– Am să te mai văd vreodată?

– Sunt sigur că da.

O sărută din nou, o desprinse de el.

– Suntem ceea ce suntem, Fallon. Văd cine ești și sunt atât de mândru! Te iubesc, spuse el, retrăgându-se în umbră atunci când prima geană de lumină a soarelui scânteie deasupra dealurilor dinspre est.

– Și eu te iubesc, tati.

Furios și, în mare măsură, înspăimântat, Mallick ieși val-vârtej din căsuță. Fata nu dormise în patul ei și nu era nicăieri. Când avea s-o găsească, pe toți zeii, avea s-o pedepsească aspru pentru neghiobia din noaptea asta.

Cotind spre grajd ca să-și înșeueze calul, văzu bufnița albă apărând, în zbor, din pădure. Apoi ieși și fata. Iar lupul, blestematul de lup pe care cu siguranță că ea îl căutase toată noaptea, se opri la marginea pădurii înainte să se furișeze înapoi în întuneric, unde dispăru.

Mâna încleștată pe mânerul sabiei, o sabie pe care el și-o pusese în grabă la brâu, se relaxă, ușurată. Iar mânia îl potopi asemenea unui torent fierbinte.

– Ești nebună sau doar proastă? Să mergi să hoinărești în toiul nopții, fără permisiunea mea. Eram pe punctul de a face o vrajă de căutare, sperând că n-aveam să-ți găsesc cadavrul mutilat. E plin de

prădători, fetiţo, şi cu patru picioare, şi cu două, care s-ar înfrupta cu plăcere din tine. Ai fost în stare să te furişezi pe fereastră şi să pleci ca să hoinăreşti singură în toiul nopţii?

– N-am fost singură. Am fost cu tatăl meu.

– Îţi rişti viaţa pentru…

Abia atunci pricepu Mallick, în focul mâniei, cele pe care le auzea şi le vedea. Ce-i drept, ochii lui Fallon erau îngreunaţi de somn, însă, în acelaşi timp, scânteiau de uluire şi de emoţie.

– Tatăl tău? Părintele tău biologic?

– Mi-a zis că eu l-am chemat, cu inima, şi a venit. A trecut prin vălul subţiat. Ne-am plimbat prin pădure şi am tot discutat. L-am dus pe tărâmul zânelor şi… şi am vorbit. Am adormit puţin. Îmi pare rău c-am făcut-o. Apoi el a fost nevoit să plece.

– Ţi s-a oferit un dar.

– Ştiu. Nu sunt cu adevărat tristă, spuse ea, însă nu reuşi să-şi stăpânească lacrimile. E ca tata. Ca Simon. Adică e puternic, curajos şi bun. Mi-a zis că se bucură că-l avem pe Simon, mama şi cu mine, şi pe fraţii mei, tot aşa cum Simon mi-a zis că se bucură că mama şi cu mine l-am avut pe Max.

– Eşti o fată norocoasă.

– Mai eşti cu adevărat furios?

Chiar dacă vrăjitorul din el era foarte uluit de faptul că Fallon avusese puterea şi voinţa de a-l aduce pe tatăl ei biologic pe tărâmul celor vii, profesorul trebuia să rămână ferm.

– Mi-ai înşelat încrederea, sau acel tip de încredere pe care credeam că-l clădisem între noi doi.

– Îmi pare rău. Lupul vânează noaptea, şi voiam să dau de urma lui. Ar fi trebuit să-ţi cer voie, însă îmi era teamă că aveai să mă refuzi.

– Te-ai strecurat şi altă dată tot aşa?

– Da. Dar, de data asta, l-am găsit pe Faol Ban. Încă trebuie să-l conving să vină la mine, dar l-am găsit noaptea trecută, înainte să apară tatăl meu. Dacă e să devin războinică, ar trebui să pot intra în pădure şi noaptea.

– Nu ești războinică încă, și-mi stă în putere să-ți interzic pe deplin să mai pui piciorul în pădure.

– O, dar...

– Părinții tăi ți-au permis să hoinărești singură în toiul nopții?

Ea își lăsă capul în jos.

– Nu. Dar am treisprezece ani acum, așa că...

Înclinându-și capul, Mallick își încrucișă brațele.

– Vârstă serioasă atunci când îți convine, vârstă de copil atunci când nu-ți convine.

Cum Fallon stătea cu ochii în pământ, Mallick nu le văzu expresia calculată.

– Tu mi-ai dat misiunea asta. Ar fi trebuit să-ți spun că avea să trebuiască să merg noaptea ca să-l caut pe lup, și-mi pare rău că n-am făcut-o. Dar nu pot să îndeplinesc misiunea dacă nu pot să dau de urma lupului.

– Ești o fată isteață, bombăni el.

Ea rămase cu fruntea plecată, însă ridică privirea.

– E perfect adevărat. Chiar îmi pare rău, dar tu mi-ai dat misiunea asta. Lupul a acceptat turta pe care o aveam în buzunar, însă nu din mâna mea, nu încă. Știu să fac biscuiții după care câinii noștri se dau în vânt. Pot să-l conving să vină la mine, să mă lase să împrumut zgarda – dacă am timp să stau pe lângă el.

Acum fu rândul lui Mallick să calculeze.

– Vei fi însoțită de Mick.

– Mick? De ce...

El o întrerupse, aruncându-i o privire tăioasă:

– Mick cunoaște pădurea, și o cunoaște mai bine decât tine. Iar, atunci când vine vorba de tras cu arcul, e un țintaș desăvârșit.

– N-am nevoie de un băiat care să...

– Sexul lui e irelevant. Ceea ce contează e îndemânarea lui. Și aș fi mai dispus să-ți dau voie să pornești pe urmele lupului în timpul nopții – doar câte două ore – dacă ai fi însoțită. Acestea sunt condițiile mele.

– Bine.

– Dă-ți cuvântul, aici și acum, că ai să le respecți.

– Am să le respect. Îți dau cuvântul meu.

– Prea bine. Poți să dormi o oră înainte de lecții.

– Nu sunt obosită, sincer. Mă simt… foarte bine.

– În cazul ăsta, folosește-ți energia ca să te ocupi de găini și de vacă înainte să pregătești micul dejun și să mai aduci lemne de foc. Mai târziu, vei recolta din seră cele trebuitoare ca să gătești o supă.

– De ce să fac eu toate treburile astea?

– E doar o pedeapsă mică în comparație cu gravitatea faptei tale. Vom vedea dacă reușești să-i câștigi încrederea lui Faol Ban și s-o recâștigi pe a mea.

– Mai ai de gând să mă înveți să lupt cu sabia? Am avut o viziune despre sabie – despre cea de deasupra căminului, și despre sabia și scutul pe care le voi folosi în luptă.

– Copilă afurisită! De ce ai așteptat atât de mult până să-mi spui?

– Erai furios.

Și mai era și acum, își dădu ea seama.

– Spune-mi acum.

– Bine.

Închise ochii, încercând să-și amintească măcar cuvintele, dacă nu și senzația ce o năpădise în momentele acelea, și-i spuse:

– Aproape că am simțit cum le țineam în mâini. E greu de explicat, dar aproape că le-am simțit. Sabia în dreapta, scutul în stânga. N-am să pot să iau sabia aceea cu care voi lupta până ce n-o iau pe cea de deasupra căminului, pe care trebuie să învăț s-o folosesc.

– Da, ești o fată isteață. Și, în egală măsură, șireată. Fă-ți treburile – și fă-le bine. Dacă voi fi mulțumit, vei primi sabia aleasă ca să te învețe.

Pe când Fallon scoase un scurt chiuit de bucurie și se îndepărtă în fugă, Mallick ridică privirea spre ceruri și se rugă tuturor zeilor din lume să aibă forța de-a se ocupa de copil în timp ce pregătea războinicul.

În ciuda farmecelor pe care le făcuse Mallick asupra săbiilor ca să le împiedice să taie în carne și să facă să țâșnească sânge, Fallon își încheie prima lecție plină de vânătăi și lovituri, însă încântată.

Când se lăsă seara, își puse biscuiți în buzunar și se duse să se întâlnească cu Mick, care o aștepta la marginea pădurii.

Își luă și ea arcul și tolba de săgeți. Aveau să vadă cine era un țintaș mai bun.

– Bună. Ia zi, chiar l-ai găsit pe Faol Ban sau doar ai scornit asta fiindcă Mallick era furios pe tine?

– Eu nu scornesc nimic. L-am găsit. Și îl voi găsi din nou.

– Poate. Trebuie să fii nebună ca să mergi în pădure în noaptea de Samhain. Ai putea să dai peste tot felul de spirite hoinărind pe acolo, și nu toate sunt prietenoase. În plus, zânelor le place să facă farse.

– Sunt în stare să-mi port singură de grijă. Tu te afli aici doar pentru că m-a forțat Mallick să accept să mă însoțești. În plus, noaptea trecută m-am întâlnit cu tatăl meu.

– Cel care-a murit? Asta e o scor...

Mick ridică din umeri, urcă în fugă un copac și apoi coborî din nou. Pana de șoim pe care și-o adăugase în codița împletită îi flutură în vânt.

– Tu nu scornești nimic, deci e în regulă. Eu n-am vorbit niciodată cu un spirit adevărat. Cum a fost?

– A fost tatăl meu, părintele meu biologic. A fost un dar.

– Mama mea a murit imediat după ce m-am născut. Cred că mi-ar plăcea să vorbesc cu ea.

Pentru că era familiarizată cu acea durere și cu toate întrebările ce-o însoțeau, Fallon se înmuie puțin.

– Poate c-o vei face într-o bună zi.

– Poate. Hei, ți-ai tăiat părul. De ce-ai făcut asta?

– Așa am vrut.

Sau probabil că o parte din ea o dorise.

– Îmi va fi mai ușor cu el așa, scurt. Dacă vorbești tot timpul, n-o să putem să ne apropiem de lup.

Mick pufni în râs.

– Ne aude răsuflarea. N-ai să-l găsești decât dacă vrea el asta. Și de ce ar vrea, din moment ce-ți dorești să-i furi zgarda?

– N-am de gând să i-o fur. Am de gând s-o împrumut – cu permisiunea lui.

Simți umbra bufniței trecând pe deasupra ei. Îi zâmbi lui Mick cu gura până la urechi și-i spuse:

– Nu eu sunt cel care trage săgeți spre bufnițe-zei ca să le fure mărul.

Mick ridică din umeri, sări în sus trei metri ca să ajungă pe o creangă, se aruncă de pe ea, făcu o tumbă și aterizâ, grațios, în picioare.

Dacă tot era nevoită să-l suporte, își spuse Fallon, poate că avea s-o învețe și pe ea cum să facă astfel de giumbușlucuri. Asta – după ce găsea lupul.

Când Faol Ban ieși pe potecă, în fața lor, Mick se cufundă într-o tăcere neobișnuită, plină de respect.

Fallon luă unul dintre biscuiții pe care îi făcuse și, lăsându-se pe vine, i-l întinse lupului.

– O, e foarte mare.

– Taci, îi șuieră Fallon, printre dinți.

– N-am crezut nici o clipă că am să ajung să-l văd cu adevărat.

– Ține-ți gura! Nu te mișca.

– De parcă o să ia fursecul ăla din mâna ta. E un zeu, ce naiba!

– E doar un băiețandru, îi spuse Fallon lui Faol Ban. Și vorbește prea mult. Am făcut biscuitul ăsta pentru tine. E o ofrandă. Vezi înlăuntrul meu, Faol Ban, așa cum văd și eu înlăuntrul tău? Îmi vezi inima, gândurile? Ceea ce sunt eu respectă și onorează ceea ce ești tu.

Îi aruncă biscuitul. Lupul îl mirosi, îl luă în gură și-l făcu să dispară:

– Ți-am zis că așa avea să se întâmple.

– A acceptat ofranda mea, remarcă Fallon. Nu mă aștept să-mi mănânce din mână, încă. E nevoie de timp.

– Ai reușit să vezi înlăuntrul lui?

– Puțin. Mi-e mai ușor cu pisicile, câinii și caii. El e puternic și încă nu-i dispus să mă lase. Va fi nevoie de timp, repetă ea.

– Vrei să pornești pe urma lui?

– Nu, decise Fallon. Cred că e mai bine dacă îl las pe el să mă găsească, atunci când va voi.

– Cele două ore pe care le avem pentru plimbare ne-au rămas libere, în cea mai mare parte.

– Nu-i nimic. Poți să începi să mă înveți cum să fac tumbe prin aer și să urc în fugă un copac.

– Tu nu ești elf.

– Asta nu înseamnă că nu pot s-o fac.

Timp de două săptămâni, rutina nocturnă rămase, în mare măsură, neschimbată. Mick aștepta să se întâlnească cu Fallon, apoi vorbea prea mult. Faol Ban le ieșea în cale pe potecă, lua un biscuit, apoi se făcea nevăzut.

Însă lui Fallon i se păru că, de fiecare dată, stătea cu ei ceva mai mult decât data trecută. Iar, din umbrele în care Fallon îl simțea zăbovind, lupul începu s-o privească pe când ea exersa tumbe și sărituri.

– Ai să ajungi la vârsta de un milion de ani înainte ca el să te lase să te apropii la jumătate de metru. Probabil că vei avea chiar mai mult de un milion. De ce nu te mulțumești, pur și simplu, să…

Mick flutură din degete.

– Se presupune că ești vrăjitoare, se presupune că ai puteri.

– Sunt vrăjitoare și am puteri. Doar că e nevoie de timp.

– Mereu spui asta. Am putea să-l păcălim.

– N-ai învățat nimic de la Taibhse? Nu se va lăsa păcălit, și e o lipsă de respect să încerci s-o faci. Taibhse mi-a oferit mărul pentru că nu l-am păcălit și am fost dispusă chiar să vărs din propriul meu sânge – ca să nu-l văd rănit.

– Pot să trag cu o săgeată în el, iar tu să mi te pui din nou în cale.

Fallon se mulțumi să ofteze.

– Ignoră-l, îi spuse ea lui Faol Ban atunci când lupul apăru pe potecă. E un idiot.

– Tu ești cea care-i aduce biscuiți unui zeu-lup în fiecare noapte – și tot eu sunt idiotul?

Insultat, hotărât să dovedească de ce era în stare, Mick se năpusti înainte. Fallon se mulțumi să fluture din mână, făcându-l să se rostogolească pe spate.

– Nu vrea să-ți facă rău, îi spuse ea lui Faol Ban.

De data asta, în loc să se lase pe vine, îngenunche.

– Sunt Fallon Swift și descind din Tuatha de Danann. Mă trag din lumină și din sabie. Mă trag din pădure și din poiană, din vale și din coastă, din orașul măreț și din coliba sărăcăcioasă. Sunt toți cei care-au fost înainte și toți cei ce vor fi după. Așa cum sunt legată de Taibhse, zeul-bufniță…

Ridică brațul, ținându-și cotul îndoit. Taibhse coborî, în zbor lin, până la ea.

– Tot astfel mă voi lega și de tine, îi promise, scoțând din buzunar un biscuit. E ceva neînsemnat, un mic omagiu, însă l-am făcut cu mâinile mele, pentru plăcerea ta. Îmi vei face onoarea de a-l accepta?

El o privi în ochi, iar Fallon îl simți strecurându-se în mintea ei. Un test, își spuse, al curajului și spiritului ei.

Apoi lupul păși înainte, apropiindu-se până ce ajunseră față în față și luând ofranda din mâna ei. Privindu-l în ochi, Fallon își puse o mână pe capul lui. Îi dezmierdă blana mătăsoasă.

– Nu pot să-ți iau zgarda. Refuz. Îți aparține. Vrei, te rog, să vii și să i te arăți lui Mallick, ca să știe că mi-am îndeplinit și cea de-a doua misiune?

Când se ridică, Mick o înghionti ușor în spate.

– Pot să-l ating?

– Eu n-aș face asta, replică Fallon, tăios. Nu după ce-ai pomenit că vrei să tragi în el cu o săgeată.

– Nu în el. Niciodată n-aș… A luat mâncarea din mâna ta. Te-a lăsat să-l atingi.

Fallon aruncă o privire peste umăr, văzând uluire și o urmă de teamă pe chipul lui Mick.

– Sunt aceeași persoană care eram și înainte. Va trebui să sar peste exerciții în seara asta. Trebuie să-i spun lui Mallick.

– Crezi că Faol Ban va veni cu tine?

– Alegerea îi aparține, însă eu trebuie să-i spun, oricum, lui Mallick.

Nemaiîndrăznind, acum, să spună nimic, Mick o conduse până la marginea pădurii.

– Am putea să ne întâlnim mâine după-amiază ca să mai exersăm, îi propuse Fallon, aruncându-i o privire scânteietoare. Doar dacă nu cumva ți-e frică de mine, acum.

– Nu mi-e frică de tine. Data viitoare când mă îmbrânceşti, am să-ți răspund cu aceeaşi monedă.

Ea ridică, nepăsătoare, din umeri, apoi păşi în luminiş.

Ca şi cum ar fi ştiut, Mallick ieşi din căsuță şi o privi venind cu bufnița pe braț şi cu lupul alături, în lumina lăptoasă a lunii.

Capitolul 9

Primele lecții de mânuire a sabiei se soldară, pentru Fallon, cu vânătăi și dureri destul de serioase, însă o făcură cu atât mai hotărâtă să învețe. Cea de-a treia și ultima dintre misiunile ei îi stârni o mare nedumerire.

Își susținu punctul de vedere în timp ce se chinuia să blocheze și să pareze loviturile și atacurile lui Mallick.

– Dar am un cal. Am un cal grozav. De ce trebuie să mai caut unul?

Ateriză din nou în fund, iar acea parte a corpului, deja lovită, fu cuprinsă de usturimi la contactul violent cu pământul tare, înghețat.

– Ai grijă la echilibru, fetițo. Lupta cu sabia presupune mai mult decât doar forță și rapiditate în atac. Ai nevoie de echilibru.

– Da, da, da.

Se ridică, cu dureri și în zona fundului și în brațul cu care ținea sabia, și încercă din nou.

– În plus, o șa de aur? Așa ceva e stupid. Ar fi prea grea, prea tare.

– Dacă ești convinsă de asta, nu-i cazul să-l cauți.

– Îmi doresc o cameră de baie, așa că…

Fallon căzu din nou în fund, de data asta cu Mallick punându-i pe pântec vârful descântat al sabiei lui.

– Acum ai fi fost spintecată.

– Sabia ta e mai lungă decât a mea. Și la fel sunt și brațele tale.

–Tu te aștepți să lupți doar cu cei care sunt de mărimea ta?

Dându-se îndărăt, îi făcu semn să se ridice.

– Era doar o observație, spuse ea, reușind să pareze și să rămână în picioare. În orice caz, am să caut calul și șaua, însă n-am nevoie de un cal și de o șa, declară, în timp ce para, chiar bine, și a doua oară. Ce-o să mă fac cu ele dacă armăsarul va voi și el să vină cu mine, așa cum au făcut-o Taibhse și Faol Ban?

– Asta s-ar putea dovedi o întrebare bună de pus după ce le găsești.

– O, am să le găsesc.

Simțindu-se, brusc, mai încrezătoare acum că reușise să pareze și a treia oară, încercă să-și înfigă sabia pe sub garda lui Mallick.

El pară atacul, se răsuci pe călcâie și o lovi cu latul sabiei peste fundul deja învinețit, suficient de tare cât s-o facă să zboare și să aterizeze lovindu-se la nas.

– Fir-ar să fie!

– Vor fi momente în care vei lupta înconjurată de-o mulțime de lucruri care să-ți distragă atenția. Și, dacă nu te vei concentra pe inamicul tău, vei eșua. Nu te mai gândi la misiune, nu te mai gândi la nimic în afară de sabia ta, sabia mea, trupul meu, trupul tău. Ochii mei. Și învață.

Fallon se strădui din răsputeri să se concentreze, dar tot aterizâ în fund, în genunchi sau cu fața în noroi. Se alese, adesea, și cu un braț sau cu un picior retezat, cu gâtlejul spintecat sau cu vreo altă parte a corpului înfiptă în sabie.

La sfârșitul lecției, brațul îi urla de durere, iar fundul o ustura ca mistuit de flăcările iadului.

Toamna începu să lase loc iernii, dar Fallon continuă să exerseze și, chiar dacă Mallick avea tendința de-a se zgârci la complimente, își dădea seama că fata făcea progrese. Pentru mai multă forță în jumătatea superioară a corpului, ea începu să facă, dimineața, flotări, așa cum îi arătase tatăl ei, încheind fiecare sesiune cu câteva poziții de yoga, care îi plăcuse atât de mult mamei ei, ca să încerce să-și îmbunătățească flexibilitatea și echilibrul.

Ca să-și sporească nivelul de dificultate, Fallon se cățăra în copaci – o activitate la care devenea tot mai bună – și exersa pozițiile de yoga pe o creangă, ca să-și îmbunătățească echilibrul și concentrarea.

Mai mult de-atât, toate astea erau, pur și simplu, distractive. Fallon își imagina cum ar fi râs frații ei văzând-o în poziția copacului.

Ar fi fost un copac într-un copac.

Folosind găleți cu apă drept haltere, făcea exerciții pentru brațe și umeri până când mușchii îi tremurau și-i ardeau.

Atunci când era categoric și pe deplin convinsă că n-o vedea nimeni, dansa, în speranța că avea să-și îmbunătățească jocul de picioare.

Studia, învăța despre zei, istorie, tradiții, magie, exersa cu Mick și scotocea pădurea în căutarea unui cal alb pe nume Laoch și a șeii de aur a acestuia.

Săvârși ritualul de Yule[1] alături de Mallick, aprinse focurile, lumânările ce reprezentau întoarcerea luminii după cea mai întunecată noapte a solstițiului de iarnă. Confecționă și puse pe perete cununa ce simboliza Roata Anului.

Deși și-ar fi dorit o viziune, o noapte pe care să și-o petreacă lângă mama ei, așa cum se întâmplase cu Max, simți doar valuri de putere, auzi doar vocile zeilor.

Odată ritualul încheiat, lăsară o parte din prăjitură afară, pentru păsări, și turnară o parte din vin pe pământ, drept omagiu adus zeiței.

Primul ei Crăciun departe de casă îi stârni în inimă o durere la fel de tăioasă precum cea pe care o simțise în ziua în care plecase de la fermă. Nici măcar bradul de Yule, pe care Mallick îi dădu voie să-l aleagă ea, să-l decoreze și să-l lumineze, nu reuși s-o înveselească.

Însă Roata Anului continuă să se învârtă, așa că veni și Anul Nou.

Ianuarie aduse zăpadă, precum și bucăți de gheață în apele pârâului, făcându-le să scânteieze în lumina soarelui. Aduse ore lungi petrecute în frig, în căutarea vânatului și a fantomaticului cal alb, despre care Mick susținea că ar fi fost un armăsar gigantic, de nu mai puțin doi metri înălțime, care nu accepta pe nimeni în spinare.

Aduse nopți ce durau prea mult și lăsau prea mult loc de vise bântuite de ciori sinistre și de nori de furtună amenințători. Vise despre un cerc de piatră deslușindu-se prin ceață și despre târâtoare ce colcăiau în beznă.

*

[1] Sărbătoare germanică precreștină, care marchează solstițiul de iarnă (21 decembrie)

Iarna își înfipse colții înghețați nu doar în lumea lui Fallon, ci și în întreaga comunitate a orașului New Hope. Cu mic, cu mare, se luptau să curețe zăpada, vânau în păduri, recoltau culturile din sere. Bucătăria comunitară pe care o înființase Lana cu ani buni în urmă – prepara oale imense de supă, kilograme întregi de pâine, cocea plăcinte, producea unt și brânzeturi.

Copiii mergeau la școală ca să învețe și noțiuni teoretice, și abilități practice. Academia de Magie Max Fallon îi ajuta pe copiii înzestrați să învețe să-și controleze puterile, dar și să-i respecte și să-i includă pe ceilalți.

Acum, când populația crescuse la peste cinci sute de persoane, asigurarea securității – atât în sânul comunității, cât și în afara ei – rămânea un aspect esențial. Aveau un primar ales cu acte în regulă, precum și un consiliu orășenesc, o mică forță de poliție și un departament de pompieri.

La mai bine de paisprezece ani de când primul grup de supraviețuitori pusese piciorul aici, New Hope reflecta fidel viziunea despre comunitate a fondatorilor săi.

Nimeni dintre cei care cunoscuseră ororile Blestemului, care supraviețuiseră călătoriei, care rămăseseră în viață și după masacrul din 4 iulie, nu uita niciodată cât de importantă era protejarea comunității și cât de firavă era granița dintre lumină și întuneric.

Katie Parsoni supraviețuise tuturor acestor lucruri și înțelegea, chiar mai bine decât majoritatea, cât de fragilă era acea graniță. Nu doar că-și pierduse părinții, ci știa și că tatăl ei, fără a fi greșit cu nimic, descătușase virusul care, în cele din urmă, îi răpusese și pe el, și pe mama ei, și pe soțul ei, întreaga ei familie, în afară de gemenii încă aflați în pântecul ei. Acest virus se răspândise, apoi, și curmase viețile a miliarde de oameni.

O molimă care distrusese orașe gigantice, răsturnase guverne și trezise puterile magice ce dormitaseră până atunci și de o parte, și de cealaltă a acelei granițe.

Ea supraviețuise, iar grație bunătății, compasiunii și eroismului altor două persoane, reușise să-i aducă pe lume – o lume dată peste

cap – pe cei doi copii ai ei, la care se adăugase un al treilea, un copilaș rămas orfan, pe care-l adoptase.

Se întrebase cum se făcea că adoraţii ei gemeni erau înzestraţi cu puteri magice, deşi nici ea, nici tatăl lor nu avuseseră abilităţi în acest sens. Însă, în timp, cunoscuse şi alţi copii care, fără a avea părinţi cu puteri magice, se dovediseră înzestraţi cu daruri spectaculoase, în vreme ce alţii, născuţi din familii cu astfel de abilităţi, nu moşteniseră nimic.

Se transmitea prin sânge şi prin oase, era convinsă, însă nu întotdeauna, de la părinţi. Katie credea că darurile însemnate cu care erau înzestraţi Duncan şi Antonia fuseseră moştenite, la fel ca ochii Toniei, de la tatăl ei, bunicul lor. Un om bun, care nu avusese habar de ceea ce-i curgea prin vene, nici de faptul că întunericul de dincolo de graniţă avea să se folosească de el ca să semene distrugere.

Katie îşi făcea griji, căci puterile cu care erau înzestraţi gemenii ei îi făceau pe aceştia vulnerabili în afara graniţelor oraşului New Hope. Îi transformau în ţinte pentru Războinicii Purităţii – ba chiar, după cum susţineau numeroase zvonuri, în ţinte ale unor forţe secrete din interiorul guvernului divizat şi asediat din toate părţile, ce urmăreau să-i recruteze şi pregătească pe cei cu abilităţi speciale, sau să profite de acele puteri.

Şi, date fiind talentele lor, abilităţile lor, îndrăzneala lor, nici măcar propria lor mamă nu reuşea să-i ţină în interiorul acelor graniţe.

În lumea de dinainte de Blestem, cei trei copii i-ar fi făcut zile negre în atât de multe alte privinţe. Probleme şcolare, drame şi răzvrătiri adolescentine. Nu că n-ar fi avut de-a face cu aşa ceva şi acum, într-o oarecare măsură, însă în lumea de dinainte de Blestem – n-ar fi fost nevoită să-şi lase copilaşii să participe la misiuni de cercetare, la vânători şi la raiduri de salvare.

Ar fi jurat pe tot ce-avea mai scump că băiatul ei în vârstă de paisprezece ani n-ar fi ajuns în nici un caz să meargă cu motocicleta – şi-şi reproşa încontinuu că permisese aşa ceva. În lumea de dinainte de Blestem gemenii ei nu ar fi învăţat niciodată tehnici de luptă, cu atât mai puţin le-ar fi deprins atât de bine încât să-i poată învăţa şi pe alţii.

Scumpa ei Hannah ar fi trebuit să-și treacă timpul visând la băieți sau ascultând muzică dată prea tare, în loc să pună copci pe răni și să îndrepte oase rupte, la clinica lor comunitară.

Întunericul le furase celor trei dreptul la copilărie. Întunericul le furase tuturor câte ceva.

Însă tot mai existau și părți bune, își aminti Katie, îmbrăcându-se ca să-și înceapă ziua. De pildă, acele prietenii solide, puternice și prețioase ca diamantele, precum și implicarea în construirea a ceva bun și de durată.

Mai mult de-atât, iubirea – una neașteptată, dulce și trecătoare – i se oferise prin intermediul unui bărbat, al unui om bun, care preda istorie și care îi primise copiii cu brațele deschise, ajutând-o să poarte mai ușor povara.

Atunci când Austin murise în timpul unei misiuni de căutare a resurselor provenite din gunoaie și ruine, Katie suferise din nou. Însă timpul mai potolise durerea, iar ea se consolase cu amintirile luminoase din timpul petrecut împreună cu el.

Dar, mai ales, Katie se agăța de bucuria pe care o simțea privindu-și copiii crescând și devenind tot mai inteligenți, curajoși și de o loialitate feroce.

Nu-și putea permite să nu creadă că ceea ce se construise acolo, inclusiv cu ajutorul ei, avea să reziste, avea să-i țină în viață pe toți. Prin urmare, Katie avea de lucru.

Coborî pe scara interioară a casei în care își crescuse copiii și observă că focul deja ardea mocnit în camera de zi.

Îl găsi pe Duncan în bucătărie, nu doar gata îmbrăcat, ci deja echipându-se pentru activități în aer liber.

– Bună, o salută, oferindu-i zâmbetul lui ultraradios, însă ochiul ei de mamă tot detectă o urmă de vinovăție în privirea lui. Bună dimineața. Tocmai mă pregăteam să-ți las un bilețel.

– A, da?

– Da. Se organizează o misiune de cercetare în dimineața asta. Am zis că merg cu Flynn și cu Eddie.

– E zi de școală.

El își dădu peste cap ochii la fel de verzi ca ai ei.

– Mamă...

Katie – o, Doamne! – recunoscu în vocea lui tonul pe care-l folosise și ea, cu propria mamă, pe când avea paisprezece ani.

– Sunt la zi cu materia, știi bine. Deja sunt în punctul în care contribui ca profesor la jumătate dintre lecții, iar azi nu e nevoie de mine. În orice caz, Tonia merge cu Will, Micha și Suzanne la o partidă de vânătoare.

– Aveam de gând *să-ți cer voie* mai întâi, spuse Tonia, care intră în încăpere și-i aruncă lui frate-său o privire învăpăiată.

– Da, vezi să nu, oftă mama lor.

– Ba chiar aveam de gând s-o fac.

Katie își dădu la o parte părul castaniu și cârlionțat, apoi ridică ambele mâini, într-un gest de avertizare.

– Nu pleacă nimeni nicăieri până când nu luăm micul dejun. Hannah s-a trezit?

– Da, coboară imediat.

Tonia, înaltă și zveltă, cu părul prins, deja, în ceea ce Katie considera a fi cosița ei de vânătoare, deschise frigiderul ca să caute borcanul de suc de legume pe care mama ei îl pregătise folosindu-se de un blender piesă de muzeu.

– Hannah stă doar jumătate de zi la școală, spuse Duncan, dispus oricând să le împingă pe oricare din surorile lui în calea mâniei lui Katie. Abia după asta va merge la clinică.

– Ceea ce se numește „muncă în folosul comunității", îi aminti Katie, și face parte din educație.

– La fel sunt și cercetarea, și vânătoarea, afirmă Duncan, zâmbind atunci când Katie scoase un nou oftat. Zic și eu, nu dau cu parul. Dacă tot stăm să mâncăm micul dejun, ne faci frigănele? o întrebă el pe maică-sa, apropiindu-se tiptil de ea și îmbrățișând-o. Nimeni nu le face mai bune decât tine.

Știa să fie fermecător atunci când voia, își spuse Katie. Și totuși, îi venea greu să accepte faptul că era nevoită să-și ridice privirea spre el. Și spre Tonia la fel, deși ea nu se înălțase chiar atât de mult. Doar cu Hannah era pe picior de egalitate – adeseori și la propriu, nu doar la figurat.

– Dă-ți jos jacheta.

– Da, să trăiți, doamnă primar.

Katie clătină din cap. Acceptase funcția de primar tot convinsă de alții. Chiar și așa, considera că făcea o treabă destul de bună. Scoase câteva ouă, o carafă de lapte și rezervele ei prețioase de zahăr și de scorțișoară.

Sirop nu aveau – așa erau vremurile –, însă copiii își turnară cu generozitate piure de mere și se repeziră la mâncare cu o foame de lup.

– Pâine cu ou? Delicios!

Hannah intră agale, o tânără cu păr lucios, elastic, castaniu-auriu, cu ochi cafenii, ca de căprioară, și cu o siluetă plăcut rotunjită care, după cum bine știa și Katie, deja îi făcea pe băieții adolescenți să se zgâiască insistent la fetița ei. Mult prea insistent.

Nu că Hannah s-ar fi arătat prea interesată de aceștia – nu încă. Interesul ei era concentrat asupra clinicii și a eforturilor ei de a învăța tot ceea ce putea de la Rachel, medicul orașului, și de la Jonah, paramedicul, care era soțul lui Rachel și care se dovedise un adevărat erou, aducându-i pe lume pe Duncan și pe Antonia în acele zile oribile ale Blestemului.

În timp ce gătea, Katie ascultă zgomotele făcute de cei trei frați în spatele ei. Se tachinau reciproc, iar ea nu avea nimic împotrivă. Era mai bine să se tachineze, să se mai descarce de frustrări. Când lucrurile luau o întorsătură proastă, cei trei luptau cot la cot. Așa fusese dintotdeauna, așa avea să fie mereu.

Înainte să apuce Katie să-l oprească, Duncan înșfăcă prima felie de pe farfurie, o rulă în mână și o mâncă stând în picioare.

– Stai jos, ca un om normal. Hannah, lucrezi la clinică mai târziu?

– Dacă n-ai nimic împotrivă. Rachel zicea că le-ar prinde bine ajutorul meu. Ray se ocupă de pacienții care trebuie consultați acasă, iar Carly stă să nască, așa că i s-a dat doar muncă de birou. Vickie și Wayne deschid azi clinica stomatologică. Prin urmare, spitalul va fi în criză de personal.

– Vine furtuna, spuse Tonia, relaxată. Ajunge la noapte. O să fim îngropați sub zăpadă.

Trântindu-şi feliile de pâine în farfurie şi adăugând piure de mere, Duncan încuviinţă din cap.

– S-ar putea să cadă vreo treizeci de centimetri şi are să bată şi vântul.

Ei ştiau, îşi spuse Katie. Previziunile despre vreme se numărau printre talentele lor.

– De data asta o să ne ia ceva timp ca să ne dezgropăm, continuă Tonia. Aşa că azi, şi misiunea de cercetare, şi partida de vânătoare – sunt la fel de importante precum clinicile.

Katie surprinse ocheada jucăuşă pe care Duncan i-o aruncă surorii lui în timp ce continua să înfulece.

Şi se dădu bătută.

– Dar nu conduci tu, hotărî ea, împungându-l pe Duncan cu degetul.

– Haide, mamă. Sunt…

– Nici să n-aud. Să conducă fie Eddie, fie Flynn. Deja a nins serios, iar drumurile din afara oraşului o să fie periculoase, inevitabil. Tu n-ai deloc experienţă la condus în astfel de condiţii.

– Şi cum s-o capăt?

– Nu azi ai s-o capeţi. Eddie şi Flynn au contribuit la raţia de benzină?

– Firește că da. S-ar putea chiar să mai aducem şi înapoi. Încă mai sunt o grămadă de maşini abandonate. Vom scurge din ele tot ce putem.

– Ar trebui să iei nişte mâncare, în caz că…

– Ia Eddie de-ale gurii, de la bucătăria comunitară. N-ar trebui să avem nevoie de provizii, însă vor fi acolo. Masa a fost grozavă, mulţumesc, mamă. Dar trebuie să plec.

Duncan se ridică şi-şi luă jacheta.

– Ai nevoie de mănuşi şi…

– Am totul în buzunare, spuse el, aplecându-se spre ea şi îmbrăţişând-o, strângând-o apoi încă o dată la piept. Nu-ţi mai face atâtea griji.

– Asta e treaba mea. Principala mea sarcină. Cea pe care mi-o îndeplinesc cel mai bine.

Katie era sigură că Duncan avea să ia sabia și arcul din spălătorie, și se alină cu gândul că el știa să folosească acele arme, precum și pe toate cele cu care fusese înzestrat din naștere.

– Iată care-i soluția ca să scapi de spălatul vaselor. Și eu trebuie să scap cumva, adăugă Tonia. Altfel, voi întârzia.

– Du-te liniștită. Mergi împreună cu ceilalți, Tonia.

– Așa voi face, o asigură fata pe Katie, sărutând-o pe obraz. Ne vom întoarce amândoi înainte de cină. O zi bună, Hannah!

– Și ție. Mă ocup eu de vase, mamă. Mai am aproape o oră până să plec la școală. Iar gemenii se vor întoarce înainte de cină. Azi e ziua în care mâncăm spaghete, nu?

Cuvintele ei o făcură pe Katie să râdă.

– Da, așa e. Ai dreptate. N-ar rata așa ceva. Te iubesc, Hannah!

– Și eu te iubesc!

Fuseseră nevoiți să se maturizeze prea devreme, își spuse Katie, încălțându-se cu o pereche de cizme UGG la care ținea foarte mult, găsite și recuperate de Duncan cu trei ani în urmă. Avusese doar unsprezece ani pe atunci, și deja scotocea prin case abandonate, mașini și magazine prădate.

Mult prea devreme.

Își puse jacheta călduroasă pentru care negociase la sânge și pe care o purtase în fiecare an timp de mai bine de o decadă, apoi pălăria și fularul pe care le primise de Crăciun de la Hannah – singura din familie care știa, cât de cât, să tricoteze.

Își luă servieta – veche și ponosită, moștenită de la cel dintâi primar al orașului New Hope – și își părăsi casa pe care ajunsese s-o iubească, pentru a merge să facă o muncă de care spera că avea să se dovedească demnă.

Într-o altă viață, fusese mezina și singura fiică a unei familii bine închegate. Născută și crescută în Brooklyn, se bucurase de o căsnicie fericită alături de iubitul ei din vremea studiilor universitare. Lucrase la firma de marketing a familiei ei, iar, când ea și Tony aflaseră că aveau să fie părinții unor gemeni, Katie plănuise să devină casnică și să se dedice profesiei de mamă.

Poate – doar poate– avea să mai treacă, din când în când, şi pe la firmă, care se numea MacLeod & MacLeod, ca să dea o mână de ajutor, însă se imagina ducând copilaşii în parc, organizând întâlniri la care copiii ei să se joace cu alţii, documentând diversele lor progrese în cărţi elegante destinate bebeluşilor, în albume foto şi în materiale video.

Ajutată de mama şi de soacra ei, mobilase şi decorase camera care urma să fie a copiilor. Şi se considerase cea mai norocoasă femeie din lume.

Apoi se alesese praful de lumea aceea. Îşi pierduse tatăl şi mama la diferenţă de doar câteva ore unul faţă de celălalt, apoi fratele, soţul şi întreaga familie a acestuia. În săptămânile care urmaseră, rămasă singură, sfâşiată de durere şi înspăimântată, se zbătuse să rămână în viaţă de dragul copiilor din pântecul ei.

Era convinsă că supravieţuise tocmai datorită vieţilor ce creşteau în ea.

Acum păşea pe trotuarul unei comunităţi care fusese construită de supravieţuitori, pe o fundaţie de speranţă. Fumul se ridica din coşuri, desenând rotocoale pe cerul iernii, colorat în albastru intens. Nu vedea nici un semn că s-ar fi apropiat vreo furtună, însă nu se îndoia de prognoza gemenilor.

Dacă Tonia îi dădea o umbrelă într-o zi însorită, Katie o lua.

Se îndreptă spre centrul oraşului, trecând pe lângă casa în care locuia fosta ei colegă de cameră, medicul oraşului şi mentorul lui Hannah, alături de soţul ei – care era eroul lui Katie – şi de copiii lor.

Trecu, apoi, pe lângă casa în care locuiau Arlys şi Will, împreună cu familia lor.

Tot acolo locuiseră cândva şi Lana şi Max – îşi aduse ea aminte – alături de Poe, Kim şi Eddie, care ocupaseră apartamentele învecinate.

Acum Poe şi Kim aveau o casă nu departe de Strada Principală şi deveniseră şi ei părinţii a doi copii. Iar perechea bizară şi înduioşătoare formată de Eddie şi Fred îşi avea propria fermă mică, chiar la graniţa oraşului New Hope.

Iar Fred, mereu vesela şi neobosita zână, era însărcinată cu cel de-al patrulea copil al ei.

Oare Fred își făcea griji atunci când Eddie pleca, așa cum o făcuse azi, în câte o misiune de cercetare? Cetele de Ucigași încă făceau ravagii, Războinicii Purității organizau vânători, facțiuni intolerante încă prindeau oameni în curse. Existau atât de multe motive de îngrijorare dincolo de granițele orașului New Hope. Și nu erau puține nici cele din interiorul comunității.

Atmosfera era calmă, liniștită, amintind de un orășel oarecare din cărțile de istorie. Văzu semnul de DESCHIS al magazinului „Vechituri", o prăvălie cu de toate, de care se ocupa Bill Anderson. În schimb, era încă închis la „Tuns, Vopsit și Ondulat", minusculul salon de frizerie și de înfrumusețare creat și operat de o cosmeticiană, un frizer și o vrăjitoare.

Iată și secția de poliție, care funcționa în spațiul unui fost magazin de sandviciuri. Șeful poliției, fiul lui Bill Anderson, Will, avea să conducă partida de vânătoare din dimineața aceea. Printre ajutoarele lui se numărau un fost polițist, un metamorf și un elf.

Pentru elf era doar o activitate cu jumătate de normă, dat fiind că el, Aaron, lucra și ca instructor la academie.

O situație echilibrată, reflectă ea. Acel echilibru făcea parte din plan, un element esențial al proiectului care fusese schițat cu atâția ani în urmă în camera de zi a locuinței ei. Un amestec de magie și non-magie în toate aspectele, creând un sentiment de unitate.

De cele mai multe ori funcționa.

În paisprezece ani, doar cinci persoane fuseseră condamnate la pedeapsa supremă a comunității: exilarea.

Katie făcuse parte din juriu în două dintre cele cinci cazuri, și spera din tot sufletul că nu avea să i se mai ceară niciodată așa ceva.

Se opri ca să privească o vulpe trecând în fugă, o dungă roșcată, subțire, străbătând zăpada. Apoi traversă strada cufundată în liniște, îndreptându-se spre clădirea veche ce fusese cândva locuință, apoi sediul unei agenții imobiliare, iar acum servea drept primărie.

Descuie și aprinse un singur bec. Economia de curent rămânea o regulă de bază a orașului.

Se duse în biroul ei de primar, pe care şi-l alesese pentru că fereastra dădea spre Strada Principală, se aşeză şi-şi deschise servieta. După care se apucă de treabă.

În mai puţin de o oră apăru urbanista cu agenda ei de lucru, apoi secretarul primăriei, cu a lui.

Avea de citit rapoarte de pe laptopul convertit care îi fusese asamblat de şeful departamentului de IT şi comunicare. Fără Chuck ar fi fost nevoiţi, cel mai probabil, să recurgă la mesageri. Sau la semnale făcute cu fum.

Cereri de aprovizionare, prezentate de diverse entităţi comunitare. Şcolile, bucătăria, grădinile, clinicile.

Rapoarte de salubrizare, rapoarte privind alimentarea cu energie electrică şi cereri de extindere a reţelei de curent existente.

Şcoala, instalată în spaţiul unui fost magazin de mobilă, şi care asigura cursuri de la nivelul grădiniţei până la cel al liceului, avea nevoie de noi renovări şi, ca de obicei, de diverse materiale. Cincizeci şi opt de copii erau, în prezent, înscrişi la cursuri, reflectă ea, însă în viitor numărul lor avea să crească.

Consiliul orăşenesc trebuia se întrunească, să discute, să dezbată problema şi, decise ea, să găsească o soluţie.

Urbanista, o femeie energică, în vârstă de şaptezeci de ani, bătu, scurt, în uşa deschisă a biroului lui Katie.

– Ai un minut?

– Sigur. Ai nevoie de ceva, Marlene?

– Da, îmi trebuie şi mie ceea ce ne trebuie tuturor. O ceaşcă zdravănă de cafea şi nişte ciocolată.

– Marlene, de ce mă torturezi?

Cu un hohot de râs scurt, zgomotos, Marlene păşi în birou cu cizmele ei Timberland ponosite şi se aşeză pe unul dintre scaunele de tip fotoliu pe care Will şi Jonah le instalaseră acolo la vremea la care Katie preluase funcţia de primar.

– Uite cum stă treaba. Fred, Selina, Kevin şi alţi câţiva consideră că, de data asta, vor reuşi s-o facă. Sunt convinşi că ştiu exact ce n-a fost bine data trecută.

Era o poezie pe care Katie o mai auzise.

– Să încercăm să creăm o zonă de climat tropical pe un areal limitat, în interiorul unui climat temperat-oceanic – oare ce-ar putea să meargă prost? se întrebă Katie, retoric, bătându-se cu un deget peste tâmplă, ca și cum atunci și-ar fi amintit. O, da, am putea să provocăm câteva tornade.

– Unele foarte mici, replică Marlene, zâmbind. Și care n-ar produce decât stricăciuni minime.

– Am pierdut șase copaci.

– Am suplimentat rezerva de lemne de foc.

– Unul dintre acei copaci a căzut peste garajul lui Holden Masterson și a provocat un incendiu.

– Un incendiu mic de tot, pe care Kevin l-a stins imediat. Iar Holden n-avea nevoie de garajul ăla. Au dibuit problemuțele din descântecul menit să creeze climatul.

Katie își ridică privirea către în tavan.

– Problemuțele.

– Dragă, nu știu nici eu mai multe decât tine în materie de vrăji și așa mai departe, însă Fred e destul de entuziasmată de idee.

– Fred e însărcinată și copleșită de hormoni. Și-și dorește ciocolată.

– Se prea poate. Eu nu sunt însărcinată, iar hormonii nu mai sunt o problemă pentru mine de foarte multă vreme. Vreau puțină ciocolată, ce naiba. Îmi doresc chiar mai mult de-atât. Lămâi, portocale, banane și nu stârpiturile alea care sunt cultivate în seră. Trestie de zahăr. Piper – mai mult decât am reușit să obținem din ceea ce ne-a adus grupul din sud. Plante medicinale, continuă Marlene, folosindu-și degetele ca să marcheze fiecare element de pe listă. Grupurile noastre de erboriști, respectiv, cel de vindecare holistică, susțin integral inițiativa.

Kim conducea grupul de vindecare holistică și era, de departe, cea mai rezonabilă persoană din câte cunoștea Katie. Chiar și așa… exista riscul de tornade.

– Și, Katie, Fred susține că, dacă ne reușește treaba asta, putem crea și alte tipuri de climat. Am putea găsi o soluție ca să extragem

sare. Astfel, în loc să fim nevoiți să trimitem oameni tot mai departe în căutarea unor resurse esențiale, ni le-am genera noi.

Aluzia la sare o duru pe Katie. Sarea fusese un obiectiv prioritar în misiunea de căutare în care murise Austin.

Însă, în calitate de primar, trebuia să lase acea emoție deoparte și să se concentreze pe ceea ce avea de rezolvat în prezent.

– Am să discut problema în consiliul orășenesc. Am s-o fac, dar îți spun de pe acum că Fred și grupul ei vor trebui să vină personal aici, ca să-și argumenteze punctul de vedere. Și s-o facă așa cum trebuie.

– Am să le spun. Ar fi bine să știi că se bazează pe o armă secretă. Gemenii.

– Copiii mei?

– „Amplificatoare de putere", așa i-a numit Fred. Ea crede că cei din grup au, oricum, suficientă putere, însă susține că ajutorul lui Duncan și al Toniei le-ar da o șansă în plus să reușească.

– A discutat despre asta cu ei?

– Katie, știi bine că Fred n-ar face asta fără să se consulte cu tine mai întâi. E mamă și ea.

– Bun, în regulă, se învoi Katie, apăsându-și degetele pe ochi. Trebuie să reflectez la asta și trebuie să discut problema în consiliu. Apoi vom discuta cu Fred și cu grupul ei de vrăjitori care vor să schimbe clima. Dumnezeule!

– Tu ți-ai dorit funcția asta, doamnă primar.

– A, da? făcu Katie, ridicând spre tavan o nouă privire plină de regret. Nu-mi închipui de ce.

– Ce-ar fi să-l rog pe LeRoy să-ți facă rapid o cană de ceai energizant de-al lui? Nu se compară cu o ceașcă de cafea bună, dar... Salut, Arlys.

– Salut, Marlene. Crezi că LeRoy ar putea să facă două căni de ceai dintr-ăla?

– Nu văd de ce nu, spuse Marlene, ridicându-se în picioare. Ia loc.

– Așa voi face, mulțumesc. Ai timp pentru mine? o întrebă Arlys pe Katie.

– Ce anume îți scoate azi peri albi?

Arlys zâmbi.

– Toate cele.

– Păcat, fiindcă părul tău arată fabulos.

– Carlotta e un geniu, declară Arlys, înfoindu-și părul castaniu – cu șuvițe discrete de bronz – tuns într-un bob scurt, elegant. Mai mult de-atât, a trecut și Fred pe acolo.

Acum, Katie oftă:

– Deci știi despre Proiectul Tropice.

– Știu, și n-am să pomenesc nimic despre asta la știri. Nu încă.

– Îți rămân recunoscătoare, declară Katie, oprindu-se din vorbit în vreme ce Marlene intră în birou purtând în mâini două căni aburinde. Și ție la fel, Marlene.

– Mă bucur să te pot ajuta. Vrei să închid ușa?

– Avem nevoie de ușă închisă? o întrebă Katie pe Arlys.

– Dacă n-ai nimic împotrivă.

– Nici o problemă.

Marlene ieși, închizând ușa în urma ei.

Arlys trecu direct la subiect:

– Chuck a reușit să intercepteze niște comunicații. Războinicii Purității pregătesc un raid major.

– Unde?

– Pe teritoriul unei comunități de Nepământeni din Parcul Național Shenandoah. Din câte a reușit el să afle, aceștia și-au organizat un fel de comună acolo. Una pașnică. Conform informațiilor interceptate de la Războinicii Purității, sunt în jur de treizeci sau patruzeci de persoane și nu au nici un fel de arme.

– Poftim? *N-au* arme?

Schimbându-și poziția pe scaun, Arlys se aplecă în față.

– Au făcut un fel de jurământ, ceva – nu se înțelege clar din comunicat ce anume – care le interzice să folosească arme sau magie.

– Ca să facă rău, adică? Ăsta e principiul de bază – să nu faci rău niciodată, nici măcar atunci când ești atacat, nici măcar ca să protejezi, ca să aperi.

– Magia e interzisă total. Punct. Presupun că e o sectă religioasă, și fac eforturi ca să verific dacă așa e. În orice caz, sunt complet lipsiți de apărare. Războinicii Purității au început mobilizarea și au de gând

să ajungă în zonă poimâine. Au să înconjoare comuna și au s-o facă una cu pământul.

– Pot ai noștri să ia legătura cu ei și să-i avertizeze?

– Putem încerca, dar Chuck nu crede că o să conteze. Nu vor opune rezistență. Printre acele treizeci sau patruzeci de persoane se află aproximativ doisprezece copii, inclusiv sugari.

– În regulă, gâfâi Katie, apăsându-și degetele pe tâmple. Spune-i lui Jonah. Vom avea nevoie de Will și de Eddie imediat ce se întorc. Va trebui ca Chuck să identifice exact localizarea comunei, pe baza informațiilor interceptate, apoi vom avea nevoie de unul dintre Nepământenii care se descurcă bine la proiecția astrală. Nu copiii mei, adăugă ea – înainte ca Arlys să apuce să spună ceva.

Se ridică brusc de la birou și începu să se plimbe agitată.

– Și nu pentru că vreau să-i protejez, ci pentru că sunt copii. Ca să comunicăm un lucru atât de important, ca să-i convingem pe oamenii ăia să se mute sau să se ascundă, sau să lupte, avem nevoie de un adult.

– Sunt de acord cu tine. În toate. Chuck s-a dus deja să discute cu Jonah și crede că a deslușit destul de clar localizarea comunei.

Katie își ațintă privirea pe fereastră și-și văzu unul dintre vecini, însoțit de un copilaș și de un câine în lesă.

– O să se termine vreodată, mă întreb? O să se termine, pur și simplu, vreodată? Trebuie să trimitem oameni ca să lupte pentru alții care refuză să se apere singuri.

– Trebuie să recunosc, asta vor decide Will, Jonah și Maggie, în calitate de coordonatori ai forțelor noastre de intervenție.

– Duncan și Tonia vor merge și ei, spuse Katie, în timp ce simplul gând făcea să i se înnoade măruntaiele. N-am să-i pot împiedica s-o facă. Însă aș putea încerca. Aș putea să pun piciorul în prag; totuși, n-aș face decât să amân inevitabilul. Asta e lumea în care trăiesc. Lumea în care i-am adus. Lumea în care ți-ai adus și tu copilașii. Ai tăi sunt prea mici, deocamdată, dar…

– Nu vor mai fi mici prea mult timp. Theo are unsprezece ani, Cybil – nouă. Iar abilitățile ei se manifestă tot mai puternic pe zi ce trece. De unde le-o fi moștenit? Eu zic că din partea tatălui ei.

Zâmbind ușor, Katie se întoarse spre ea.

– Seamănă ca două picături de apă.

– Așa-i? Ei bine, mai puțin aripile.

Ridicându-se, Arlys se duse lângă Katie, ca să privească orașul împreună.

– Am construit ceva bun aici. Am realizat ceva ce contează. Nu ne putem opri acum. Câtă vreme construim, câtă vreme opunem rezistență, suntem victorioși. Și trebuie neapărat să crezi, trebuie să crezi că, într-o bună zi, lumea va redeveni... doar atât de sucită precum era cândva.

În loc să râdă, Katie schiță un gest din cap către Arlys.

– Duncan visează o fată. O femeie.

– Care băiat de paisprezece ani nu face asta?

De data asta, Katie râse.

– Mie nu-mi spune, însă îi spune Toniei, iar ea îi spune lui Hannah, după care Hannah îmi spune mie. O femeie înaltă și zveltă, cu părul întunecat la culoare și cu ochi cenușii. Frumoasă. Uneori e scăldată în lumină, alteori luptă cot la cot cu el în întuneric, pe timp de furtună. Arlys, crezi că e vorba de fiica Lanei? A ei și a lui Max? Mântuitoarea despre care vorbesc unii Nepământeni – Aleasa?

– Mă gândesc mereu la Lana.

– Îi simt lipsa în fiecare zi.

– Mă gândesc la ziua aia oribilă în care a murit Max. Și atâția alții. Ziua în care Lana a fugit ca să-și salveze copilașul, ca să încerce să ne salveze pe noi. Și nu pot să nu cred că a ajuns undeva în siguranță, undeva la adăpost, și că acolo a venit pe lume copilașul ei. Fred e absolut convinsă de asta, e convinsă că fiica Lanei e soluția.

– Ar trebui să fie mai tânără decât copiii mei, adăugă Katie, îndepărtându-se de fereastră. Să luăm lucrurile pe rând. Imediat ce se va fi întors toată lumea, convocăm o ședință și căutăm cea mai bună soluție pentru a salva o comunitate de Nepământeni pacifiști. Hai să zicem diseară la opt, ca să fie sigură treaba.

Arlys încuviință din cap.

– Fac rost de un baby-sitter pentru copii.

Capitolul 10

Un vrăjitor devotat și, într-o oarecare măsură, fanatic, fondase comuna numită simplu: Pace. Era convins, cu toată ființa sa, că pacea era răspunsul universal.

Javier Martinez, cândva un imigrant fără acte, care lucrase pe ogoarele de bumbac din Texas, cărase ciment în New Mexico și recoltase și ambalase conopidă în Arizona, își dedica acum întreaga viață păcii, convins că doar un miracol al lui Dumnezeu făcuse să-i fie cruțată.

Își descoperise puterile în ziua în care femeia pe care o iubea murise de boala oribilă pe care diavolul o aruncase asupra lumii. Pe atunci, el avusese douăzeci și șase de ani. Teama și durerea făcuseră să-i țâșnească fulgere din vârfurile degetelor, iar acele fulgere dăduseră foc căsuței în care locuise cu Rosa și cu alte trei persoane, toate, deja muribunde.

Doar el scăpase viu, cu degetele arse și cu sufletul urlându-i. În nebunia lui, făcuse să se prăvălească fulgerele peste ogoare, peste alte clădiri, chiar și peste oameni.

Totul fusese mistuit de flăcări.

Însă el supraviețuise.

Rătăcise prin deșert, cu pielea arsă și plină de bășici din cauza soarelui nemilos. Și urmase, bolborosindu-le demonilor pe care doar el îi vedea, coloanele de fum și stolurile de ciori. O vreme nu mâncase

nimic, până când coastele ajunseseră mai-mai să-i străpungă pielea pârlită de soare. O vreme își astâmpărase foamea cu trupurile carbonizate ale șobolanilor și ale iepurilor pe care îi trăsnea.

Luni întregi furase tot ceea ce putuse, înecându-și furia și durerea în alcool. Și, în inconștiența lui de bețiv, semănase distrugere prin foc.

Se răzvrătise, turbat, în fața morților, atunci când dăduse peste ei.

Supraviețuise. Mai târziu, avea să îmbrățișeze cu toată ființa convingerea că Dumnezeu din Ceruri îl protejase, îi arătase îndurare, îl testase. Cum altfel s-ar fi explicat faptul că știuse când să se ascundă din fața Cetelor de Ucigași pe când acestea treceau vijelios prin apropiere? Sau că știuse când să se pună la adăpost ca să privească, dintr-un loc ferit, convoaiele militare ce încărcau oamenii în camionete ca pe animale? De câte ori auzise urletele celor osândiți, asemenea lui, atunci când fuseseră capturați de Războinicii Purității?

Însă pe el nu-l găsiseră niciodată. Nici după un an, nici după doi, nici chiar după trei. În ciuda rătăcirilor nesfârșite prin deșert și prin pădure, sau pe autostrăzi ticsite de mașini și cadavre.

Apoi avusese o viziune.

Cu trupul zgâlțâit de friguri și de accese violente de tuse, într-o noapte de iarnă cumplit de rece, pe care și-o petrecuse în ruinele unui magazin de cartier, nu departe de șoseaua I-70, la marginea orașului Topeka, fusese vizitat de Rosa.

Frumoasa lui Rosa, cu păr moale și ochi blânzi, își pusese mâinile pe el, în întuneric și frig, și îl încălzise.

Ușurarea, delicioasa evadare din gheara frigului mușcător, tăios, făcuse să-i dea lacrimile.

Prin acele lacrimi o văzuse pe Rosa așa cum era ea cu adevărat, așa cum fusese dintotdeauna. Un înger, un mesager al divinității, cu aripi albe, luminoase.

Ridică-te, ridică-te! îi ceruse ea. *Purifică-te, trup și suflet. Leapădă-te de demonii din tine, căci abia atunci îți vei îndeplini misiunea măreață. Ridică-te, căci tu ești Alesul.*

Se întinsese spre Rosa, iar ea îi luase mâinile într-ale ei. În delirul său, Martinez se ridicase, chinuit, în picioare.

Demonul e viclean, îl avertizase Rosa. *Trebuie să-ți închizi ochii și să-ți astupi urechile în fața lui. Purifică-te. Respinge-l și pe el, respinge și puterea lui, căci, dacă îi vei da frâu liber, te va mistui și totul va fi pierdut. Mergi tot înainte, mergi tot înainte și răspândește-ți cuvântul. Du-te și strânge turma celor osândiți. Curăță-i, sfințește-i, dăruiește-le pacea. Călăuzește-i în vale, arată-le culmea muntoasă, țineți-vă departe de răul oamenilor și al demonilor, astfel încât, în ziua judecății din urmă, să fiți puri.*

Lacrimile îi încinseseră ochii înroșiți.

– Rămâi cu mine, Rosa.

Vocea i se frânsese, cuvintele sfâșiindu-i gâtlejul ca tot atâtea lame tăioase:

– Arată-mi calea.

Vei găsi calea atunci când te vei fi lepădat, atunci când vei fi ajuns la starea de puritate. Eu te voi proteja așa cum am făcut-o și în timp ce ai trecut prin atâtea încercări teribile. Căiește-te și mântuiește-te. Mântuiește-te – și mântuiește-i pe toți.

Cu trupul și cu mintea zgâlțâite de boală, Javier Martinez ieșise, împleticindu-se, ca să se curețe cu zăpadă sub privirile reci ce țâșneau din ochii mijiți ai lunii.

Și astfel începuse noua sa călătorie.

Postise, își găsise mănuși care să-i acopere degetele blestemate de demon. Se abandonase furiei turbate și rugăciunilor fierbinți, șchiopătând pe picioarele-i înghețate. Chinuit de febră, delirând, dăduse, întâmplător, peste o mică așezare. Se trezise orbit de lumini, înconjurat de umbre mișcătoare. Când se prăbușise, pierzându-și cunoștința, o auzise pe Rosa spunându-i din nou: *Căiește-te și mântuiește-te. Mântuiește-te și mântuiește-i pe toți.*

Zile întregi se zbătuse la granița dintre viață și moarte, deși fusese luat în grijă de un vindecător. Părul, acum cărunt, îi încadra chipul sculptat de boală și de foame, devenit ascetic precum cel al unui profet.

Însă supraviețuise.

În săptămânile care urmaseră își recăpătase forțele, iar gândurile i se limpeziseră. Îi explicase, blând și înțelegător, vindecătoarei care îl salvase cu darurile ei că acele puteri erau păcătoase, o îndemnase

să se căiască și se întristase atunci când ea refuzase să se lepede de demonul ei.

Cu la fel de multă blândețe le predicase și celor dispuși să-l asculte, precum și celor, cu mult mai numeroși, care refuzau s-o facă. După ce se întremase suficient, începuse să umble printre ei, un bărbat subțire, cu ochi seducători și plini de bunătate, care vorbea despre o lume fără arme, fără moarte, o lume în care domneau pacea și rugăciunea.

Le vorbea tuturor despre o vale binecuvântată și despre o culme muntoasă sfântă – un loc în care urma ca el și discipolii lui să trăiască veșnic.

Când părăsise acea așezare, doi dintre locuitorii ei aleseseră să-l urmeze.

Pe când ajunsese în Tennessee avea doisprezece apostoli și crease poruncile ce îi fuseseră dictate de către îngeri în vise.

Doar cei infectați de demoni și care se căiau aveau să poată păși pe pământul sfânt.

Nimeni dintre credincioși nu avea să dețină sau să folosească nici un fel de armă. Un cuțit, folosit pentru a recolta rădăcini sau a pregăti mâncarea, avea să fie sfințit.

Credincioșii nu aveau să consume nici un fel de carne, nici vreo altă parte dintr-o creatură vie.

Ceea ce îi aparținea unuia le aparținea tuturor.

Femeile, începând de la vârsta de doisprezece ani, aveau să își îndeplinească datoria divină și să caute să se reproducă, pentru a popula, astfel, pământul cu credincioși.

Nimeni nu avea să ridice mâna la mânie, nici să lovească pe altul.

Oricine folosea puterea demonică, avea să fie alungat de pe pământul sfânt.

*

Își continuase drumul spre est, mergând pe jos (îngerii îi interziceau să folosească orice fel de vehicul motorizat), numărul adepților lui fluctuând puternic. Din cei treizeci de credincioși care se opriseră timp de două săptămâni în apropiere de Shelbyville pentru ca una dintre femei să nască, rămăseseră doar optsprezece,– drept consecință a unui atac al Cetelor de Ucigași.

Cei rămași în urmă, fie ei morți sau vii, se bucurau acum de glorie, le explicase Javier supraviețuitorilor. Sacrificiul cerut de divinitate era ca restul să meargă mai departe.

Unii muriseră de boli sau născând. Alții fugiseră la adăpostul întunericului. Iar alții i se alăturaseră pentru că, pur și simplu, căutau securitatea oferită de un grup numeros. Însă majoritatea adepților îl abandonaseră treptat.

Într-o zi vibrând de verde primăvăratic, la trei ani după ce-și găsise calea, Javier își condusese turma de douăzeci și trei de credincioși pe o culme muntoasă.

Iar acolo, cu părul brăzdat de șuvițe cărunte fluturându-i în vânt, cu fața arsă de soare radiind extaz, cu ochii blânzi și nebuni, deschisese larg brațele spre valea de la picioarele lor.

În această vale sacră vom trăi, le spusese el credincioșilor săi. În căușul acestui pământ sfânt vom aduce omagiu divinității. Iar prin rugăciunile noastre și credința noastră, se va curăța și lumea așa cum ne-am curățat noi, și va deveni, astfel, demnă de venirea divinului.

Le luase câteva zile ca să ajungă în vale, iar acolo, râul ce o străbătea era umflat de ploile torențiale de primăvară. Își făcuseră focul și-și ridicaseră corturile.

Femeile, având inimile și mâinile mai pure, pregăteau mâncăruri din diverse fructe și grâne sălbatice. Bărbații, având spinări mai puternice și minți mai agere, strângeau pietre, lemne și lut ca să ridice adăposturi mai solide.

Acolo, în acea vale ferită, un nebun pios își construise visul de pace.

*

Opt ani mai târziu, Duncan se lăsă pe vine pe pământul acoperit de zăpadă. Începea să se lase seara, suavă și cenușie. În lumina ei, studie comuna.

– Nici un sistem de apărare. Absolut nimic, îi spuse el lui Will, nevenindu-i să creadă. Nu tu paznici, nu tu puncte de control. Zău, Suzanne a încercat să-i avertizeze, iar ei au ignorat-o, i-au făcut morală. N-au ascultat-o, așa că acum inamicul ar putea să se instaleze pe vreuna dintre crestele alea și să-i ia pe toți ca din oală.

Will încuviință din cap, schimbându-și puțintel poziția și plimbându-și ochii de un albastru intens peste creasta din fața lor.

– Mă gândesc că Războinicii Purității își vor pune câțiva oameni acolo, ca să-i înhațe pe cei care vor încerca să fugă. Obiectivul lor e să captureze cât mai mulți. Le place să se dea în spectacol cu execuțiile.

Aflat lângă ei, Eddie scoase un mormăit. Părul blond pai îi atârna în lațe de sub fesul negru de schi pe care i-l tricotase Fred.

– Îi așteaptă ditamai distracția aici, omule. Nu doar că n-au nici un sistem de apărare, dar cine naiba își face tabără într-un loc fără cale de ieșire? Ajungi până la râu, apoi ce mă-sa mai faci? De traversat nu-l poți traversa înot în perioada asta a anului, aia-i clar. Frigul te-ar ucide la fel de sigur ca un glonț. În cealaltă parte – te blochează muntele. Să zicem că te refugiezi în pădure, dar cât de departe ai putea ajunge? Nici unul dintre ei nu poartă încălțări decente. Și, zău așa, ce-i cu robele alea ciudate cu care-s îmbrăcați?

Flynn, pe jumătate ascuns într-un copac și pe jumătate afară, își puse o mână pe creștetul lupului său.

– Eu zic să le punem întrebări despre garderobă după ce le salvăm pieile pioase. Eu și Starr putem să ne apropiem din punctul ăsta.

Starr, tăcută ca un firicel de fum, apăru, grațios, dintr-un copac și se mulțumi să dea din cap în semn de încuviințare. Era genul care nu făcea exces de cuvinte.

– Steve și Connor intră de acolo, spuse Flynn, arătând spre un pâlc de copaci unde așteptau alte câteva persoane, printre care și cei doi elfi.

– Bine, atunci, spuse Will, schimbându-și poziția. Anunță-i.

Ușor de făcut, căci elfii puteau comunica prin gânduri.

– Iar pe Maggie haideți s-o trimitem, cu grupul ei, pe coama aceea. Eventualii Războinici ai Purității ajunși acolo vor trebui eliminați, și asta – discret. Eddie?

– Sunt aici.

– Ia-ți echipa și du-o în capătul sudic, alături de cea a lui Jonah. Războinicii Purității vor ajunge în scurt timp.

– Ajung acum, anunță Flynn.

Acesta, înalt și zvelt ca un ogar, își înclină capul într-o parte și-și îngustă ochii de un verde pătrunzător, adăugând:

– Aud motoare.

– Urechi de elf, remarcă Eddie.

– Din ce direcție?

– Sud-est. Circa o jumătate de kilometru, precizează Flynn, aruncându-i o privire lui Starr și așteptând o confirmare, apoi ridicând o mână. S-au oprit.

– Vin pe jos, amplifică factorul surpriză. Ocupați-vă pozițiile, ordonă Will. Să-i prindem într-o ambuscadă pe cei care exact asta pregăteau.

Când își ocupară pozițiile, Duncan privi țintele strângându-se laolaltă. Acestea ieșiră – din corturi și din niște așezări ce păreau a fi colibe făcute din noroi și chiar din crengi –, purtând robele lor bizare și încălțările lor neobișnuite, și formară un cerc în jurul unui foc mare.

Erau și copii printre ei, remarcă. Bebeluși purtați în banduliere.

Nimeni nu spuse nimic. Când unul dintre sugari scânci, femeia care îl purta își dezgoli un sân și îi dădu să sugă.

Apoi se lăsă tăcerea, punctată doar de vântul șuierând printre copaci, iar persoanele din cerc, inclusiv copiii, își traseră glugile peste cap și se înclinară cu toții, smeriți.

Ținte facile, își spuse Duncan. Toți, până la ultimul. Vântul le suflă în robe, ridicându-le puțin și dând la iveală picioare golașe și, fără îndoială, înghețate.

Dintr-una dintre colibe ieși un bărbat cu părul lung, despletit, brăzdat de șuvițe cenușii, care-i fluturau sălbatic. Acesta veni în centrul cercului și ridică brațele spre cer.

– Noi suntem Cei Aleși.

– Să ne arătăm vrednici, îi răspunse cercul.

– Am fost păcătoși cu toții.

– Ne căim din inimă.

– Vă lepădați de demonul din voi?

– Ne lepădăm, din inimă, de el și de toate relele lui.

– Îmbrățișați divinul?

– Îl îmbrățișăm din inimă. Și ne rugăm să fim primiți în îmbrățișarea lui.

Cât timp avu loc acest dialog, Duncan se trase tot mai aproape de Tonia, până ce ajunse umăr la umăr cu ea.

– Dacă zânele nu reușesc să înșface toți copiii, îi șopti el, va trebui să-i blocăm sau să-i forțăm să se retragă în pădure, ca mai târziu să-i putem culege de acolo.

– Sunt trei femei care au copii. Dacă nu reușim să evacuăm femeile, luăm copiii.

Doi bebeluși, numără Duncan, și un copilaș ce părea să aibă în jur de un an.

– De acord.

– Dunc? Sunt o adunătură de țicniți.

– O, da, dar asta nu înseamnă că merită să fie măcelăriți.

– Nu, dar știi ce se va întâmpla și dacă le vom salva pieile în seara asta, ducându-i, eventual, undeva la adăpost? Au să se întoarcă, pur și simplu. Pentru că sunt țicniți.

Deși nu putea s-o contrazică, Duncan se mulțumi să ridice din umeri. Deocamdată, aveau de dus la bun sfârșit acțiunile plănuite pentru acea noapte. Ziua următoare avea să aducă altceva. În plus, Duncan era mai mult decât încântat de oportunitatea de a înfrunta și învinge o brigadă de Războinici ai Purității.

Își dorea acea bătălie.

Will ridică o mână, apoi șapte degete, înainte de a arăta spre coama muntelui.

Informație primită de la elfi, își spuse Duncan. Șapte Războinici ai Purității urcau coama. Apoi arătă spre poziția ocupată de Eddie, arătându-i de două ori câte zece degete. Douăzeci avansau spre capătul sudic al taberei. Cincisprezece, confirmă Duncan, descifrând

următorul semnal, se îndreptau spre vest – poziția ocupată de ei. Iar alți opt avansau spre est.

Cu o echipă de șase răsfirată prin pădure, pentru a face curățenie după încheierea atacului, concluzionă Duncan.

Elfii erau al naibii de utili și mult mai puțin zgomotoși decât stațiile de emisie-recepție.

Duncan auzi mișcarea – trosnetul unei crenguțe rupându-se – în timp ce grupul din jurul focului își continuă dialogul despre îngeri și demoni. Își puse o mână pe genunchiul surorii sale.

– Ești gata?

– O, da.

Se ridică, rapidă și silențioasă ca un șarpe, ascunzându-se în spatele unui copac. Își puse o săgeată în arc. Duncan înșfăcă mânerul sabiei și se ridică pe vine.

– Coama e securizată, murmură Will. Faceți lumină.

Duncan ridică mâna liberă în aer și transformă noaptea în zi. Lumina puternică avea darul de a-i orbi efectiv pe inamicii echipați cu binocluri de noapte. În clipa aceea, oamenii începură să urle.

Unii dintre cei aflați în cerc căzură, pur și simplu, în genunchi, crezând poate – îi trecu, iute, prin minte lui Duncan – că acea lumină era un semn de la divinitatea lor. Alții fugiră care încotro.

Aerul fu sfâșiat de focuri de armă, iar Războinicii Purității se năpustiră din toate direcțiile.

Duncan auzise spunându-se că pumnalele nu făceau mare treabă în fața armelor de foc, însă el considera că nu la fel stăteau lucrurile și cu săbiile. Mai mult de-atât, nici arma de foc nu era prea utilă atunci când mâna care o ținea era retezată.

Bărbatul pe care îl rănise izbucni într-un urlet pătrunzător în clipa în care-i țâșni sângele. Săgeata bine țintită a Toniei puse la pământ un alt inamic, iar gloanțele lui Will mai scoaseră câțiva din luptă.

Cu lama sabiei spintecând tot ce-i ieșea în cale, Duncan își folosi cealaltă mână ca să creeze un val de putere ce izbi cu forță doi bărbați și o femeie, aruncându-i îndărăt. Simți mișcare în stânga lui și se întoarse ca să pareze un atac. Ceea ce fusese o mișcare inspirată, avea

să-și spună el mai târziu, auzind cum un glonț tocmai îi șuiera pe lângă cap.

Războinicii Purității aveau arme automate, proiectilele fiind umplute cu bucăți de metal. Șrapnelul ciuruia copacii, colibele, pământul. Duncan simți o durere usturătoare la șold, o ignoră și proiectă un val de putere spre arma de foc. Când aceasta se topi pe loc, bărbatul în mâna căruia se afla scoase un țipăt și o scăpă.

Iar, dintr-o piatră, apăru unul dintre elfi, care îl scăpă pe Duncan de bărbat.

Domnea haosul. Unul dintre vindecători se aruncă direct în mijlocul acelui vârtej, ca să-i pună la adăpost pe răniți. Zânele își riscau viața năpustindu-se din văzduh ca să-i culeagă pe copii din bătaia bucăților de metal ce spintecau aerul. Duncan lupta pătruns de concentrarea absolută dobândită în urma pregătirii pe care o primise. Respinge inamicul. Protejează inocenții și protejează-i pe ai tăi.

Apoi, spre oroarea lui, văzu că trei dintre Războinicii Purității reușiseră să străpungă flancul nordic. Iar unul dintre aceștia avea un aruncător de flăcări. Duncan respinse un alt atacator, îl răni și-l elimină înainte să poată să se răsucească pe călcâie și s-o ia la fugă spre poiană.

Însă nu fu suficient de rapid, nu apucă s-o oprească pe femeia care scoase un țipăt de triumf atunci când reuși să proiecteze un torent de flăcări peste unul dintre bărbații prăbușiți în genunchi.

Oribilul țipăt strident, teribilul sunet al cărnii mistuite de flăcări îl asurziră în asemenea măsură pe Duncan, încât nu mai auzi nici focuri de armă, nici strigăte, nici șuierat de săgeți.

Atunci – reacționă fără a gândi, ignorând tot ceea ce învățase în atâția ani de pregătire pentru luptă, și zdrobi totul sub picioarele lui furioase. Scoțând un urlet sălbatic, se năpusti, în ultima clipă, spre toți cei trei atacatori, proiectând un val de putere – exact atât cât fu nevoie și exact în momentul în care fu nevoie – ca să blocheze flacăra ce se revărsa peste el.

Sabia păru să se trezească la viață în mâna lui atunci când o doborî pe femeie; și, mistuit de aceeași oroare, de aceeași furie turbată, îi spintecă și măcelări și pe camarazii ei. Nu văzu cuțitul, n-ar fi avut

cum să-l vadă prin vălul întunecat al mâniei sale decât după ce l-ar fi spintecat.

Însă îl văzu căzând din mâna unui al patrulea bărbat care se năpustise să-l atace din spate – în clipa în care bărbatul acela se prăbuși, cu o săgeată înfiptă în inimă.

Apoi totul păru să înceteze. Deslușì câteva strigăte vagi din depărtare, auzi că erau chemați vindecătorii. Stătea în picioare, cu lumina focului dansându-i pe chip și respirând aerul otrăvit de mirosul odios de carne arzândă. Și avea patru oameni morți la picioarele lui.

Îl auzi pe Will răcnind ordine, cerând să înceapă căutarea – după inamic și după ținte –, însă nu făcu decât să stea încremenit, cu sabia însângerată atârnându-i, greoaie, în mână.

Tonia veni lângă el.

– Să mergem.

– Mi-am cam pierdut mințile.

Încă se simțea puțin pierdut.

– Da, am remarcat.

Îi aruncă o privire bărbatului ucis de o săgeată.

– Mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor.

– Mama și-ar ieși din pepeni dacă m-aș întoarce acasă fără tine.

Se șterse pe față cu antebrațul, curățându-se de sudoare, de sânge și de doar Dumnezeu știa ce altceva, apoi se întoarse spre ea.

– Hei, sângerezi.

Tonia tresări, privindu-și bicepsul.

– Da, am încasat niște șrapnel. Doare foarte tare.

– Te cred. Și pe mine, îi spuse, arătând spre șoldul lui. Eu te vindec pe tine. Tu mă vindeci pe mine. Iar mamei nu-i vom sufla nici un cuvințel.

Tonia arcui din sprâncene și-și dădu ochii peste cap.

– Va vedea gaura din pantalonii tăi, respectiv, găurile din jacheta și cămașa mea.

– Așa e. O să ne batem capul cu asta mai târziu.

Își puse mâna pe brațul ei; ea își apăsă palma pe șoldul lui. Cu privirile înlănțuite, împletiră laolaltă răceală și căldură pentru a vindeca.

Când îl văzu pe Will îndreptându-se cu pași mari spre el, Duncan știu că-l aștepta o săpuneală zdravănă.

– Ești pe cont propriu acum, murmură Tonia.

– Ce mama mă-sii a fost asta, Duncan? N-avem, naibii, nevoie de eroi morți. Te arunci în luptă în câmp deschis, fără acoperire, singur împotriva a trei inamici?

– Eu doar...

– Nici un „doar"! se răsti Will.

– I-au dat foc, Will. Nu făcea decât să stea îngenuncheat acolo, iar ei i-au dat foc.

– Deci, ți-ai riscat viața pentru un om mort. Ne-am îndeplinit misiunea pentru care am venit aici fără nici o singură pierdere din tabăra noastră. Dar am fi pierdut un om dacă sora ta n-ar fi reacționat suficient de rapid, eliminându-l pe bărbatul care se pregătea să-ți spintece ficatul fiindcă tu erai prea ocupat să faci pe samuraiul ca să-l observi.

– În regulă, pricep, fu de acord Duncan, însă o parte din el tot nu credea că greșise. Îmi pare rău.

– „Îmi pare rău" nu-i suficient. Dumnezeule, eu trebuie să mă pot baza pe tine și pe toți ceilalți, să știu sigur că veți acționa rațional, că veți aplica întocmai ceea ce ați învățat. Chiar mai grav de-atât: ce i-aș spune mamei tale?

Oprindu-se, Will își trecu ambele mâini peste față.

Duncan își spuse că, probabil, îl așteptau și alte mustrări, mai vehemente, însă în clipa aceea apăru Eddie, șchiopătând, și-i distrase atenția lui Will, care-l întrebă:

– Ești rănit?

– Ah, doar m-am lovit puțin la genunchi. Mă poate ajuta Rachel. Dar, Will, l-am văzut pe Kurt Rove. Rove era cu ei.

– Rove? Ești sigur?

În ochii lui Eddie apăru o expresie în care se împleteau, deopotrivă, o furie rece și o durere fierbinte.

– Îl cunosc pe nenorocitul ăla, Will. E mai bătrân și ceva mai gras acum, însă îl recunosc pe nenorocitul ăla. Fugea, lașul naibii! Mărturisesc, am ieșit din formație ca să-l urmăresc. Atunci m-am

lovit la nenorocitul de genunchi. N-am reuşit să pun mâna pe el, Will, n-am reuşit.

– În regulă, e în regulă. Acum ştim sigur că e încă în viaţă. Vom pune mâna pe el, Eddie. Într-o bună zi vom pune mâna pe el.

Duncan ar fi vrut să întrebe de ce Eddie scăpa doar cu „În regulă" deşi ieşise din formaţie, în timp ce lui i se făcea morală. Însă ştia despre Kurt Rove. Ştia că fusese implicat în masacrul din 4 iulie.

– Haide, spuse Will, punându-şi o mână pe umărul lui Eddie. Să mergem şi să-i ducem pe oamenii ăştia în New Hope. Cât despre cei care vor refuza să vină, ei bine, lor le vom lăsa niscaiva provizii. Să mergem acasă.

– De-acord.

Duncan aşteptă până ce se îndepărtară, ca nu cumva Will să-şi aducă aminte să termine muştruluiala.

– N-o să-i spună mamei, zise Tonia. S-ar putea să te ameninţe cu asta ca să te sperie, însă n-o va face, fiindcă ar speria-o pe ea. După o scurtă pauză, fata continuă: Şi pe mine m-ai speriat, însă eu ştiu de ce ai făcut-o. E în noi. Will n-are cum să înţeleagă. Şi nici mama n-are cum, pentru că e în noi. E parte din darul nostru – nu ştiu. Pur şi simplu, e ceva ce există în noi, spuse ea, răsuflând zgomotos şi formând un norişor care se spulberă pe dată.

– Hai să dăm o mână de ajutor la curăţenie, apoi să mergem acasă. De data asta nu ştiu, Duncan, de data asta nu simt încântarea pe care mi-o oferă, de obicei, o misiune de salvare.

– La fel simt şi eu. Da, hai să facem curăţenie şi să mergem acasă.

Când se întoarse ca să plece împreună cu ea, surprinse o mişcare cu coada ochiului. Înşfăcă din nou sabia, fulgerător de repede. Fata care se ascundea în spatele colibei se crispă şi scânci. Ochii de culoarea albăstrelelor îi scânteiau, plini de lacrimi de teamă.

Răsuflând zgomotos, Duncan băgă sabia înapoi în teacă.

– Nu-ţi facem nici un rău. Eşti în siguranţă acum.

Însă ea clătină din cap şi se strânse ghem cât putu de mult.

– Trebuie să vii cu noi, îi porunci Tonia, încercând să imite tonul autoritar al mamei ei. Te vom duce undeva unde-ţi va fi cald şi bine.

– Femeile n-au voie să pună niciodată piciorul în afara văii sacre.

Duncan își spuse că fata părea a fi de vârsta lui, eventual, puțin mai mică. Nu credea că la acea vârstă ea ar fi putut fi considerată femeie, însă trecu peste acest detaliu.

– Aici nu mai ești în siguranță. Războinicii Purității știu despre tabăra asta și s-ar putea să se întoarcă. Cum te cheamă?

– Sunt… Petra.

– Ascultă, Petra. Cumva e pe aici și mama ta, sau, poate, tatăl tău? Te vom ajuta să-i găsești.

– Mama mea a murit atunci când m-a adus pe lume, pentru că sunt blestemată. Iar ta… tatăl meu…

Arătă spre cadavrul carbonizat de pe pământ.

– Îmi pare rău, murmură Tonia, lăsându-se pe vine. Îmi pare foarte rău. Trebuie să vii cu noi. Aici nu ți-a mai rămas nimic.

– Javier Binecuvântatul susține că…

– El nu-i aici.

Pierzându-și răbdarea, Duncan schiță un gest larg cu mâna, arătându-i morții, sângele, distrugerea din jurul lor.

– Îl vezi pe undeva?

– A fost răpit.

– De către cine? vru Tonia să știe.

– De către cei care au venit să pângărească valea sacră. I-am văzut când l-au târât de aici.

– Prin urmare, nu se află aici, concluzionă Duncan. Iar în momentul de față nu mai e nimeni altcineva. Așa că trebuie să vii cu noi.

– E un loc bun, adăugă Tonia. Te vom duce într-un loc bun.

– E pământ sfânt?

– E un loc bun, repetă ea, și-i întinse mâna. Îi vom duce acolo și pe unii dintre… ai tăi. Pe oricine vrea să vină. Vei avea mâncare și adăpost.

Și un duș, adăugă Tonia, în gând, fiindcă își dădea seama că fata avea mare nevoie de așa ceva.

–Nu-ți va face nimeni nici un rău.

Când fata luă mâna Toniei și se ridică, Duncan observă că era aproximativ de aceeași înălțime cu sora lui. Iar părul, împletit într-o coadă lungă și încâlcită, îi era de un blond murdar. Foarte murdar.

Roba de pe ea – care aducea mai degrabă a sac, își spuse el – părea a fi fost dintr-un soi de material țesut. La fel și încălțările ponosite ce îi veneau până la glezne.

Însă, în cele din urmă, ea o urmă cu destul calm pe Tonia. Prin urmare, Duncan consideră problema rezolvată. El decise să mai rămână, socotind că asta trebuia să fie propria sancțiune disciplinară pentru că ieșise din formație – și să ajute la incinerarea morților, căci pământul era prea înghețat ca să poată fi îngropați.

Imediat ce terminară instalarea acelora dintre membrii sectei lui Javier care veniseră cu ei – unsprezece minori, inclusiv bebelușii, și trei adulți –, Eddie se îndreptă spre casă.

Nu era nevoie de el la clinică, unde Rachel, Jonah și restul personalului medical, ajutați și de vindecători, aveau să se ocupe de răniți. În dimineața următoare, Eddie avea s-o roage pe Rachel să arunce o privire și la genunchiul lui. Deocamdată, însă, voia doar să meargă acasă.

Nu era nevoie de el nici la bucătăria comunală, unde voluntarii găteau mâncare pentru cei care tocmai fuseseră aduși. N-aveau nevoie de el nici ca să ajute la împărțirea hainelor și a altor obiecte de primă necesitate, nici ca să-i instaleze pe refugiați în casele pe care alți voluntari le pregătiseră anume în acest scop.

O voia pe Fred. Îl voia pe Joe. Voia să-și privească micuții, care, la ora aceea, probabil că dormeau. Pur și simplu voia să-i privească.

Intră în casa pe care Fred o transformase într-un cămin fericit și plin de culoare. Urcă scările. Se opri mai întâi la camera fetelor. Rainbow, întâia lor născută, era ghemuită sub pătura multicoloră, alături de o pisică și de un cățeluș, și avea un zâmbet pe chip.

Angel, mezina lor, era lățită în pat, aproape complet îngropată sub colecția ei de jucării de pluș.

Se duse, apoi, în camera fiului său, Max. Copilul lor mijlociu, botezat după un prieten drag, dormea alături de un alt cățeluș, și, în plus, alături de camionul lui preferat. Chiar și în somn, părea pe punctul de-a face o trăsnaie.

Simți lacrimile arzându-i ochii.

În toată viața lui, Eddie nu-și imaginase vreodată că ar fi putut să iubească pe cineva sau ceva cu intensitatea cu care își iubea copiii. I-ar fi avut în viața lui, ar fi avut-o pe Fred, care, pur și simplu, îi lumina întreaga lume, dacă n-ar fi existat Max și Lana?

Se îndreptă spre camera în care știa că-l aștepta Fred. Era instalată în capul oaselor, în pat, cu părul roșcat desenându-i o superbă aureolă de cârlionți în jurul chipului, și cu pântecul rotunjit de cel de-al patrulea copil al lor. Lucra, croșetând o pătură pentru bebelușul ce avea să vină.

Pe podea, încovrigat pe covor lângă un alt cățeluș, Joe dădu din coadă în semn de bun venit.

– Te-am auzit când ai intrat, spuse Fred, punând pătura deoparte. Bryar ne-a dat de știre acum câteva ore că toată lumea e bine, îl vesti ea, însă zâmbetul îi păli. Tu nu pari bine. Îți fac ceva de mâncare.

– Nu. Nu te ridica din pat.

Îi făcu semn să se întoarcă și se întinse și el, greoi, pe marginea patului, pat pe care-l adusese dintr-o casă abandonată aflată la circa o sută de kilometri depărtare, doar pentru că știuse că Fred avea să fie încântată de baldachin.

– Nu mi-e foame.

– Șchiopătezi.

– Doar m-am lovit la genunchi.

– Rachel sau...

– Mâine, bine? Simțeam nevoia să vin acasă. O să mă consulte cineva mâine.

– Îți fac niște gheață ca să...

– E în regulă, Fred.

Ea se mută pe pat și se lipi de el cu pântecul în care creștea copilul lor.

– Ce s-a întâmplat? Ce-i în neregulă?

– A fost urât de tot. Oamenii ăia stăteau pur și simplu în cerc și se rugau, sau ceva de genul ăsta. Erau și copii printre ei, și n-aveau nici măcar haine decente, încălțări decente. Erau slabi și murdari și... și cred că-s toți țicniți rău, Fred.

– Oamenii găsesc diverse soluții ca să facă față realității, cred. Chiar și cei țicniți.

– Aveam un plan bun și eram bine poziționați, și chiar ne-a ieșit. În cea mai mare parte – ne-a ieșit. Ticăloșii au reușit să înhațe vreo zece dintre ei, iar alții pur și simplu și-au luat tălpășița, însă am reușit să-i salvăm pe toți copiii. Unii sunt bebeluși, Fred. Bebeluși, murmură Eddie, căutând alinare și punându-și mâna pe abdomenul ei. Am avut și câțiva răniți, însă nimic grav. Toată lumea a fost tratată sau va termina Rachel ce mai e de făcut la capitolul ăsta. Nimic prea grav. Am adus înapoi paisprezece persoane, dintre care unsprezece copii. Unii dintre nebuni s-au risipit, iar iscoadele noastre n-au reușit să-i mai găsească, nici n-au dat peste cadavrele lor, deci... Unii pur și simplu au refuzat să ne urmeze, și n-avem de gând să-i forțăm. Dar am adus înapoi paisprezece persoane, iar asta e ceva.

– Ce-i, Eddie? Trebuie să-mi spui.

– Mă străduiesc, îi răspunse el, luându-i mâna și strângându-i-o cu putere. L-am văzut pe Rove. Pe nenorocitul de Kurt Rove. L-am văzut omorând-o pe una dintre țicnitele din grup. A împușcat-o în spate. Apoi a luat-o la fugă, fiindcă îi zdrobeam. Îi snopeam în bătaie, iar ei fugeau ca lașii. Am fugit după el. Am ieșit din formație și am luat-o la goană după el. Dar n-am văzut afurisita de rădăcină care mi-a ieșit în cale. N-am văzut-o fiindcă singurul lucru la care mă puteam gândi era Rove, ticălosul ăla fără scrupule. Și m-am lovit la genunchi, iar el a reușit să scape. N-am reușit să-l înhaț, Fred. N-am reușit să-l înhaț pentru Max. N-am reușit să-l înhaț pentru Max și Lana. N-am reușit să-l înhaț.

Fred își încolăci brațele în jurul lui și-l ținu strâns cât timp el plânse.

VIZIUNI

Cel ce privește în afară visează;
cel ce privește înlăuntrul său se trezește.

– Carl Jung

Capitolul 11

În doar trei zile, una dintre femeile pe care le salvaseră plecă pe furiș din oraș, luându-și bebelușul și doi dintre copii. Singurul bărbat care îi însoțise pe salvatori se făcu nevăzut cu un sac de provizii, lăsând în urma sa o fetiță de cinci ani, despre care susținuse că era fiica lui.

Rachel se afla în biroul ei, studiind fișele medicale ale celor rămași.

Malnutriție, expunere la factori meteo nefavorabili, eczeme, impetigo, dantură stricată – urma o perioadă aglomerată la stomatologie –, infecții ale rinichilor. Două fete de nu mai mult de paisprezece ani erau însărcinate. Avea un pacient cu dublă pneumonie și alți câțiva cu fracturi vechi care se vindecaseră prost. Multe răni – fie mușcături de animale, fie tăieturi adânci – cusute stângaci.

Iar acel inventar nici măcar nu includea problemele mentale și emoționale.

Se lăsă pe spate, își scoase ochelarii, pe care începuse să-i folosească cu câțiva ani în urmă, și se frecă la ochi. Avea un păr bogat și cârlionțat, pe care și-l purta strâns la spate și, pentru că o făcea să se simtă mai bine după un șir de zile lungi, în care muncise fără întrerupere, era acum machiată cu produsele organice pe care i le dăduse Fred.

Jonah intră și i se așeză pe birou. Apoi îi întinse o cană.

– Prefă-te că e o cafea neagră, zdravănă.

– Mi-aș dori să pot uita ce gust avea aia. O cafea bună, puternic aromată, prăjită în stil franțuzesc și proaspăt măcinată.

Se mulțumi, în schimb, să bea din ceaiul de echinacea.

– Fred e absolut hotărâtă să ne facă rost de cafea boabe, oftă ea. În momentul de față, sunt gata să afirm că merită să ne asumăm riscul de a încerca din nou. Însă eu sunt slabă.

– Nu-i așa.

Se aplecă și o sărută.

Avea nevoie de un tuns, își spuse ea, deși îi plăcea cum arăta părul lui atunci când n-avea timp să treacă pe la frizer.

– Le-ai pregătit micul dejun copiilor și i-ai dus la școală?

– Hei, îmi fac datoria. Henry ți-a făcut ceaiul. Zicea că ai nevoie de el. Luke s-a ocupat de vase. Protestând, dar a făcut-o.

– Sunt băieți buni, copiii ăștia ai noștri.

– Că tot suntem la capitolul „băieți", e vorba de unul dintre cei care făceau parte din sectă. Și nu degeaba o numesc așa, Rachel, știu ce vorbesc.

– Nu te contrazic.

– Bun, deci știi ce e cu băiatul ăsta? Are doar trei ani. Zice că îl cheamă Gabriel. A vorbit cu mine. Nu ți-am pomenit de asta aseară fiindcă erai obosită. Eram obosiți amândoi.

– Avem un grup de oameni care refuză tratamente de bază, sau, cel puțin, sunt printre ei suficient de mulți cât să-i intimideze și pe restul, determinându-i să refuze. Iar cei care totuși îl vor accepta vor avea nevoie de mult timp și de îngrijiri minuțioase ca să se facă bine. Avem un bebeluș suferind de malnutriție și deshidratare severă pentru că mama lui e în aceeași situație, iar laptele ei nu îi ajunge, și încă un copilaș de circa un an, poate de un an și două luni, încă neînțărcat, a cărui mamă a fost ucisă în timpul raidului, și care suferă de o infecție acută a urechii.

Luând o nouă sorbitură de ceai, Rachel își frecționă tâmplele cu degetele.

– Refuză să accepte pături dacă sunt confecționate din lână și nu vor, în ruptul capului, să poarte ghete, fiindcă sunt confecționate din piele.

– E o sectă. Sunt îndoctrinați.

Jonah veni în spatele ei și îi masă umerii, alungând o parte din tensiunea acumulată acolo.

– Însă copiii pot învăța să fie mai deschiși, și o vor face. Mai repede decât restul. Iar băiețelul ăsta despre care-ți vorbeam...

– Gabriel, în vârstă de trei ani, de sex bărbătesc, are malnutriție, eczemă și suferă de o infecție acută a urechii.

– Da, acela. E ceva la el, Rachel. Mi-e clar că va supraviețui. La fel cum mi-e clar că pacientul cu... cel cu dublă pneumonie...

– Își spune Isaiah, are în jur de șaizeci de ani.

– El nu va supraviețui.

– Dacă ar accepta tratamentul...

– Poate că da, poate că nu. Însă el nu va supraviețui.

Cum darul cu care era înzestrat îi permitea lui Jonah să vadă moartea și, adeseori, și viața celor morți, Rachel nu-l contrazise.

– În regulă.

Jonah se întoarse în fața ei și se așeză pe colțul biroului.

– Copiii vor avea nevoie de familii.

– Secta – și ai dreptate s-o numești astfel – consideră că le ține loc de familie.

– Dar nu e așa. O familie adevărată n-ar permite ca micuții aproape să moară de foame, când există vânat. Nu i-ar lăsa să înghețe, când există locuri care oferă adăpost. Poate că adulții n-ar putea fi educați sau, la naiba, nu li s-ar putea scoate tâmpeniile astea din cap. Însă, în cazul copiilor, e posibil. Cu atât mai mult cu cât sunt mai nevârstnici. El are trei ani, Rachel. Tatăl lui, sau bărbatul pe care îl considera tatăl lui, a murit în atac. Mama lui a murit la naștere sau la scurt timp după aceea. Nu știe sigur.

Rachel îl urmărise oarecum distrată până atunci, mulțumindu-se să încuviințeze din cap, dar apoi o izbi ceva din tonul lui.

– Jonah, oare îmi ceri ceea ce cred eu că-mi ceri?

El îi luă una din mâini într-ale lui și începu să i-o frecționeze.

– Are nevoie de o casă. Noi avem o casă. Are nevoie de o familie. Noi suntem o familie. E ceva la el, Rachel. Chiar nu știu să-ți explic, dar e ceva la el. Are nevoie de noi.

Ea se lăsă pe spate, în scaun.

– Jonah. Un copil de trei ani. Băieţii noştri au unsprezece, respectiv opt ani. Vorbim de un copil de trei ani. Unul care n-a văzut niciodată o toaletă sau o cadă de baie – sau nu văzuse până acum câteva zile. Şi băieţii noştri...

– Ar trebui să discutăm cu ei mai întâi. Ar trebui să fie şi ei de acord.

– Henry ar spune da. Are o inimă generoasă. Însă Luke... va fi mai greu de convins.

Semăna mai mult cu ea, îşi spuse Rachel, atât la aspect, cât şi la temperament.

– Iar eu nu sunt convinsă. Tu eşti.

Încă puţin nedumerit şi el, Jonah îşi deschise larg mâinile.

– Am ştiut din prima clipă în care l-am privit – şi el pe mine. A fost o reacţie imediată. N-a fost ca atunci când i-am privit pentru prima dată pe Henry şi pe Luke, când i-am ţinut în braţe. Nu aceeaşi iubire copleşitoare, năucitoare. Mai mult ceva de genul... oh, iată-te. Da, te văd.

– Ăsta e darul tău sau e glasul inimii tale generoase?

– Sincer? Cred că sunt amândouă.

– Vom discuta cu băieţii.

El îi luă ambele mâini şi i le ridică la buze ca să i le sărute.

– Te iubesc. Mulţumesc.

– Şi eu te iubesc, dar mai e mult până să fie cazul să-mi mulţumeşti.

Duncan se îndreptă spre casă după ce petrecuse ceva timp la academie cu cel mai bun prieten al lui, Denzel, care era metamorf. Cum Denzel încă nu absolvise cursul de luptă şi mânuire de arme, nu luptase niciodată într-o bătălie adevărată, nu fusese implicat niciodată într-o misiune de salvare autentică. Participase doar la simulări. Prin urmare, ca de obicei, voia să afle toate detaliile bătăliei din Shenandoah.

Antonia venea la câţiva paşi în spatele lui, însoţită de April. Duncan le auzi pe fete chicotind – mai mult pe April –, zâna preferând să

zboare în cercuri în loc să umble pe jos. Discutau despre băieți, decise Duncan. Zâna era obsedată de poveștile de dragoste.

– Zi-mi ce scor ai scos, omule. Câți ai eliminat?

– Nu așa se pune problema. Ți-am zis. Nu e ca unul dintre jocurile sau simulările lui Chuck.

– Ia mai lasă-mă!

Denzel, un tip masiv care se metamorfoza într-o panteră – ceea ce era grozav –, îl îmbrânci pe Duncan cu umărul.

– Se zvonește că te-ai fi luptat cu trei deodată și că n-a lipsit mult să sfârșești pârlit de ditamai aruncătorul de flăcări. E pe bune treaba asta sau nu?

Duncan îl revăzu pentru o clipă pe bărbatul îngenuncheat pe pământ, cu roba murdară, barba murdară, căruia i se citea în ochi teama și... ceva ce aducea a extaz religios. Își aminti cum fusese înghițit de flăcări. Cum fusese mistuit de viu.

Nu era ceva ce ar fi putut să-i împărtășească lui Denzel, chiar dacă era cel mai bun prieten al lui. Denzel era cu mult mai moale decât avea el impresia.

– Tot ce-am făcut a fost să ies din formație, motiv pentru care sunt nevoit acum să scriu un nenorocit de eseu despre importanța ierarhiei militare.

– Nu-i drept, omule. Trebuie să mă învârt și eu de ceva acțiune.

– Ai picat examenul de tir cu arcul, cel de luptă corp la corp, și încă nu reușești să nimerești ținta cu gloanțele de cauciuc. La chimie o tot dai în bară și vei avea nevoie de ea, omule, vei avea nevoie de ea pentru că s-ar putea să n-ai de fiecare dată la îndemână un vrăjitor care să-ți facă focul sau să arunce ceva în aer, sau chestii dintr-astea. Cu greu ai trecut și examenul de tactică elementară.

Denzel își dădu peste cap ochii mari și întunecați, apoi îi aruncă un zâmbet larg, dezgolindu-și dinții albi.

– E de-ajuns să-l descătușez pe Kato, și-i sfâșie pe toți.

– Da, da.

Personal, Duncan considera că Denzel ar fi trebuit să se limiteze la sporturi, domeniu în care excela, indiferent dacă era vorba de prins o

minge de fotbal, de înscris un punct la baschet sau de mânuit o bâtă de baseball.

Nu toți aveau ce căuta în luptă.

– Hei, vrei să ne vedem diseară? În seara asta, Magna are un film de groază de rulat de pe DVD.

Magna, care avea optsprezece ani și era singurul elf leneș din câți cunoștea Duncan, locuia într-un apartament dintr-un complex pe care toată lumea îl considera Reședința Elfilor, dat fiind faptul că foarte mulți dintre ei locuiau acolo.

Locuința lui Magna duhnea adesea a rufe murdare, vase nespălate și gunoaie pe care îi fusese lene să le transporte până la centrul comunitar de gestionare și reciclare a deșeurilor.

Nu că Duncan s-ar fi considerat pe el însuși un exemplu de curățenie – propria cameră semăna adesea cu o grămadă de gunoi până când venea mama lui și punea piciorul în prag.

Deși Magna refuza să lupte – pretinzând că era împotriva codului său moral – și adeseori se fofila și se eschiva de la muncile în folosul comunității, era inofensiv și avea o personalitate agreabilă. Duncan n-avea nimic împotriva lui.

Și totuși.

– Am de scris un eseu, ai uitat?

– Nasol. Ar trebui să-l dai naibii, omule. Vine și Trot, iar el o va aduce pe Shelly. Iar Shelly e nedezlipită de Cass, merg peste tot împreună. Te cam bat ceva gânduri legate de Cass.

Chiar în momentul acela îl băteau multe gânduri legate de Cass, bruneta frumoasă care urma cursurile a ceea ce el considera a fi o școală civilă. Cu o vară în urmă, lui Cass îi crescuse o pereche de sâni foarte interesanți. Însă dacă dădea naibii eseul, avea să suporte consecințele. Nu doar mânia mamei lui, ci și excluderea automată din următoarea misiune.

– Nu pot să fac asta.

– Naspa pentru tine. Vrei să te ajut la eseu?

Vorbea serios, își spuse Duncan. Denzel ar fi fost dispus să renunțe la noaptea de distracție ca să-l ajute cu blestematul de eseu dacă Duncan l-ar fi rugat să facă asta.

– Nu, mă descurc.

– Dacă termini suficient de devreme, vino cu noi. Eu trebuie s-o șterg. Ne auzim, amice.

– Da.

Îl privi pe Denzel traversând agale strada, cu umerii lui lați și brațele musculoase, legănându-și coada de păr cârlionțat mărunt. Îl văzu pe puștiul salvat în misiunea de la sfârșitul anului trecut – Garrett îl chema, își aminti acum – în mijlocul găștii lui, alergând pe trotuarul de vizavi. Unul dintre ei se dădu peste cap și se transformă în lup, apoi din nou în om, făcându-i pe restul să râdă.

Garrett se opri, îi zâmbi larg lui Duncan și flutură din mână în semn de salut. Apoi o strigă pe Tonia.

I se pusese pata, își dădu Duncan seama. Puștiului i se pusese pata pe Tonia, ceea ce îi putea oferi o cantitate însemnată de muniție cu care s-o tachineze neobosit.

O informație utilă.

Încântat, își strecură mâinile în buzunare. Tonia îl ajunse din urmă. April, cu chicotele ei și fâlfâitul de aripi, o luase spre casă.

– De cine mai e îndrăgostită acum?

– De Greg.

– Greg, elful cu păr roșcat și fața plină de pistrui, sau fratele lui Denzel, Greg, sau…

– Pistruiatul. Îl găsește dulcic.

– Cum anume?

– Adică *drăguț*. A auzit cuvântul ăsta pe un DVD, iar, momentan, e favoritul ei.

– *Dulcic*. Serios?

– De ce-ți petreci timpul cu ea?

– E distractivă. E cam caraghioasă, dar e distractivă. Și e mai deșteaptă decât crezi. A fost suficient de deșteaptă cât să-i treacă rapid atunci când s-a îndrăgostit de tine.

Duncan strânse din umeri, căci încă îi venea să intre în pământ de rușine ori de câte ori și-o amintea pe April chicotind și fâlfâind pe lângă el.

– Nu-i genul meu.

Tonia pufni în râs:

– Ai paisprezece ani. Știu asta fiindcă și eu sunt la aceeași vârstă. Deci nu ai un gen anume, nu încă. Băieții de vârsta asta, cei cărora le plac fetele, au o singură condiție în materie de ce anume e genul lor. Să aibă sâni.

Duncan se gândi la sânii lui Cass – și la eseul stupid pe care trebuia să-l scrie.

– Ce știi tu despre asta?

– *Am* și eu sâni.

Duncan mai că pufni și el în râs, dar apoi cuvintele ei îl loviră ca un fulger, făcându-l să se oprească brusc.

– Dacă vreun dobitoc încearcă să te atingă, am să aflu.

– Dacă vreun dobitoc încearcă să mă atingă, sunt capabilă să mă descurc singură.

– Prostii. Dacă încearcă cineva să... cu tine, îi rup mâna, apoi îi sparg fața.

Tonia își dădu pe spate părul lung, lăsându-l să-i fluture liber de sub căciula tricotată.

– N-am nevoie să lupți tu în locul meu. Și s-ar putea să-mi placă cineva îndeajuns de mult încât să-l las să încerce.

– Dă-o naibii de treabă!

Gândul că un tip ar fi putut să-i facă Toniei ceea ce visa el să-i facă lui Cass îl făcu să explodeze ca o grenadă:

– Am să-i rup mâna, apoi am să-i sparg fața, apoi am să mă ocup de tine.

– Ba de mine n-o să te *ocupi*, prostule! spuse ea, îmbrâncindu-l.

– Ba uite că da, ripostă el, îmbrâncind-o la rândul său.

– Tu vezi-ți de-ale tale, protestă ea, dându-i un cot ca să se descotorosească de el.

– Exact asta fac, replică el, prinzând-o de braț și trăgând-o aproape.

Chiar înainte ca Tonia să-i tragă un șut – lovindu-l suficient de tare cât să-l facă să vadă stele verzi –, Duncan o observă pe copila blondă, cu ochii albaștri căscați din cauza șocului, încercând să se ascundă în spatele unei tufe încărcate de zăpadă.

Mâna încleștată pe brațul Toniei își slăbi strânsoarea, transformând-o într-una de avertizare. Se întoarseră amândoi spre fată.

– Bună... Petra te cheamă, așa-i?

Aproape că n-o recunoscuse, acum că vedea câtă frumusețe se ascunsese în spatele mizeriei. Părul ei se dovedise a fi de un blond-auriu, luminos, iar pielea îi părea catifelată. Însă se trase, temătoare, în spate, exact așa cum făcuse în tabără.

– Doar ne prosteam, spuse Duncan, strângând din nou brațul Toniei în semn de avertizare.

– Așa sunt băieții, declară Tonia, ridicând din umeri cu un gest teatral. Ieși de acolo.

– Nu... n-ar trebui să fiu afară.

– De ce nu?

Tonia rezolvă situația mergând ea la fată.

– Pentru că... ar trebui să ne ținem deoparte. Așa a zis Mina.

– Nu mai e cazul. Noi locuim chiar acolo. Tonia arătă spre casă. Hai puțin înăuntru.

– Nu știu dacă e voie.

– Firește că da.

În stilul ei autoritar, Tonia o luă pe Petra de mână, o ajută să se ridice și, fără a-i da drumul, se puse în mișcare.

– Cum merge treaba?

– Nu știu.

– Îmi plac încălțările tale.

Petra coborî privirea spre tenișii Chuck[1] negri, prea puțin uzați.

– Nu sunt ai mei, de fapt, dar ghetele mi-au fost luate. Mi-au adus altele, însă erau făcute din piele de animale.

Tonia se mulțumi s-o conducă în casă, intrând pe ușa descuiată. Apoi, cu o mișcare scurtă din mână, aprinse focul.

Icnind, Petra se trase îndărăt.

– Demonul...

– De ce demon? întrebă Duncan, dezbrăcându-se de jachetă și aruncând-o pe spătarul canapelei. Noi nu credem așa ceva. Tu poți

[1] Model de pantofi sport, fabricat de compania americană Converse

s-o crezi, dacă vrei, dar noi nu. Avem un dar, iar al nostru e un dar al luminii. În orice caz, sunt lihnit.

– El e în permanență flămând, comentă Tonia, pe când Duncan o lua înspre bucătărie. Deci dă-ți jos hanoracul.

– De fapt, nu e al...

– Ba acum e.

Tonia se dezbrăcă și ea și-și aruncă haina lângă cea a lui Duncan, apoi așteptă ca Petra să-și dea jos, cu grijă, hanoracul albastru o idee prea mare pentru silueta ei subțire.

– Sora noastră, Hannah, probabil că-i la clinică. Se poate s-o fi cunoscut deja.

– Nu știu.

– Ai fost consultată, nu? o întrebă Tonia, luând-o din nou de mână și conducând-o în bucătărie. De doctori și așa mai departe.

– Au zis că stau prost la capitolul nu...

– Nutriție. Deci, hai să mâncăm.

– Mama a dat lovitura! chiui Duncan. Avem pizza.

– E făcută la bucătăria comunitară, îi explică Tonia, scotocind după o sticlă sigilată de bere de ghimbir. O putem congela, apoi o coacem. Și mai avem și asta.

– Ce e?

– Bere de ghimbir. Din ghimbir, zahăr, lămâie și drojdie – pentru bule – plus apă. Tura asta a fost făcută de Hannah, însă cu toții suntem obligați să luăm lecții de gătit și de chimie. Ca să obții chestii gen bere de ghimbir ai nevoie de chimie. În plus, gustul e bun.

Tonia umplu trei pahare scunde, în timp ce Duncan își întinse palmele peste pizza până când aluatul căpătă o culoare maronie, iar brânza începu să facă bule.

– Tu ce dar ai? o întrebă pe Petra cu un aer indiferent, ridicând apoi din umeri văzând cum se ghemui, temătoare. În regulă. Deci cum merg lucrurile în casa voastră de grup?

– Doctorul... doctorul a zis că unii dintre noi suferim de boli contagioase și că avem nevoie de medicamente, iar bebelușii care încă sug la sân au nevoie de lapte mai bun. Iar Clarence și Miranda au

acceptat, amândouă, ghete din piele de animale, așa că acum trebuie să ne ferim de ele.

– Câtă asprime! comentă Duncan, tăind pizza în felii.

– E greu, mă gândesc, fiindcă ai locuit într-un loc anume și ai avut un anumit stil de viață, iar acum locuiești aici și ai un alt stil de viață, spuse Tonia, aducând farfuriile. Dar n-ai fi putut să rămâi acolo.

– Dacă divinitatea ne hărăzește o moarte violentă…

– Voi vă lăsați pur și simplu omorâți? se minună Duncan, în timp ce punea feliile de pizza pe farfurii. Asta nu sună deloc divin, după părerea mea.

– Câți ani ai? o întrebă Tonia, apoi se așeză la masa de bar și arătă spre scaunul fără spătar de lângă al ei.

– Nu sunt sigură. Am devenit femeie, însă n-am rămas grea.

– Poftim?

Duncan încremeni, cu felia de pizza pe jumătate ridicată spre gură.

– Am devenit femeie, repetă Petra. Și, deși mi-am oferit trupul în repetate rânduri, chiar și lui Javier, n-am fost niciodată binecuvântată cu un copil.

– Vrei să spui că ești obligată s-o faci, ba chiar cu individul ăla bătrân?

– Javier e fără vârstă, spuse Petra, luminându-se. E o mare onoare să rămâi grea cu el.

– Rahat! E o chestie dezgustătoare și perversă.

– Duncan!

Însă el ignoră avertismentul surorii lui.

– Ți-ai dorit s-o faci cu el? Sau ai făcut-o fiindcă el a decretat asta drept un soi de lege sau ceva de genul ăsta?

– E o mare… mi-a fost frică, șopti ea. Dar m-am temut, a fost slăbiciunea mea. Și m-a durut, însă ăsta e sacrificiul pe care îl fac toate femeile ca să răscumpere păcatul Evei.

– Ceea ce e, din nou, un rahat, și nimic mai mult.

Pe când Petra își lăsase capul în pământ, Tonia îi făcu semn lui Duncan să nu se mai amestece în discuție.

– Mă ocup eu de asta. Aici nu funcționează lucrurile așa. Iar dacă vei citi cărți și îi vei asculta pe cei mai în vârstă, vei descoperi că nici

înainte de Blestem lucrurile nu funcționau așa. Oamenii care făceau chestii de genul ăsta erau pedepsiți dacă erau prinși. Ai anumite drepturi. Toată lumea are. Și doar pentru că suntem femei, asta nu înseamnă că altcineva are dreptul să ne facă rău sau să ne forțeze să facem sex. Aici n-o să-ți facă nimeni așa ceva.

– Dar trebuie să aducem pe lume copii ca să sporim numărul credincioșilor, ca să aibă cine să aibă grijă de bătrâni și cine să răspândească învățătura divină. Atât de mulți dintre ei mor fie în pântec, fie la scurtă vreme după naștere. Cu toatele ne facem datoria.

Tonia, feministă înnăscută, însă mai diplomată decât fratele ei, păstră un ton relaxat:

– Prin părțile astea și în orice societate civilizată, oamenii decid să aibă copii pentru că și-i doresc și pentru că vor să aibă grijă de ei, să-i iubească. De cât timp te aflai în tabăra aia?

– Nu sunt sigură. Nu m-am născut acolo. De două ierni, cred. Înainte, nu făceam decât să rătăcim dintr-un loc într-altul, ascunzându-ne. Iar tatăl meu mă lovea și mă blestema pentru că trebuia să îndure blestemul meu, deși era și el blestemat. Javier și clanul nostru nu mă loveau și nu mă blestemau. Iar tatăl meu a încetat și el după ce s-a hotărât să se căiască.

– A încetat să te mai lovească, însă restul a fost tot o formă de abuz, doar că diferită.

Gândul la ceea ce aflase, la tot ceea ce se petrecuse îi stârni lui Duncan o senzație usturătoare în măruntaie.

– Aici avem și legi. Dacă cineva îi face rău altcuiva în mod intenționat, persoana respectivă e pedepsită. Toată lumea contribuie la binele comun, fiecare – așa cum poate. Avem grijă unii de alții.

– Am o singură întrebare, interveni Tonia. Erai fericită acolo?

– Era... nu știu, murmură Petra, vizibil tulburată și începând să-și frământe mâinile. Nu știu.

– Poate că o să-ți dai seama dacă ești fericită aici. Se răcește pizza.

Petra își coborî privirea spre farfuria ei.

– Sunt recunoscătoare pentru mâncare, dar... oare asta e carne de animal?

– Salam pepperoni. Duncan mușcă din felia lui. Dă-l deoparte dacă nu-l vrei.

– E produs în principal la ferma cea mare, îi spuse Tonia. Iar de acolo e distribuit la bucătăria comunală.

Petra îndepărtă cu grijă rotocoalele de carne, apoi luă o îmbucătură minusculă din pizza. Și făcu ochi mari. Mușcă din nou, de data asta cu mai multă poftă.

– E atât de gustoasă!

– Se poate face și fără salam, îi spuse Tonia, apoi îi dădu Petrei unul dintre șervețelele aranjate în teanc pe masă.

– Și o primești așa, pur și simplu?

– Toată lumea contribuie la binele comun, repetă Duncan. Și toată lumea primește mâncare.

– Aveți casa asta mare și atât de multe lucruri! Cu ochi rotunzi de uimire, Petra își plimbă privirea prin bucătărie. Doar pentru voi?

– Mai sunt și sora noastră, Hannah, și mama noastră. Copiii nu locuiesc singuri până ce nu împlinesc minimum șaisprezece ani. Unii copii vin aici fără părinți sau adulți însoțitori. Însă tot se găsește cineva care să-i ia în casă și să aibă grijă de ei.

Petra își mușcă buza.

– Clarence poate să meargă cu alții și să locuiască împreună cu ei. Chiar vrea asta. A încercat să fugă de divinitate, însă a fost adus înapoi. Blestemul lui e că are aripi, aruncă mingi de lumină și...

– E zână, încheie Duncan în locul ei.

– A fost nevoie să fie izolat de multe ori și închis în coliba pocăinței până să înceteze să-i mai cedeze demonului din el. Pentru că era copil, n-a fost alungat din tabără, însă ne era teamă că avea să-i cedeze din nou demonului său odată ce ajungea la vârsta judecății.

– Nu demonului său, ci naturii sale, o corectă Duncan. Darului său. A făcut vreodată rău cuiva?

– O dată – de două ori, se corectă ea, s-a bătut cu alți băieți pentru că-i aruncaseră cuvinte grele.

– Asta e altceva. Înseamnă să nu te lași călcat în picioare.

– El pleacă în seara asta cu niște persoane pe nume Anne și Marla.

– Sunt drăguțe, spuse Tonia cu gura plină. Locuiesc în apropierea academiei. Cresc oi și lame și țes pături și pulovere. Și creează tot felul de obiecte de artă. Chiar frumoase. Anne e elf, iar Marla e om, n-are abilități speciale. Am auzit că înainte de Blestem, pe când locuiau în Baltimore, se pregăteau să aibă un copil împreună.

– Sunt femei amândouă. Așa ceva nu e posibil. Și e un păcat.

– Nu e un păcat să iubești pe cineva. Iar înainte de Blestem exista tehnologia medicală și științifică necesară pentru a-i ajuta pe oameni să aibă copii atunci când și-i doreau. Sunt două persoane absolut minunate. Clarence e norocos să le aibă în viața lui.

– A spus... Mi-a spus că Miranda poate să vină cu el. Și că femeile acelea sunt dispuse să primească unul în plus. Aș putea să merg și eu.

– Ar trebui să încerci, să vezi cum e, îi explică Duncan. Dacă nu-ți place acolo – nu te obligă nimeni să rămâi.

– Aș putea să merg și să nu rămân?

– Anne și Marla nu te-ar forța să rămâi dacă n-ai fi fericită.

– E atât de diferit. Totul e atât de diferit.

– Nu plânge, o alină Tonia. Va fi bine. Bea niște bere de ghimbir.

Ascultătoare, Petra duse paharul la buze și sorbi din el. Și râse în timp ce-și șterse lacrimile.

– Mă gâdilă.

– E din cauza bulelor.

– N-am mai băut niciodată bule. Sau nu țin minte. Atât de mult din viața mea de dinainte e vag sau confuz. Esme spunea că trebuie să ne întoarcem.

– Esme?

– Ea a plecat, luându-și bebelușul și pe doi dintre ceilalți micuți. Zicea că trebuie să ne întoarcem, altfel avem să îndurăm osânda veșnică. Însă n-a vrut nimeni să meargă cu ea. A plecat spunând că se întorcea pe pământul sfânt, în valea sacră. Și Jerome a plecat. A luat câteva lucruri din casa în care locuim, și dus a fost. Mi-a spus că pot să merg cu el, însă eu n-am vrut. E bine să-ți fie cald, să ai încălțări bune și haine care să nu te zgârie, să mănânci pizza și să bei bere. Trecutul e, pentru mine, încețoșat și plin de suferință. Îmi era teamă, foame și frig.

– Ei bine, îi spuse Duncan, punându-i încă o felie de pizza pe farfurie. De-acum începe prezentul.

– De-acum începe prezentul, repetă și ea, și-i zâmbi.

Mâncă și cea de-a doua felie, și, cum berea de ghimbir trebuia rațională, Tonia îi oferi suc la a doua porție.

– Sunt foarte recunoscătoare pentru mâncare și băutură. Trebuie să mă întorc. O să se întrebe unde sunt și-și vor face griji pentru mine.

Se ridică, ezită.

– Dacă n-am să-i însoțesc pe Clarence și pe Miranda atunci când se vor muta la femeile acelea și aleg să rămân cu Mina și cu copilașul ei, mai vorbiți cu mine?

– Firește că da. Ne vom vedea la școală și poți să stai în preajma noastră oricât dorești.

– N-am mers niciodată la școală. Nu știu cum se face.

– Nu te îngrijora, ai să prinzi repede. Te conduc la plecare.

Petra porni alături de Tonia, apoi se opri și se întoarse din nou spre Duncan.

– Mi-e greu să vorbesc cu cei pe care nu-i cunosc. E bine, dar mi-e greu. I-ai ucis pe bărbații aceia folosindu-ți sabia și blestemul – darul, adică, se corectă ea, rapid, cu obrajii inundați de roșeață. Știu că mi-ar fi curmat viața. Suntem învățați că divinitatea ne poruncește să nu ridicăm niciodată mâna asupra cuiva, să nu ne atingem niciodată de arme, nici măcar atunci când știm că avem să ne pierdem viața, noi sau alții. E cel mai mare păcat. Însă îmi era frică să mor. Îmi era frică.

– Să stai cu mâinile în sân și să nu faci nimic ca să-l ajuți pe altul? Eu am fost învățat că asta e lașitate și, chiar dacă nu e un păcat, e cea mai mare dintre slăbiciuni.

– Atunci, tu nu ești slab.

Duncan rămase posomorât în timp ce Tonia o conduse pe Petra afară. Și se posomorî chiar mai tare după ce se întoarse sora lui. Tonia se apucă imediat de spălat vasele, fără să să insiste să o ajute și el, iar Duncan înțelese că o făcea fiindcă simțea nevoia să-și ocupe mâinile cu ceva. Probabil că astfel făcea ea față gândurilor negre, își spuse el.

– Aș fi putut să fiu în locul ei, spuse Tonia.

– În nici un caz.

Însă Tonia clătină din cap.

– E cam de vârsta noastră, poate că puțin mai mică. Mi-e greu să-mi dau seama, dar suntem cam de aceeași vârstă. Dacă n-am fi avut-o pe mama, iar dacă ea nu i-ar fi avut pe Jonah și Rachel care s-o ajute să fugă din New York... Dacă nu s-ar fi întâlnit cu Arlys, Chuck, Fred și...

– O mulțime de chestii care nu s-au întâmplat.

– Când pui problema de „dacă", e vorba de ceea ce nu s-a întâmplat la momentul respectiv – sau nu încă. Ceea ce vreau să spun e că aș fi putut fi dusă într-un loc ca acela, forțată să trăiesc în stilul acela și spălată pe creier, fiindcă despre asta e vorba, nu? Spălată pe creier și învățată să cred că sunt o ființă neînsemnată. O ființă neînsemnată, folosită doar ca să producă urmași și să venereze un *ticălos* care să se pretindă mesagerul vreunei divinități scoase din burtă. Și aș fi stat pur și simplu, neputincioasă, în timp ce un...

– *Rahat* e cuvântul de care ai nevoie. Mama nu-i aici, așa că-l poți spune. Un rahat pervers și bolnav.

– Da, un rahat pervers și bolnav m-ar fi violat. Pentru că asta e ceea ce s-a întâmplat, de fapt. Și aș fi fost convinsă că înlăuntrul meu e ceva malefic, așa cum crede ea.

– În privința asta te înșeli, îi spuse el, ridicându-se și strângând farfuriile spălate și uscate de Tonia. Tu n-ai fi niciodată ca ea pentru că ești puternică și deșteaptă și i-ai sparge boașele acelui rahat pervers și bolnav înainte să apuce să te violeze.

Pentru că spusele lui o făceau să se simtă mai bine, Tonia îi zâmbi larg.

– Parcă ziceai că trebuie să rupi niște mâini și să spargi niște fețe ca să mă aperi.

– N-am spus că-i absolută nevoie s-o fac eu, doar că asta aș face. Dar tu n-ai fi niciodată ca ea. Nimeni și nimic nu te-ar putea face să fii ca ea. Cine știe, poate că, dacă va rămâne pe-aproape, dacă își va da voie, va ajunge să fie cine ar fi trebuit să fie.

– Mă bucur că nu l-am salvat pe individul ăla. Pe Javier, spuse Tonia. Știu că n-ar trebui să simt asta și că e contrar tuturor învățăturilor pe care le-am primit, dar mă bucur că Războinicii Purității l-au luat pe

sus înainte să apucăm să-l salvăm. Dacă am fi făcut-o, dacă s-ar fi aflat aici, Petra n-ar fi avut nici o șansă de a deveni cineva. Nimeni dintre ei n-ar fi avut nici o șansă.

Duncan înțelese – și pricepu că ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme – că întreaga conversație cu Petra o tulburase pe sora lui chiar mai mult decât îl tulburase pe el.

– Știu că există chestia aia... cum se numește? Curent de gândire. Așa. Și unii dintre adepții acelui curent de gândire susțin că totul e sortit să se întâmple, că e vorba de destin și de chestii ce ne sunt scrise, și alte prostii de genul ăsta. Eu nu înghit așa ceva, spuse el, schițând un gest de nepăsare, menit să arate că respingea o asemenea teorie. Oamenii sunt cei care fac lucrurile să se întâmple, într-un fel sau altul. Dar dacă totuși aș lua de bună chestia asta, aș spune că nu ne-a fost sortit să-l salvăm. Ne-a fost sortit să salvăm copii precum Clarence, Miranda și Petra.

Tonia nu era prea sigură nici într-o direcție, nici în cealaltă.

– Indiferent dacă ne-a fost sau nu sortit s-o facem, am făcut-o.

– Ar trebui să-i spunem lui Rachel – și mamei, dar mai întâi lui Rachel, pentru că e medic, despre mizeria aia cu sexul.

– Sunt destul de sigură că Rachel, fiind un medic atât de competent, știe deja. Mai ales că una dintre fetele pe care le-am salvat, tot așa, cam de vârsta noastră, era însărcinată. Și mi s-a părut că sarcina era destul de avansată.

– O, Doamne.

– Dar ai dreptate. Vom avea grijă să afle și Rachel. Am putea merge acum până acolo, ca să discutăm cu ea.

– E o treabă femeiască.

Iar Duncan simțea că-și luase cu vârf și îndesat porția de discuții femeiești pe ziua respectivă. Sau pentru tot nenorocitul de an.

– O treabă *femeiască*? spuse feminista înnăscută, cu vocea încărcată de sarcasm.

– Tu ești fată și, dacă tot te-ai hotărât să te ocupi de asta, adăugă el, poate fi o treabă femeiască. Oricum, eu am de scris eseul ăla stupid.

Însă, după ce urcă în camera lui, Duncan se trânti pe pat și-și aținti privirea în tavan. Se gândi la sânii lui Cass. Se gândi la părul auriu al Petrei.

Și se gândi, așa cum o făcea adesea, la fata înaltă și zveltă, cu păr brunet, scurt și cu ochi de culoarea norilor de furtună.

Nu se întreba dacă exista cu adevărat. O văzuse prea des în minte și în vise ca să se mai îndoiască de existența ei.

Se întreba doar unde naiba era.

Capitolul 12

Până veni primăvara, Fallon învăță să stăpânească sabia. Mallick o punea la pământ, o dezarma și o decapita, metaforic, mai des decât i-ar fi plăcut ei, însă își amintea de fiecare dată că el exersase secole întregi, în vreme ce ea doar câteva luni.

Primăvara era vremea plantatului, iar fata crescută la fermă găsi alinare în acele activități ce-i erau familiare. Pe când muncea pământul, știa că și familia ei făcea același lucru. Și nu avea nevoie de lecțiile de matematică pe care i le îngrămădea Mallick în program ca să calculeze că deja trecuse un sfert din timpul destinat pregătirii ei.

Mallick o învăța lucrurile de bază: matematică, istorie, literatură și aspecte practice precum tactică, strategii și cartografiere. Atunci când el îi extinse lecțiile, astfel încât să cuprindă și elemente de inginerie și de mecanică, Fallon se simți mândră văzându-l uimit de cunoștințele pe care ea deja le avea.

În fond, își ajutase tatăl să construiască diverse structuri și învățase cum funcționau motoarele, știa cum să le repare și chiar avea habar cum să construiască unul din piese recuperate din gunoaie.

În ceea ce privea magia, Mallick o împingea mai departe și cu mai multă severitate decât o făcuse mama ei, ceea ce o bucura. Cu cât știa mai multe, cu cât se deschidea mai mult, cu atât devenea mai intens pulsul pe care-l simțea înlăuntrul ei.

Și totuși, cristalul pe care i-l dăruise Mallick pe când era mică rămânea învăluit în întuneric.

Și abilitățile ei la tirul cu arcul se îmbunătățiră, în parte, și datorită dorinței ei înnăscute de a ajunge la nivelul lui Mick sau chiar de a-l depăși.

Când aerul se încălzi, iar frunzele înmugurira într-o explozie de verdeață, Mallick îi dădu voie să viziteze tabăra elfilor, sălașul zânelor și bârlogul metamorfului. Fallon le duse în dar mâncare, amulete și unguente vindecătoare, socotind aceste vizite drept un fel de recompensă pentru progresele pe care le făcea, o pauză de la diversele sarcini și lecții.

Însă în același timp învăță, după cum și intenționase Mallick, despre alte culturi, rituri, credințe, istorii. Deși îi plăcea să vorbească din când în când și cu fetele, descoperi că o atrăgeau mai mult băieții, cu nesfârșitele lor concursuri și competiții, sau vârstnicii care povesteau despre vânători și bătălii.

Odată, în timp ce alerga prin păduri cu elfii tineri, exersând cățăratul în copaci, o fetiță nu mai mare decât Ethan căzu atunci când o creangă se rupse sub greutatea ei.

Ateriză violent, cu un braț îndoit sub ea. Năucită, scoase un scâncet, însă, pe când ceilalți veniră în fugă la ea și o întoarseră, țipă de durere.

– Bagger, du-te după mama ei! ordonă Mick. Repede! Cred că și-a rupt mâna. E în regulă, Twila. Totul va fi bine.

O mângâie pe părul negru și bogat, dându-i-l la o parte de pe chipul a cărui piele cafenie se făcuse palidă precum ceara. Sângele îi picura încet din juliturile de pe frunte și obraz.

Ea nu făcu decât să țipe din nou:

– Mami!

– Am să te duc la mama ta, bine? Am să te iau în brațe și…

– Nu, spuse Fallon.

Deși înțelegea că elfii aveau propriile modalități de vindecare și că un copil atât de mic avea nevoie de mama sa, Fallon se apropie.

– N-o mișca de acolo. S-ar putea să fie rănită și în alte locuri.

Fallon îngenunche și-și puse o mână pe umărul fetei ce plângea în hohote.

Lacrimile se rostogoleau ca niște mărgele de sticlă pe obrajii copilei.

– Vreau la mami.

– Știu. Vine. Mă vezi, Twila? o întrebă ea.

Murmură acele cuvinte și-și lăsă mâinile să deseneze, în aer, conturul fetei: cap, gât, inimă, trunchi, brațe și picioare.

– Mă vezi? spuse din nou, cu privirea ațintită în ochii Twilei.

Acei ochi întunecați și plini de durere, pe care Fallon îi găsea magnetici în momentul acela. Încet și atent, lăsă forța ce se ridica în ea să-i radieze din trup.

– Mă vezi? repetă ea, văzând cum ochii negri ai copilei deveniseră sticloși, indicând faptul că micuța intrase în transă.

– Te văd.

– Mă auzi, Twila? Îmi auzi vocea? Îmi auzi bătăile inimii? Auzi cum se trezește și crește ceea ce trăiește în mine?

– Te aud.

Fallon ignoră sunetul de pași care se apropiau în fugă, precum și exclamația de spaimă ce urmă. Se concentră cu toată ființa ei, cu tot ceea ce era în ea, pe copilă.

În spatele ei, tatăl lui Mick prinse strâns brațul mamei Twilei.

– Stai. Stai. E pe mâinile Alesei.

– Eu voi fi în tine, tu vei fi în mine. Oasele tale sunt încă moi, iar fractura e fără complicații. Eu sunt în tine, tu ești în mine. Împărțim durerea, iar ea scade. Uite. Sunt tot ce vezi, doar eu.

Fallon își puse mâna pe brațul fracturat și îl cercetă.

– Fii alături de mine, Twila. Repede.

Prinzând osul rupt, strânse. Răsuflarea i se poticni deodată cu cea a fetei, în acel moment comun de fierbințeală și de durere. Twila căscă ochii mari, din pricina șocului, iar pupilele, care până atunci fuseseră uriașe, deveniră două puncte minuscule, apoi se măriră din nou, până ce ochii i se închiseră cu un oftat scâncit.

Și o nouă lacrimă îi alunecă din ei.

– Ești bine acum. E bine.

Încă simțind cum puterea clocotea în ea, Fallon se trase, încetișor, îndărăt. Cum de era posibil să se simtă atât de puternică, se întrebă

ea, când încă era încercată de o durere fantomă în braț, iar stomacul i se zbătea, speriat?

–Doar brațul i-a fost fracturat, reuși ea să spună în timp ce se ridică. Restul sunt doar cucuie și julituri. E bine.

Cu un țipăt, mama se năpusti înainte și o luă pe Twila în brațe, potopind-o cu săruturi pe păr și pe față. Ținându-și fiica la piept, se întinse să ia mâna lui Fallon.

– Mulțumesc.

– Pentru puțin, îi răspunse Fallon.

Ea se întoarse spre tatăl lui Mick. Îl considera pe Thomas un fel de sperietoare de ciori ambulantă pentru că avea o constituție înaltă și subțire, și o coamă de păr precum mătasea porumbului, pe care și-o purta într-o coadă împletită, stufoasă.

Însă, în momentul acela, îl vedea ca prin ceață.

– Creanga s-a rupt. Brațul și l-a fracturat din cauză că era îndoit atunci când a căzut pe el.

– Da. Poftim, îi spuse el și-i întinse o ploscă. Bea niște apă.

Simțind că o ardea setea, Fallon vru să dea apa pe gât, însă Thomas o opri.

– Ia-o încet. Încetișor.

Ea îl ascultă, iar lumea din fața ochilor începu să i se limpezească și să se liniștească.

– Nu vom uita grija ta față de unul dintre copiii noștri.

Thomas o atinse pe Fallon pe mână atunci când ea dădu să ridice din umeri, considerând că nu merita recunoștința lui.

– Grija față de altul e cea mai însemnată virtute. O vom duce pe Twila înapoi în tabără, iar Mick te va conduce acasă. Mick?

– Iată-mă.

Thomas se întoarse și o luă pe Twila pe sus.

– Nu vom uita, făgădui el și se îndepărtă purtând-o pe copilă în brațe, în timp ce mama acesteia o dezmierda pe păr.

Ceilalți se grăbiră să-i urmeze.

– Nu știam că poți să faci așa ceva.

Nici eu, își spuse Fallon.

Când se întoarse la căsuță, Fallon îl găsi pe Mallick recoltând miere, o sarcină pe care ajunsese s-o îndrăgească, deși mai era, ocazional, înțepat de câte o albină.

Purta uriașa pălărie cu plasă și mănușile de apicultor. Fallon desluși ultimele firicele din fumul pe care îl făcuse să apară prin magie ca să alunge din faguri puținele albine care nu erau plecate la cules. Îl surprinse chiar în clipa în care scoase rama încărcată, punând-o în locul ei pe cea pe care o confecționaseră drept rezervă.

Mallick puse rama în găleată, se răsuci pe călcâie și o văzu.

– Albinele noastre au fost productive.

Așa cum îl învățase Fallon, porni să ducă găleata în seră – ca să o lase cât mai puțin în aer liber, unde aroma mierii ar fi atras albine.

Ea îl însoți, savurând parfumul pământului și al plantelor ce creșteau din el.

– S-a întâmplat ceva.

El îi aruncă o privire iute și tăioasă. Însă, indiferent de ceea ce desluși pe chipul ei, acel ceva îl făcu să se relaxeze din nou. Luă un cuțit, îl încălzi și începu să descăpăcească fagurele.

– Ce s-a întâmplat?

– E vorba de una dintre fete, o cheamă Twila. Are vreo cinci sau șase ani, cred. A căzut. Se cățăra în copaci, iar o creangă s-a rupt. A căzut foarte rău, iar brațul… În fine, și-a fracturat brațul.

Mallick se opri din ceea ce făcea, îngrijorat din nou.

– Au nevoie de ajutorul tău?

– Nu. Am… am vindecat-o eu. Fractura. Pe ea. Brațul ei.

El încuviință din cap și continuă să lucreze, separând mierea, propolisul și ceara de albine. Toate puteau fi folosite.

– Cum?

Din reflex, Fallon îi aduse un borcan gol pentru propolis.

– Pur și simplu, am știut s-o fac. A fost mai mult decât ceea ce făcusem până atunci. N-am mai vindecat niciodată un os rupt. Iar fata era foarte speriată și o durea tare rău. Plângea după mama ei, așa că am fost nevoită s-o calmez mai întâi. Am făcut-o să intre în transă, una foarte ușoară. Nici asta n-am mai făcut niciodată, Mallick, dar

pur şi simplu, am ştiut. N-am fost nevoită să-mi bat capul sau să mă întreb cum anume.

– Asta a fost înţelept din partea ta. Un copil atât de mic nu s-ar fi calmat singur.

– Am făcut ceea ce ştiam şi ceea ce m-a învăţat mama. Cum să cauţi rănile folosindu-ţi mintea, folosindu-ţi lumina. Era rănită doar la braţ, în principiu. Şi era ca şi cum s-ar fi separat, nu erau aşchii, nici alte complicaţii. Am făcut o vrajă de contopire. În cazul rănilor mici, nu e nevoie. E doar ceva…

– De suprafaţă, spuse el şi-şi văzu în continuare de ceea ce avea de făcut.

– Da, de suprafaţă. Dar, ca să vindeci un os, e nevoie de mai mult. Însă cred că s-a întâmplat rapid, căci eram chiar acolo, fractura era foarte recentă, iar ea era atât de micuţă. Cred. Am fost nevoită să-i provoc puţină durere.

– Ai simţit şi tu durerea ei?

– A fost doar pentru o clipă.

O clipă pe care n-avea s-o uite vreodată.

– Osul s-a sudat foarte rapid, a fost doar acea clipă de foc şi durere, apoi a fost bine.

– Şi tu?

– Eu m-am simţit ciudat. Puternică, însă mă simţeam ciudat şi totul era cam înceţoşat. Şi îmi era foarte sete. Thomas mi-a dat apă şi au dus-o pe Twila acasă.

– Te-ai descurcat bine. Ai învăţat.

– Ce anume am învăţat?

– Uneori reflectezi, planifici şi cântăreşti. Iar alteori simţi şi acţionezi. Şi întotdeauna, absolut întotdeauna, ai încredere în ceea ce e în tine. Ai încredere în ceea ce eşti. Te-ai descurcat bine.

În dimineaţa următoare, Fallon găsi o comoară pe treptele de la intrare. Un săculeţ de sare, un altul de zahăr – ambele, daruri preţioase – şi un borcănel cu piper boabe, chiar mai preţios.

Totul fusese aranjat într-un cochet coş de răchită, sub o ploaie de petale.

Când luă coșul, Fallon le zări pe Twila și pe mama ei. Femeia îi dădu fetiței o ușoară palmă peste fund, îndemnând-o să se apropie.

– Am venit să-ți mulțumesc.

– Cu plăcere.

– Ți-am făcut asta.

Îi întinse o coroană de flori împletită din boboci de trandafir albi și margarete albe ca niște stele.

– E foarte drăguță.

Acceptând coroana, Fallon o făcu pe fetiță să-i zâmbească în timp ce și-o punea pe cap.

– Arăți superb. Ca o prințesă, doar că mama spune că ești regină.

– Nu sunt…

– Am fost în lumina ta, îi spuse Twila, zâmbind și ridicând spre ea un chip ce radia încredere. Era atât de intensă și de caldă, și nu mă durea nimic, așa că nu mi-era teamă.

Fallon se lăsă pe vine.

– Și eu am fost în lumina ta. Era catifelată și frumoasă, exact ca florile tale.

Twila chicoti, apoi își încolăci brațele în jurul lui Fallon, strângând-o afectuos, înainte de a se întoarce, în fugă, la mama ei.

Pentru că era încântat de ea, Mallick îi oferi o oră în plus pe care s-o dedice misiunii ei. Plecă singură, convinsă că prezența lui Mick, sau chiar cea a lui Faol Ban și Taibhse, îl făcea pe armăsar să se țină deoparte.

Deși, trebuia să recunoască, mai încercase și altă dată să meargă singură, iar rezultatele fuseseră aceleași.

Făcuse progrese în atât de multe privințe: în materie de descântece, de lecții, de tir cu arcul și de mânuire a sabiei. Învățase să-și țină echilibrul într-o mână, atât deasupra apei, cât și pe uscat.

Însă nu făcuse nici cel mai mic progres în încercarea de a da de urma lui Laoch.

Peste iarnă, își promisese să n-aibă altceva de făcut decât să aștepte până ce se topea zăpada. Apoi avea să-l găsească.

La începutul primăverii, își spusese că avea să-l găsească imediat ce frunzișul pădurii se îndesea din nou.

Însă iarna sau primăvara, singură sau însoțită, nu reușea nicidecum să dea de urma lui.

În ziua aceea, la fel ca în multe altele, o luă la picior alegându-și o direcție la întâmplare. Se alină singură cu gândul că, și dacă nu găsea calul, măcar se putea bucura de zilele tot mai lungi și de aerul tot mai cald. Și de pădurile înecate în flori. Pe unele le culegea, pe altele le lua cu tot cu rădăcină – nu doar pentru utilizările lor magice și medicinale, ci și pentru că prezența lor în casă îi amintea de atmosfera de la fermă.

Pentru că stătea în puterea ei s-o facă, își revărsă lumina peste un covor de lăcrămioare, îndesindu-l, apoi scuturând clopoțeii minusculi ca să-i facă să sune. Muzica jucăușă și plăcută atrase fluturi albaștri și galbeni.

Magia, o învățase mama ei, trebuia să aducă bucurie oriunde era posibil.

Iar clinchetul acelor clopoței florali și fâlfâitul aripilor colorate îi ofereau bucurie.

Pe când își cobora privirea, zâmbind, auzi un foșnet. Și un fel de tropăit, urmat de o răsuflare zgomotoasă, asemenea sunetului scos de un cal.

Preț de o clipă mușcă momeala, iar inima îi tresări în piept. Apoi, simțurile o ajutară să perceapă totul, și, lămurindu-se, își dădu ochii peste cap, zicând:

– Nu fi măgar, Mick! De parcă n-aș putea deosebi un cal de un elf poznaș care încearcă să mă tragă pe sfoară.

– Ei, haide, mi-a ieșit bine! exclamă el, sărind dintr-un tufiș și făcând o tumbă, apoi ridicându-se în picioare și zâmbindu-i cu toată gura. Ieșisem la vânătoare – și vom mânca regește în noaptea asta – când am dat de urmele tale.

– Nici măcar nu încercam să mi le ascund.

– N-ar fi contat. Eu găsesc orice urmă, indiferent despre cine sau ce ar fi vorba.

– Chiar așa? Mă însoțești de săptămâni bune, însă n-ai dat de urma calului.

– Asta e altceva. Laoch nu lasă urme și e invizibil în cea mai mare parte a timpului.

– Acum nu faci decât să scornești chestii.

– Probabil că nici măcar nu e prin zonă, o înștiință Mick, sărind pe un afloriment de piatră și afundându-se în el până la brâu. Am auzit că trăiește într-un luminiș din vârful unui munte unde e în permanență vară.

– Nici măcar nu te pricepi la scorneli.

Mick ieși din piatră, sărind direct pe o creangă de copac.

– E o treabă la fel de improbabilă ca ideea ca un cal să trăiască în pădure, asemenea unei căprioare sau a unui urs.

– Mallick susține că se află aici. Mallick nu minte.

– Deci, se află aici o zi pe an. S-ar putea să fie așa, spuse Mick, coborând din nou pe pământ și pornind la pas cu Fallon. Poate doar de solstițiul de vară. Nu mai e mult până atunci. De ce nu faci, pur și simplu, o vrajă sau ceva de genul ăsta?

– O, cum de nu m-am gândit la asta? spuse ea, pe un ton mustind de sarcasm. Și totuși m-am gândit, doar că nu asta e soluția. Nu cu vrăji i-am găsit pe Taibhse sau Faol Ban.

– Tu ești cea care-și dorește o cameră de baie cu atâta disperare.

Ea dădu să-i arunce o replică acidă, însă, în momentul acela, avu o revelație:

– Acum nu mai e vorba despre asta. Presupun că, pentru Mallick, nici măcar n-a fost vreodată vorba. A fost doar un pretext de care s-a folosit ca să-mi dea cele trei misiuni. Iar acum, nici pentru mine nu mai contează.

– Ce te motivează, atunci? Ai deja un cal. Și e chiar un cal bun.

– Grace e un cal minunat. Aici e altceva, aici...

O rază de soare o lovi pieziș. Se opri și se răsuci pe călcâie.

– Sunt trei spirite. Și sunt pure și puternice. Sunt ca unul, dar sunt și separate. Aleg să-și ofere loialitatea și supunerea sau să o refuze. Există credință, există curaj, există compasiune? Și acestea toate sunt una, și totuși – separate. Când cele trei spirite se contopesc, când cele trei spirite i se alătură Alesei, devin o sabie arzând încinsă, lovind în noaptea necuprinsă, fulger bezna spintecând, lumii lumină dăruind.

Mick tăcu preț de-o clipă, apoi spuse:

– În regulă. Devii foarte ciudată atunci când vorbești așa.

Viziunea păli, însă Fallon rămase cu furnicături pe piele.

– *Mă simt* foarte ciudat atunci când vorbesc așa, însă e adevărat. Și e mai mult de atât. Sunt trei cu totul, iar asta se leagă de Mallick și de simbolurile lui. Bufnița e înțelepciunea, lupul e șiretenia, iar calul e eroismul.

– Iar tu ce rol ai în toată povestea?

– Eu sunt cineva care are nevoie de toate astea.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, simți. Și-și puse o mână pe brațul lui Mick.

– Încetișor, îl avertiză ea.

Se strecură printre copaci și știu că Mick prinse mirosul, la fel cum îl prinsese și ea. Era miros de cal, miros de flori, de cal și de piele.

Se afla nu într-un luminiș dintr-un vârf de munte încremenit într-o vară nesfârșită, ci într-o poiență acoperită cu un covor de flori sălbatice.

Fallon mai trecuse pe acolo în nenumărate rânduri, și niciodată pământul nu fusese acoperit de flori. După cum nu existase acolo nici un magnific armăsar alb, cu ochi de un verde intens și coama fluturându-i în briza primăvăratică.

Șaua era de aur, după cum îi spusese și Mallick, însă nu era confecționată din metal tare și masiv, așa cum își imaginase ea. Vedea – și recunoștea după miros – pielea suplă a șeii, precum și scânteierea scărilor aurii.

– Sfinte Sisoe, șopti Mick. Chiar e adevărat. Și e foarte, foarte mare. N-am crezut niciodată cu adevărat că ar putea să fie chiar atât de mare. Să tot aibă vreo doi metri.

Fallon, crescută la fermă, făcu propriile măsurători din priviri.

– Doi și douăzeci.

Și, cel mai probabil, își spuse ea, cântărea peste o sută treizeci de kilograme.

– Laoch, îi spuse calului, schițând o plecăciune. Sunt Fallon Swift. Mallick Vrăjitorul mi-a încredințat trei misiuni. Cea dintâi a fost să îi găsesc pe Taibhse, bufnița cea albă, și mărul său de aur. Cea de-a

doua a fost să-l găsesc pe Faol Ban, lupul cel alb, cu zgarda sa de aur. Iar cea din urmă a fost să te găsesc pe tine, magnificul Laoch, și șaua ta de aur.

Dădu să se apropie, însă Mick o înșfăcă de braț.

– Stai așa. Dacă te atacă...

– De ce ar face-o? Nu sunt inamicul lui.

Când Fallon păși în poieniță, Laoch biciui aerul cu coada sa lungă și-și mișcă, nervos, picioarele imense. Apoi se cabră, lovind în gol cu picioarele din față.

Mick se mișcă fulgerător de repede, trăgând-o pe Fallon în spate și punându-se între ea și copitele puternice, gata să spintece.

– Încearcă s-o rănești, numai încearcă! Și vei avea de-a face cu mine.

Pământul se cutremură atunci când copitele lui Laoch reveniră pe sol. Fallon ar fi putut să jure că și copacii se înfioraseră, zgâlțâiți din rădăcini.

Calul își ridică piciorul drept din față, lăsându-se ușor spre stânga, ca să-l menajeze.

– El e cel rănit. E în regulă, Mick, e în regulă, spuse Fallon, croindu-și drum cu forța pe lângă el. Te pot ajuta, Laoch. Lasă-mă să văd ce ai pățit. Te pot ajuta.

– Fir-ar să fie, Fallon, te va zdrobi ca pe o gâză.

– Ba n-o să facă asta. Pentru că mă vede și mă aude.

Își ațintи privirea în ochii lui Laoch în timp ce-i puse o mână pe picior.

– Și mă cunoaște. Lasă-mă să mă uit. Lasă-mă să te ajut. Mi te-ai arătat ca să pot să fac asta.

Îi ridică piciorul din față, trecându-și, blând, mâinile peste el.

– Nu simt să fie luxat. Ah, gata, murmură ea, examinându-i copita. A prins o piatră. Una mare. Probabil că-l doare de fiecare dată când pășește.

Ridică privirea spre ochii de un verde intens.

– Pot să te scap eu de ea. Mă vezi, spuse ea, scoțându-și, încet, cuțitul. Știi că nu ți-aș face rău niciodată.

– Fallon.

– Mă descurc. Trebuie să ai încredere în mine – și tu la fel, Mick. Trebuie să stai complet nemișcat, Laoch. Pot să-ți scot piatra. Vreau să ți-o scot fără să te doară, așa că trebuie să stai nemișcat. S-a inflamat, deci s-ar putea să doară puțin. Doar puțin.

Trase adânc aer în piept, apoi o făcu din nou, după care, cu multă grijă, introduse vârful cuțitului pe lângă piatră.

– A intrat adânc. Îmi pare rău că doare. Aproape c-am scos-o. Rămâi nemișcat, rămâi nemișcat încă puțin.

Fu nevoită să sape mai adânc decât ar fi vrut, însă reuși să desprindă piatra din locul în care era blocată, și s-o scoată cu multă grijă. După care i-o aruncă lui Mick.

– Încă puțin, aproape că gânguri ea, mângâind piciorul calului și băgându-și cuțitul înapoi în teacă pentru a-și elibera cealaltă mână, pe care și-o puse peste copita inflamată, peste acea zonă dureroasă, alinând-o. Dacă vii cu mine, am să-ți pun pe copită un unguent care te va ajuta să scapi de durere. Nu-i nevoie să rămâi. Sau pot să-l rog pe Mick să fugă până acasă la mine și...

– Fallon.

– Voi fi bine. Poți să ajungi până acolo și înapoi cât ai clipi. Mallick va ști ce să-ți dea.

– Fallon, repetă Mick, făcând-o să arunce în jurul ei o privire oarecum iritată.

Și îl văzu pe Taibhse proiectându-și umbra peste sol înainte de a-și alege ramura pe care să stea. Îl privi pe Faol Ban ieșind din umbră.

– Sunt împreună. Suntem împreună.

Sufocată de bucurie, urcă, mângâietor, cu o mână pe piciorul lui Laoch. Simți tremurul, simți zvâcnirea intensă a mușchilor și, din instinct, se dădu înapoi.

Uluită, privi, împreună cu Mick, apariția cornului argintiu ce țâșnea din capul masiv. Iar când animalul se cabră din nou, scoțând un țipăt răsunător, îi privi aripile argintii revărsându-i-se din trunchi.

– Frate. Zău așa. A naibii treabă! Nu e cal.

– E alicorn, gâfâi Fallon, cu venerație. Rasa lui se numește „alicorn". Și e al meu. El e al meu, iar eu sunt a lui. Și e al lui Taibhse și al lui Faol Ban, iar ei sunt ai lui. După cum și noi suntem ai noștri.

Ridică o mână spre cer, făcând să țâșnească un torent de culoare ce se lăți în văzduh. Bucurie pură, își spuse ea din nou. Și râse, dând frâu liber acelei bucurii devenite vizibile sub forma a zeci de curcubeie.

Prinse coama albă a animalului și sări în șaua de aur.

– Nici… nici măcar n-are frâie, bâigui Mick.

– N-avem nevoie de ele. Vrei să te întorci călare?

– Cred c-am să merg pe jos. Mă simt bine aici, pe pământ. N-o să mă creadă nimeni.

– Spune-le să privească cerul.

Râzând, ridică brațele în aer. Dintr-un singur salt grațios, Laoch se înălță în văzduh, și, cu bufnița plutind în urma lor și cu lupul gonind sub ei, Fallon lăsă alicornul s-o poarte în mijlocul propriei ei bucurii.

Mallick o privi cum zbura, purtată de calul alb, brăzdând cerul transformat într-o floare imensă. Era ca o stea căzătoare, își spuse el, luminoasă și superbă.

Bărbatul care își asumase răspunderea pentru copila aceea fu sufocat de teamă văzând-o urcând și coborând, desenând cercuri prin aer și învârtindu-se. Vrăjitorul care își asumase răspunderea de a o pregăti pe Aleasă își simți sufletul crescând în el.

– Ar putea cel puțin să se țină, bombăni Mallick.

Fallon, în schimb, întinse un braț în lateral ca să cheme bufnița, se năpusti spre pământ și ateriză la nici jumătate de metru de lupul ce gonea spre ea.

Și astfel veniră la el. Fallon radia precum însuși soarele.

Iar frumusețea acelui moment, puterea cuprinsă în el, aproape că-i tăiară răsuflarea lui Mallick.

– L-am găsit! Nu mi-ai spus că e alicorn.

– Nu era treaba mea s-o spun. Laoch alege dacă să-și dezvăluie pe deplin adevărata natură.

– Ei bine, categoric c-a făcut-o. Mick mai că nu și-a udat pantalonii de spaimă.

Încă râzând, Fallon îl frecționă pe Laoch pe grumaz.

– E atât de frumos! Dar are nevoie de niște unguent. Îi intrase o piatră în copita dreaptă din față. I-am scos-o și am alinat, în cea mai

mare parte, inflamația, dar piatra intrase adânc, așa că mai are nevoie de îngrijiri.

– Ne vom ocupa de el.

– Știu ce înseamnă pentru mine și ce însemnăm unii pentru alții.

– Nu ți-ar fi permis niciodată să-l găsești dacă n-ar fi fost așa.

– Trebuie să extindem grajdul, pentru vremea când va dori să rămână.

Își petrecu un picior peste spinarea calului și sări jos – o distanță considerabilă – cu sprinteneala cuiva lipsit de griji.

– Da.

– Dar nu o boxă. Doar un adăpost. Nu i-ar plăcea să fie închis. Doar un șopron cu un culcuș de paie și niște apă. Trebuie să poată veni și pleca după pofta inimii.

Când Taibhse zbură pe o creangă din apropiere, Fallon îl mângâie, scurt, pe lup, după care se duse lângă capul lui Laoch.

– Înțeleg acum. Grace e a mea, dar n-a fost făcută pentru război. El, însă, da – și e tot al meu și el. Mi-aș dori să poată să zboare, să alerge sau, pur și simplu, să fie lăsat în pace, murmură ea, lipindu-și obrazul de botul calului. Mi-aș dori asta pentru noi toți. Dar nu se poate, așa-i?

– Ne așteaptă bătălii grele. Însă nu azi.

– Nu azi, spuse Fallon, dându-se înapoi. Mă duc după unguent.

– N-ai pomenit nimic despre marea ta dorință.

– Tocmai am zis că mi-aș dori să fim, pur și simplu, lăsați în pace.

– Camera de baie.

Fallon se zgâi la el preț de-o clipă, apoi izbucni în râs.

– Aproape că uitasem de asta. Ceea ce nu înseamnă că nu mi-o doresc. Înțelegerea e înțelegere. O să ne trebuiască tot felul de materiale. Însă Laoch are nevoie de unguent. Și de un măr.

Mallick rămase alături de cal, bufniță și lup sub cerul încă amețit de culoare. O privi pe fata pe care avea s-o trimită la război cum intra, în fugă, în casă.

Și simți o mândrie aprigă, precum și o spaimă îngrozitoare.

Capitolul 13

Într-o zi însorită de iunie, Fallon reuși să-l trântească pe Mallick în fund.

Deși abilitățile ei de mânuire a sabiei se îmbunătățiseră constant pe parcursul primăverii, acel moment îi năuci pe amândoi. Mallick rămase la pământ, cu răsuflarea tăiată și cu sabia lângă el, căci o scăpase din mână sub forța loviturii ei. Fallon rămase în picioare, bine înfiptă pe sol, cu ambele mâini încleștate pe mânerul sabiei, căci tocmai se dăduse înapoi pentru un nou atac.

Răsuflând întretăiat, cu fața înrourată de sudoare, coborî, încet, sabia. Apoi o ridică din nou, ținând-o, triumfător, în mâinile pe care și le ridică spre albastrul pur al cerului. Scoase un chiot de bucurie. Și începu să țopăie.

– Da, da, da! *În sfârșit!*

Scutură din umeri, își zgâlțâi fundul și, cu sabia în mână, făcu un fel de piruetă tropăită.

– Acum, așa cum stai cu spatele la mine și țopăi prostește, îmi dai zeci de ocazii să te ucid.

– O, lasă-mă să mă bucur, bine? Lasă-mă să mă bucur de *victorie*!

Fallon se opri, apoi, și-și șterse sudoarea de pe frunte cu dosul încheieturii.

– Nu m-ai lăsat intenționat să te pun la pământ, nu? N-ai făcut așa ceva?

Se ruşină dându-şi seama că ar fi vrut să poată pretinde c-o făcuse. Fata aceea, care-l atacase cu ardoare şi viclenie, îi rănise orgoliul şi fundul în egală măsură. Însă a simţi aşa ceva era chiar mai stupid decât ţopăitul ei. Era adevărat că fusese înfrânt de o fată de treisprezece ani (de data asta), însă îşi aminti că el fusese cel care o pregătise.

Prin urmare, victoria îi aparţinea şi lui.

– Nu. Ce rost ar fi avut să fac asta?

Ea scoase un nou chiuit de bucurie, mai ţopăi puţin, apoi îşi trase umerii în spate şi luă poziţia de luptă. Apoi îl îndemnă, zâmbindu-i cu gura până la urechi:

– Hai să încercăm din nou.

– Când te arăţi prea sigur pe tine în bătălie, îţi pregăteşti terenul pentru înfrângere.

– Mă simt sigură pe mine şi am să te pun din nou la pământ.

Mallick se ridică, iute, în picioare, bombănind:

– *Nid wyf yn credu hynny.*

Cu acelaşi zâmbet larg, Fallon îşi încleştă din nou ambele mâini pe mânerul sabiei.

– *I yn gwybod.*

Mallick îşi dădu părul pe spate şi se pregăti să ia poziţia de luptă. Apoi încremeni, pur şi simplu, şi se zgâi la ea.

– Ce-ai zis?

– Am zis c-am să te pun din nou la pământ.

– Nu, după aceea.

– Tu ai zis că nu prea crezi, pe un ton posac. Iar eu ţi-am zis că ba da. Adică: ba da, o voi face. Sunt pregătită.

– Eu am vorbit în galeză.

– Poftim?

Ţinându-şi sabia pe lângă corp, Mallick făcu un pas spre ea.

– *Ydych chi'n deall?*

Fallon îl privi fix preţ de-o clipă, răsuflând zgomotos.

– *Dwin gwneu.* Da. Cum? vru ea să ştie. Înţeleg cuvintele, dar nu înţeleg cum de le înţeleg.

– *An dtuigeann tu?*

– *Ta.* Aceeași întrebare, același răspuns, dar acum a fost în irlandeză. De unde știu că a fost în irlandeză?

– *Come ti chiami?*

– Asta nu înțeleg, nici nu știu în ce limbă e.

– Te-am întrebat cum te cheamă, vorbind în italiană. O să-ți vină și asta.

– Ce anume o să-mi vină? E o nebunie.

Se simți cuprinsă de un val violent de panică. Cum de era posibil să știe ceva ce nu știa?

– N-am studiat limbile astea, nici galeza, nici irlandeza. Și cum se face că irlandeza e o limbă în sine, oricum? De unde știu s-o recunosc? Iar acum știu că atunci când murmuri *damnar air* de fapt spui „la naiba" în irlandeză. M-aș fi așteptat să înjuri în galeză, fiindcă ziceai că te-ai născut în Țara Galilor.

– Iar de-acum va trebui să fiu mai prudent atunci când înjur.

– Ce tâmpenie! Nu asta-i ideea. Nu înțeleg cum de se face că știu. Stai, stai, spuse ea, închizând ochii strâns și apăsându-și o mână pe o latură a capului. Galică scoțiană, e și asta pe-acolo.

– Toate acestea au o rădăcină, îi spuse Mallick. Iar acea rădăcină s-a trezit la viață în tine.

– Cum? Cum de știu ceea ce nu știu – nu știam?

El își împlântă sabia în pământ și se sprijini de ea cu aerul cuiva care așteptase o mie de ani ca să trăiască un moment precum cel de acum.

– Tu ești Aleasa, Fallon Swift. Toate acestea se află în tine. Cunoștințele, răspunsurile, chiar și abilitatea ta de a-ți pune la pământ profesorul. Crezi că toți cei pe care îi vei întâlni, toți prietenii, toți dușmanii o să vorbească doar engleză? Cei pe care îi vei conduce, cei împotriva cărora vei lupta, cei pe care îi vei proteja? Trebuie să-i poți înțelege, și trebuie să te înțeleagă și ei pe tine. Până la urmă, limbajul nu e altceva decât gânduri transpuse în cuvinte.

Mallick n-o atingea decât rareori, însă acum își puse o mână pe umărul ei.

– Iată o altă victorie a ta. Nu mă așteptam s-o obții atât de rapid. Pentru asta, meritul îți revine ție, nu mie.

Cuvintele, atât de numeroase, îi roiau lui Fallon în minte precum niște albine construindu-și stup.

– Nu pot gândi. Mi se zbat toate în cap.

– Fă-ți liniște în minte. Cunoașterea e binecuvântare, putere și armă. Deocamdată, până ajung rădăcinile să rodească, concentrează-te pe binecuvântare. De-acum mă poți blestema în mai multe limbi.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească ușor, iar zâmbetul dădu, cât de cât, la o parte senzația de panică.

– Uneori, simt că voi fi pregătită. Că voi ști ce să fac și cum s-o fac. Iar alteori… vreau doar să merg acasă.

Și astfel, își spuse Mallick, Fallon redeveni o copilă într-o după-amiază însorită. Jurase s-o învețe și s-o protejeze, dar cât puteau să conteze toate astea dacă nu avea și grijă de ea?

– Auzi cum zumzăie albinele? Vezi înflorind grădina pe care am plantat-o? Simți mirosul pământului, al vieții ce crește din el. Simți aerul din jurul tău, încălzit de soare? Ascultă, simte, privește. Explorează mai în profunzime.

Păstrându-și o mână pe umărul ei, pe cealaltă o flutură în aer. Și se treziră pe colina pe care stătuse mama ei cu atâția ani în urmă, privind de sus ferma aflată la poalele acelei coline.

Mama ei strângea rufele. Cearșafurile fluturau în bătaia brizei. Ethan arunca o minge roșie, iar câinii alergau după ea. Râsul lui înveselea totul în jur. Travis încerca să umble în mâini, însoțit de comentariile batjocoritoare ale lui Colin. Înțepăturile pe care și le aruncau unul altuia erau atât de autentice, atât de firești.

Iar tatăl ei se apropie cu pași mari de maică-sa și o îmbrățișă de la spate, întorcând-o spre el ca s-o sărute. Iubirea, mai sinceră decât orice altceva cunoscuse vreodată, o izbi pe Fallon direct în inimă.

Albinele zumzăiau, grădina era înecată de parfumul pământului și al vieții ce creștea din el. Soarele încălzea aerul.

– Timpul va trece, îi spuse Mallick. Nu te vei întoarce la fel cum ai plecat, însă te vei întoarce.

Cămașa tatălui ei avea mânecile suflecate până la coate. Ethan râdea fericit, din toată inima, în timp ce câinii încercau să prindă

mingea. Cearșafurile din spatele mamei ei erau umflate de vânt. Travis, cu fața roșie de efort, umbla în mâini, în vreme ce Colin țopăia în cercuri în jurul lui.

O, Doamne, o parte din ea, cel mai tainic colțișor al inimii ei, își dorea s-o ia la fugă și să meargă pur și simplu la ei. Însă restul, ceea ce știa din sângele ei, o împiedica s-o facă.

– Cum mă voi întoarce?

– Mai puternică.

– Pot să mă întorc din nou în felul ăsta? Doar cât să-i văd preț de-o clipă.

– Când vei învăța cum s-o faci.

– Atunci, voi învăța cum s-o fac.

Acum frații ei se hârjoneau, la fel și câinii. Mama ei duse rufele în casă. Tatăl ei luă mingea roșie și o aruncă astfel încât să-i facă și pe băieți, și pe câini să alerge după ea. Iar Fallon se întoarse în luminiș, auzind albinele, respirând mirosul grădinii, simțind soarele.

– Mulțumesc.

– Victoriile trebuie recompensate, îi spuse el, îndepărtându-se.

– În regulă. Mallick, ia-ți sabia, căci îmi mai doresc o victorie.

În cea mai lungă zi a anului, pe când soarele se afla în cel mai înalt punct al său, Fallon creă cercul. Folosindu-și sabia, trasă o pentagramă în interiorul cercului și puse câte o lumânare în fiecare dintre colțuri. Apoi le aprinse.

Drept ofrandă, adusese câteva fire de floarea-soarelui și o comoară de bunătăți din grădină, ierburi aromate proaspăt tăiate, apă rece și curată, tocmai scoasă din pârâu.

Invocă zeul focului, îi mulțumi pentru lumina sa. Îi mulțumi zeiței pentru fertilitatea pe care o oferea pământului.

Mallick o privi săvârșind ritualul și-și aminti de Samhain, când îi văzuse puterea crescând în ea. O văzu și acum, când ridică sabia, iar părul ei, tuns scurt, flutură în aerul învolburat tot de ea.

– Spada lui va fi cuprinsă de flăcări. E sânge din sângele meu. Spada mea se hrănește cu flăcările zeilor. Sunt os din osul lor. Lumina

mea, lumina lui, lumina lor, lumina noastră – vor străpunge întunericul. Viața mea, viața lui, viețile lor, viețile noastre – se vor uni pentru acest țel. Soarele va răsări și va apune, va răsări și va apune. Pământul va înflori și va dormi, va înflori și va dormi. Magia trezită nu va mai adormi niciodată. Vremea somnului a trecut, și asta promit solemn. Azi și acum, sub soare, în floare, ție îți slujesc și din tine cresc. Voi înfrunta ce-mi iese-n cale, de-a fi crud sau de-a fi moale. Tu, ce soarta mi-ai croit-o, flacăra mi-ai dăruit-o, ca bezna să lupt s-o risipesc, chiar mii de zile de-ar fi să risipesc. Ce îmi ceri ofer, smerită. Voia ta fie-mplinită.

Coborî sabia și se cufundă în tăcere. Nu mai păli, așa cum făcuse data trecută. Deja, își spuse Mallick, se întrevedea în ea soldatul ce avea să devină.

– Nu mai pot da înapoi acum.

O spuse calm, pe un ton ce nu avea nimic de copil.

– Am ajuns prea departe, am prea mult în mine ca să mai dau înapoi acum.

– Deci, ai depus jurământul.

– Intenționasem să săvârșesc ritualul pe care îl face mama mea la solstițiul de vară. E foarte drăguț. Are și o componentă spirituală, mă gândesc, dar e, pur și simplu, foarte drăguț. Dar apoi… am ales. *J'ai fait un choix.*

Mallick ridică din sprâncene.

– Asta e franceză.

– *Parlo italiano anche.* Nu vorbeam italiana înainte să încep ritualul. Sau nu cred. De data asta nu-mi zbârnâie toate în cap, dar tot e mult.

– Da, așa e. Trebuie să închizi cercul. Și vei avea liber restul zilei.

Și-ar fi dorit acele ore de libertate, însă…

– E mult, într-adevăr, dar am și mai mult de învățat. Am nevoie să exersez mai mult. Am nevoie de mai mult.

– Atunci, vom munci. Diseară vei merge la focul în aer liber organizat în cinstea solstițiului. Petrecerile echilibrează munca și studiul.

– Vreau să merg. Ar trebui să vii și tu. Chiar ar trebui, insistă ea, ghicind că își căuta scuze. Petrecerile aduc echilibru.

– Înțelepte cuvinte.

Ea zâmbi.

– Le-am auzit și eu de undeva.

În seara aceea, după ce soarele apuse încheind cea mai lungă zi a anului, Fallon dansă în jurul focului alături de elfi, de zâne și de o ceată de metamorfi. Iar presiunea muncii, a studiului și a zilelor ce aveau să vină se spulberă. Preț de o noapte, de o singură noapte, își putea permite să fie doar o fată la o petrecere.

Purtă coroana de flori pe care i-o făcuse Twila; o descântase ca s-o împiedice să se ofilească. Aduse miere, piure de mere și pâine îndulcită cu coacăze drept daruri pentru gazdele ei. Fiindcă în lunile de când sosise acolo împreună cu Mallick se înălțase cu mai bine de doi centimetri, o căută pe tânăra și vicleana Jojo, un elf care își crease reputația de a putea face rost de orice, și o rugase să-i găsească o pereche de pantaloni noi. La schimb, îi oferise o brățară pe care o împletise ea din piele.

În lumina focului ce pârâia, cu fumul șerpuind în văzduh în răpăit de tobe, Fallon se așeză lângă o tânără elf ce își alăpta bebelușul. Înainte de Blestem, venise în Statele Unite printr-un program de schimb între universități. Ca să se testeze, Fallon purtă conversația cu Orelana în limba franceză.

– Familia la care locuiam era foarte bună la suflet. Fusesem acasă de Crăciun și m-am întors în America pe 2 ianuarie. Nu știa nimeni, la momentul respectiv, despre ceea ce se întâmplase deja. Astfel că mi-am lăsat familia și m-am întors în America. M-am întors la cursuri și au început să se vadă chestii, să se audă. Chiar și așa, nimeni nu părea să știe. Capul familiei americane a fost cel care s-a îmbolnăvit primul. În timp ce el se afla în spital, s-a îmbolnăvit și soția lui, apoi Maggie – ea era fata de vârsta mea, fiica lor. Totul s-a întâmplat atât de rapid, a fost atât de rapid și de oribil! La spital erau atât de mulți bolnavi, atât de mulți muribunzi! Mi-am sunat familia, iar tatăl meu deja era bolnav. Am încercat să mă întorc acasă, dar n-am reușit să fac rost de bilet. M-am dus la aeroport ca să încerc să-mi cumpăr de acolo, însă am dat peste o nebunie, peste o adevărată nebunie.

Mută, netulburată, copilul la celălalt sân.

– Oameni bolnavi, oameni disperați, oameni furioși. Se îmbrânceau, loveau, țipau. Era plin de poliție. Soldați înarmați. Am fugit de acolo. Mi-a luat câteva ore să ajung înapoi la casa în care locuisem – pustie, acum. Era plin de mașini care mergeau în toate direcțiile, iar atât de mulți dintre oamenii din ele erau deja bolnavi! Am încercat să-mi sun din nou familia, însă n-am reușit. N-am mai vorbit niciodată cu mama, nici cu tata sau cu fratele meu.

Fallon își ațintì privirea la foc și urmări dansul flăcărilor roșii și aurii în miezul încins, de culoare albastră.

– A fost o perioadă oribilă, dar fără îndoială că a fost cu atât mai oribilă pentru cei ca tine, care nu mai aveau cum să ia legătura cu familia.

– Știu că tatăl meu s-a stins. Era deja bolnav. Însă mai nutresc speranța că fratele meu și mama au supraviețuit. Înspăimântată, teribil de înspăimântată, am rămas în acea casă pustie. Însă eram înspăimântată și de schimbarea pe care o simțeam în mine.

– Sângele tău de elf.

– Da, mă speria. Ce eram, de fapt? De ce eram așa? Familia aceea locuia în suburbii. Știi cum sunt alea?

– Da. Mi-a arătat Mallick atunci când am venit aici. Comunități în afara orașelor.

Orelana încuviință din cap.

– Așa era și asta. Mă aflam într-o superbă casă liniștită, mare și luxoasă, însă eram singură și înspăimântată. Afară se auzeau focuri de armă, țipete și hohote de râs oribile. Dar vedeam și niște lumini minunate.

– Zâne.

– Da, spuse ea, mutându-și bebelușul pe umăr și frecționându-l pe spate. Ceea ce se trezise în mine știa că acele lumini erau ceva bun. Mi-am luat din casă ceea ce-am crezut eu că avea să-mi trebuiască. Aveam doar nouăsprezece ani, știi? Eram un copil crescut în puf. O tânără aflată la prima ei călătorie în America, departe de casă. O studentă ambițioasă, visând să devină creator de modă. Creator de

modă, repetă Orelana, râzând. Mi-am luat doar atât cât puteam duce în rucsac, apoi am urmat luminile.

– Cum ai ajuns aici?

– Simțeam în mine o nevoie nu doar de a urma luminile, ci și de a alege un drum anume în locul altuia, de a coti într-un loc anume și nu altundeva. Zile întregi m-am lăsat călăuzită de acea nevoie, care m-a învățat și să devin una cu un copac sau cu versantul unui deal atunci când se apropia ceva malefic.

O privi pe Fallon cu un zâmbet atunci când copilașul, aproape adormit, scoase un râgâit.

– Am învățat ca, în loc să mă tem de ceea ce era în mine, să mă folosesc de acea putere. De fiecare dată când vedeam stoluri de ciori învârtindu-se în cerc, mă ascundeam. Dacă auzeam zgomot de luptă, mă ascundeam. Sau fugeam, cu toată viteza de care sunt capabili elfii, ca să nu fiu prinsă. Și totuși, m-au prins niște bărbați. Soldați.

– Ai fost luată pe sus într-un raid? Nu știam.

– Mi-au zis că aveau să mă ajute, că aveau să mă ducă undeva, la adăpost.

Amintindu-și, Orleana își strânse mai tare bebelușul la piept, legănându-se ușor ca să-l adoarmă la loc.

– Mi-au dat mâncare și apă. Eram atât de obosită, atât de speriată, atât de flămândă! Însă elfii aud foarte bine, după cum bine știi, și pot auzi chiar și gânduri, dacă sunt suficient de răsunătoare. Așa că i-am auzit vorbind și gândindu-se la centre de detenție, la laboratoare și la teste. Lagăre de izolare și toate acele cuvinte și gânduri înspăimântătoare. Eu mă aflam alături de alți trei, în partea din spate a unui camion cu lateralele blindate, așa că nu puteam vedea unde eram și unde mergeam.

– Nu știam că ai trecut printr-un centru de detenție.

– N-am mai ajuns acolo. Unul dintre soldați a gândit foarte tare, intenționat foarte tare, ca să fie sigur că-l aud. Minh.

Fallon îi aruncă o privire elfului care vorbea cu o parte dintre bărbați, legănând pe genunchi un copilaș somnoros. Știa că era bărbatul Orelanei și că părinții lui veniseră în America din Vietnam. Nu știuse că fusese cândva soldat.

Ca să devină lider, reflectă ea, n-avea să fie suficient să înțeleagă cuvintele din orice limbă. Avea să fie nevoie să înțeleagă poveștile celor care rosteau acele cuvinte.

– Ce ți-a spus?

– Mi-a comunicat în gând: *Asta nu e o salvare. E o închisoare. Pregătește-te.*

– Și ce a făcut?

– În primul rând trebuie să știi că a fost un soldat bun, dornic să-și servească țara. Însă își ascunsese adevărata natură de ochii celorlalți alături de care îndeplinea serviciul militar. Știa, pentru că văzuse lagărele și centrele, ce i s-ar fi întâmplat. Vedea ce li se întâmpla altora. Mai erau și alții în serviciul militar care procedaseră exact ca el și se găsiseră între ei. Unii dintre ei.

Făcu o pauză ca să mute bebelușul astfel încât să-și elibereze o mână și să ia o cană ca să bea.

–*Pregătește-te*, mi-a comunicat el, în gând, iar, la scurt timp după aceea, camionul a oprit brusc. A oprit pentru că cineva din rezistență, o vrăjitoare, l-a făcut să oprească. A provocat o explozie, nu chiar în fața camionului, însă pe aproape. Apoi o alta. În confuzia care s-a stârnit, Minh a venit în spate, cu rapiditatea specifică unui elf, și a luat băiețelul – un metamorf de nu mai mult de trei ani –, cerându-i femeii care avea grijă de el și care devenise mama lui să o ia din loc cât mai repede. Eu am prins mâna unei fetițe, o copilă care era imună, și am smuls-o de acolo. Am fugit spre copaci, unde ne așteptau alții, veniți să ne ajute. Și așa am evadat. Minh a condus atacuri împotriva unuia dintre lagăre, împotriva unuia dintre centrele de detenție. Alături de Thomas și de alții. Au eliberat o parte dintre prizonieri, dar au existat și morți din ambele tabere. Am venit aici ca să ne construim o viață. Îl știi pe băiatul acela, Gregory?

Fallon își îndreptă privirea spre un grup de băieți adolescenți care se prefăceau plictisiți.

– Firește. E un metamorf care se transformă în lup.

– El era băiețelul din camion. Darla, deși nu e o Nepământeană, trăiește cu ceata. E mama lui, în fond. Și fetița de care îți spuneam că

e imună? E soldat în armata rezistenței. Mai ia legătura cu mine sau cu Minh din când în când.

– E o poveste frumoasă. O poveste plină de dramatism.

– E important să nu uităm niciodată cine suntem și de ce suntem așa, spuse Orleana, punându-și cana deoparte și oftând, satisfăcută. De ani întregi n-am mai purtat o conversație atât de lungă în limba țării mele de baștină. Mi-ai oferit un dar.

– A fost prima mea conversație în franceză, deci și pentru mine e un dar. Mă bucur că Minh a fost acolo atunci când ai avut nevoie.. Mă bucur că a fost soldat și a dorit să lupte. Și mă bucur că a înțeles cum să facă asta, că a avut curajul să procedeze corect.

– În ziua aceea m-am simțit recunoscătoare față de el. În săptămânile lungi care au urmat, am ajuns să-i admir curajul, capacitatea de a face echipă cu alții și de a-i conduce, dorința de a avea grijă de ceilalți. Însă m-am îndrăgostit de el într-o noapte de primăvară, exact aici unde stăm noi acum, când am dat întâmplător peste el; îi cânta unei fetițe care visase urât.

Fallon recunoștea sclipirea ce apărea în ochii Orelanei atunci când îl privea pe Minh. O văzuse și în ochii propriei mame, ori de câte ori erau îndreptați spre tatăl ei.

– Iată un bărbat dispus să lupte, mi-am spus eu, dispus să aleagă calea cea dreaptă și să-și riște viața ca s-o urmeze. Un bărbat dispus să aibă grijă de alții. Și unul capabil să aline un copil cu un cântec. Dar am gândit toate astea prea tare, adăugă ea, râzând. Încă nu învățasem cum să-mi amuțesc gândurile, cum să le ascund. Așa că el m-a auzit. M-a auzit și m-a privit și, pentru că era curajos, m-a lăsat să-i aud și eu gândurile.

Oftă.

– Solstițiul de vară e vremea iubirii și a iubiților. Într-o bună zi vei privi și vei ști și tu, spuse ea, și o lovi, ușor, pe Fallon peste genunchi. Dar acum trebuie să-mi duc bebelușul la culcare.

Fallon rămase cu privirea ațintită în foc. Nu era sigură că avea să existe și pentru ea o vreme a iubirii sau a iubiților. Nu era sigură că exista în ea acel ceva necesar ca să-i aprindă acea sclipire în ochi.

Făcuse un jurământ. Da, era nevoie de echilibru, reflectă ea. Un dans în jurul focului în noaptea solstițiului, mâncare bună și prietenii. Prima ei conversație în limba franceză. Însă *toate astea* erau echilibrate de faptul că aflase despre Minh că era soldat și că făcea parte din rezistență. Era cineva care știa – dacă avea să aibă vreodată nevoie de acea informație – unde se aflaseră lagărele și centrele de detenție.

Unde poate că se mai aflau și acum.

Chiar și în clipa aceea îl vedea pe Mallick savurând niște vin, însă făcând-o în compania lui Minh, care o lăsase pe fetiță în grija fratelui ei mai mare, a lui Thomas, și a câtorva dintre bătrânii clanului.

Se îndoia că ei vorbeau despre iubire și iubiți.

Bătălii, raiduri, materiale necesare, strategii, securitate.

N-avea nevoie de urechi de elf ca să știe că astea erau subiectele pe care le discutau cei cu roluri de conducere.

Făcuse un jurământ, își acceptase îndatoririle. Într-o bună zi, cu toții aveau să-și îndrepte privirile spre ea, așteptând acele planuri, acele răspunsuri. Trebuia să fie pregătită. Sprijinindu-și bărbia în pumn, își lăsă privirea să se piardă în foc, în miezul albastru al flăcărilor, în dansul roșu incandescent al văpăii, și se întrebă dacă avea să-și vadă viitorul.

Când îl văzu, sări în picioare și întoarse spatele muzicii, vocilor și veseliei.

– Hei! strigă Mick, ajungând-o din urmă, iar sclipirea poznașă pe care o avea în ochi îi sugeră lui Fallon că respectivul elf reușise să bea, pe ascuns, cel puțin câteva înghițituri din vinul zânelor. Unde mergi?

– Acasă. E târziu.

– E solstițiul de vară.

Mick urcă, în fugă, pe trunchiul unui copac și făcu o tumbă. Când aproape căzu la aterizare, Fallon își spuse că fuseseră chiar numeroase înghițiturile acelea.

– Câțiva dintre noi vor merge în luminiș, facem o baie. Hai și tu, o îndemnă el, prinzând-o de mână.

– Nu, nu pot. Trebuie să mă trezesc devreme mâine.

– Asta e mâine. Acum încă e noapte.

O smuci ușor, încercând s-o aducă înapoi la petrecere.

– Mick, sunt obosită. În minte, în suflet. Obosită până în măduva oaselor. Mă duc acasă.

– O să te simți mai bine după ce înoți puțin.

Se întoarse spre ea, smălțat de petele pe care le făcea lumina lunii strecurându-se printre frunze.

– E noaptea solstițiului de vară. E magică. În noaptea asta, totul e magic.

Fallon îi auzi gândurile. O făcură să tresară, avertizând-o despre ceea ce urma să se petreacă, însă nu se retrase la timp. Nu era deloc sigură, dar poate că o parte din ea era totuși curioasă. Chiar își dorea acel lucru.

Și astfel, în acea noapte caldă a solstițiului de vară, în lumina lunii strecurându-se printre frunze, îl lăsă s-o sărute. Simți o oarecare dulceață; poate datorită vinului, poate datorită momentului. Cum ar fi putut să știe? Era primul ei sărut. Senzația era… liniștitoare, chiar dacă stârnea, vag, în ea ceva ce nu știa să recunoască.

Era o oarecare dulceață, își spuse Fallon, analizând ceea ce simțea chiar în timp ce trăia acea experiență. Și tandrețe. Preț de încă o clipă, savură momentul, dorindu-și acea dulceață și tandrețe.

Dar apoi se retrase. Expresia din ochii lui Mick nu mai era, acum, tocmai poznașă, remarcă ea. Acum ochii lui trădau și dorințe.

– Ești atât de frumoasă, murmură el, încercând s-o prindă din nou.

– Nu pot.

Simți o altă emoție stârnindu-se în ea, iar de data aceasta o recunoscu – era regret. Îmi pare rău.

– Îmi place să fiu cu tine. Îmi placi tu.

– Și eu te plac pe tine. Dar nu sunt… Îmi pare rău, spuse din nou, complet în van.

– Bine. Bine. Nu contează.

Insulta de-a fi fost respins îi întunecă, pentru o clipă, chipul.

– Mă gândeam pur și simplu că poate ai avea și tu chef să te distrezi cu adevărat. Să fii normală preț de-o noapte. Dar presupun că vrei, mai degrabă, să faci pe interesanta și să-ți plângi de milă că tocmai tu ești Aleasa.

– Nu-i corect.

Cuvintele lui o înțepară precum acul unei viespi.

– Chiar nu-i corect.

– Asta faci. Asta faci întotdeauna. Pentru că te crezi atât de importantă. Ai impresia că ești mai grozavă decât toți ceilalți.

Cum și de data asta cuvintele lui o răniră, adânc și amarnic, Fallon îi răspunse cu aceeași monedă:

– Știu sigur că sunt mai grozavă decât tine. În momentul de față știu sigur că sunt cu mult mai grozavă decât tine.

Îl îmbrânci și, cu ochii încinși de lacrimi amare, se îndepărtă, furioasă.

– M-ai sărutat și tu! îi strigă el, din urmă.

– N-o să se mai întâmple, îl asigură ea, ridicându-și spre cer ochii încețoșați de lacrimi. Și asta o jur.

Intră cu pași mari în luminiș. Lumânările aprinse peste zi scânteiau, descântate să ardă până în zori. Ar fi vrut să le stingă pe toate, să le înăbușe lumina dintr-un gest scurt al mâinii, ca să se închidă în ea, la adăpostul întunericului.

Pentru că știa că nu fusese creată pentru dulceață și tandrețe, ci pentru bătălii și sânge. Bătăliile și sângele pe care le văzuse în miezul albastru, fierbinte, al focului de tabără. Bătălia furioasă dezlănțuită în jurul ei în timp ce ea gonea pe Laoch printre săbii încleștate, potop de săgeți și fulgere roșii, năprasnice. Sângele de pe chipul ei, de pe tăișul sabiei, încă păstrând căldura celor pe care îi ucisese.

Iar în cenușă, în cenușa murdară a focului, văzuse stolul de ciori înălțându-se, le auzise țipând în timp ce zburau, în cercuri, peste morți și muribunzi.

Își ațintise privirea în focul solstițiului de vară, iar muzica flautelor și a tobelor celebrând sărbătoarea – se transformase în vuiet de război. Privise și-și văzuse viitorul.

Intră în căsuța pustie și, pentru prima dată în ultimele câteva luni, se încuie în camera ei. Ghemuindu-se pe pat, plânse până ce îi secară toate lacrimile.

Înainte să se ivească zorile, Fallon – o copilă ce încă nu împlinise paisprezece ani – făcu cel de-al treilea jurământ din noaptea aceea.

Își jură că acelea aveau să fie ultimele lacrimi pe care le vărsa pentru ceea ce urma să se întâmple.

Timp de o săptămână nu văzu nici urmă de Mick, iar asta îi conveni de minune. Hotărâtă, insistă pe lângă Mallick s-o învețe mai multe, să-i ofere mai multe, s-o testeze mai mult. Până la sfârșitul săptămânii deja știa să-i ceară toate acele lucruri și în spaniolă și portugheză.

Mallick își dădea seama că era ceva ce o tulbura, însă când încercase –, ce-i drept, cam stângaci, să afle ce anume, Fallon se închisese complet în fața lui. Devenise un cufăr zăvorât.

El recunoștea cinstit față de sine însuși că nevoia ei bruscă și insațiabilă de a-și spori cunoștințele și de a-și îmbunătăți abilitățile avea darul de a-l epuiza. Și astfel, când o vedea plecând călare pe Grace sau pe Laoch, răsufla ușurat. Și trăgea un pui de somn.

Mai mult, serile, îl asedia cu întrebări despre bătăliile în care luptase și bătăliile despre care știa. Iscodindu-l, trăgând de el, săpând după detalii până la epuizare, dezbătând până ce lui Mallick i se încețoșa mintea și se întreba de ce cutare bătălie fusese pierdută sau câștigată.

Mallick știa că la fel făcea și cu Minh, cu Thomas și cu Yasmin, zâna războinică. Vorbind nu doar despre bătălii, ci și despre diverse amplasamente. Tabere și așezări, numere, centre de detenție, lagăre de concentrare.

Bănuia că se certase cu Mick, pentru că nu-l mai văzuse pe băiat dând târcoale casei, iar, când o întrebă despre el într-un context neutru, Fallon îi răspunse pe un ton aprins: *De unde să știu eu?*

Însă, în cele din urmă, băiatul apăru din nou, iar răceala inițială a lui Fallon față de acesta păru să se risipească. Deși acum rareori mai bătea pădurile în compania lui, așa cum făcuse înainte, căci își petrecea mai mult timp cu Mallick însuși sau cu bătrânii diverselor clanuri și cete.

Pe măsură ce vara se apropie, pe nesimțite, de sfârșit, Mallick începu să n-o mai menajeze cu nimic în timpul luptelor cu sabia. Chiar și așa, Fallon tot îl învingea în aproape jumătate dintre înfruntări.

Se înălță, iar mușchii îi deveniră mai puternici și mai bine conturați. Nu mai râdea decât rar, iar Mallick constată că îi lipsea

sunetul râsului ei. Și regretă, atunci când o văzu ajunsă aproape de finalul primului an alături de el, că fetișcana de altădată dispărea treptat, consumată de războinica rece și calculată din ea.

De ziua ei, dându-și seama că el era complet inapt în această privință, Mallick ceru ajutorul unuia dintre elfi, care îi pregăti lui Fallon un tort cu mirodenii. Mallick îi dărui lui Fallon o baghetă magică pe care o confecționase chiar el din ramura unui scoruș peste care dăduse într-o călătorie făcută, cu multă vreme în urmă, în Himalaya. În vârful baghetei pusese un cristal de cuarț pur și perfect limpede, în care crestase simboluri de putere, apoi folosise trei fulgere ca s-o întărească, impregneze și consacre.

Crease acea baghetă pentru Fallon cu un secol înainte ca ea să se nască.

– Mallick, e minunată.

O ridică în aer și o răsuci în mână ca s-o testeze.

– Și e puternică. Mulțumesc.

– Îți va servi. Poți exersa creând o vrajă de invizibilitate. După ce ne vom întoarce.

– Să ne întoarcem? Dar unde mergem?

– Pentru că e aniversarea nașterii tale, te voi duce pe colina de deasupra fermei, ca să-ți poți vedea familia.

Chipul ei se umbri.

– Nu e cazul. Ei sunt în siguranță, asta contează. Dar dacă e să mă duci totuși undeva de ziua mea… Se ridică, luă una dintre hărți și o deschise. Du-mă aici.

Încruntându-se, Mallick studie punctul pe care Fallon își pusese degetul.

– Capul Hatteras. Asta e în Carolina de Nord. De ce?

– Satul Hatteras de la capul respectiv, mai exact. Poate că vreau să văd oceanul. Nu l-am văzut niciodată. Poate că vreau să mă plimb pe plajă.

– Dar nu ăsta e adevăratul motiv, îi spuse el, dezamăgit, privind-o în ochi. Nu-mi spui adevărul.

– Nu te mint, îi răspunse, ridicând din umeri. Mi-ar plăcea să văd oceanul și să mă plimb pe plajă, pentru că n-am făcut niciodată nici

una, nici alta. Dar vreau să merg acolo pentru că e amplasamentul unuia dintre centrele de detenție despre care știe Minh. Sau cel puțin era, cândva. Vreau să văd dacă încă se mai află acolo, să văd cum e organizat, ce sisteme de securitate are, ce capacitate.

Ar fi putut s-o refuze. Însă nu vedea nici un motiv pentru care ar fi făcut-o – și știa că, în scurtă vreme, avea să se descurce și fără ajutorul lui ca să se deplaseze oriunde, prin proiecție astrală.

– Prea bine.

– Acum?

El își puse o mână pe umărul ei.

– Acum.

Capitolul 14

Fallon se afla pe o plajă – acoperită cu nisip auriu – și vedea oceanul.

Vast, puternic, cu nuanțe de verde contopindu-se cu nuanțe de albastru, dansa în valuri ce se înălțau și se prăbușeau, împroșcând o spumă precum dantela lichidă. Soarele, splendid în arcul văzduhului nepătat de nori, revărsa peste ocean o ploaie de săgeți vii de lumină.

Priveliștea îi tăie răsuflarea.

Îl mai văzuse în imagini, în cărți și pe DVD-uri, însă realitatea făcea să pălească toate acele reprezentări vagi. Pura uluire pe care i-o stârni – o zgâlțâi din cap până în picioare. Sunetul oceanului, vuietul, pulsul său asurzitor, acel răget gutural al valurilor mișcându-se neîncetat, reverberă adânc în ea.

Pe cer, stăpâne peste apă și nisip, zburau păsări marine, fâlfâind din aripi sau doar plutind pe curenții de aer.

Fallon trase adânc în piept acel miros pe care nu-l mai simțise niciodată și lăsă *vibrația* pură a acelui loc să o inunde, lăsându-se biciuită de vântul ce-i umfla cămașa.

Neputând să se abțină, făcu un pas în față. Apa îi acoperi ghetele atunci când se lăsă pe vine ca să-și înmoaie degetele în Atlantic.

– Grozav, spuse ea, apoi își puse un deget pe limbă. E sărată. Am putea găsi modalități de a extrage sarea.

Chiar în timp ce mintea ei analiza acea problemă, Fallon culese o mică scoică albă. Apoi altele două. Se gândi la Colin și la cât de încântat avea să fie să le pună în cufărul lui cu comori.

Ridicându-se, le băgă în buzunar. Iar în clipa aceea surprinse o scânteiere, o mișcare fulgerătoare, un plescăit.

– Un pește atât de mare ar hrăni și taberele, și cetele la un loc.

– Era o sirenă, o corectă Mallick, nu un pește.

– O sirenă.

– Sau un triton. Nu l-am văzut în întregime.

– Am auzit povești despre ei, spuse Fallon. Trăiesc în oceane?

– Și în mări, golfuri, brațe de mare, chiar și în fluvii.

– Au și războinici?

– Chiar aprigi.

Ea încuviință din cap, memoră informația și îi întoarse spatele lui Mallick.

Văzu rămășițele a ceea ce fuseseră cândva case construite pe plajă, cocoțate pe piloni. Timpul, vântul și furtunile le răpiseră din acoperișuri și ferestre. Resturi de verande spânzurau strâmb de pe câteva clădiri.

– Cel mai probabil, toți cei care locuiau aici au fost fie evacuați, fie ridicați. Poate că morții au fost luați ca să fie îngropați sau incinerați. Însă clădirile probabil că le-au folosit în continuare, le-au întreținut. Pentru cazarea propriului personal, pentru stocarea materialelor, pentru diverse operațiuni. Însă acum sunt în ruină.

Fallon porni spre ele în timp ce vorbea și descoperi că mersul pe nisip era ceva cu totul nou. Părea s-o tragă de picioare, o senzație care o și amuza, o și speria.

– Au ales acest amplasament, din câte mi-a spus Minh, pentru că puteau controla singura cale de acces și drumul care duce la apă. Oceanul într-o parte, brațul de mare în cealaltă, continuă ea, folosindu-și mâinile ca să indice direcțiile, și un singur drum pe o fâșie îngustă de uscat. Îl puteau controla, și e un loc suficient de izolat pentru o închisoare. Chiar dacă cineva ar fi evadat, unde ar fi putut să fugă? Însă n-aveau cum să controleze fenomenele meteo. Uraganele,

furtunile și eroziunea produsă de acestea. În mijlocul acelor furtuni, personalul închisorii era la fel de izolat ca și prizonierii.

El nu știuse de locul acela, își spuse Mallick. Însă Fallon știa pentru că se interesase, îi asaltase pe alții cu întrebări, săpase după detalii precum o fetiță înarmată cu o lopățică.

– A fost și Minh aici?

– Odată, mi-a zis, în primele săptămâni, pe când încă mai credea că rolul lor era să protejeze, să apere. Credea că oamenii erau aduși acolo ca să fie ținuți în carantină până ce se găsea remediul. Însă a aflat că era o minciună. Dune, spuse ea, absentă. Ovăz de coastă? Și florile acelea, atât de numeroase! Știi ce sunt?

– Flori roată de foc.

Fallon repetă acel nume atunci când ajunseră în vârful dunelor.

– Uite, îi arătă ea, îndreptându-și degetul către o clădire, apoi merse mai departe. Centrul de detenție. Închisoarea.

Construită din beton și oțel, era un edificiu fără ferestre, amplasat de cealaltă parte a drumului acoperit de nisip. Turnuri de pază se înălțau în toate colțurile și pe toate laturile, și văzu, într-unul dintre ele, cel puțin într-unul dintre ele, ceva ce aducea a armă. Una, își închipuia, care probabil că scuipase gloanțe cu un răpăit asurzitor. Era, de asemenea, ridicată de la sol, fiind amplasată pe stâlpi de oțel.

Un alt turn de pază conținea cuibul masiv al vreunei păsări marine. Un loc bun, își spuse ea, care îți permitea să vezi limpede în jurul tău, indiferent dacă erai pasăre sau om.

Erau două niveluri de gri posac, amenințător, și văzu acum că la etaj existau, totuși, ferestre, acoperite cu obloane de oțel.

În jurul clădirii se ridica un gard înalt, cu pancarte metalice avertizând că era electrificat și prezenta pericol de moarte, izbite de vânt una de cealaltă. Poarta, suficient de largă pentru unul dintre camioanele imense pe care le văzu înăuntru, era închisă ermetic și ferecată cu lanțuri.

– Au abandonat-o. Nisipul a acoperit benele camioanelor și sunt urme de rugină de la apă și sare. Sunt locuri pe drum unde simt sub picioare că ar fi imposibil de trecut din cauza nisipului – și vezi partea

asta dinspre nord? E prăbușită. Posibil să fi fost inundată. Închisoarea e părăsită. Du-mă înăuntru.

Recunoscând nota de nerăbdare din tonul ei, se întoarse spre Mallick.

– Îmi pare rău. Vreau să-ți mulțumesc că m-ai adus și să te rog să mă duci înăuntrul clădirii. Vreau să văd ce e înăuntru.

– Nu mai e nimeni, Fallon, ai spus-o și tu. Nu mai e nimic viu aici.

– Trebuie să văd.

El încuviință din cap.

– Deschide poarta. Ai această putere. Reflectează, adăugă el, atunci când Fallon făcu un pas în față. Cum te-ai apropia de poartă dacă ai ști că e cineva înăuntru? Dacă ai ști că înăuntru se află inamici?

Fallon ignoră impulsul de a proiecta, pur și simplu, un val de putere care să arunce porțile în aer. Erau lanțuri și lacăte, își spuse, ceea ce nu prea punea probleme. Însă dacă înăuntru s-ar fi aflat inamicul, ar fi avut nevoie de ceva mai subtil decât de o explozie – ca să treacă neobservată de camerele de supraveghere, de sistemele de securitate și de încuietorile electronice. Pe de altă parte, învățase strategii și tactici de la tatăl ei, respectiv magie de la mama ei.

– Mai întâi aș arunca un descântec asupra camerelor de supraveghere. N-ar avea rost să-i dăm de știre inamicului că venim. Acum nu e nimeni în spatele lor, nu există energie electrică care să le alimenteze, dar aș... Prin puterea ce-i în mine, vezi doar ce cred eu că-i bine. La tot ce-i viu rămâneți orbi, până vraja o întorc. Dacă aș bruia semnalul, inamicul ar trimite pe cineva să verifice. Urmează lanțurile și încuietoarea simplă.

Întinse mâinile, rupse zalele lanțurilor.

– Acum, partea electronică, spuse ea, apropiindu-se și mai mult și examinând porțile. Dacă ar fi o misiune adevărată, am veni noaptea. Ar exista santinele în turnuri. Cea mai rapidă soluție ar fi un atac al arcașilor, țintind toate turnurile deodată. Dacă ar fi posibil, ca să limitez pierderile de vieți omenești, aș recurge la descântece care să-i adoarmă pe toți deodată, însă asta ar fi mai dificil. Ar urma poarta – nu, ar urma alarma porții.

– Bun, murmură Mallick.

– Ar putea fi sabotată sau dezactivată de un tehnician, însă, din nou, cea mai rapidă soluție ar fi...

Întinse un pumn în față, deschise, brusc, degetele.

– Deja e dezactivată – nu are curent – dar asta ar rezolva-o. Apoi e rândul porții.

De data aceasta își încleștă ambele mâini în pumni, ținându-le lipite, strângând până ce i se albiră încheieturile. Începu, încet, să le îndepărteze. Poarta se cutremură, se deschise milimetric, apoi încă puțin. Fallon trase aer în piept, cu un șuierat.

– E îngropată în nisip, e grea și îmi opune rezistență.

Mușchii începură să-i tremure, pe frunte îi apărură broboane de sudoare, însă poarta se mai deschise puțin. Fu năpădită de frustrare, pe care o proiectă asupra porții, izbind-o de aceasta.

– Deschide-te, fir-ar să fie!

Poarta se deschise ca forțată de o mână invizibilă, în zgomot de metal îndoindu-se și de nisip zburând în aer.

– Presupun că aș fi putut găsi și o soluție mai puțin zgomotoasă.

– Considerabil mai puțin zgomotoasă. La următoarea ocazie ar fi bine să spulberi mai întâi nisipul.

Recunoscându-și greșeala, Fallon își umflă obrajii cu aer, apoi răsuflă.

– Ar fi fost o idee. În fine.

Intră pe poartă, traversând din nou o suprafață acoperită cu nisip, un fel de plajă uscată pe care, aproape îngropate, se aflau camioane și diverse utilaje. Fallon studie ușa masivă de oțel.

– Pe asta aș arunca-o în aer. Aș intra rapid. Aș spera că avem, cât de cât, informații din interior, că avem o oarecare idee despre configurația închisorii, dar ar trebui să ne mișcăm rapid. Probabil că mai există o ușă, poate chiar mai multe. În spate, pe laterale. Aceeași treabă și acolo. Intervenție rapidă și în toate direcțiile. Inamicii ar fi înarmați, prin urmare ar trebui să neutralizăm – ăsta e termenul folosit de tatăl meu – cât mai mulți dintre ei posibil și să-i punem la adăpost pe prizonieri, să-i scoatem din clădire. Asta e misiunea. Să eliberăm cât mai mulți dintre prizonieri și să-i ducem undeva unde

să fie în siguranță. Îi aruncă o privire lui Mallick. Acum pot s-o arunc în aer?

– Da.

Ea își scutură umerii și-și frecă mâinile.

– E timpul să mă distrez puțin de ziua mea.

Forța se dezlănțui fulgerător, fierbinte și violentă. Și se dovedi al naibii de plăcut. Stresul, de a cărui existență nici măcar nu fusese conștientă, se descărcă într-o singură lovitură brutală.

Ușile de oțel se deschiseră larg.

– Bum, bum!

Ușor îmbătată de plăcere, intră.

Fără electricitate, clădirea era cufundată în întuneric, însă lumina soarelui se revărsă prin ușa deschisă. Iar primul cadavru – oase într-o uniformă zdrențuită și mistuită de foc – zăcea la doar câțiva metri de ușă.

– O, Doamne! O, Doamne!

– Lumini, spuse Mallick, prinzând-o, strâns, de mână. Ajută-mă. Lumini!

Fallon se înfioră de ceea ce văzuse, însă își uni puterea cu a lui și creară o lumină verde-deschis. În acea lumină, desluși o altă ușă în spatele cadavrului, una alcătuită din bare încorporate în sticlă groasă. Dincolo de ea se aflau un centru de securitate și un post de gardian. Și mai mulți morți – mult mai mulți morți.

Schelete prăbușite în scaune, în spatele monitoarelor stinse. Altele, împrăștiate pe podeaua de beton înnegrită de un foc care trebuie să fi fost mistuitor.

Mallick dădu drumul mâinii lui Fallon ca să deschidă el ușa cu bare. Intră și se întoarse spre ea, ca să vadă de ce nu-l urma.

Era palidă în lumina obținută prin magie, remarcă el, iar ochii îi erau întunecați de șoc. Șoc provocat nu doar de morți, o știa prea bine, ci și de magia neagră închisă vreme de ani întregi între acele ziduri, magie neagră a cărei duhoare o simțea și el. Aproape că o luă din nou de mână, ar fi luat-o de mână ca s-o ducă înapoi acasă, cât mai departe de morți și de întuneric. Însă aceea era slăbiciunea lui,

născută din iubirea față de acel copil, nu glasul datoriei celui ales să o pregătească pe Mântuitoare.

– Asta e ceea ce trebuie să înfrunți. Războiul – și a fost, este și va fi război – aduce moarte. Moarte de mâna omului sau prin magie. În război vei cauza moarte, prin propria-ți spadă, prin puterea ta, prin ordinele tale. Ca să fii corectă, ca să fii înțeleaptă, ca să ai destulă putere să aduci moarte, trebuie s-o înfrunți și să-i vezi prețul.

Fallon tremura, însă intră pe ușă.

Și constată că o așteptau alte uși. Zeci și zeci de uși de oțel înșirate pe pereții de beton. O scară deschisă ducând la etaj, plus alte uși.

Se forță să se îndrepte spre una dintre ele, deși avea impresia că mai degrabă înota decât pășea. Deschise fereastra de vizitare și aruncă o privire prin ferestruica de sticlă securizată. Celula, care nu avea mai mult de doi metri și jumătate lățime și tot pe-atâta adâncime, conținea un vas de toaletă prins în podea și un pat îngust pe care zăceau oasele celui sau celei care murise acolo, ghemuit cât mai strâns.

Furia se ridică în ea, penetrând șocul, și aruncă în aer ușa respectivă, apoi o alta și o alta, făcând clădirea să răsune de zăngănitul metalului care se izbea de piatră. Unii dintre morți fuseseră legați de paturi. Unii fuseseră copii. Cu toții fuseseră singuri.

O mânie turbată luă locul furiei și, cu un țipăt sălbatic, începu să arunce în dreapta și-n stânga valuri uriașe de putere. Noi uși se deschiseră violent, unele, cu atâta forță încât crăpară oțelul.

– Sunt încă prinși aici. Îi simt, spuse ea, cu vocea sfâșiată de indignare. Îi simți și tu?

– Da. Îi simt.

Smulse plăcuțele de identificare de pe un cadavru care zăcea pe podea și-și încleștă mâinile pe ele.

– Arătați-mi, porunci ea, închizând ochii. Arătați-mi.

Și îl văzu așa cum fusese.

– Sergentul Roland James Hardgrove, Armata Statelor Unite, parte a corpului însărcinat cu „Operațiunea Curățenie". Comandantul operațiunii, colonelul David Charles Pickett. Vârsta: treizeci și șase de ani. Căsătorit, doi copii.

Prinzând strâns plăcuțele de identificare, merse mai adânc.

– Le spunea că îi ducea undeva la adăpost. Dacă întâmpina rezistență, recurgea la forță, fără a ezita să ucidă atunci când era cazul. Așa i se ordonase. Ca soldat, era obligat să execute ordinele. Echipa lui a adus ultimul grup. Doi bărbați, trei femei, doi minori. Băiatul, de circa opt ani, îi amintea de fiul lui, însă ordinele erau clare. A finalizat transferul, a făcut hârtiile, și tocmai se îndrepta spre popotă – când a murit. Avea ordine. Nu făcuse decât să execute ordinele.

Fallon dădu drumul plăcuțelor de identificare, se apropie de unul dintre pereții pârjoliți și-și puse mâinile pe el.

– Alții vor executa ordinele mele. Trebuie să înfrunt moartea ca să pot s-o poruncesc, ca să-i pot condamna pe alții la moarte, ca s-o pot cauza. Așa că lasă-mă să văd. Lasă-mă să văd ce anume a transformat lumina și viața în moarte și întuneric.

– Fallon, nu ești pregătită să…

Ea întoarse, brusc, capul. Din ochii aproape negri de putere și de furie îi țâșneau flăcări.

– Invoc puteri din univers și din mine. Arată-mi tot: și rău, și bine. De-n întuneric sunt chemată să pășesc, dezvăluie-mi tot ce o să trăiesc. S-aud, să simt, să văd aș vrea, deci fie-mi mie după voia mea.

Era prea mult, își spuse Mallick, prea mult. Însă zarurile fuseseră aruncate.

Trupul lui Fallon fu cuprins de spasme, capul îi căzu pe spate, iar ochii i se întunecară complet, orbiți de viziuni.

O mulțime de voci îi țipau în minte, plângând, scâncind, implorând.

– Sunt prea multe, prea multe! Nu aud nimic. O, Doamne, sunt atât de multe!

Era noapte. Deși nimeni dintre cei din celule nu putea deosebi ziua de noapte. Îi băgară în clădire ca pe animale, deja amorțiți de drogurile strecurate în mâncarea și apa pe care le primiseră pe drum. Intrară târându-și picioarele, ascultători, opunând prea puțină rezistență atunci când fură examinați, dezbrăcați, înregistrați, îmbrăcați în uniforme de pușcăriași. Cei mai mulți adormiră atunci când fură conduși în celule.

Unii visau și strigau în somn. Unii se luptau cu drogurile ce le erau băgate cu forța în organism, zi după zi. Iar unii dintre cei care luptau erau imobilizați până ce li se administra un alt drog.

În funcție de categoria MAN – Manifestare a Abilităților Nenaturale – și de data la care intraseră în închisoare, prizonierii erau duși în laboratorul centrului de detenție pentru diverse teste.

Forțându-se, forțându-și limitele, Fallon își uni mintea cu spiritul unei fete care zăcea imobilizată pe o masă de operație, într-o sală inundată de o lumină brutală. Janis, care fusese o simplă liceană la vremea la care lovise Blestemul. O majoretă care se chinuia să ia o notă bună la chimie.

Bărbatul cu chip complet inexpresiv, purtând halat și bonetă albe, o înțepă ca să-i ia sânge. O conectă la o mașinărie, lipindu-i mici discuri reci pe pieptul gol.

Îi luaseră hainele, iar ei îi venea să moară de rușine la gândul că era dezgolită sub luminile acelea, sub ochii și mâinile bărbatului.

– Vă rog. O vreau pe mama. Unde e mama mea?

Fugiseră împreună, pentru că tatăl ei murise. Fugiseră pentru că lui Janis îi crescuseră aripi, iar mamei ei i se făcuse frică. Porniseră spre casa bunicii ei. Intenționaseră, pur și simplu, să meargă acasă la bunica ei, însă ea nu era acolo. Așa că fugiseră mai departe.

Și apăruseră soldații.

– Vă rog, spuse Janis din nou, însă bărbatul care băga ace în ea, bărbatul care lipea discuri reci pe ea, nu spuse nimic.

Încercă să întoarcă măcar capul într-o parte și descoperi că nu se putea mișca. Avusese, cumva, un accident? Era paralizată?

– Vă rog, repetă. Ajutați-mă.

Apoi își dădu seama că nu se auzea nimic din cuvintele ei. Cuvintele erau doar în mintea ei, pentru că nu putea vorbi.

Nu putea vorbi, nu se putea mișca. Însă putea vedea, putea simți. Iar când o lacrimă îi alunecă pe obraz, bărbatul o culese pe un bețișor cu vată, pe care-l puse apoi într-un borcănel și-l etichetă.

– Brody, aplică stimulare, la nivelul doi.

În câmpul ei vizual apăru o femeie care se duse la o mașinărie și reglă ceva de la un buton.

Janis simți șocul electric fulgerător străbătându-i tot corpul.

Din fața monitorului, femeia începu să înșire cifre. Puls, presiune arterială, respirație.

– Urcă la patru, porunci bărbatul.

De data asta, șocul electric o izbi, iar ea țipă în minte. Aripile i se deschiseră brusc, declanșate de instinctul de a fugi, de a-și lua zborul.

– Manifestare la nivelul doi. Hai să i le imobilizăm.

O rănire și continuară s-o rănească, îi răniră aripile.

Ceva din ea își aminti, în ciuda drogurilor, că nu era prima dată când o răneau. Își aminti că mama ei nu era acolo. Mama ei fusese dusă altundeva.

Durerea o inundă, așa cum se întâmplase și mai înainte, atunci când bărbatul folosi un bisturiu ca să-i reteze o bucățică de aripă. Vărsă din nou lacrimi, iar, de data asta, femeia fu cea care i le recoltă.

– Ca de fiecare dată, fragmentul de aripă își pierde luminescența odată excizat.

Bărbatul puse bucățica însângerată de aripă într-o pungă. O sigilă și o etichetă.

– Avem nevoie de păr cu rădăcină, Brody. Zece probe din cap, zece din zona pubiană. Încă o probă de urină. Toate probele trebuie trimise la Comandamentul Central prin curier special.

– Le trimitem pe toate?

– De data asta, da. Putem recolta altele când vom mai avea nevoie.

Nu zâmbi, însă pe chipul lui apăru ceva ce aducea a satisfacție. Janis îl blestemă din tot sufletul. Nu pentru durere, acum nu pentru durere, ci pentru acea simplă expresie de satisfacție.

Apoi totul fu înghițit de foc, negru și brutal.

– Nu, murmură Fallon. Nu, nu, nu de la ea. Dar de unde, de la ce, de la cine? Arată-mi.

Majoritatea soldaților se aflau la posturi. Trei dintre ei, aflați în afara serviciului, tocmai mâncau la popotă – supă de fasole, piure de cartofi făcut din fulgi deshidratați și chifle tari, unse cu rația lor de margarină. Alți doi erau afară, fumând. Țigările se vindeau cu cinci dolari bucata pe piața neagră, însă armata plătea bine.

Unul dintre soldați recolta probe biologice din celula deținutului aflat, în momentul acela, în laborator. Comandantul ținea morțiș ca fiecare centimetru din spațiile respective să fie documentat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Cum până dimineață nu mai erau alți deținuți programați la teste de laborator, soldatul Coons plănuia să se relaxeze puțin cu un DVD înainte să se retragă la culcare.

Comandantul era instalat în biroul lui de la etaj, citind, sârguincios, rapoarte. Pe masa de scris avea o fotografie cu familia lui – soția, fiica, fiul, ginerele, nora și cei doi nepoți.

Amărăciunea stârnită de moartea lor – fuseseră răpuși cu toții de virus – ardea necontenit în el. Și era absolut convins că cei închiși în celulele de la parter erau răspunzători de blestem.

Într-una dintre acele celule se afla un vrăjitor care își pierduse mințile. Abraham Burnbaum fusese cândva un reputat neurolog, un om prosper, devotat muncii și familiei sale. Un bărbat generos, care își folosise fără rezerve abilitățile ca să salveze vieți. Căruia îi plăcuse să joace golf și să navigheze. Asemenea comandantului, își privise familia murind, și nimic din cunoștințele lui, din abilitățile lui, din relațiile lui în cadrul comunității medicale – nu reușise să-i salveze.

Nu supraviețuiseră decât el și nepotul botezat cu numele lui. Micuțul Abe, cu râsul lui plin de viață, zgomotos, cu pasiunea lui față de dinozauri și loialitatea absolută față de Ironman, supraviețuise Blestemului și, la fel ca bunicul său, începuse să manifeste abilități pe care savantul din Burnbaum le-ar fi respins ca fiind absurde.

Timp de mai bine de un an, îl ținuse pe băiat la adăpost. Chiar și atunci când fuseseră nevoiți să-și părăsească locuința din Alexandria, din cauză că luptele se apropiaseră prea mult de ei, reușise să-l țină pe băiat la adăpost. Deghizase acea experiență într-o aventură. Drumeții, jucat de-a v-ați ascunselea, pescuit, campat în păduri sau în vreo casă deja abandonată.

O luase spre sud, mersese cu băiatul spre sud. Climatul era mai cald acolo, iar sezonul de creștere a plantelor – mai lung.

Apoi făcuse o greșeală. Obosise, devenise neglijent, sau pur și simplu naiv. Crezuse că-i putea oferi un cămin băiețelului în căsuța dărăpănată

peste care dăduseră imediat după ce trecuseră granița statului Carolina de Nord. Și o vreme chiar reușise, fiind izolați, departe de drum.

Însă soldații apăruseră oricum, năvălind peste ei atât de rapid încât își dăduse seama că nu aveau cum să fugă. Ar fi putut să le opună rezistență, avea un pistol și avea puterile ciudate din el. Însă îi era teamă pentru băiat.

– Abe, îi spusese el băiatului, trăgându-l în bucătărie. Fugi acum. Intră în ascunzătoare.

– Dar, bunicule...

– Ține minte ce-am discutat, îl dăscălise Abraham, deschizând ușa pivniței. Ține minte ce-ai promis.

– Nu vreau să...

– Ai promis. Coboară în ascunzătoare și nu scoate nici un sunet. Indiferent de ce s-ar întâmpla. Nu ieși, pentru nimic în lume, până când nu vin eu după tine. Sau până când nu ești sigur că au plecat. Iar atunci când ești sigur că au plecat, ce ai de făcut?

– Să fac liniște și să număr până la o sută de zece ori.

– Nu începi să numeri până ce nu se lasă o liniște deplină.

Îl împinsese pe băiat să coboare scara.

– Grăbește-te. Nu scoate un sunet. Te iubesc, puștiule.

– Și eu te iubesc, bunicule.

Închisese ușa și, așa cum exersase de nenumărate ori înainte, făcuse o vrajă ca s-o ascundă. Clanța dispăruse cu totul, ușa devenind una cu restul.

Nu îi bătuseră la ușă, nici nu-i strigaseră să iasă. Năvăliseră înăuntru și pe ușa din față, și pe cea din spate, înarmați. Chiar în clipa în care dăduse să ridice mâinile în aer, cineva trăsese în el. Nu cu un glonț, deși îi provocase durere. Se împleticise și căzuse lat sub efectul tranchilizantului.

Le auzise bocancii tropăind prin casă, îi auzise strigând ordinul de a căuta băiatul.

Se trezise, cu mintea încă încețoșată, într-o încăpere minusculă. Legat de un pat îngust, se chinuise să-și limpezească gândurile, în ciuda drogului.

Micuțul Abe. Îl găsiseră pe băiețelul lui?

Lui n-aveau decât să-i facă orice ar fi dorit, câtă vreme Abe rămânea la adăpost.

Îl torturaseră, folosind un agent paralizant câtă vreme își desfășuraseră testele înfiorătoare. Uneori auzea țipete, însă nu durau niciodată prea mult. Niciodată nu vorbea nimeni cu el, exceptând dățile când încercau să-l interogheze, și, după câteva zile, renunțaseră chiar și la acest lucru.

Se alina cu gândul că-l pusese pe Abe la adăpost. Își permitea să viseze la acel râs minunat, la acei ochi poznași.

Dar apoi zilele, săptămânile, lunile de captivitate solitară, drogurile și testele brutale îi înăbușiseră orice urmă de speranță.

Nu cumva Abe era cel pe care îl auzea țipând? Nu cumva îi cerea ajutorul?

Țipase, iar când veniseră gardienii, încercase să lupte cu ei, încercase să regăsească magia, în ciuda drogului. Aprinsese un mic foc, suficient cât să-l pârjolească pe unul dintre cei care-l capturaseră, suficient cât să se aleagă cu o bătaie întreruptă doar atunci când cineva lătrase un ordin.

Îl legaseră din nou de pat, îl îndesaseră din nou cu droguri, îi făcuseră noi teste.

Îl aduseseră în pragul nebuniei, iar nebunia îl adusese în pragul întunericului.

Iar întunericul se dovedise viclean.

Își provocase singur o criză de epilepsie, una mică, doar cât să-i determine să reducă doza de droguri. Se arătase perfect docil chiar și atunci când îl duseseră la dușuri și puseseră furtunul pe el. Chiar și atunci când îl torturaseră.

În tot acest timp strânsese întunericul în jurul lui, i se oferise cu toată ființa, îi auzise hohotele bolnave în mintea sa.

Aveau să ardă, aveau să ardă cu toții. Foc negru, ciori negre rotindu-se în văzduh, fum negru înălțându-se ca să întunece soarele.

Invocase întunericul, îi rostise în gând cuvinte de care nu știuse până atunci. Îl văzuse zâmbindu-i, îi auzise promisiunile.

Aveau să ardă, aveau să ardă cu toții, iar el avea să se ridice din mijlocul flăcărilor. Triumfător.

Și astfel, atunci când o zână în agonie își blestemase călăul, Abraham își dezlănțuise întreaga ură, întreaga furie, întreaga nebunie, o lăsase să se reverse din el în flăcări negre. Și arseră, arseră cu toții.

Însă întunericul e la fel de viclean ca nebunia. Îl nimicise și pe el, laolaltă cu restul.

Tremurând, scăldată în sudoare, Fallon se lăsă să alunece pe lângă perete.

– Am văzut. Am văzut. Mi-e rău. Am să vomit.

– Liniștește-te acum, îi spuse Mallick, luând-o în brațe. Dormi.

O adormi și o duse de acolo.

După ce o întinse pe pat, îi aprinse lumânări albe, puse la fumegat buchețele de salvie albă, o spălă pe față. Atunci când ea începu să se dezmeticească, o îndemnă să bea o poțiune care să atenueze din greață și din șoc.

– Am văzut… Încă vedea. Avea să vadă mereu. Trebuie să-ți spun.

– Ai făcut-o. Mi-ai spus în timp ce vedeai, în timp ce auzeai, în timp ce simțeai. Mi-ai spus totul. Trebuie să te odihnești. Ai mers mai departe decât ar fi trebuit. Nu erai pregătită să înduri atât de mult.

– Dacă n-aș fi fost pregătită, n-aș fi putut să o fac.

– Dacă ai fi fost pe deplin pregătită, nu ți s-ar fi făcut rău. Ar trebui să-ți treacă acum. Am să-ți fac un ceai care să te liniștească și în rest.

Însă ea îl prinse de mână.

– A fost un om bun, Mallick. A fost un om bun. Un doctor, un vindecător. S-a sacrificat ca să-și salveze nepotul. Dar ei refuzau să-i spună chiar și dacă îl găsiseră pe băiețel, dacă micuțul era bine. Refuzau să-i spună. De ce erau atât de cruzi?

– Ca să-i frângă spiritul. Un spirit frânt e un handicap mai mare decât un trup strivit.

– Însă n-au reușit decât să-i frângă mintea. Asta e periculos. I-au frânt mintea, așa că și-a deschis-o către întuneric, iar întunericul l-a auzit. Ceva întunecat l-a auzit și…

– L-a exploatat.

– Da, l-a exploatat. Și l-a mințit, pentru că e și el mort, la fel ca restul. Janis n-a făcut niciodată rău nimănui, dar cred că, atunci când l-a blestemat pe bărbatul acela din laborator, i-a oferit, cumva, ceva în

plus spiritului care lucra în Abraham. Cred – erau atât de multe voci încât la început nu auzeam, aşa că am fost nevoită să le resping. Dar cred că, atât de mulţi dintre ei cedând, atât de mulţi voind să riposteze – cumva, toată acea energie s-a acumulat la suprafaţă, iar când Abraham a aprins fitilul, a explodat.

– E posibil. Foarte posibil. La fel cum e posibil ca, fiind atât de mulţi deţinuţi, să fi existat şi entităţi malefice printre cei puri la suflet. Iar acele entităţi malefice, dacă au existat, au contribuit şi ele la dezastrul final.

– Da, ai dreptate, spuse Fallon închizând, pentru o clipă, ochii. Aveau o sută patruzeci şi şase de persoane deţinute acolo. Capacitatea maximă era de o sută cincizeci. Unii mureau pur şi simplu, alţii erau trimişi altundeva. Însă în noaptea aceea erau o sută patruzeci şi şase. S-a întâmplat acum zece ani, pe 14 martie, la ora nouăsprezece şi douăzeci şi şapte de minute. Trebuie să ne întoarcem.

Îşi încleştă şi mai tare mâna pe a lui – atunci când el clătină din cap.

– Trebuie să ne ocupăm de morţi. De toţi morţii. Şi trebuie să purificăm locul.

– Da, morţii trebuie îngropaţi, iar spiritele lor – eliberate. Un loc al cruzimii poate fi distrus, iar pământul poate fi purificat.

Se simţi mândru că Fallon se gândise la asta, că înţelegea cât era de important.

– Însă nu azi, îi spuse. Mâine. Cum au aşteptat până acum, pot să mai aştepte. Am să vorbesc cu Minh, căci va dori să vină şi el. Şi unii dintre ceilalţi.

– Mâine, consimţi Fallon. Însă nu vom distruge clădirea. E bine construită şi bine amplasată. S-ar putea să se dovedească utilă la un moment dat.

Mallick se duse să îi facă un ceai, pentru că era mai slăbită decât îşi dădea ea seama. Data viitoare n-avea să mai fie la fel de afectată, îşi spuse. Deja se dovedise mai calmă şi mai calculată decât el. Ceea ce văzuse şi auzise prin intermediul lui Fallon îi stârnise dorinţa de a distruge tot ceea ce se afla în locul acela.

Însă războinica din ea, căpetenia războinicilor, înțelegea că un război însemna moarte. Și însemna și închisori.

– Nu va mai fi niciodată copil, își spuse Mallick, adăugând miere în ceai ca să mascheze gustul amărui al plantei folosite drept remediu. Nu după ziua asta.

Ziua în care se născuse, reflectă el. Adeseori, forțele binelui puteau să fie la fel de viclene și de crude precum cele ale răului.

O auzi mișcându-se prin casă, deși ar fi preferat s-o știe culcată încă o oră. Apoi auzi dușul. Țevile cam zăngăneau, dar își făceau treaba. Iar Fallon își câștigase dreptul la camera de baie.

Își spuse că, probabil, voia să-și spele de pe ea duhoarea închisorii, mizeria morții. Și-și dădu seama că exact același lucru și-l dorea și el.

Echilibru, își spuse Mallick, dezbrăcându-se. Aveau să mănânce din tort și să bea niște ceai, iar Fallon avea să-și petreacă o seară liniștită, în care să nu aibă nimic de făcut.

Un gest mărunt, care să mai atenueze din monstruozitatea acelei zile și din sordidul sarcinii ce-i aștepta a doua zi.

Capitolul 15

După ce toamna se sfârși, iarna aduse un ger crunt, vânturi urlătoare și zăpadă ce nu mai înceta să cadă. În ciuda lor, Mallick insistă ca Fallon să-și continue antrenamentele fizice. Bătăliile, îi spunea el, nu așteptau să vină primăverile călduțe.

Fallon învață să lupte cu o sabie într-o mână și cu un cuțit în cealaltă. Iar atunci când Mallick se triplă, printr-o iluzie, învață cum să lupte cu mai mulți inamici deodată.

Muri frecvent, însă învață.

O călărea pe Grace de plăcere, iar pe Laoch, pentru că era palpitant și pentru că avea nevoie să exerseze, conștientă de faptul că, în bătălie, războinicul trebuia să fie una cu armăsarul său.

Înarmată cu o sabie și cu un mic scut, îl înfruntă pe Mallick din șaua lui Laoch. Ninsoarea cădea abundent, viscolită de vântul urlător, iar lama descântată a sabiei ei izbea neîncetat lama descântată a sabiei lui.

Gwydion, călit de-atâtea lupte, se năpusti spre ea, se cabră și se răsuci cu un curaj pe care Fallon îl admira și-l respecta. Laoch îl depășea chiar și în această privință, după cum bine știa, la fel cum știa și că singurul dezavantaj al armăsarului ei era războinica din spinarea lui.

Însă avea să devină mai bună.

Zăngănitul săbiilor care se loveau era atenuat de perdeaua grea de ninsoare. Orele nesfârșite de mânuit sabia și toate gălețile de apă cu

care făcuse exerciții și pe care le cărase dintr-un loc într-altul, îi conturaseră brațe vânjoase. În ciuda frigului, efortul îi încălzea mușchii. Și, cu o agerime și o îndemânare pe care nu le avusese cu doar câteva luni în urmă, reuși să se strecoare dincolo de apărarea lui Mallick și să-l lovească în inimă.

El se mulțumi să dea din cap și să-i spună:

– Din nou!

De data aceasta, creă iluzia că se aflau în mijlocul unei bătălii crâncene. Războinici călare sau pe jos, săgeți zburând din toate părțile, sfere de foc explodând.

Gwydion atacă, sabia lui Mallick scânteie fulgerător. Însă Fallon era pregătită. Îi păra atacul folosindu-și scutul și se năpusti asupra lui cu lovituri nimicitoare, în timp ce Laoch îl împinse pe Gwydion înapoi.

În ciuda strigătelor de război și a urletelor muribunzilor, ea auzi răsuflarea chinuită a lui Mallick. Și, cu forța îndelung exersată a trupului ei tânăr, îl potopi cu lovituri. Apoi îl izbi cu brațul în care ținea scutul, aruncându-l de pe cal.

Mallick aterizâ cu o *bufnitură* în zăpada frământată de copite.

Cu un zâmbet larg, Fallon se aplecă spre el, lipindu-se de grumazul lui Laoch.

– De data asta ai de gând să cerșești îndurare? E a treia oară într-o oră când…

Zâmbetul îi păli atunci când bâgă de seamă că Mallick rămăsese nemișcat, cu ochii închiși.

– Ah, fir-ar să fie!

Sări de pe cal și se năpusti spre el. Pe când începu să-și plimbe mâinile pe deasupra lui, ca să-și dea seama unde era rănit, el deschise ochii și-i făcu semn să-l lase în pace.

– Sunt doar extenuat.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Sigur nu ești rănit? Lasă-mă să verific.

– Știu dacă sunt sau nu rănit, și nu sunt, îi spuse el, ridicându-se în capul oaselor. M-ai aruncat din șa, însă, fiind atât de concentrată asupra unui singur adversar, te-ai expus de câteva ori riscului de-a fi lovită din lateral de alți inamici.

– Nu. M-ar fi avertizat Laoch.

Privirea lui Mallick se mută asupra calului, care, acum, stătea liniştit.

– Chiar aşa?

– Da. Şi cam simt – nu pe toţi şi nu mereu –, însă, de regulă, simt dacă vreuna dintre fantomele tale încearcă să mă atace. Ajutată şi de Laoch, firește. N-ai cum să ştii de fiecare dată. Şi trebuie să începi prin a elimina inamicul principal. Aşa m-ai învăţat. Elimină-ţi inamicul principal, apoi elimină-l pe următorul.

Mallick nu făcu decât să mormăie ceva, însă Fallon deslusi o notă de aprobare în acel sunet. Şi de oboseală.

– Ar trebui să uscăm caii. Sunt în luptă de mai bine de o oră, spuse Fallon.

– Sunt creaturi zdravene şi sănătoase. Şi la fel sunt şi eu. O luăm de la capăt.

Însă, pe când Mallick se ridica şi dădea să încalece din nou, amândoi auziră strigăte. Mick venea în fugă spre ei, păşind peste zăpadă atât de rapid, încât aproape că nu lăsa urme. Pletele albite de nea îi fluturau.

– Trebuie să veniţi cât mai repede! le strigă el. Trebuie să veniţi cât mai repede.

Mâna lui Fallon se încleştă instantaneu pe mânerul sabiei.

– Ce e? Un atac?

– Nu, nu. Boală. Oamenii s-au îmbolnăvit. Tatăl meu... trebuie neapărat să veniţi.

– Ia-o mai încet, îl sfătui Mallick, apropiindu-se şi punându-şi mâinile pe umerii lui. Ce boală? Câţi sunt afectaţi?

– Mulţi. Au febră şi frisoane, iar tatăl meu nu poate să respire. Tuşeşte. Ceaiurile şi poţiunile nu-i ajută. Trebuie neapărat să veniţi.

– Nici tu nu arăţi prea bine, remarcă Fallon.

– Eu sunt bine. Sunt... gâfâi el, apoi se contrazise singur, abandonându-se unui acces de tuse uscată. Tatăl meu...

– Vino înăuntru.

– Nu, trebuie să...

– Vino înăuntru, repetă Mallick. Avem nevoie de medicamente. Ai febră. Fallon, fă ceai. Coada-șoricelului…

– Coada-șoricelului, soc, mentă. Știu. Nu pierde timpul, îi spuse lui Mick, trăgându-l spre casă și făcându-le semn cailor să îi urmeze. Stai lângă foc, îi ordonă ea băiatului, întețind flăcările.

Aveau nevoie de ghimbir, își spuse, de cimbru și de miere. Pentru tuse. Lemn-dulce și echinacea, adăugă, în gând, strângând plantele pentru tratarea febrei. Făcu apa dintr-o cană să fiarbă pe loc, apoi puse plantele la infuzat.

– Aveți suficiente pături?

– Cred că da.

Tremurând ușor, Mick îi aruncă o privire disperată.

– Trebuie să ne grăbim.

– Dar metamorfii și zânele?

– Zânele au încercat să ne ajute, însă sunt și printre ei câțiva bolnavi. Ceata de metamorfi e bine. Sau era, din câte știu eu.

– Bea asta. Trebuie să mai strâng ingrediente. Avem medicamente în atelier. Mallick s-a dus deja să ia cele trebuitoare, și mai pot strânge și eu de aici și din seră. Vom pleca imediat ce le avem pe toate.

– O parte dintre bătrâni sunt speriați că e precum Blestemul. Își amintesc de Blestem. Și le e teamă.

– Nu e Blestemul, îl liniști ea, punându-i o mână pe frunte și privind înlăuntrul lui. E un virus, însă e cel al pneumoniei. Îl ai într-un plămân.

– Ce-i asta? Ce-i „pneumonia"?

– Nu e virusul care-a adus Blestemul, spuse ea, apăsat. Bea-ți ceaiul. Mă întorc.

Urcă în fugă scările ce duceau la atelier.

– E pneumonie, îi spuse lui Mallick, care tocmai pregătea două rucsacuri. Virală.

El dădu din cap.

– Du-te în seră și culege…

– Știu ce să culeg.

Se îndepărtă cu iuțeala fulgerului. Mama ei ajutase la vindecarea a trei bolnavi de pneumonie în satul de care ținea ferma, iar Fallon

fusese de față. Mai mult de-atât, Mallick insistase anume asupra acestei boli atunci când făcuseră lecții de vindecare.

Umplu și ea un rucsac și se întoarse fugind în casă chiar pe când Mallick cobora scările.

– Vom pregăti restul lucrurilor de care avem nevoie – odată ce ajungem în tabăra elfilor. Pe Mick ia-l cu tine în spinarea lui Laoch.

După ce încălecă, Fallon îi întinse o mână lui Mick. Mâna lui, goală și umedă de sudoare, tremura într-a ei.

– Va trebui să te ții de mine. Vom merge cu viteză.

– Mă pot ține de tine. Repede, la drum!

Laoch se năpusti înainte, spulberând zăpada sub copite. Când simți că brațele lui Mick erau suficient de strâns încleștate în jurul taliei ei, Fallon îi ceru lui Laoch să se înalțe în văzduh, deasupra zăpezii, croindu-și drum printre copaci cu viteză tot mai mare. Era conștientă de faptul că Mallick avea să rămână în urmă, însă, între timp, ea putea începe să pregătească ceaiurile.

În clipa în care ajunseră în tabără, Mick sări de pe cal. Deși se poticni și se clătină, porni, hotărât, spre coliba în care locuia împreună cu tatăl lui.

– Toți cei care sunteți bine, strigă Fallon, trebuie să ne ajutați să facem ceai.

Orelana, palidă de extenuare, mai adăugă lemne pe foc.

– Ceaiurile n-au ajutat. Am crezut că totuși ajută, sau că urmează s-o facă, de aceea n-am trimis mai din vreme după voi. S-a întâmplat atât de repede!

– Ceaiurile astea vor fi mai puternice și vor acționa mai eficient. Trebuie să pregătim cataplasme și băi de abur.

În jurul focului celui mare, le arătă Orelanei și altor trei elfi cum să pregătească ceaiurile și ce să pună în ele, de-abia sinchisindu-se să arunce o privire atunci când apăru și Mallick.

– Cine-i cel mai grav bolnav? vru Mallick să știe.

– Cel mai mic dintre copilașii mei. El și Bătrânul Ned, îi strigă Orelana, arătând spre o colibă. De Ned se ocupă nepoata lui. Ea nu s-a îmbolnăvit. Iar de copilaș se ocupă Minh.

Mallick îi dădu lui Fallon unul dintre pachete.

– Știi ce ai de făcut. Eu am să încep cu Ned.

Fallon luă una dintre cratițe și-și puse în spate rucsacul de la Mallick, apoi încă unul al ei.

– Tu rămâi aici, Orelana, și ajută-i pe ceilalți să pregătească doze suplimentare. Știu care e coliba ta.

– E doar un bebeluș. Părea să-și revină, apoi azi-dimineață... E doar un bebeluș.

– Rămâi să pregătești cele necesare.

Fallon se îndepărtă în grabă. Simțea boala, simțea febra nimicitoare, atât de fierbinte și de intensă încât era de mirare că nu topea zăpada.

Intră în colibă și îl găsi pe Minh așezat pe marginea unui pătuț, spălând fața bebelușului cu o cârpă.

– Refuză să sugă. Încă n-a împlinit un an. Are doar zece luni.

Fallon îngenunche și-și trecu mâinile peste copilaș. Ambii plămâni erau umpluți cu lichid, iar febra ardea mistuitor. Ochii, sticloși de febră, priveau în gol. Ca și cum ar fi fost o păpușă.

– Trebuie să bea ceaiul ăsta și poțiunea asta.

– Încă nu a fost înțărcat. E...

– Dar mă vei ajuta tu, spuse ea, calm, scoțându-și o pipetă din trusă. E micuț, așa că din medicament nu va avea nevoie de o cantitate prea mare, însă ceai trebuie să-i dai cât de mult poți. Începe cu asta, Minh.

Cât timp Minh îl forță pe micuț să înghită ceaiul, picătură cu picătură, Fallon luă o crăticioară din bucătărie, folosi carafa de apă ca s-o umple, adăugă ierburi, cristale zdrobite și picături dintr-o altă poțiune.

– Acum administrează-i poțiunea pe care ți-am dat-o eu. Patru picături, pentru început.

Minh se chinui s-o facă, căci bebelușul începu să se se zbată și să se împotrivească.

– Are un gust amar, însă trebuie să înghită patru picături.

Minh își luă băiețelul în brațe și, deși ochii i se umplură de lacrimi, imobiliză brațele micuțului și îl forță să înghită leacul.

– Bun, bun. Încălzește cratița, murmură Fallon. Dă apa în clocot, să iasă aburi.

Când apa începu să clocotească, ea luă o cârpă.

– Asta e curată?

– Da.

– N-o să-i placă, însă o să-i acopăr capul cu prosopul ăsta. Iar tu o să-i ții capul deasupra aburului. Dacă plânge, e în regulă. Va trage în plămâni aburul vindecător. Va tuși. S-ar putea să fie urât. Dar tu îl vei ține.

– O să-l doară?

– Tusea doare, spuse ea, luând o altă cârpă. Însă tușind va elimina lichidul din plămâni și boala.

Bebelușul tuși și plânse, iar chipul soldatului se umezi de lacrimi pe când Fallon prinse boala în cârpă.

– Culcă-l, acum.

– Respiră mai bine. Chiar respiră mai bine?

– Da, îl liniști Fallon, punându-și din nou mâinile pe bebeluș. Are mai puțin lichid în plămâni. Dar...

Folosindu-și energia, mai trase din boală în ea, întoarse capul și, tușind, o elimină în cârpă.

– Încă are febră, dar nu mai e atât de mare. Mă duc să-i mai ajut și pe alții, însă am să mă întorc. Trebuie să facem toate astea din nou.

– Din nou, repetă Minh, închizând ochii.

– Nu va fi la fel de rău, chiar nu va fi, însă va trebui s-o facem din nou. Și poate că și a treia oară. E mai greu pentru cei foarte mici și pentru cei foarte bătrâni. Va adormi, și, când se va întâmpla asta, ia cârpa în care a tușit boala și du-o la ceaunul pe care îl voi pune la fiert afară. Trebuie dezinfectată.

– Da, da. Așa voi face. Fii binecuvântată, Fallon! Spune-i Orelanei, spune-i mamei lui că micuțul e mai bine.

– Așa voi face. Mai dă-i ceai, Minh.

La fel ca Mallick, merse de la o colibă la alta, tratându-i mai întâi pe cei mai bătrâni și pe cei mai tineri. Cei care se simțeau suficient de bine continuară să pregătească ceaiuri și poțiuni.

Intrând în coliba lui Mick, îl găsi pe Thomas tremurând în pat. El încercă să se ridice în capul oaselor atunci când o văzu, însă se prăbuși sub atacul violent al tusei.

– Trebuie să ne ajuți, îi spuse Mick. Ceaiul l-a băut. I l-am adus eu.

– Bun. Am mai adus și eu. E suficient pentru amândoi. Bea-ți-l și tu pe al tău.

Apoi se duse la Thomas și-și petrecu un braț pe sub el ca să-l ajute să se ridice.

– Bea.

După ce bolnavul reuși să ia câteva înghițituri, Fallon îi luă cana și-și puse mâinile pe el. La fel ca micuțul Orelanei, la fel ca mulți alții, avea lichid în ambii plămâni.

– Mick, pregătește două căni, două cratițe cu apă și patru cârpe.

– În regulă.

Până strânse el cele necesare, ea pregăti cataplasma.

– Pe asta o vei ține pe piept. Am să-ți las medicamente cu care s-o împrospătezi. De două ori pe zi, până ce ți se curăță plămânii.

Turnă poțiunea în căni, îi dădu una dintre ele lui Mick.

– Bea, spuse ea, ajutându-l și pe Thomas să bea. Înghite-o toată. Până la ultima picătură.

Turnă cele necesare în apă și o făcu să fiarbă.

– Pune-ți un prosop peste cap și ține-ți capul deasupra cratiței, cufundat în aburi. Trage aburii în plămâni. Și scuipă în cârpă ceea ce elimini atunci când tușești.

– Ce scârbos!

– Sigur că nu-i plăcut.

Merse mai departe, pacient după pacient, apoi o luă de la capăt. Cu puțin înainte de lăsarea serii, îl găsi pe Mallick așezat lângă foc, bând o stacană de bere.

– Am crezut că-l vom pierde pe bătrânul Ned, îi spuse acesta. Însă e dârz și încă nu-i pregătit să moară.

– Bebelușul, micuțul lui Minh și al Orelanei, a reînceput să sugă.

– O să le mai lăsăm câteva doze de ceai și de poțiune, precum și cele necesare pentru băile de aburi. Dar cred că ce-a fost mai greu a trecut. Vom veni și mâine, ca să verificăm.

– Trebuie să mergem și la sălașul zânelor.

El încuviință din cap și mai sorbi din stacană.

– După ce-mi termin berea. Am trimis un curier. Acolo situația nu e la fel de gravă, nici epidemia nu-i atât de extinsă. Cei din ceata de metamorfi sunt în continuare sănătoși cu toții. La ei nu e nici urmă din virusul ăsta, însă le vom lăsa, oricum, câteva leacuri cu rol de prevenție.

Rămase o clipă cu privirea ațintită la foc.

– Te-ai descurcat bine azi. Ai oferit alinare și vindecare și, cel mai probabil, ai salvat vieți. Mai mult de-atât, ai făcut-o cu grijă și calm. Nici măcar o dată nu m-am văzut nevoit să-ți spun ce să faci și cum s-o faci.

– Ai făcut-o în trecut. Și m-a învățat și mama mea.

– Nu tot ceea ce ai făcut sau ai știut să faci se datorează învățăturilor primite de la mine sau de la mama ta. Pune deoparte cele trebuitoare elfilor până mâine, apoi vom trece pe la sălașul zânelor ca să ajutăm și acolo, oprindu-ne și pe la bârlogul metamorfilor. După care, pe toți sfinții, mai vreau o bere, ceva de mâncare și un somn bun.

– Boala e contagioasă. Trebuie să iei și tu o poțiune cu rol de prevenție. Voi lua și eu, dacă insiști că e cazul, însă eu nu mă îmbolnăvesc.

– Nu ești nici nemuritoare, nici invulnerabilă, însă da, ești imună la boli.

Mallick oftă prelung.

– Eu, din păcate, nu sunt, așa că voi lua leacul de prevenție. N-am găsit niciodată o soluție să fac leacurile astea să aibă un gust mai puțin scârbos.

– Ei bine, e suficient să-ți faci o vrajă prin care să te convingi că au gust de bere sau de vin, sau de ce vrei tu. Nu va fi adevărat, dar tu așa vei simți, și e același lucru, nu?

Mallick puse jos stacana și se zgâi la Fallon.

– E o idee absolut genială și mă irită faptul că, în toată viața mea, nu mi-a trecut niciodată prin cap așa ceva.

Luă poțiunea de prevenție două zile la rând, la insistențele lui Fallon. Iar, timp de o săptămână, făcură vizite zilnice în toate taberele.

Mick își făcu apariția în zori, complet refăcut, și îi aduse o pereche de pantaloni noi, mai lungi, precum și o pereche de ghete cu un număr mai mari.

– De unde ai știut că am nevoie de astea?

– E limpede ca lumina zilei. Pantalonii pe care-i ai îți sunt prea scurți, iar ghetele ți le tot aranjezi în picioare.

– Îmi plac foarte mult. Sunt moi și solide. Mulțumesc.

– Eu le-am făcut.

– Tu?

Le studie din nou, apreciind pielea maro, foarte moale, și tălpile solide.

– N-aveam habar că știi să faci ghete.

– Doar sunt elf, spuse el, sec. În fine. Poate că ai să treci prin poiența zânelor mai târziu. Apa din iaz e caldă.

– Poate.

El își feri privirea pentru o clipă, îndreptându-și ochii spre întinderea albă de zăpadă.

– Mi-a fost foarte teamă pentru tatăl meu. N-a mai fost niciodată atât de bolnav. N-am mai văzut niciodată atât de mulți bolnavi în clanul meu. L-ați salvat, și ne-ați salvat, tu și cu Mallick. Sunt, suntem cu toții, foarte recunoscători. Bătrânul Ned s-a apucat să-i facă ghete lui Mallick. Aproape că le-a terminat, și o să i le aducă în persoană. Așa că… Ne vedem mai târziu.

Și astfel, boala avu darul de a vindeca prietenia dintre ea și Mick.

Pe tot parcursul iernii, în ciuda ninsorii abundente, pe cerul mai des cenușiu decât albastru, Fallon văzu de două ori stoluri de ciori zburând în cercuri. Nu prea aproape, din câte estimă ea. La circa opt kilometri distanță, poate chiar mai departe.

Însă asta îi arătă clar că, în timp ce ea se pregătea, în timp ce ea învăța, în timp ce ea rămânea la adăpost, alții luptau și mureau.

De două ori îi ceru voie lui Mallick să-l ia pe Laoch și să meargă să arunce o privire mai îndeaproape. Doar ca să urmărească ce se petrecea. Doar ca să vadă și să învețe.

Iar el o refuză de două ori.

În martie, pe când încă băteau vânturi reci, iar mugurii de primăvară erau încă dureros de departe, Fallon văzu din nou ciorile și ceru din nou voie să plece. Și fu refuzată din nou.

De data asta, refuzul o făcu să explodeze de mânie.

– Cum aș putea să învăț cu adevărat, când nu lupt decât cu tine, folosind săbii descântate ca să nu rănească? Deja nu mai reușești să mă înfrângi în luptele călare și mai deloc, la celelalte. Cu săgeata trag mai departe decât tine, iar acum și nimeresc mai bine. Iar la astea?

Întinse, fulgerător, mâinile în față, făcând flăcările să izbucnească violent, aprinzând lumânările și aruncând în aer poțiunea din ceaun, pentru ca, după aceea, s-o facă să se verse înapoi.

– Și la astea sunt la fel de bună ca tine.

– Și totuși, eu rămân profesorul tău, iar tu eleva mea.

– Atunci lasă-mă să învăț ce se petrece în lume. Toată viața am fost protejată. Întâi la fermă, acum aici.

– Nu ești pregătită.

– De unde știi? Voi fi, brusc, pregătită în ziua în care voi împlini cincisprezece ani? Oricum am aproape cincisprezece ani.

– Nu de vârstă depinde.

– Atunci de ce? De ce anume?

– Deschide ușa aceea, spuse el, arătând spre dulapul încuiat.

Fallon se duse, puse mâna pe mâner și trase. Ținându-și mânia în frâu, își puse palma deasupra încuietorii.

– Ai încuiat-o astfel încât să n-o pot deschide.

– Nu. Când îl vei putea deschide, întreabă-mă din nou. Acum doresc să lucrez în pace. Du-te și găsește-ți altceva de făcut – și fă-o altundeva.

– Prea bine. Nici eu nu vreau să fiu în preajma ta.

Plecă furioasă, mergând glonț în camera ei. Nu voia să fie afară, unde vremea era în permanență urâtă. Nu voia nici să călărească sau să înoate în iazul zânelor. Nu mai voia să fie acolo.

Se trânti pe pat.

– Vreau doar să văd. Vreau să văd altceva. Pe altcineva. Vreau să văd, murmură ea din nou. Vreau să știu, vreau să fiu. Liberă la drum

să pornesc, datoria să mi-o împlinesc. Vreau luminii să-i slujesc, bezna să o risipesc, tot ce-i rău să nimicesc.

Nu intenționase să rostească descântecul. Pur și simplu, își croise drum prin ea. Nu-și dădu seama că ceva se schimbase, nici măcar atunci când se ridică să se plimbe prin cameră și să-și mai depene gândurile.

Apoi, observă globul de cristal de pe masa ei. Și văzu că se limpezise.

– Vreau să văd, repetă ea. Acum, în această sferă, văd limpede totul. Voi vedea ceea ce trebuie să văd.

Și, într-adevăr, văzu totul, clar și perfect conturat, trezindu-se la viață în globul de cristal. Nu ceea ce se întâmpla atunci sau avea să se întâmple, ci ceea ce se întâmplase înainte.

Privi, chiar dacă inima începu să-i bată nebunește și simți teama strecurându-i fiori reci pe șira spinării. Privi totul.

Știind ce avea să urmeze, ce trebuia să urmeze, își încinse sabia la brâu și-și puse arcul pe umăr. Lăsându-și mâinile pe cristal, îl lăsă să o transporte înăuntru.

Mallick munci ca să-și defuleze iritarea, precum și insulta, destul de mare, venită din partea lui Fallon. Sau, cel puțin, încercă s-o facă. Însă atunci când fata reapăru în atelier, la aproape două ore după ceea ce el socotise a fi o criză de isterie, el își dădu seama că nu defulase absolut nimic.

– Nu-mi pare rău, începu ea.

– Atunci n-ai nici un motiv să mă întrerupi de la muncă.

– Cristalul s-a limpezit pentru mine.

El ridică privirea și și-o ațintì asupra ei. Era puțin palidă, remarcă, iar ochii încă îi erau încărcați de viziuni.

– Și ce ai văzut?

– Am văzut New Hope. Am văzut atacul. I-am văzut pe unchiul meu și pe târfa aia a lui ucigându-l pe tatăl meu biologic. Le știu chipurile acum. Le știu chipurile. L-am văzut pe tatăl meu biologic folosindu-și propriul trup drept scut, dându-și viața ca să ne protejeze

pe mama și pe mine. I-am văzut durerea și furia, le-am văzut preschimbate într-un val ucigător. Am fost acolo.

– Acolo?

– M-am lăsat transportată în interiorul cristalului.

Prima lui reacție, de mânie, se dovedi extrem de greu de ținut în frâu.

– Cum?

– S-a deschis față de mine. Iar eu m-am deschis față de el. Am fost nevoită s-o fac. Aveam o datorie acolo. Mama a fugit ca să ne salveze pe mine și pe prietenii ei. A fugit, împovărată de prezența mea în pântecul ei, singură, îndurerată. Și a fugit, s-a ascuns, a fugit, s-a ferit, iar o dată s-a prăbușit la pământ extenuată și pe punctul de a se da bătută. Mi-a spus cândva că, atunci, i-am apărut în față; mi-a împărtășit și ceea ce i-am spus, deși ea nu mă cunoștea. Nu știa că eram fiica ei. Și mi-a mărturisit că ceea ce i-am spus a ajutat-o să meargă mai departe. Așa că m-am lăsat transportată în interiorul cristalului, m-am dus la ea și i-am spus ceea ce trebuia spus.

Mallick se duse să-și toarne un pahar de vin și puse puțin și într-un al doilea pahar. Adăugă apă, apoi i-l întinse lui Fallon.

– Acum ai văzut mai mult decât ți-am arătat eu. Cristalul îți aparține. În el, cu el, vei vedea mai mult.

– Am urmărit-o o vreme, doar ca să fiu sigură că era bine. Era atât de obosită, cu inima atât de însângerată, și totuși atât de puternică. Mai puternică decât am știut vreodată. Am văzut asta, și am văzut chipurile celor care l-au ucis pe tatăl meu biologic. N-am văzut dacă riposta ei i-a ucis. Știu că, dacă ei sunt în viață, și eu voi fi. Eu sunt cea care le va aduce moartea. O jur.

Se duse la dulapul încuiat și încercă din nou să-l deschidă. Ușa nu se clinti.

– Îl voi deschide la un moment dat.

– Sunt convins că da, la momentul potrivit.

Ea bău vinul și se încruntă la pahar.

– Nu-i nimic. Atunci când mă las transportată în interiorul cristalului, sunt protejată?

– Ești prezentă atât aici, cât și acolo, și ești vulnerabilă în ambele locuri.

– În regulă. Am să ies să călăresc puțin. Trebuie să-mi limpezesc gândurile.

După ce Fallon plecă, Mallick se așeză, uitând de iritare și de insultă, însă mai înspăimântat decât se așteptase. Fallon avea să se lase din nou transportată în interiorul cristalului, iar acum nu mai stătea în puterea lui s-o împiedice. Acest pas îi aparținea ei, așa cum îi aparținuse dintotdeauna.

La cei cincisprezece ani ai săi, Duncan doar tolera cursurile de la academie. De cele mai multe ori era instructor în loc să facă pe elevul, însă prezența lui acolo o satisfăcea pe mama lui și îl scutea de ceartă.

Lucra prin rotație la misiunile de colectare de resurse, la misiunile de cercetare și la partidele de vânătoare. Când chiar nu reușea să scape, muncea și în grădinile comunitare, în comisia pentru gunoi și deșeuri, în cea pentru curent electric și întreținere.

Știa să acorde primul ajutor și putea interveni ca paramedic.

Îi plăceau antrenamentele cu arme, îi plăcea să joace baschet și să iasă cu motocicleta pe drumul către fermă. Îi plăcea să-și petreacă timpul cu prietenii, să facă năzbâtii cu Denzel, să-l asculte pe Denzel cântând rock la chitară sau să facă echipă cu el pe terenul de baschet.

În materie de sâni interesanți, făcuse considerabil mai mult decât doar să pună mâna pe ei, iar aceea se dovedise o altă experiență care îi plăcuse. Chiar mult.

În primăvara aceea, începu să se implice în planificarea și organizarea misiunilor de salvare, participând, totodată, la ele.

Fusese unul dintre cei care planificaseră misiunea din acea noapte. Cum el și cu Flynn îl capturaseră pe Războinicul Purității pe care-l aduseseră cu ei ca să-l interogheze, își câștigase acest drept.

– E la mai bine de o sută treizeci de kilometri distanță, spuse Eddie, studiind harta din nou. E mai departe decât orice altceva am mai încercat până acum la capitolul ăsta. E de parcurs o distanță foarte mare.

– Așa e. Însă, după spusele ostaticului nostru, au peste treizeci de prizonieri, pe care îi torturează și urmează să-i execute, spuse și Will,

studiind o altă hartă, una pe care o crease cu ajutorul lui Arlys. El spune că au în jur de o sută de persoane, însă doar jumătate dintre aceștia sunt soldați. Ziduri întărite aici, garduri de sârmă ghimpată aici și aici, gărzi.

Bătu ușor pe hartă cu figurinele pe care le foloseau la planificare.

– Aici e centrul de comunicații, în fosta bibliotecă orășenească, iar aici, închisoarea, în vechea secție de poliție locală.

– Astea sunt țintele principale, adăugă Duncan, după ce neutralizăm gărzile, forțăm poarta sau pătrundem gardul. Dacă nu aruncăm poarta în aer sau dacă nu eliminăm o bucată din zid și din garduri, riscăm să ne trezim prinși înăuntru.

– Ai perfectă dreptate. Și, până să ajungem acolo, trebuie să trecem prin sau pe lângă tabere ale Cetelor de Ucigași care, din câte au constatat misiunile de cercetare, sunt amplasate aici, aici și aici. Deci, haideți să reluăm fiecare pas. Iar dacă cineva observă ceva lăsat pe dinafară, să avem grijă să nu rămână așa.

Când Duncan ieși din clădire ca să se alăture echipei sale, Denzel, cu părul prins în zeci de codițe împletite strâns la spate și legate cu un elastic, se apropie agale de el.

– Nu poți să-l convingi pe Will să mă lase și pe mine să vin? Haide, omule.

– Nu pot, frate. Iar ai picat examenul de luptă armată. Și pe cel de chimie.

Denzel, care deja era un pachet de mușchi înalt de peste un metru optzeci, trase un șut într-o pietricică.

– Chimia e naspa.

Duncan se sprijini cu spatele de motocicletă.

– Trebuie să te pui cu burta pe carte.

N-avea să se întâmple niciodată, își spuse Duncan, însă detesta să-l vadă pe Denzel dezamăgit.

– Ești înzestrat cu viteză și agilitate. Trebuie doar să te pui cu burta pe carte și să-ți alegi o armă, apoi să exersezi cu ea.

– Kato e arma mea.

Rânjind, Denzel sfâșie aerul cu o gheară de panteră.

– Asta așa e. Uite, tu ești praf la chimie, eu sunt praf la chitară. Eu te-ajut pe tine, tu m-ajuți pe mine. Poate că, după asta, n-o să mai fim atât de praf.

Mai încercaseră și înainte, iar rezultatele fuseseră jalnice pentru amândoi, însă puteau să încerce din nou, decise Duncan.

– Îmi convine.

Chiar și așa, tot aruncă o privire plină de regret în direcția camionetelor, a motocicletelor și a armelor.

– Trebuie s-o șterg.

– Dă-le-n gură, dă-le-n cap.

Se salutară pumn la pumn, iar Denzel se întoarse pe trotuar ca să privească plecarea războinicilor.

Duncan încălecă pe motocicletă, luând-o pe Antonia în spatele lui. Primele zile și nopți de aprilie rămâneau al naibii de reci, însă el își dorea viteza și agilitatea motocicletei sale. Nu că aveau să străbată în goană cei o sută treizeci de kilometri, cu atât mai mult cu cât anumite bucăți din ruta aleasă drept cea mai bună erau blocate de mașini abandonate de multă vreme.

Eddie se afla la volanul bătrânului Humvee al lui Chuck, o mașină cât se poate de lentă, după părerea lui Duncan, dar care se dovedea utilă atunci când era vorba de spart cadavrele ruginite ale mașinilor rămase în drum. În plus, o blindaseră, ceea ce făcea din ea o armă excelentă.

Plecară în toiul nopții, calculând viteza, distanța, potențialele obstacole și ocoluri, intenționând să sosească astfel încât să poată iniția atacul cu o oră înainte de ivirea zorilor.

O văzu pe mama lui lângă Arlys și le trimise un salut milităresc. Se strânseseră și alții ca să-i conducă pe cei care plecau în misiunea de salvare. Îi văzu pe frații la a căror salvare participase și el, și o văzu pe Petra.

Petrei îi adresă un zâmbet scurt. Știa că făcuse o pasiune pentru el, însă, oricât ar fi fost de drăguță, i se părea prea tânără, deocamdată.

Peste un an, însă, poate că avea să fie o opțiune.

– E lipicioasă, îi spuse Tonia la ureche.

– Ce anume?

– Aura de erou pe care o proiectează asupra ta. E atât de lipicioasă, încât o să-ți înfunde porii.

– Ah, mai lasă-mă cu asta.

Făcu motocicleta să țâșnească înainte, și lăsară New Hope în urma lor.

Se izbiră de primul ambuteiaj la kilometrul cincizeci și unu și se opriră să aștepte ca Eddie să spargă blocajul. Aflată pe propria motocicletă, Maxie, unul dintre elfii din echipa originală a lui Flynn, opri lângă Ducan și arătă spre est.

Focuri mărunte străpungeau bezna, iar din ele se ridica un văl de fum.

– Cete de Ucigași, spuse Maxie. Dau foc doar de dragul de a distruge totul. Ar trebui să trimitem o echipă care să-i pună pe fugă.

În mod normal, i-ar fi dat dreptate și s-ar fi oferit s-o însoțească. Însă mai aveau de parcurs încă optzeci de kilometri.

– Probabil c-ar dispărea înainte să ajungem noi acolo. De regulă, Cetele de Ucigași nu incendiază un loc decât după ce l-au prădat de tot ce se putea prăda.

– Da, fu de acord Maxie, îndreptându-și privirea înainte și ambalând motorul. Însă mi-ar fi plăcut să-mi încerc norocul cu ei.

Maxie avea părul violet, cu pene prinse într-o parte. Avea cu circa trei ani mai mult decât Duncan și era înzestrată cu o pereche de sâni deosebit de interesanți.

Își continuară drumul, iar gândul că era posibil s-o convingă să se dezbrace în fața lui îl ținu ocupat cale de șaisprezece kilometri, plus cât le luă să treacă de un alt blocaj.

„Oprește și pornește", își spuse, „pornește și oprește". Voia să ajungă odată, să intre în acțiune. Cu opt kilometri înainte de destinație, când aveau să oprească, el și Antonia aveau s-o ia spre nord-vest, însoțiți de Maxie și de Solo, metamorful. O altă echipă avea să se desprindă de grup ca să se îndrepte spre nord-est. Duncan avea să neutralizeze gărzile, după care principala lui sarcină era rezolvarea problemei porții. Trebuia s-o deschidă cu forța, pentru ca apoi să trimită câteva fulgere – devenise al naibii de bun la mânuirea lor – peste clădirea pe

care o vedea cu ochii minții pe harta pe care și-o întipărise tot acolo. Depozitul de armament.

Buuum, baaang, buuum!

După care aveau să se năpustească înăuntru. Tonia trebuia să pornească alături de echipa ei în direcția închisorii, iar echipa lui să se îndrepte spre centrul de comunicații. Cei mai mulți dintre inamici aveau să fie încă în pat, căutându-și năuciți armele, îmbrăcați doar pe jumătate.

Gărzile, poarta, depozitul de armament, comunicațiile, își spuse. Pe când se dezmeticeau, ticăloșii aveau să fie deja loviți din toate părțile.

Mai erau douăzeci și cinci de kilometri până la destinație, când lumina farurilor lor căzu asupra unei fete ce ședea în mijlocul drumului, în șaua unui cal alb.

Era aidoma unei statui încremenite și scăldate în razele albăstrui ale lunii în creștere.

O cunoștea, își spuse Duncan, pe când întregul grup se opri. Din vise. O cunoștea din vise, iar gândul acela îl zgâlțâi, stârnind în el și furie, și încântare.

– E o cursă, le strigă ea. Ei știu că veniți.

Duncan descălecă de pe motocicletă, cu tot trupul vibrându-i. Plăcere, mânie și fascinație se luptau violent în el. Era oare conștientă că avea o duzină de arme îndreptate spre ea? Dacă da, nu părea să-i pese.

Will sări din camionetă.

– Dacă doar încerci să pui mâna pe vreo armă, vei regreta amarnic.

– Nu sunt inamicul vostru.

Eddie veni lângă Will.

– Atunci, cine naiba ești? Și de unde ai găsit calul ăla?

– Ne-am găsit unul pe celălalt.

Descălecă, sărind pur și simplu din șa, și se opri cu mâinile ridicate în aer.

– E o cursă, repetă ea.

– Eddie, ia-i pe toți la rând și spune-le să oprească.

– Eddie? repetă fata.

Duncan îi văzu chipul, atât de serios până atunci, luminat de un zâmbet.

– Eddie Clawson. Unde e Joe?

– A rămas aca... De unde știi despre Joe?

– Știu multe despre voi. Știu cum v-au găsit Lana și Max, cum i-ați învățat despre lanțurile de zăpadă. Tu cânți la muzicuță și ești din Kentucky. Am văzut pe hărți unde vine asta.

– Ascultă, puștoaico, va trebui să...

Eddie se apropie de ea în timp ce vorbea. Apoi îi văzu ochii.

– O, Doamne. O, Doamne. Ai ochii lui.

– Știu.

– Ai ochii tatălui tău.

Ultimii câțiva pași îi făcu în fugă și-și aruncă brațele în jurul ei. E copilul lui Max. E fiica lui Max și a Lanei.

– I-ai fost prieten. Ai în mine un prieten. Eu sunt Fallon.

SPADA ȘI SCUTUL

Sunt timpuri în care oamenii-s stăpâni pe soarta lor.
De suntem într-o astfel de stare de înjosire, scumpe
Brutus, greșeala nu-i a stelei noastre,
Ci a noastră înșine, fiindcă suntem niște servi de rând.

– *Iuliu Cesar* de William Shakespeare, actul 1, scena III

Capitolul 16

Păstrându-și mâinile pe umerii lui Fallon, Eddie se dădu în spate, studiindu-i chipul, cu ochii umeziți de lacrimi.

– Ți-a dat numele lui. Și chiar semeni mult cu el – și cu ea. Ai moștenit tot ce-i mai bun de la amândoi. Mama ta e bine?

– E cât se poate de bine.

– I-am… i-am promis lui Max să am grijă de ea – și de tine. N-am făcut-o.

– Nu-i adevărat. Ți-ai riscat viața încercând să ajungi la ei în timpul atacului. Însă Max era mort, iar ea deja plecase.

– Unde e acum?

– Nu-ți pot spune. Încă nu-i momentul. Îmi pare rău că nu pot să-ți spun, dar să știi că e în siguranță.

– Bine. Bine. Eddie își trecu palmele peste față. O să mai vorbim despre toate astea. Dar, până una-alta, cât ai acum, paisprezece ani? Ce cauți aici, singură cuc? Și pe ditamai calul.

– Am venit să vă avertizez. Inamicul știe că veniți. Vi s-a întins o cursă.

Will se apropie și el.

– Stai așa, Eddie. Tu de unde știi? o întrebă pe Fallon.

– Tu ești liderul?

– Will Anderson.

– Pe tatăl tău îl cheamă Bill și a venit cu Eddie și cu restul grupului lui. Ți-au lăsat semne pe care să le urmezi ca să ajungi în New Hope. Și ai ajuns. Mama mi-a povestit despre tine, despre voi toți. Însă despre cursa ce vi se întinde știu pentru că... sunt fiica lui Max Fallon și a Lanei Bingham. Sunt sânge din sângele rasei Tuatha de Danann. Bărbatul pe care l-ați capturat crede sincer în cauza lui. V-a lăsa să-l prindeți ca să vă poată da informații false și, astfel, să vă atragă într-o cursă.

– Era pe jumătate mort, interveni Duncan.

El simți o atracție magnetică, caldă, lentă, profundă. O cunoștea pe fată. O cunoștea din vise. Însă fusese de față la capturarea bărbatului respectiv și văzuse în ce hal fusese el atunci.

– E cineva care crede sincer în cauza sa, repetă Fallon, ațintindu-și privirea în ochii lui. Tu ești Duncan, iar sora ta geamănă, care te însoțește, e Antonia. Darul tău e la fel ca al meu, și știi... știi că spun adevărul. Numele prizonierului este Patrick. Nigel Patrick. S-a oferit voluntar să fie împușcat, să fie bătut, să fie abandonat acolo unde știa că veți veni să cercetați.

Ceva din lăuntrul lui îi spunea că vorbele ei erau adevărate. Și totuși...

– De unde au știut unde aveam să mergem să cercetăm?

– Nu pot să-ți spun. Asta nu mi-a fost dezvăluit. Însă ei vă așteaptă. La opt kilometri de aici. Douăzeci și cinci dintre soldații lor, înarmați. Zidurile bazei au fost întărite, iar acum sunt păzite de și mai mulți soldați. Unul dintre cei aflați la comandă e Lou Mercer. Fratele lui a fost ucis în atacul asupra orașului New Hope, atacul care l-a răpus pe tatăl meu biologic. Mercer îți vrea capul chiar mai mult decât îl vrea White, împreună cu toți acoliții lui, pe al meu. Pentru Mercer e o chestiune de răzbunare personală.

– E fiica lui Max, spuse Eddie. N-ar minți.

– Indiferent dacă e sau nu o cursă, nu-i putem lăsa pe oamenii ăia acolo, începu Duncan.

– Sunt aici ca să vă ajut.

Fallon scoase o hartă și o lumină trecându-și ușor mâna peste ea.

– Patrick v-a spus că închisoarea se află aici, însă nu-i așa. E aici. Iar depozitul de armament e aici. Și au rezervoare de combustibil. Aici. El v-a spus despre poarta principală, însă n-a pomenit de cea de pe latura vestică. E păzită, însă ei se așteaptă să veniți pe aici. Prima lor linie de apărare e aici, constând în douăzeci și cinci de soldați dotați cu arme automate, staționați de-o parte și de cealaltă a drumului de acces. Vă vor prinde în focul loc încrucișat, iar, între timp, o altă brigadă a lor s-ar deplasa în spatele vostru, ca să vă împiedice să vă retrageți. De câteva săptămâni își tot strâng muniție ca să pregătească ambuscada asta. Cei care ar supraviețui acelui prim val ar fi, apoi, înconjurați din toate părțile. Cu ordin de a fi uciși sau capturați. Ar prefera ca pe unii dintre voi să-i captureze vii, dacă e posibil.

– Ca să ne tortureze și ca să ne execute.

Fallon încuviință din cap către Will.

– Cel mai mult își doresc să-i captureze fie pe Duncan, fie pe Antonia. Sau pe amândoi, dacă e posibil.

– A, da? întrebă Duncan, înclinându-și capul într-o parte. Chiar așa de valoroși suntem?

– Mercer îi detestă pe toți Nepământenii, dar cel mai mult urăște vrăjitorii. Speră să se folosească de voi, mai ales dacă ajunge să se folosească de unul dintre voi ca să-l tortureze pe celălalt, ca metodă de a penetra securitatea orașului New Hope și de a-l cuceri, în sfârșit. Ceea ce, până acum, n-a reușit să facă.

– N-au decât să încerce.

– El nu vă cunoaște, nici nu vă înțelege, spuse Fallon, cu simplitate. Acum va trebui să acționăm rapid, altfel vor trimite iscoade. O parte din trupa de intervenție va trebui trimisă de aici, pe jos, ca să se strecoare în spatele primelor linii și să le rupă. Apoi, persoanele respective vor fi recuperate în momentul în care veți ataca porțile, cu o echipă la cea principală și cu alta la cea de pe latura vestică.

– Nu tu comanzi aici, remarcă Duncan.

Privirea pe care i-o aruncă Fallon fu la fel de rece precum era aerul nopții.

– Eu m-am născut pentru asta, altfel nu m-aș afla aici. Am un profesor foarte strict și nu mi s-a acordat decât această fereastră de timp

ca să vă ajut. Va trebui să vă organizați pentru atac și să vă instalați soldații pe poziții. Eu voi arunca în aer rezervoarele de combustibil.

– Tu singură?

Ea îndreptă spre Duncan un zâmbet care aproape că aducea a rânjet.

– Îl voi avea pe Laoch, îl lămuri, punându-și o mână pe obrazul calului ei. Știi ce anume sunt, îi spuse, apoi, lui Eddie. Știi de ce a fugit mama, încă mânjită de sângele tatălui meu și cu inima frântă.

– Da, ca să ne protejeze pe toți: pe tine și pe noi. Te voiau moartă. Voiau s-o ucidă pe Aleasă.

– Ești prietenul ei. Ești prietenul meu.

– Foarte drăguț, comentă Duncan. Dar cum te aștepți să ajungi până la rezervoare? Te duci călare până la poartă și bați, pur și simplu, ca să ți se deschidă?

– Nu. După ce voi arunca în aer rezervoarele de combustibil, când ei vor fi distrași și vor alerga încolo și încoace ca să încerce să stingă incendiul provocat de explozii, te poți ocupa tu de restul? îl întrebă ea pe Will.

– Da. Da. Ne vom coordona. Flynn, elfii și metamorfii vor merge pe jos, ca să flancheze prima linie.

– Bun, aprobă Fallon. Vor avansa mai rapid și mai discret. O cunoști pe mama mea, îi spuse ea lui Flynn.

– Și pe Max. Te așteptam de multă vreme.

– Așteptarea voastră aproape că s-a sfârșit.

Îl ascultă pe Will planificând noul atac și organizându-și echipele. Și încercă să-și păstreze pe chip o expresie impasibilă, deși inima îi bătea nebunește, iar sângele îi gonea, încins, pe sub piele.

– Ești sigură în privința amplasării obiectivelor? o întrebă Will. Închisoarea, depozitul de armament, locul în care sunt ținuți prizonierii?

– Sunt sigură. Ai încredere în mine.

– Se pare că vom fi nevoiți s-o facem.

– În regulă, eu sunt perfect de acord, dar, în continuare, întreaga treabă depinde de șansele ca o singură fată și calul ei să arunce în aer rezervoarele de combustibil. Cum se va întâmpla asta? vru Duncan să știe.

În replică, Fallon sări în spinarea lui Laoch, pe care-l și mângâie pe gât.

Cornul îi înflori, argintiu, în frunte. Aripile i se deschiseră.

– Sfinte Sisoe! strigă Eddie, făcând un pas în spate, prudent. Un unicorn zburător. A naibii să fiu dacă mă așteptam la asta!

– Un *alicorn*, interveni Tonia, apoi, cu ochii scânteindu-i, își împinse fratele deoparte și, privindu-l pe Laoch în ochi, îl dezmierdă. N-am mai văzut niciodată unul. Nici măcar nu știam că există cu adevărat. E atât de grozav!

– Nu va anticipa nimeni un atac din aer, remarcă Fallon. Și, ca să distrug rezervoarele, am să apelez la câteva dintr-astea, adăugă ea, deschizându-și palma și făcând să apară o minge de foc, pe care apoi o închise, stingând-o. Și puteți avea încredere. Îmi nimeresc întotdeauna țintele.

– Puștoaico, nu mă îndoiesc că ești capabilă de toate astea și de încă o grămadă pe lângă ele, îi spuse Eddie, zâmbindu-i larg. Să vezi când am să-i spun lui Fred.

– Regina Fred! Așa îi spune mama mea, uneori. O iubește.

– Și eu o iubesc.

– Va trebui să ne mișcăm rapid. N-am decât o oră de stat aici.

– Stai așa. Poți să cobori suficient de mult cât să mă lași în zona închisorii? întrebă Tonia.

– Tonia... începu să spună Duncan, dar ea îi făcu semn s-o lase în pace.

– Eliberarea prizonierilor e o prioritate, reluă Tonia. Ea aruncă în aer rezervoarele de combustibil, coboară în zbor și mă lasă acolo unde am nevoie să ajung. Lumea fuge înnebunită. Dacă totuși mai dau peste gărzi, le scot din luptă. Apoi duc prizonierii la poarta de vest, unde îi așteaptă personal medical și mijloace de transport. Poți să cobori suficient cât să ne iasă asta?

Fallon încuviință din cap.

– Vom avea grijă să ajungi acolo.

– Will?

– Știi câte gărzi se află în închisoare?

Fallon închise ochii.

– Văd doi afară și unul înăuntru. Un bărbat și o femeie afară, încă un bărbat înăuntru.

– Nu coborî de pe cal decât dacă numărul lor scade la doi, spuse Will, schițând un gest din cap spre Tonia. Cu doi te descurci.

– Da, mă descurc. Sunt cu ea.

Își încleștă mâna pe antebrațul lui Fallon, ca să poată să încalece.

Și simțiră amândouă legătura instantanee, profundă și puternică din sângele lor.

Tonia sări în șa, în spatele ei, și-i zise:

– Îmi face plăcere să te cunosc, și așa mai departe.

– La fel și mie.

– Să-i dăm bătaie, îndemnă Will pe toată lumea. Formați primele echipe și puneți-vă în mișcare. Apoi, el ridică privirea spre Tonia. Dacă zbori de pe cal, mama ta o să mă jupoaie de viu.

– Mă descurc.

Will i se adresă, pe urmă, lui Fallon:

– Succes. Atacăm când auzim explozia.

– Atunci, fiți pe fază. Nu va dura mult.

În momentul acela, Laoch își flexă picioarele puternice și se înălță în văzduh, fâlfâind din aripile argintii.

– Tocmai când credeai că nimic nu te mai poate surprinde, murmură Eddie, se-ntâmplă ceva ce te ia complet pe nepregătite.

– Ne asumăm un risc al naibii de mare punându-ne încrederea în copila aceea, bombăni Will.

– Ea e Aleasa.

Will îi aruncă o privire lui Flynn și încuviință din cap.

– Treceți pe poziții.

Duncan urcă din nou pe motocicletă, însă rămase cu privirea ațintită asupra calului și a celor două călărețe. Simțea bucuria ce radia din sora lui geamănă – era la fel de scânteietoare ca aripile armăsarului. Și mai simțea ceva, ceva ce nu reușea să identifice exact, radiind dinspre Fallon.

Însă avea să reflecteze mai târziu la acele lucruri, își spuse. Până una-alta, trebuia să treacă la treabă.

– E fantastic! strigă Tonia, ridicând fața în bătaia vântului. Am învățat despre alicorni la academie, însă nimeni n-a văzut vreodată unul în realitate. Acum sunt călare *pe* unul.

– E minunat. A fost curajos din partea ta să pui prizonierii pe primul loc.

– Ai idee ce le fac Războinicii Purității?

– Am auzit.

Și am văzut, își spuse Fallon, prin intermediul cristalului.

– Ar fi bine să te ții strâns. Vom lua viteză acum, o avertiză ea pe Tonia.

– Îmi place la nebunie viteza.

Însă Tonia descoperi că subestimase goana nebunească la care aveau să se dedea. Fu nevoită să-și înăbușe strigătul războinic care răsună în ea și se întrebă, biciuită de vânt și privind pământul ce le dispărea fulgerător de sub picioare, dacă deveniseră și ele doar o umbră în mișcare, așa cum li se întâmpla elfilor atunci când alergau cu toată viteza de care erau în stare.

– Văd pregătirile de ambuscadă. Îi văd staționați exact unde ai spus tu că se vor afla. Ne-ar fi măcelărit.

– Știi să creezi mingi de foc? o întrebă Fallon.

– Îmi ia mai mult timp decât ție și nu mi-a ieșit niciodată una atât de mare ca a ta. În schimb, țintesc grozav.

– În drum spre închisoare am putea ataca depozitul de armament, după ce aruncăm în aer rezervoarele de combustibil. Nu ca să-l distrugă, ci ca să-i împiedice pe soldații lor să se înarmeze mai bine. Apoi echipa ta poate strânge câte arme apucă, iar pe restul – poate să le distrugă.

– E o idee bună. Hai s-o facem.

– Mai întâi ne ocupăm de combustibil.

Trecură razant peste zid, peste capetele gărzilor și ale trupelor pregătite de ambuscadă. Se vedeau închisoarea, depozitul de armament, locuințele. Eșafodul.

Și trei cisterne de combustibil.

– Detest gândul de a le arunca în aer. Ne-ar prinde bine combustibilul.

– E păcat, într-adevăr, consimți Fallon. Însă e cea mai bună soluție. Poate chiar singura soluție. Ține-te bine.

Deși nu se lăsa ușor impresionată de magie, Tonia admiră rapiditatea lui Fallon – una, două, trei mingi de foc de mărimea unor mingi de baschet țâșniră din mâinile ei. Și îi admiră precizia atunci când fiecare dintre ele își atinse ținta.

Cisternele explodară, scuipând flăcări și șrapnel, și declanșară un incendiu infernal. Văzură rămășițele cisternelor, bucăți de metal aprinse spintecând aerul greu de mirosul benzinei încinse.

Fallon se întoarse cu Laoch într-un cerc strâns, apoi se năpusti spre depozitul de armament.

– Îl vom înconjura cu foc, îi strigă ea Toniei, în timp ce, la picioarele lor, oamenii se îmbulzeau și fugeau, panicați. Din toate părțile, ca să nu se poată ajunge la el. Poți să-ți deschizi mintea ca să comunici cu elful, cu Flynn?

– Da.

– Pune-l la curent cu ceea ce facem, ca să le poată transmite și celorlalți. Nu mi-a dat prin gând să fac asta decât după ce ne luaserăm deja zborul, altfel – i-aș fi spus lui Will. Adu focul la suprafață, cât de mult poți.

Tonia căută adânc înlăuntrul ei și, cu trupul lipit de cel al lui Fallon, se surprinse singură de cât de rapid reuși să producă o minge de foc. Măsură distanța, își alese ținta și aruncă sfera de flăcări.

– Excelent.

– Joc în echipa de baseball a tinerilor din New Hope. Flynn a fost informat, adăugă ea, când Laoch se repezi să înconjoare clădirea, în timp ce vrăjitoarele din spinarea lui ridicau un zid de foc.

Chiar și peste vuietul flăcărilor și bubuitul altor explozii, răsunară focuri de armă.

– Pregătește-te să sari, îi strigă Fallon, gonind prin aer. O să ne mai vedem.

– La punctul de întâlnire.

– Nu, nu pot să rămân. Vă voi ajuta până ce sunt chemată înapoi, dar ne vom mai vedea.

– Unde să fii chemată înapoi?

– Pregătește-te.

Fallon se aruncă din nou cu Laoch într-o coborâre vertiginoasă.

– Nu sunt gărzi afară. Laşii au fugit. Sari! Succes.

O văzu pe Tonia aterizând, punându-şi o săgeată în arc, apoi deschizând uşa cu un val de putere.

Rămânând în şaua lui Laoch, Fallon începu să urce. Deja simțea primele semne ale forței ce o chema înapoi. Nu mai avea decât puțin timp la dispoziție, își spuse, studiind bătălia ce se desfășura sub ea ca să identifice eventuale vulnerabilități pe care ar fi putut să le exploateze sau în privința cărora ar fi putut să intervină ca să dea o mână de ajutor.

Duncan, alături de alții doi, opri, brusc, motocicleta chiar în fața zidului de foc creat de ea. Își spuse că, probabil, era capabil să stingă flăcările surorii sale, dar nu era prea sigură cum s-ar fi descurcat cu ale ei. Prin urmare, deschise o poartă pentru el şi echipa lui, dând flăcările la o parte cât să le creeze o cale de acces.

Duncan ridică privirea, şi-o aţinti în ochii ei şi rămaseră astfel, înlănțuiți preț de-o clipă, un singur moment ce păru să se prelungească la nesfârşit.

Apoi Fallon se trezi alături de Laoch în poienița de acasă, față în față cu Mallick, care ținea în mâini globul ei de cristal.

– Eşti rănită?

– Nu.

Se lăsă să alunece de pe Laoch şi-şi plimbă mâinile pe tot trupul lui. La cum zburase şrapnelul, aruncat în aer atât de sus… Însă calul n-avea nici măcar o zgârietură.

– Nu suntem răniți.

– Ai avut succes?

– I-am prins la timp. Unii dintre ei îi cunoşteau pe părinții mei, aşa că m-au crezut. Harta pe care m-ai ajutat tu s-o desenez şi pe care mi-ai arătat cum s-o luminez în întuneric, m-a ajutat şi ea. Am urmat planul pe care l-ai aprobat tu, doar că…

El ridică din sprâncene.

– Doar că?

– Tonia a cerut să vină cu mine, ca să ajungă mai repede la închisoare. Și împreună... ideea nu mi-a venit decât după ce ajunsesem deja în aer. Am încercuit depozitul de armament cu un zid de foc ca să împiedic inamicul să-și suplimenteze arsenalul. Ca soldații din New Hope să ia ei cât apucau să ia, apoi să-l distrugă.

Mallick reflectă:

– O modificare acceptabilă la planul nostru.

El n-ar fi aflat niciodată, fu nevoit să recunoască în sinea sa. Lui nu i se permitea să vadă în interiorul cristalului.

– Restul depinde de ei, însă erau în avantaj. Dacă aș fi putut să rămân ceva mai mult...

– O oră. Așa ne-am înțeles. Ocupă-te de cal, apoi vino înăuntru.

– Vreau să văd. Cristalul îmi va arăta.

– După ce vei veni înăuntru. Laoch are nevoie să te ocupi de el.

– S-a comportat perfect, Mallick. Încă vibrând de emoția călătoriei, a bătăliei, a zborului, ea se întoarse ca să-și lipească obrazul de botul lui Laoch. Eram legați atât de strâns. Știa și el, știam și eu fiecare mișcare, fiecare schimbare de direcție. Aveai dreptate atunci când spuneai că Grace nu e sortită să îmi servească în bătălie. Laoch e.

Se îndepărtă cu Laoch.

– Tu ești sortită bătăliei, își spuse Mallick și intră în casă pentru a o aștepta.

Avea să intre în istorie sub numele de „Bătălia Focului".

Fusese cu mult mai mult decât o simplă misiune de salvare, își spuse Duncan, gonind spre casă cu Tonia în spatele lui. Salvaseră toți prizonierii, eliberaseră peste douăzeci de sclavi și-și suplimentaseră propriul arsenal cu douăsprezece puști de vânătoare semiautomate, douăzeci și două de pistoale, patru lăzi de grenade, câteva puști cu țeava scurtată și kilograme întregi de muniție.

Vehiculele pe care nu le sabotaseră sau distruseseră le aduseseră înapoi cu ei, în New Hope.

Un succes răsunător, își spuse, un ditamai succesul răsunător. Ceea ce fusese cât pe ce să devină un masacru se transformase într-una dintre cele mai mari victorii ale Rezistenței organizate în New Hope.

– Imposibil să fi dispărut pur și simplu.

Duncan își dădu ochii peste cap. La fiecare câțiva kilometri, Tonia îi striga în ureche, într-o formă sau alta, același lucru:

– Ba categoric că da, fiindcă e exact ceea ce s-a întâmplat.

– S-a îndepărtat în zbor.

– Ți-am zis că nu. Era sub ochii mei, apoi n-a mai fost. A dispărut.

– Nu venise sub formă de proiecție astrală. Am atins-o. Am călărit nenorocitul ăla de cal. Era acolo.

– Era acolo. Apoi n-a mai fost.

Cum naiba reușise așa ceva? se întrebă Duncan, așa cum o făcea la fiecare câțiva kilometri. Și-ar fi dorit al naibii de mult să priceapă și să învețe s-o facă și el.

– Avea ceva cu totul deosebit.

– Da, da. Aleasa. Mântuitoarea. Recunosc, are un armăsar peste măsură de tare și mânuiește bine focul, dar, în rest, mi s-a părut o vrăjitoare obișnuită.

– Tu n-ai atins-o. Pentru mine știi cum a fost? Am simțit o vibrație electrică, ceva în sânge. Nu chiar cum este între noi doi, dar a fost ceva. Și tot la asta mă gândesc de când am avut timp să reflectez în loc să lupt. O atingeam – eram lipită de ea pe cal – când am creat focul. Nu mai reușisem niciodată să îl conjur atât de rapid și într-o cantitate atât de mare. A țâșnit, pur și simplu, din mine, Duncan. Cred că datorită contactului. Cred că datorită contactului fizic.

– Dacă ar mai fi stat o vreme, am fi putut s-o întrebăm ce și cum. Unde naiba se grăbea așa?

– A zis, am uitat să-ți spun, ceva cum că nu mai avea mult timp până era chemată înapoi. Și nu, nu mi-a dat detalii despre unde, sau cum, sau de ce. Eram cam ocupate la momentul respectiv.

Vântul rece și tăios îi lovea în față, însă, în el, Duncan surprinse o notă de primăvară ce stătea să se trezească la viață. În minte îi apăru, pentru o clipă, o imagine cu Fallon, cu chipul iluminat de un foc de tabără în jurul căruia dansa, și cu părul negru împodobit cu o cunună de flori albe.

– Și-ar fi dorit să mai stea.

– Poftim?

– Fir-ar, spuse el, pe nerăsuflate. Nu intenționase să rostească acel gând cu voce tare. Și-ar fi dorit să mai stea. E ceva ce am simțit venind de la ea. Da, există o legătură. Am simțit-o atunci când am ridicat privirea spre ea chiar înainte să dispară. Și-ar fi dorit să mai stea și să lupte, dar... nu era momentul potrivit.

– Un lucru e sigur, dacă n-ar fi fost momentul potrivit ca ea să ne iasă-n cale în noaptea asta, mulți dintre noi, poate majoritatea, n-am mai fi fost acum în drum spre casă.

– De unde naiba a știut? Asta mă nedumerește.

– Am mai avut și noi viziuni, amândoi, îi aminti Tonia.

– Ai avut vreodată una atât de limpede și de detaliată încât să poți desena o nenorocită de hartă? Și încă o hartă foarte corectă.

Și-ar fi dorit și el acea abilitate. Și-o dorea cu ardoare.

– E ca și cum s-ar fi aflat în interiorul bazei. Știa câți paznici erau postați la închisoare, știa despre existența cisternelor de combustibil.

– Și le-a aruncat în aer la modul spectaculos, adăugă Tonia, plină de veselie. Nici unul dintre noi nu e Alesul sau Aleasa, Dunc. Ea știe mai mult pentru că este mai mult.

Din punctul lui de vedere, el și-ar fi dorit mai mult de o oră – plină de succese militare sau nu – ca să se convingă de spusele surorii lui.

Când intrară în New Hope, Tonia se duse cu echipa să se ocupe de cei pe care-i salvaseră din închisoare sau din sclavie și care aveau nevoie să fie puși la curent cu ceea ce se petrecea, să primească îngrijiri medicale și să li se asigure cazare. Duncan își spuse că, cel mai probabil, Hannah avea să-și petreacă întreaga noapte la spital.

Mulți dintre cei pe care îi salvaseră în noaptea aceea erau în stare gravă.

El se duse, cu o altă echipă, să transfere armamentul confiscat în propriul lor depozit de armament.

Cum Will se dusese să-l interogheze pe Patrick, Duncan nu se aștepta să-l mai vadă până în ziua următoare. Însă Will intră în depozitul de armament în mai puțin de o oră.

– Ai obținut o mărturisire din partea ticălosului ăluia? vru Duncan să știe. Și ce naiba vom face acum cu el?

– Nu, n-am obținut. Și îl vom îngropa.

Will începu să se plimbe agitat, măsurând încăperea pe toată lungimea ei.

– Nenorocitul. Nenorocitul s-a spânzurat în celulă.

Eddie oftă zgomotos:

– Ei, asta e, Will, poate că așa-i mai bine, la urma urmei. Acum nu mai trebuie să decidem ce să facem cu el. Treaba-i rezolvată.

– Aveam nevoie să vorbesc cu el.

Vibrând de frustrare, Will își înfipse un pumn în palmă.

– Trebuie să aflu de unde au știut că aveam să ajungem cu misiunile de cercetare exact acolo unde l-am găsit pe el. Și ce altceva știu.

– Au mai colaborat și în trecut cu Nepământeni Malefici, remarcă Eddie. Gunoaiele alea de Eric și Allegra. Credeam că i-am ucis în confruntarea din Pennsylvania, dar se pare că i-au supraviețuit. Poate c-au supraviețuit chiar și loviturii pe care le-a dat-o Lana după ce l-au ucis pe Max. Sau poate că și-au găsit pe altcineva ca să-i ajute. Unii dintre ei au viziuni, așa cum avea și Lana cândva, așa cum aveau și unii dintre ai noștri.

– Poate, spuse Will, răsucindu-se pe călcâie, cu ochii înghețați pe chipul istovit. Sau poate că avem un spion printre noi.

– Ei, Doamne, Will.

– Aducem mereu oameni noi în comunitate. O facem chiar în momentul ăsta. Unii s-ar putea să rămână, alții s-ar putea să plece.

– Da, dar știi că-i evaluăm cât se poate de temeinic.

– Dacă nu l-am fi găsit noi atunci când am făcut-o, Patrick ar fi murit în câteva ore, spuse Duncan, începând să întoarcă pe toate părțile gândul ce tocmai îi încolțise în minte. Mi-a spus Hannah, iar ea vorbește în cunoștință de cauză. Rachel a fost nevoită să-l opereze, și mai avea și răni interne, pe lângă toate celelalte. De asta mi-a venit atât de greu s-o cred pe fată – pe Fallon – la început.

– Patrick era cineva care credea sincer în cauza sa, spuse Will, dând din cap. Și, cu siguranță, nu-i singurul. Am mai văzut și alții de genul lui.

– Sunt pe jumătate nebuni, de cele mai multe ori, remarcă Eddie. Ne-ar sări în ochi dacă cineva ar fi pe jumătate nebun.

– Mi-ar plăcea să cred asta, spuse Will, trecându-și mâinile peste față. Nici nu știu ce-ar trebui să sper că e. Oricum ar fi, va trebui să luăm măsuri de precauție suplimentare.

– Deja avem instalate scuturi magice, dar putem să le suplimentăm, spuse Duncan.

Aveau să se-apuce de treabă în această privință cât de repede, se gândi el, apoi reluă:

– Dacă Războinicii Purității au un colaborator care se află deja în interiorul scuturilor, atunci trebuie să ne dăm seama cum reușește persoana respectivă să comunice informațiile la exterior.

– Probabil că nu e cineva cu puteri magice. E drept, Războinicii Purității mai colaborează și cu vrăjitori din când în când, continuă Eddie, însă, de cele mai multe ori, refuză s-o facă, pentru că ei îi urăsc de moarte pe vrăjitori. Scuze, Duncan.

– Și eu îi urăsc la fel de tare pe Războinicii Purității, așa că nu mă deranjează. Nu-i chiar atât de greu să comunici informații la exterior, așa-i? Te oferi să participi la o partidă de vânătoare, la o misiune de căutare de resurse, sau la una de cercetare. Sau mergi la una dintre ferme. Și lași un mesaj într-un loc prestabilit.

– Au și ei sisteme de comunicații. S-ar putea să avem pe cineva cu acces la o stație radio, care transmite informații. Haideți să începem de acolo, decise Will. Suplimentați scuturile și apucați-vă să căutați transmisiuni; și, oricât mi-ar displăcea să spun asta, fiți cu ochii în patru în privința tuturor celor care au ajuns în New Hope și au rămas aici în ultimele șase luni. E posibil ca vreunul dintre sclavi – sau poate chiar mai mulți – să fi fost spălat pe creier și îndoctrinat.

Se duse la fereastră și își ațintă privirea afară.

– Dacă nu ne-ar fi avertizat Fallon... v-aș fi dus pe toți să fiți măcelăriți.

– Nu poți să-ți asumi răspunderea pentru asta, începu Eddie, foarte aprins.

– Mi-am asumat misiunea, îmi asum răspunderea și pentru asta. Acum mă duc să-l îngrop pe nenorocitul pe care crezusem că l-am prelucrat suficient cât să ne dea informații despre cum să eliberăm sclavii și prizonierii.

– Și totuși, ne-a dat acele informații. Sunt de acord cu Eddie în privința asta, Will. Ne-a tras pe sfoară pe toți. L-am crezut pentru că ne-a spus adevărul. În cea mai mare parte. Am să te-ajut să-l îngropi.

– Nu, mulțumesc, eu și Pinney ne vom ocupa de asta. O să-i prindă bine lui Pinney. El îl păzea pe Patrick. Doar ca măsură de precauție, până ne întorceam. Pinney a adormit – n-ar fi avut nici un motiv să n-o facă. Nu s-a gândit nimeni că gunoiul ar avea tendințe sinucigașe. Când s-a trezit, Pinney s-a dus să arunce din nou o privire în celulă. L-a găsit pe Patrick spânzurat cu cearșaful. Era cald încă, din câte mi-a spus Pinney. I-a tăiat lațul și a încercat să-l readucă la viață. Era cald încă, dar murise.

– Nici asta nu-i vina lui Pinney.

– Nu, Eddie, nu e nici a lui, nici a nimănui altcuiva. Patrick a ales pentru el însuși, și-a ales tabăra. Ocupă-te doar să pui totul sub cheie. Nu-i nevoie să faci un inventar complet în noaptea asta. Doar ai grijă să fie totul sub cheie, apoi du-te acasă. Ne vedem mâine.

– Will? Știu că e o problemă, că te gândești la cât de puțin a lipsit ca să fim prinși în cursă și la cum s-a ajuns la o astfel de situație. Dar ne-am întors cu toții acasă. Am făcut ceea ce ne propuseserăm să facem, și ne-am întors cu toții acasă. N-ar trebui să uiți asta.

– N-am să uit.

După ce ieși Will, Eddie oftă din nou:

– Zău că mă bucur al naibii de tare că n-am fost nevoit niciodată să preiau comanda. E o sarcină foarte împovărătoare. Și să fii soldat e destul de greu, dar e cu mult mai greu să fii cel care dă toate ordinele. Așa că hai să ne dovedim soldați buni și să urmăm ordinele. Vom încuia depozitul și vom merge acasă. Vreau să-i povestesc lui Fred despre fiica Lanei.

Când începură să aranjeze restul capturii ca să fie inventariată după aceea, Eddie îi dădu un cot lui Duncan.

– O fată foarte frumoasă, ei?

– Da, era în regulă.

– Ei, na, în regulă. Fata aia e bună rău.

– Doamne, Eddie, ești suficient de bătrân ca să-i fii tată.

Chiar dacă-l şocă puţin să-şi dea seama că era perfect adevărat, Eddie nu se dădu bătut.

– Asta nu înseamnă că n-am ochi în cap. E bună rău, repetă el. Iar tu nu eşti suficient de bătrân ca să-i fii tată – şi ai şi tu ochi în cap.

– Dar cam am o iubită.

– Aha, mormăi Eddie încuind, băgând cheile în buzunar şi aşteptând ca Duncan să adauge o vrajă de protecţie. Cine ţi-e iubita de săptămâna asta?

Râzând scurt, Duncan ridică din umeri. Îi făcuse avansuri lui Cassie, fusese distras de Fawn, iar acum…

– Am prea multe lucruri pe care trebuie să le iau în serios, ca să mai iau în serios o fată sau alta.

– E de înţeles, la vârsta ta.

– Şi da, era atrăgătoare. Nu ştiu dacă neapărat „bună rău", dar, categoric, poate fi considerată atrăgătoare.

– A moştenit ochii tatălui ei, adăugă Eddie. Zău că a însemnat mult pentru mine să-i văd la fiica lui Max. Omule, du-te să tragi un pui de somn, ţi-ai câştigat dreptul.

– Şi tu.

Atunci când reuşi, într-un final, să adoarmă, câteva ore mai târziu, Duncan o visă pe fata cu ochi cenuşii, fata din şaua unui cal alb, cu aripi de argint. O fată ce păşea printr-un loc atât de inundat de lumină, încât îl dureau ochii. Şi care luă o sabie şi un scut dintr-un foc strălucitor precum o mie de sori.

Când le ridică, ea deveni soarele.

Capitolul 17

Fallon lupta împotriva lui Mallick și a războinicilor fantomă creați de acesta. Încasă câteva lovituri imaginare și simți durere reală. Cum timpul rămas pentru pregătirea ei era tot mai puțin, Mallick hotărâse ca, de acum înainte, să lupte simțind durerea.

N-avea să sângereze, însă durerea avea s-o simtă.

Și astfel, când una dintre fantome îi făcu o tăietură puțin adâncă pe umărul stâng, simți usturimea fulgerătoare a metalului spintecând carnea.

Dar continuă să lupte.

Primele câteva dăți când luptase simțind durerea, șocul unei lovituri sau al unei tăieturi îi stârnise panică în minte. Și o omorâse. Astfel că înțelesese pe loc de ce insista Mallick să adauge și acest element pregătirii ei.

O rană nu doar că te șoca, te și slăbea. Mallick o forța să-și învețe deopotrivă trupul și mintea să lupte, chiar și în condițiile acelea.

Sudoarea îi șiroia pe chip și se chinuia să-și țină echilibrul pe piciorul drept, după ce-i fusese străpuns de sabia lui Mallick. Însă își înfrânse doi dintre cei patru adversari și continuă să lupte cu brutalitate împotriva lui Mallick și a fantomei rămase.

Își dădu seama că forțele începeau s-o părăsească, nici adrenalina n-avea s-o mai țină pe picioare multă vreme. Ca să pună capăt luptei,

aruncă o minge de foc spre ultima fantomă, se aruncă la pământ, se rostogoli și izbi cu sabia picioarele lui Mallick.

Când acesta căzu, își înfipse lama în trupul lui. Apoi se trânti lângă el.

– Mă dor toate cele.

Respirând chinuit, Mallick încuviință din cap.

– Da.

Încruntându-se, Fallon îi aruncă o privire atentă. Chipul lui, la fel de asudat ca al ei, era foarte palid sub masca de umezeală.

– Și tu lupți simțind durerea? Dar de ce? Eu sunt cea care trebuie să învețe.

– Când sabia ta rănește un adversar, el simte. Prin urmare, odată ce am adăugat acest element, simt și eu.

Fallon se ridică, se duse la fântână și pompă apă într-un urcior.

– Bea. Nu-i nevoie să lupți simțind durerea – de fapt, nu-i nevoie să lupți deloc. Folosește doar fantomele. Și, în felul ăsta, vei putea să mă urmărești și să mă evaluezi.

Studiind-o peste marginea urciorului, Mallick bău.

– Sunt capabil să lupt – și să lupt simțind durerea.

Fallon învățase – iar aceea se dovedise o lecție ușoară – că profesorul ei era înzestrat cu un orgoliu considerabil.

– Nu-i vorba că n-ai fi capabil, ești, din plin. E vorba că nu-i nevoie. La drept vorbind, dacă ai sta deoparte și m-ai urmări în loc să lupți, ai putea să-mi evaluezi mai bine și abilitățile, și punctele slabe.

El mai luă o sorbitură de apă.

– Încerci cumva să mă menajezi pentru că sunt bătrân, fetițo?

– Bătrânul de tine tocmai mi-a făcut ditamai gaura în coapsa dreaptă.

Drept dovadă, își frecționă locul ce zvâcnea dureros.

– Pur și simplu gândesc practic. Noi doi ne-am înfruntat zi după zi, așa că deja ne cunoaștem reciproc tehnicile, ritmurile, punctele slabe. Firește, mai apar și variații, dar, de cele mai multe ori, dacă fentezi spre stânga, știu să mă feresc de o lovitură din dreapta la întoarcere. Și îți ridici umărul drept, chiar dacă milimetric, atunci când te pregătești să-ți înfigi sabia în mine.

– Chiar așa?

– Da.

Pentru că era, într-adevăr, chinuită de dureri și de răni ce încă zvâcneau, Fallon se trânti din nou la pământ și se întinse pe spate ca să privească norii albi și pufoși ce alunecau, leneși, pe cerul albastru.

– Cel mai probabil că nu mi se va întâmpla prea des să mă lupt cu inamici pe care să-i pot descifra la fel de bine cum te citesc pe tine.

– La următorul exercițiu, vom lupta cu stânga.

Propunerea lui îi stârni interesul, făcând-o să se ridice într-un cot.

– Cu stânga.

– S-ar putea să se întâmple și asta la un moment dat; în plus, astfel mai variem puțin antrenamentele, după cum spuneai și tu. Însă nu azi. Corp la corp, patru adversari, fără arme.

– Chiar acum?

Mallick îi dădu urciorul și restul de apă din el.

– Bea. Luptă. Am să-ți urmez sugestia și am să stau deoparte, să te privesc.

– Sunt rănită de la…

– O altă sugestie excelentă, spuse el, pe un ton relaxat. Ți-ai pierdut sabia în bătălia anterioară, iar acum ești nevoită să înfrunți noi inamici în luptă corp la corp.

– Încă aș avea cuțitul.

– Anume pentru lecția asta, prefă-te că nu l-ai avea.

– Puterile magice?

– Acelea te însoțesc în permanență.

Fallon înghiți apa cu lăcomie, apoi îi dădu lui Mallick urciorul și se ridică în picioare. Îi plăcea destul de mult lupta corp la corp. Tatăl ei îi pusese bazele în box, tehnici de luptă stradală și karate. Mallick construise pe acele baze, învățând-o diverse forme de karate, kung fu și tae kwon do.

Îi făcea plăcere să folosească kata-urile pe care i le arătase el, insistând să le exerseze. Îi plăcea dansul lor fluid, letal.

Mallick creă patru fantome, doi bărbați și două femei. Fallon estimă că cea mai măruntă dintre cele două femei avea să se dovedească un adversar formidabil. Părea și elastică, și aprigă.

Încă de când îi văzu pe adversari formându-se, ea decise că avea să înceapă cu cel mai masiv dintre bărbați. Arăta solid și brutal. Probabil că era puternic, își spuse ea, însă prea puțin agil.

Înainte să apuce s-o atace ei, se năpusti ea, desprinzându-se de la pământ într-o lovitură cu piciorul pe care o dădu din aer, izbindu-l în gât pe cel mai masiv dintre adversari. Sărind în spate, făcu o tumbă, evitând milimetric să încaseze un picior în cap. Stârni o trombă de vânt, ca să-i risipească, și se aruncă spre cea de-a doua femeie.

Cu ochii pe Fallon, Mallick începu să descrie cercuri în jurul ei, ca s-o vadă din toate unghiurile. Mai avea puțin, reflectă el, totuși mai avea puțin până să ajungă cu adevărat la un echilibru în folosirea armelor pe care le avea la dispoziție: trup, minte, magie. Însă constată că era mulțumit de progresele ei.

Și se simțea foarte mândru de curajul ei.

Fallon încasă câteva lovituri – un pumn o izbi în obrazul drept, un picior o lovi cu brutalitate în șoldul stâng. Însă învățase să folosească și durerea, și elanul imprimat de lovituri.

Când femeia mai măruntă se strecură, cu viteză și forță, și o doborî pe Fallon din picioare, ea folosi inerția acelei căderi ca să se ridice imediat înapoi, lansând un șut care-și atinse perfect ținta, ambele ei ghete izbind cu forță testiculele bărbatului rămas în luptă. Când acesta căzu, Fallon proiectă un val de putere spre el, anihilându-l.

Răsucindu-se pe călcâie, se năpusti ca un vârtej asupra femeii mărunte, reușind să-i prindă gheata de pe piciorul lansat într-un șut spre ea și azvârlind-o pe femeie în adversarul rămas.

Războinica măruntă se dovedi exact atât de agilă pe cât anticipase și Fallon și, dintr-o săritură în mâini, reveni pe picioare. Fallon reușise totuși s-o pună la pământ pe cea de-a doua femeie, ceea ce îi oferi ceva timp în plus. Încasă o nouă lovitură, văzu stele verzi, le auzi bâzâindu-i în cap. Se răsuci din nou pe călcâie, atât de rapid încât deveni doar o imagine neclară.

Lansă cu pumnul o lovitură în spate, apoi una cu piciorul, urmată de o lovitură în lateral. Asta se dovedi suficient ca s-o pună pe femeia fantomă la pământ, zdrobindu-i, apoi, mâna sub călcâiul ghetei.

Însă satisfacția ei nu dură mult, căci se trezi aruncată în spate de o explozie de putere. Luată prin surprindere, ateriză prost și-și înăbuși un țipăt atunci când glezna i se răsuci într-o poziție nefirească. Ridică mâna, răspunzând puterii cu putere. Prin pâcla ce i se lăsase peste ochi – se lovise la cap –, o văzu pe femeia măruntă năpustindu-se spre ea cu un cuțit în mâna rămasă teafără.

Nevoia de supraviețuire – instinct nedublat de rațiune – își spuse cuvântul pe loc. Fallon aduse puterea la suprafață și o folosi ca să smulgă cuțitul din mâna adversarei sale. Iar din mâna ei zbură în inima inamicului.

Furioasă, năpădită de durere, se ridică.

– Cățea nenorocită! scrâșni ea, încleștându-și puterea cu cea a adversarei sale. S-a zis cu tine!

Rămânând cu o mână întinsă în față, împingând, luptând cu puterea celeilalte adversare, o trase pe aceasta înapoi și aruncă în față o lamă de foc ce spintecă aerul tremurător și-și atinse ținta. Această ultimă adversară izbucni în flăcări.

Fallon șchiopătă câțiva pași, se dădu bătută și se așeză pe pământ.

– Nu știam că pot să fac asta.

– Rareori știm de ce suntem în stare atunci când suntem încolțiți.

– Nu mi-ai spus că unul dintre adversarii mei avea să fie o vrăjitoare.

– Îți închipui că vei lupta doar cu inamici lipsiți de puteri magice?

– Nu, dar... ar fi fost corect să mă avertizezi, nu?

– Bătăliile și războaiele nu sunt niciodată corecte.

Mallick se apropie de ea și se lăsă pe vine, ridicându-i fața spre el.

– Văd cam ciudat, îi spuse ea.

– Hmm. Ai suferit o contuzie ușoară. Închide ochii și lasă-mă să mă ocup de asta.

Fallon se supuse, adăugând:

– Glezna e rău. Glezna stângă. Nu e ruptă. Doar o entorsă gravă.

– Am s-o rezolv. Respiră lent.

Când țiuitul din urechi îi amuți, Fallon reuși să respire așa cum îi ceruse Mallick. Apoi i se tăie din nou răsuflarea, căci el începu să se ocupe de gleznă. Durere... ca o pâclă roșie i se păru. Se strădui

ca, în minte, să privească prin acea pâclă, căutând lumina. Stomacul aproape se întoase pe dos, dar îl stăpâni imaginându-şi greaţa ca pe o întindere de apă, calmă, tot mai calmă, liniştindu-se, încremenind.

Mâna lui alunecă cu delicateţe peste şoldul ce îi zvâcnea de durere, apoi, spre surprinderea ei, îi trecu blând peste chip.

Fallon deschise ochii şi şi-i aţinti într-ai lui.

– Îmi spui mereu că vânătăile rămase la vedere au darul de a-mi aminti să fiu mai rapidă, mai puternică şi mai inteligentă data viitoare.

– Nu cred că vei uita. Cum ai făcut să apară lama de foc?

– Prin furie.

Cum vindecarea o cufundase într-o stare de somnolenţă, îşi strânse genunchii la piept şi-şi sprijini obrazul pe ei.

– Femeia mai mică avea un cuţit la ea. Ai zis că avea să fie o luptă fără arme.

– A trişat, aşa cum vor face şi mulţi dintre cei pe care-i vei înfrunta. Ridică-te în picioare acum şi vezi cum ţi-e glezna.

O ajută să se pună pe picioare şi o privi păşind.

– E puţin sensibilă, îi spuse ea, însă nu mă doare. Mă pot lăsa cu toată greutatea pe ea.

– Mai vezi în ceaţă? Îţi mai e greaţă?

– Nu, de astea am scăpat.

Satisfăcut, Mallick clătină din cap.

– Ai o oră de pauză, apoi vei prepara şase poţiuni din memorie şi alte două concepute de tine. Dacă-ţi ies bine, restul după-amiezii vei fi liberă.

– După ce termin cu poţiunile, vreau să folosesc cristalul. Vreau să merg la New York.

– Nu pot să permit asta.

Nu pot, nu vreau, nu permit, îşi spuse ea. Pentru fiecare „da" pe care reuşea să i-l smulgă cumva, se alegea cu douăzeci de refuzuri.

– Oraşele New York şi Washington, D.C., sunt încă în război. Lupte interne. Şi în continuare au cea mai numeroasă populaţie de Nepământeni Malefici. Va trebui să le recucerim. Cum aş putea să aflu dacă nu văd? Uite, tu mereu îmi spui: priveşte şi vezi.

– Încă nu e momentul potrivit.

– Și asta mi-o spui mereu, argumentă ea.

– Pentru că și una, și cealaltă sunt valabile. Vei privi și vei vedea la momentul potrivit.

Era exact reacția la care se așteptase – și avea alternativa pregătită.

– Cristalul mă va transporta în trecut, așa cum a făcut-o și când mi-a arătat planul Războinicilor Purității de a-i prinde într-o cursă pe cei din New Hope. Lasă-mă să merg și să văd New Yorkul pe care l-a cunoscut și iubit mama mea. New Yorkul în care l-a cunoscut pe tatăl meu biologic, New Yorkul în care au locuit împreună.

– Asta e o strategie. Cere ceva ce știi că ți se va refuza, apoi cere ceva mai rezonabil, în speranța că răspunsul are să fie afirmativ.

– Nu, nu tocmai.

În cea mai mare parte, da, fu nevoită să recunoască în sinea ei, însă nu tocmai.

– Vreau să văd prezentul. Vreau să merg la New York, la Washington, D.C., și în alte locuri și să văd prezentul. Dar mă gândeam că am șanse mai mari dacă cer să văd trecutul, spuse ea, ridicând din umeri. Presupun că e același lucru.

– E o strategie bine pusă la punct, pentru că adeseori funcționează.

Fallon simți speranța încolțindu-i în suflet.

– A funcționat?

– Vei afla după ce vei fi terminat cu poțiunile. Du-te. Aș dori să-mi petrec această oră lucrând în grădină. În liniște.

– Mă duc să fac un duș. Unul lung.

Senzația era minunată, chiar dacă țevile zăngăneau, iar apa venea sacadat în loc să curgă. Atingerea ei delicată spulbera și ultimele rămășițe de durere și de oboseală, iar săpunul făcut de zâne avea un parfum ce-i amintea de poieniță: verde, blând, liniștitor.

Cât timp se îmbrăcă, Fallon își planifică restul zilei. Avea să-și petreacă ceea ce-i mai rămăsese din pauză citind, după care avea să prepare poțiunile ce-i fuseseră cerute. Voia să lucreze la una care crea ceață și la alta care orbea inamicul, împiedicându-l să vadă cine se apropia de el.

Apoi, în sfârșit, avea să călătorească în interiorul cristalului ca să vadă mărețul oraș natal al mamei ei – așa cum fusese cândva. Avea

să-şi vadă părinţii împreună; nu încăpea îndoială că Mallick înţelesese că acesta era adevăratul ei ţel. Voia să-i vadă împreună pe cei care o creaseră, voia să vadă locul în care trăiseră împreună.

Erau multe de văzut într-o oră, îşi spuse. Mallick nu-i permitea niciodată să stea mai mult. Avea să facă astfel încât să-i ajungă.

Apoi avea să aştepte momentul oportun ca să-i ceară încă o oră într-un alt loc. Până ce avea să-i poată cere s-o lase să meargă la primul scut. Locul pe care-l visase, cu păduri, dealuri şi câmpii, locul în care se afla cercul de pietre.

Aruncă o privire spre globul de cristal. N-avea să-i trădeze încrederea lui Mallick. N-avea să se lase transportată în interiorul cristalului fără ştirea lui. Însă el nu-i interzisese niciodată să privească.

Apropiindu-se de glob, îşi puse o mână pe el.

– Lasă-mă să văd, doar să văd. Trup, minte şi spirit aici să-mi rămână, doar privirea mi-o poartă, călăuză fi-mi, bună.

Cristalul scânteie limpede şi-i dezvălui, în lumina tulbure a zilei, ceea ce văzuse sub razele unei luni.

Acum câmpiile erau colorate în verde şi auriu, năpădite de vegetaţie, sufocate de mărăcini şi păscute de căprioare cu pielea întunecată. I se dezvăluia prezentul, reflectă ea. Dealurile se ridicau domol spre cer, o lumină slabă se strecura printre copaci, însă pământul era în paragină.

Iar pietrele, cenuşii în semiîntuneric, înconjurau un petic de pământ pârjolit.

Chiar şi prin cristal, Fallon simţi o înfruntare între două puteri, forţe trăgând şi forţe împingând, lumina încleştată cu întunericul.

Auzi sporovăiala păsărilor, iureşul vântului prin iarba aspră şi ecoul locurilor rămase pustii.

Apoi pământul pârjolit se clinti, începând să zvâcnească, să se zbată precum o inimă neagră. Iar păsările amuţiră în faţa ţipetelor sumbre ale ciorilor ce zburau în cerc deasupra pietrelor.

Pădurile se întunecară, inundate de întunericul ce se prăvăli, dintr-odată, peste ele. Iar din întuneric ieşi un şarpe de ceaţă ce se prelinse pe pământ, alunecând în jurul pietrelor.

Din negură, din ceață, auzi o voce murmurând:

– A mea.

Se simți smucită de parcă ar fi apucat-o un fel de mână terminată cu gheare. O încleștare ce durea precum o mușcătură.

Vocea, răsunând deopotrivă în cristal și în mintea ei, spuse:

– Vino.

Teama îi îngheță sângele în vine. Ghearele îi străpunseră pielea, stârnindu-i o durere tăioasă, dar și o plăcere întunecată. Se clătină pentru o clipă, căci acum pulsa ceva în ea, ceva fierbinte și alunecos. Se înfioră primindu-l în ea, luptând împotriva lui, derutată, înspăimântată. Încântată.

Dacă ar fi păși înăuntru, ar fi știut mai mult, ar fi simțit mai mult, ar fi văzut mai mult.

Pulsul pământului se acceleră, precum cel din propriul sânge. Chemarea ciorilor deveni țipăt strident. Iar lumina scăzu tot mai mult, tot mai mult, făcând loc întunericului.

Șocată, se trase îndărăt, fulgerată de durere atunci când ghearele îi crestară dosul palmei.

– Nu, spuse ea, cu răsuflarea poticnindu-i-se în piept. Nu. N-am să vin la tine. N-ai să păstrezi ceea ce ai răpit. Întoarce-te în iad.

Instinctul, același care o făcuse să arunce o lamă de foc, o determină acum să inunde globul cu lumină. Ciorile se prăbușiră, fără viață; întunericul se retrase, cu un șuierat.

Fallon se dădu încet în spate și îl văzu pe Mallick, cu sabia în mână, în pragul camerei ei.

– N-am vrut să…

– Ce-ai făcut? vru el să știe. Ai intrat?

– Nu! Nu, ți-o jur. Am vrut să mă uit, să văd locul în care se află primul scut. L-am visat și voiam să-l văd. E pustiu, dar nu mort. Am simțit lumina și întunericul încleștându-se, am simțit că acum întunericul e mai puternic acolo. Și a venit. Am…

Coborî privirea spre mâna ei, pe care nu se vedea nici o urmă.

– Mi-a vorbit. Și își înfipsese ghearele în mâna mea. Și am simțit… Bănuia că știa ce simțise. Fu năpădită de rușine. M-a făcut să mă simt…

– Da, înțeleg, spuse el, băgându-și sabia înapoi în teacă. Și seducția poate fi o armă. Tu ai refuzat-o, ai respins-o. Și i-ai nimicit pe solii ei. Ești sigură că n-ai intrat, chiar și fără voia ta? Nu te-a tras înăuntru, nici măcar pentru o clipă?

– Nu. Întunericul e puternic, însă cristalul îmi aparține. Nu mă poate duce unde nu vreau să merg. Preț de o clipă aproape că am vrut s-o fac. Dar n-am făcut-o. De unde ai știut să vii?

– M-ai chemat tu, comunicând direct cu mintea mea. Voi veni întotdeauna când mă vei chema.

– Tu poți să mă chemi pe mine?

– Pot.

– Voi veni întotdeauna când o vei face.

Mallick își puse o mână pe umărul ei.

– Te-ai descurcat bine. Vom mânca puțin înainte să ne apucăm de muncă.

– Mi-ar prinde bine ceva de mâncare. Și sunt pregătită să petrec ceva timp preparând poțiuni în loc să... Auzi?

– Ce anume?

– E ca... o muzică. Poate că vin zânele în vizită, dar...

– Nu sunt zânele.

– Nu, nu e ca muzica lor, nu tocmai.

Răsuna în jurul ei, răsuna înlăuntrul ei.

– Dar e superbă.

Fallon ieși din cameră, iar Mallick, fără un cuvânt, o urmă cât timp traversă căsuța ca să urce în atelier.

Păreau a fi o mie de voci, chemând-o toate, însă blânde și plăcute, mai mult urându-i bun venit decât impunându-i să vină. Dulapul care până atunci fusese încuiat acum era larg deschis, iar din el pulsa lumină, exact cum pulsase întuneric din pământul pângărit.

– Tu l-ai deschis? îl întrebă Fallon pe Mallick.

– Nu. Tu l-ai deschis.

– Cum?

– Respingând întunericul, prin onoare și acceptare. Ia ceea ce-ți aparține, fetițo.

Cu inima palpitându-i, Fallon se apropie de dulap. În mijlocul lui minii se afla o carte groasă, cu simboluri magice crestate adânc pe copertă. Cartea cânta, se auzeau din ea harfe, clopoței și voci ce îi făceau sufletul să tresară.

– Îmi aparține?

– Și cartea, și tot ceea ce conține, dacă alegi astfel. E un nou moment de cotitură, Fallon Swift. Alegerea e în mâinile tale.

Cântecul răsuna în continuare înlăuntrul ei, în jurul ei, prin ea.

Făcu un pas în față, înconjurată de lumină, și luă cartea.

– Ar trebui să fie grea, dar nu e.

Și totuși, e o carte cu greutate, își spuse Mallick. Cu atât de multă greutate.

– O fată va deschide Cartea Vrăjilor, așa susțin oracolele. Și tot ce-i într-însa va fi și în fată. Ea va ști, și știind va păși în Puțul Luminii. De-acolo își va lua sabia și scutul, forjate în lumină, călite în foc. Și astfel se va ridica Aleasa.

Fallon deschise cartea.

Muzica explodă într-o melodie asurzitoare. Se stârni un vânt cald și puternic, aducând gust de pământ și de mare, de flori și de trup omenesc, în timp ce paginile fură străbătute de flăcări.

Iar numele ei apăru scris acolo.

Intensitatea puterii ce o izbi în momentul acela îi tăie răsuflarea. Puterea din ea, din jurul ei, puterea ei, curgând prin ea.

Atunci când acea putere îi inundă întreaga ființă, capul îi căzu pe spate și ochii i se dădură peste cap. Chiar și așa, Fallon deschise larg brațele – ca să primească mai mult.

Rămase astfel, înaltă și zveltă, cu picioarele bine înfipte în podea, să soarbă cu lăcomie ceea ce era de drept al ei.

La fel ca și în noaptea în care se născuse Fallon, fulgerele spintecară cerul, iar vântul se dezlănțui cu vuiet mare, biciuind copacii.

Muzica răsună tot mai tare și se înălță, vibrând, în vârtejul de aerul cald. În fereastra de deasupra capetelor lor se văzu cum cerul explodă de lumină.

Atunci când furtuna se sfârși, iar vocile amuțiră, Fallon închise cartea.

– E... atât de mult.

– Toate vrăjile scrise vreodată, săvârșite vreodată, invocate vreodată, de magie albă sau neagră, în slujba binelui sau a răului, se află acum în tine. Acum, aceste cunoștințe și povara lor îți aparțin. Încrederea și responsabilitatea ce decurg din toate acestea îți aparțin. Chiar de-ar fi să deschidă și altcineva cartea, ea nu-i va vorbi nimănui în afară de tine.

– Tatăl meu a plătit prețul pentru ca eu să mă aflu aici, acum. Întotdeauna există un preț, știu asta. Dar am văzut care sunt consecințele dacă refuzi să plătești acest preț, am văzut cât de cumplit de grave sunt.

Ea lăsă cartea jos și-și puse mâna pe ea.

– Înainte, a fost cartea ta.

– Nu, n-a fost niciodată a mea. Am contribuit la crearea ei și am păstrat-o la adăpost foarte multă vreme. A fost datoria și a fost onoarea mea.

Mallick își puse mâna peste a ei.

– Vrei să pășești în Puțul Luminii, Fallon Swift?

– Da, spuse ea, răsuflând prelung și întorcându-se spre dulap, spre lumină. Da, dar mi-am lăsat sabia la parter.

Mallick se trase îndărăt și-și încrucișă mâinile.

– Nu vei avea nevoie de ea.

Având încredere în el, având încredere în ea însăși, Fallon se apropie de dulap. Și, aruncându-i o privire lui Mallick, păși înăuntru.

Și sări.

Se trezi căzând la nesfârșit prin lumina orbitor de albă, printre ziduri albe perfect verticale. Aerul gonea pe lângă ea fără un sunet.

Ateriză în poziție de fandare, cu un picior întins în spate și cu o mână sprijinită de zidul scânteietor al puțului. Îi simți pulsul zvâcnind la unison cu al ei. Sângele ei, împreună cu lumina vie.

Când se ridică, lumina se revărsă în jurul ei precum apa, ca atingerea blândă a unor mâini, ca un fâlfâit de aripi.

Fallon se gândi la fermă, la familia ei, la plimbările cu Grace peste câmpii, la alergatul prin păduri. La zumzetul albinelor și la foșnetul hainelor puse la uscat pe sfoară. La anii în care lumina o protejase, și-i protejase pe toți cei pe care ea îi iubea.

Se gândi la Max Fallon, care-i dăduse viață și-și dăduse viața pentru ea, și strânse în căușul palmei simbolurile pe care le purta, ce-i aduceau laolaltă pe cei doi tați ai ei.

Se gândi la Mick, la Twila, la Thomas și la toți cei pe care ajunsese să-i cunoască și să-i îndrăgească. Se gândi la orașe mărețe și la câmpii pustiite. La oamenii din New Hope și la toți cei care, asemenea lor, se zbăteau să supraviețuiască și să construiască.

Și se gândi la Mallick, căruia îi trebuiseră sute de ani ca să o aducă în locul în care se afla acum.

Alegerea îi aparținuse ei, își spuse, însă ei toți îi pregătiseră terenul.

Scăldată în acea lumină orbitoare, își ațintă privirea asupra canalului lung de foc din fața ei.

– Un alt salt. E vorba de credință. Ei cred în mine. Eu cred în ei – și în lumină.

Păși spre flăcări.

Fierbințeala lor îi scălda pielea; lumina lor îi scânteie în ochi.

Le simți răsuflarea.

– Vin acum să aleg, destinul să mi-l leg. Flăcări și lumină mă privesc jurând, darul zeilor îmbrățișând. Sunt fiica voastră, din vânt și din flăcări născută, în apă și pământ crescută. Magia luminoasă-mi va servi în lupta grea ce va veni. Sabie și scut primesc, ca în luptă să răzbesc.

Întinse mâinile prin flăcări, prinse mânerul sabiei și mânerul scutului, le luă pe amândouă.

– Sunt ale mele, spuse. La fel cum cartea e a mea, la fel cum bufnița, lupul și calul sunt ai mei. Iar eu sunt a lor.

Ridică scutul ce purta drept blazon simbolul celtic al celor cinci cercuri întrepătrunse, unind cele cinci elemente prin magie. Și înălță în aer sabia, care purta același simbol pe mâner.

Sabia scânteie, argintie precum aripile lui Laoch, și fu cuprinsă, de la mâner până la vârf, de o flacără albă, incandescentă.

Din lumină și din foc se ridică Aleasa.

Mallick o așteptă. Simți momentul în care ea întinsese mâinile prin flăcări, căci cerul fu spintecat de fulgere, iar lumânările se aprinseră singure.

Și simți schimbarea din el. De acum, timpul avea să-și reia curgerea și pentru el, ciclul lui de viață avea să reînceapă. Avea să-și recapete vârsta. Chiar și pentru acest lucru, o binecuvântă pe Fallon în gând.

Luă teaca de sabie pe care o făurise pentru ea cu mult înainte să se nască și o puse lângă carte.

Când Fallon ieși din dulap, lumina scăzu îndărătul ei. Însă continuă să radieze fierbinte de pe chipul ei, îți spuse Mallick, și din ochii ei.

El se lăsă într-un genunchi.

– Ce? Nu face asta!

– Am așteptat sute de ani momentul acesta. Și am să-mi arăt recunoștința, așa că taci! Jur să-mi pun puterile magice, sabia și viața în slujba ta, Fallon Swift. Jur să-ți fiu loial, căci tu ești Aleasa.

– Bine, dar ridică-te. Mă faci să mă simt stingherită.

– Unele lucruri nu se schimbă.

Se ridică.

– Nu-i nevoie să-mi juri ceea ce știu deja.

Aruncă o privire în spate, spre dulapul scăldat acum într-o lumină palidă.

– Puțul acela e fantastic. Lumina e foarte, foarte intensă, dar, în același timp, e blândă, parcă ai fi în apă. Cred că de asta se numește Puțul Luminii. Iar focul, vedeam sabia și scutul în flăcări, scânteind, aurii. Însă au devenit argintii atunci când le-am luat de acolo. Și am simțit că-mi aparțin.

– Pentru că, într-adevăr, așa e.

– Doar că… Tu ai fost vreodată în Puțul Luminii?

– O dată, cu mult timp în urmă, ca să pun în el sabia și scutul pentru tine.

– Tu le-ai pus acolo, șopti ea.

– Și ți-am păstrat această teacă de sabie.

– E superbă.

– Vrei să-i dai nume sabiei tale? E o tradiție, spuse el, și una care îi sporește puterea.

– Solas. Lumină.

– E un nume bun. Îmi dai voie să-l gravez pe lamă?

Fallon îi întinse sabia, iar Mallick, înduioșat de încrederea ei, atinse lama cu un deget și gravă numele pe ea.

– Vrei, te rog, să stai jos?

– Mă simt în stare să alerg șaisprezece kilometri, declară ea, începând să se plimbe, agitată, prin încăpere și să răsucească lama astfel încât să reflecte razele soarelui. Apoi alți șaisprezece.

– Stai jos. Te rog.

Ea se așeză, însă părea că vibra.

– Nu mai am ce să te învăț.

Fallon se opri din admirat sabia ca să caște gura la el.

– Poftim?

– Știi mai mult decât știu eu. Ceea ce știi e în tine, iar puterea ta e mult mai presus de a mea.

– Dar... Ce facem acum?

– În timpul care ți-a mai rămas de petrecut aici, te voi ajuta să șlefuiești și să desăvârșești ceea ce ți-ai însușit deja. Vom organiza tot ceea ce ți s-a oferit azi.

– Din carte și din puț.

– Da. Dar ai deschis cartea, ai luat scutul și sabia. Nu pot să te forțez să mai rămâi. Îți cer doar să ai încredere atunci când îți spun că ai nevoie de timpul care ne-a rămas.

Cuvintele lui i se înfipseră în inimă precum o săgeată slobozită din arc.

– Vrei să spui că aș putea să mă întorc acasă acum?

– Da. Ți-ai îndeplinit misiunile, ți-ai acceptat îndatoririle. Ți-ai însușit cunoștințele. Ți-ai format abilitățile.

– Dar, în același timp, îmi spui că mai avem de lucru.

– Da.

Fallon se ridică din nou și începu să se plimbe.

– Vreau să merg acasă. Uneori mi-e atât de dor de familia mea încât de-abia mai pot răsufla. Recurg la magie ca să simt mirosul părului mamei mele, sau atingerea tatălui meu prinzându-mă de mână, sau vocile fraților mei. Doar cât să mă ajute să depășesc momentul și să pot din nou respira. Îmi doresc cu atâta ardoare să mă întorc acasă!

– Acum alegerea îți aparține.

– Îmi doresc să merg acasă, repetă ea. Dar știu că acești doi ani – aproape s-au făcut doi deja – n-au avut doar rolul să mă pregătească pentru luptă și să mă învețe. Și astea au contat în mare măsură, dar mai era ceva – ceva secundar – anume să mă obișnuiesc să fiu departe de ei, departe de casă.

Mallick se lăsă pe spate în scaun.

– Asta nu e ceva ce ai învățat din carte, ci ai dedus tu pe baza unei logici sănătoase.

– Tu ții mult la logică. Nu voi putea să rămân la fermă, să rămân cu ei. Nu știu unde voi fi nevoită să merg, cât de departe și pentru cât timp. Dar voi fi departe de casă și de ei. Acești doi ani vor face să-mi fie mai ușor de îndurat separarea. Îmi va fi dor de ei, dar nu-mi va fi atât de dor de ei încât să nu pot respira. Și la fel va fi și pentru ei, așa-i? Le va fi mai ușor. Fallon se așeză din nou. Știu că n-am terminat aici. N-am terminat, și am nevoie de tine ca să mă ajuți să termin. Așa că voi rămâne și ne vom petrece restul timpului lucrând. Dar atunci când voi merge acasă, voi avea nevoie de ceva timp să stau, pur și simplu, acasă. Să fiu cu ei. Și sunt câteva lucruri pe care trebuie să le fac acolo, să le încep acolo. Înainte de a fi nevoită să plec din nou departe de casă și de ei, am nevoie de timp petrecut împreună cu ei.

– Asta e o decizie care de-acum se află în mâinile tale, nu într-ale mele.

– Ei bine, așa decid. Și mai sunt lucruri care trebuie făcute, ca să-i protejez atunci când voi fi nevoită să plec din nou. Când voi fi avut acel timp și voi fi făcut ceea ce trebuie făcut, îmi va fi mai ușor să plec din nou.

– Prea bine. Deocamdată ieși la vânătoare cu Faol Ban și Taibhse, sau du-te să-l călărești pe Laoch. Ia-ți după-amiaza liberă.

– Încă n-am preparat poțiunile.

– Ai făcut alte lucruri.

– Am să prepar poțiunile. Se ridică și zâmbi larg. Nu-mi va lua mult.

– Asta e aroganță.

– Încredere, îl corectă ea și se apucă de treabă.

Capitolul 18

Vara veni și trecu, aducând zile fierbinți și luminoase, pe care Fallon și le petrecu, în mare măsură, studiind și exersând. Pe măsură ce se apropia toamna, zilele caniculare se ciocneau tot mai des de nopți răcoroase, până când în văzduh izbucni un război. În depărtare, nori de furtună în formă de pâlnie se răsuceau pe cerul violet ca o vânătaie, revărsând boabe de grindină ce sfâșiau frunzele muribunde. Zânele murmurau că războiul dintre vânt, gheață și căldură era, de fapt, un semn ce anunța faptul că timpul hărăzit pregătirii Alesei era pe terminate, urmând așadar să înceapă adevărata bătălie a luminii împotriva întunericului.

Fallon o numea știință.

Chiar și așa, când furtunile se dezlănțuiră deasupra căsuței, o făcură cu toată furia ploilor torențiale și a fulgerelor năprasnice, însoțite de mugetul tunetelor ce răsuna la nesfârșit, cu ecou, prin păduri.

Fallon stârni ea însăși o astfel de furtună, cu propria furie năprasnică, atunci când Mallick o forță să îndure trei runde de luptă doar pentru ca, la final, să-i critice postura și tehnica.

Înfiptă cu ghetele îngreunate de noroi în pământul mocirlos de la ultima ploaie, Fallon își șterse de pe chip sângele imaginar al fantomelor pe care le înfrânsese.

– I-am bătut pe toți. De fiecare dată.

– Ești rănită, remarcă Mallick, pentru că ai fost lentă și ai fost neglijentă.

Picioarele o usturau de oboseală, însă fierbințeala din mușchi nu era nimic în comparație cu furia ce creștea în ea.

– Eu sunt pe picioare. Ei nu.

Cu o răceală pe măsura mâniei ei fierbinți – o nouă înfruntare și ofensă –, Mallick se arătă nepăsător față de rezultatele ei, punând accentul pe proces:

– De cinci ori te-ai dezechilibrat. De două ori ai ratat ocazia de a-ți folosi elanul și, astfel, ți-ai pierdut avantajul.

– Rahat, rahat, rahat.

– Limbajul grosolan n-o să te țină în viață pe câmpul de luptă și nu face decât să-ți scoată în evidență punctele slabe.

– Ba vezi să nu! Mai du-te dracului și tu!

Scoasă din minți de furie, insultată, creă prin magie trei fantome și se năpusti cu brutalitate asupra lor. Nemaivăzând nimic în afară de nevoia de a riposta, reteză, spintecă, proiectă valuri violente de putere ce explodară în flăcări, în timp ce mânia ei continuă să clocotească. Iar acel clocot aduse mai întâi vântul, apoi trăsnetele.

„Ucide", își spuse ea, mânată de propria-i furie. „Ucide-i pe toți."

Apoi, un fulger roșu ca sângele țâșni deasupra ei, spintecând cerul cenușiu frământat, explodând în săgeți și sulițe de foc. În clipa în care decapită și ultima fantomă, un trăsnet lovi și spintecă trunchiul copacului în care stătea adeseori Taibhse.

Acesta se făcu țăndări, împroșcând aerul cu așchii tăioase de lemn, adevărate lănci și pumnale, și cu frunze spulberate în fărâme.

Udă până la piele, mânjită de noroi, năucită, Fallon fugi spre flăcările ce mistuiau rămășițele copacului.

– O, Doamne! Taibhse!

– A fost suficient de înțelept ca să stea departe de mânia și de prostia ta.

Fallon scrută văzduhul, căutând aripile albe, larg întinse, printre norii clocotitori ce începeau să se strângă în ei înșiși.

– N-a pățit nimic? E bine?

– Ai ști dacă n-ar fi.

Tremurând, își dădu la o parte din ochi părul șiroind de apă.

– Aș fi putut să... Eram atât de furioasă, însă nu voiam...

– Faptul că „nu voiai" nu înseamnă nimic. I-ai pus în pericol pe alții și ai distrus din răutate o ființă vie. Ți-ai folosit abuziv darul.

Mallick nu rosti aceste cuvinte răstit; Fallon ar fi preferat s-o facă. În schimb, le spuse pe un ton care mustea de un dezgust ce o zdrobi.

Ochii îi fură inundați de lacrimi. Efortul de-a le ține în frâu îi provocă dureri de stomac, însă ea se înfrână, oricum. Nu merita alinarea oferită de lacrimi.

– Îmi pare rău. N-am nici o scuză. Dar...

– „Dar" precede o scuză.

Fallon înghiți acel reproș, deși se dovedi aspru și amar.

– Curăță mizeria pe care ai lăsat-o în urma ta, spuse Mallick cu atâta răceală, încât o făcu să se înfioare.

Apoi se îndepărtă, închizând ferm ușa căsuței în urma lui.

Copleșită de greață, zdrobită, Fallon opri ploaia și se apropie de rămășițele fumegânde ale copacului. Privi fumul ridicându-se în albastrul cerului de vară și răci ultimele resturi.

Încet, fără să se cruțe câtuși de puțin, strânse ceea ce mai putea fi folosit drept lemn de foc sau vreascuri și le cără, pe rând, la locul de depozitare. O durea tot corpul – fantomele reușiseră de câteva ori s-o lovească brutal –, însă sentimentul de vinovăție era chiar mai greu de îndurat. Îi luă câteva ore să facă totul, căci refuza să folosească magie ca să curețe locul după ea.

Când termină, alese o rămurică, o prinse cu ambele mâini și își exprimă căința. Abia acum dădu frâu liber lacrimilor, lăsându-le să ude rămurica pentru a trezi în ea rădăcini. Rosti cuvintele cu smerenie în timp ce o plantă. Ținându-și mâinile deasupra ei, chemă o ploaie blândă să dea la iveală cele dintâi frunzulițe:

– Fie să-ncolțească viață din ceea ce-am distrus, iertat îmi fie mie tot ce am răpus.

Învinețită, extenuată, cu gâtlejul pârjolit de sete, intră în casă. Și-ar fi dorit să facă un duș și să bea cană după cană de apă răcoritoare, însă se forță să urce, cu greu, treptele ce duceau în atelier.

Mallick era așezat la masă, lucrând, cu un pahar de vin lângă el. Nu se obosi nici măcar să-i arunce o privire.

– N-am nici o scuză. M-am lăsat dominată de mândrie și mi-am folosit furia ca să distrug. Am rănit o ființă vie și poate că aș fi făcut ceva chiar mai grav, doar pentru că... am dat frâu liber mâniei mele. Mi-am pierdut controlul. Nu mai voiam decât să ucid, să demonstrez că te-ai înșelat. Nu te-ai înșelat.

Ținea neapărat ca Mallick să știe ce simțea, s-o înțeleagă, chiar dacă n-o ierta.

– Pot folosi furia pe câmpul de luptă. Trebuie să pot simți emoții. Mallick, dacă nu *simt* – furie, bucurie, tristețe și toate celelalte – valorez mai puțin. Faptul că simt emoții mă face mai puternică. Dar știu acum, mai ales acum, că, fără control, puterea mea, tăria mea, emoțiile mele – cu toatele reprezintă doar o slăbiciune.

Mallick închise o sticlă plină cu un lichid de culoarea chihlimbarului și îi puse etichetă.

– Înseamnă că ai învățat o lecție valoroasă. Poate că cea mai valoroasă.

– N-am folosit magia ca să fac curățenie în urma mea, însă am folosit-o ca să creez viață dintr-o părticică a acelui copac. Am folosit-o ca să plantez un altul și ca să cer iertare.

Mallick se întoarse atunci spre ea, pregătit să acorde și el iertare. Și văzu brățara de lemn sculptat de la încheietura mâinii cu care ținea sabia.

Uluit, oripilat, se răsuci spre ea.

– Ți-ai făcut un *obiect de podoabă*? Ai fost în stare să folosești ceea ce ai distrus ca să-ți creezi ceva cu care să te împodobești.

– Nu, nu, nu e un obiect de podoabă. E ceva care să-mi amintească.

Îi întinse brațul.

Mallick i-l înșfăcă, gata să-i facă din nou morală. Apoi studie brățara. Purta simbolul celor cinci cercuri întrepătrunse și cuvintele *Solas don Saol.*

Lumină pentru Viață.

– Voi vărsa sânge. Voi curma vieți. Voi trimite oamenii la luptă sau îi voi însărcina să facă lucruri pentru care s-ar putea să-și dea viața.

Dacă accept asta, trebuie să pot crede asta: lumină pentru viață. Să port războiul care va pune capăt războiului. Și să nu-mi permit niciodată, absolut niciodată, să lovesc fără motiv, fără control, așa cum am făcut-o azi. Voi purta această brățară ca să-mi amintesc. Îmi pare rău. Nu mă poți ierta?

Mallick o privi. Îi privi ochiul învinețit și julitura urâtă de pe chipul încă atât de tânăr. Tinerețea nu putea s-o scuze, însă el își îngăduise să uite că tinerețea era un motiv.

– Ne vom ierta unul pe celălalt.

– Tu n-ai făcut nimic.

– Mânat, la rândul meu, de furie, nu ți-am dat îngrijirile care ți se cuveneau. Puterea de a vindeca e un dar, iar eu mi-am ignorat darul ca să te pedepsesc. Stai jos acum și lasă-mă să mă ocup de tine așa cum ar fi trebuit s-o fac de la bun început.

Dimineața, după o noapte plină de vise, Fallon merse să aducă în casă omagiile primite și să lase, la rândul ei, daruri. Simți în aer o adiere încărcată de aroma și de fumul toamnei. Iar gândul îi zbură acasă.

Până pregăti ceaiul, se hotărî să-și petreacă timpul liber din acea zi călătorind în interiorul cristalului și mergând să viziteze din nou orașul New York. Cel pe care mama ei îl iubise.

Atât de multe mirosuri, își spuse, atât de multă culoare și mișcare! Și zgomote! Deja se plimbase pe trotuarele așternute la umbra clădirilor amețitor de înalte, minunându-se de ceea ce vedea. Mașini, atât de multe mașini, creând un tumult asemenea unui tunet neîntrerupt. Și oameni, atât de mulți oameni, mergând grăbit și îmbrăcați în haine atât de frumoase! Vitrine ticsite de haine, pantofi, poșete, pietre prețioase, aur și argint – cu toatele, scânteind din spatele sticlei.

Mâncare. Peste tot. În tonete, în vitrine, în interiorul magazinelor, chiar și pe trotuare. Mirosul de carne, flori, benzină și toate celelalte. Parfumul omenirii.

O privise pe Lana în tinerețe, în jacheta ei albă și cu boneta de bucătar, gătind într-o bucătărie imensă, plină de oameni și de zgomote, de strigăte, mișcare, aburi, căldură. Fusese minunat.

Îl privise pe Max scriind într-o încăpere plină de cărți și fotografii. Îi urmărise degetele producând fulgerător litere – de pe o tastatură, Fallon știa cum arăta o tastatură. Iar literele – și, mai apoi, cuvintele – apăreau, ca prin magie, pe monitor.

Avea să mai facă o vizită acolo, decise ea, eventual în ziua în care îi privise pe cei doi plimbându-se printr-un loc vast și plin de verdeață, ținându-se de mână și râzând.

N-avea să privească, nu azi, prezentul pe care îl mai văzuse și altă dată, când se dusese acolo însoțită de Mallick. N-avea să privească, prin cristal, clădirile mistuite de flăcări, ruinele prăbușite ale altor construcții, mizeria și sângele. Azi n-avea să audă țipetele în gând.

Lăsând ceaiul la infuzat, ieși să strângă ouăle și să hrănească găinile.

Mallick era deja afară, dincolo de mica lor grădină.

În fața lui, în locul în care se aflase copacul bătrân, acolo unde Fallon tocmai plantase firavul puiet, se înălța acum un alt arbore falnic.

Ajuns la maturitate deplină, avea ramurile întinse larg, arcuindu-se către cer ca și cum ar fi încercat să urce în văzduh. Frunzele, în formă de inimă, erau verzi și dese. Când se apropie de el, Fallon își spuse că ar fi fost nevoie de trei bărbați care să-l înconjoare ținându-se de mâini ca să-i cuprindă trunchiul masiv și lucios.

– Ai aruncat o vrajă peste puiet, spuse ea zâmbind. E superb.

– N-am făcut nimic.

– Atunci cum... eu n-am făcut decât să descânt o rămurică din bătrânul copac, folosindu-mi lacrimile și suflarea ca să-i trezesc rădăcinile, și o rafală de ploaie ca să fac să-i înmugurească primele frunze. Nu i-am cerut să crească și să se transforme. Aveam de gând să-l îngrijesc și să le rog pe zâne să se ocupe de el după ce plec. Poate că zânele...

– Nu. Asta e de la tine și pentru tine.

– Jur că n-am...

El o prinse de braț și lovi ușor cu degetul în brățara ei.

– *Solas don Saol.* Lumina ta a creat viață, iar acesta e un arbore al vieții.

– Un arbore al vieții. Există mai mulți?

– Da. Sunt rari și deosebiți, dar există mai mulți. Cu acesta ai oferit – și ți s-a oferit – un dar.

– Roadele pe care le va da vor oferi hrană, vindecare și alinare, spuse Fallon, în vreme ce Mallick se întoarse spre ea, împreunându-și mâinile în clipa în care fu cuprinsă de viziune. Rădăcinile sale îmbrățișează zeița pământului. Ramurile sale se înalță către zeul-soare. Frunzele sale dau viață aerului și primesc ploaia. Va servi drept casă pentru păsări, iar trilurile lor vor îndulci locul acesta pentru totdeauna. Leagă toate lucrurile, pământ, aer, foc, apă, magie. Tot ceea ce umblă pe pământ, tot ceea ce zboară, tot ceea ce se târăște, cu toatele se întâlnesc, prin el, întru lumină.

Fallon se întoarse spre Mallick și îi luă mâinile, iar el văzu în ochii ei mai mult decât viziuni. Văzu femeia dinlăuntrul copilei.

– Nu e pentru mine, Mallick Vrăjitorule, ci pentru tine. Aici vei găsi odihnă și alinare atunci când munca ta se va fi încheiat. Acesta e darul meu, darul nostru, drept răsplată pentru loialitatea ta, serviciile tale și sacrificiul tău. Și uite, spuse ea, ridicând mâna – iar fructele, ca un curcubeu intens, ca o explozie de pietre prețioase, încărcară ramurile. Fructele vieții, asemenea fructelor devotamentului tău, s-au copt, în sfârșit.

Fallon lăsă mâna jos și răsuflă.

– E al tău. E pentru tine. Acum înțeleg ce-am cerut. Ce am putut să cer, datorită ție.

Preț de o clipă, Mallick nu fu în stare să vorbească și fu nevoit să facă un efort ca să-și regăsească vocea și să și-o controleze.

– Sunt onorat. E un dar măreț. Binecuvântează ceea ce a devenit „acasă" pentru mine.

– Asta înseamnă locul ăsta pentru tine? Acasă?

– Mă simt în largul meu aici, mă bucur să trăiesc și să muncesc aici atunci când nu sunt chemat altundeva.

Și tot aici avea să se odihnească, își spuse el, în pământ, sub copac, odată ce avea să se sfârșească timpul ce-i fusese hărăzit pe lumea asta.

– Acum avem de strâns ouă și de muls vaca. După ce vom termina cele care-s de făcut pe ziua de azi, ar trebui să începi să-ți iei rămas-bun.

– Rămas-bun?

Surprinsă, Fallon ridică, brusc, capul.

– Plecăm? Dar mai am de stat mai bine de trei săptămâni.

– Va mai dura până să pleci. Prietenii pe care ți i-ai făcut aici vor dori să-ți organizeze ceva festiv, să-ți ofere daruri. Ar trebui să pregătești și tu daruri pentru acei prieteni pe care-i lași aici. Însă timpul pe care-l avem de petrecut în locul ăsta e pe sfârșite. Arborele nu e doar un dar minunat, ci și un semn. Ești pregătită.

– Doar ieri ziceai că încă sunt nesigură pe tehnică și neglijentă în apărare.

– Așa și e. Și totuși, ești pregătită. Du-te să strângi ouăle.

Mallick luă găleata pe care o pusese deoparte și se îndepărtă ca să se apuce de muls vaca.

– Mă duc acasă, șopti Fallon. Apoi, izbucnind în râs, începu să se învârtă în cercuri. Mă duc acasă.

Mick se dovedi cel mai dificil dintre toți. De fiecare dată când se întâlneau, se bosumfla, căuta motiv de ceartă și se îndepărta, furios.

– Ai răbdare, o sfătui Mallick atunci când Fallon se plânse, din nou, de atitudinea lui Mick. Plecatul poate fi dificil. Și e dificil și să fii lăsat în urmă.

Fallon nu voia să aibă răbdare; voia să-i tragă un pumn lui Mick. Alese, în schimb, să-l ignore, căci Mallick avusese dreptate atunci când îi spusese că plecatul avea să dureze. Era ocupată cu petreceri, festivități, daruri. Ocupată să înoate pentru ultima dată în iazul zânelor, să alerge pentru ultima dată la întrecere cu elfii. Și ocupată cu noi revelații.

– Dacă Mick mă tot evită, n-o să mai aibă niciodată ocazia să mă vadă alergând până în vârful celui mai înalt copac din pădure. Și n-o să fiu nevoită să-i mulțumesc pentru că el a fost cel care m-a învățat să mă cațăr într-un copac.

– Îi vei mulțumi pentru ajutor – și pentru prietenia lui – atunci când îl vei vedea.

– Dacă-l voi vedea.

Inima i se strânse dureros la gândul că era posibil ca asta să nu se mai întâmple niciodată.

– Cred că am să-i mulțumesc. N-aș putea să urc în fugă un trunchi de copac, să fac tumbe și să sar de pe crengi, dacă nu m-ar fi învățat el.

Mallick oftă:

– Gândește, fetițo.

– La ce să mă gândesc?

– Chiar crezi că o astfel de abilitate poate fi însușită de cineva care n-o are de la bun început în el sau în ea?

– Ei bine, el mi-a arătat cum să... și reușesc cumva să mă ajut de... Stai așa. Vrei să spui că am sânge de elf? Mama mea nu are. Și nici nu mi-a zis vreodată că tatăl meu biologic ar fi avut așa ceva.

– Oare ești Aleasa doar pentru vrăjitori?

– Nu, dar...

– Ai totul în tine, în sângele și în spiritul tău, prin urmare, ai, deja, toate aceste puteri.

– Vrei să spui că pot alerga aproape la fel de repede ca unii dintre elfi pentru că am... Cum rămâne cu zânele? Doar n-am aripi.

– Le-ai găsit poienița și te scalzi în iazul lor. Vin la tine. Le auzi vocile, chiar și atunci când e vorba de cele mai mărunte dintre ele.

– Da, dar... nu mă metamorfozez într-un animal. Sau nu-i așa? Pot s-o fac? Dacă pot să fac asta, de ce nu mi-ai spus, de ce nu m-ai ajutat să-mi exersez abilitatea asta, de ce nu m-ai ajutat să-mi găsesc animalul în care se regăsește spiritul meu?

– Gândește, oftă el din nou. Pe animalele astea le-ai găsit, totuși.

– Prin misiunile pe care mi le-ai dat? Dar nu pot...

Se întrerupse, înțelegând.

– Aș putea – sau voi putea, dacă va fi nevoie – să mă transform într-una dintre acele ființe. Dar, chiar mai mult, pot deveni una cu ele, cu toate trei, și pot să văd prin ochii lor. De fapt, m-ai învățat și m-ai ajutat să exersez toate astea. Doar că n-am avut habar. Tocmai de asta am venit aici, ca să pot fi aproape de ceilalți, ca să-mi petrec acest timp familiarizându-mă cu viețile lor, cu membrii comunităților lor,

cu abilitățile lor. Tu ai pretins că-mi ofereai timp liber. Fallon își dădu ochii peste cap. De fapt, asta era doar o altă parte a pregătirii mele.

– Ceea ce nu te-a împiedicat câtuși de puțin să te simți bine. Acum du-te și caută-l pe Mick. Știi bine că-l poți găsi. Ia-ți rămas-bun de la el. Mâine plecăm.

– Mâine? Dar nu mi-ai spus până acum...

– Tocmai am făcut-o.

– E aproape cu o săptămână mai devreme. Nu se vor aștepta să apar mâine. O! zâmbi ea, radios. O, e chiar mai bine așa. Le voi face o surpriză. Mulțumesc.

Își aruncă brațele în jurul lui. Mallick își dădu voie să-i cuprindă ceafa în căușul palmei, spunându-și: „Da, da, e greu să fii lăsat în urmă".

În loc să-l caute pe Mick, Fallon îi întinse o cursă ca să-l atragă spre ea. Încălecă pe Laoch și porni, pe o cale ocolitoare, spre poienița zânelor, purtându-l pe Taibhse pe brat și avându-l pe Faol Ban alături.

Odată ajunsă la destinație, cunoscând slăbiciunile lui Mick, întinse pe iarbă un mic picnic alcătuit din fursecuri, tarte cu fructe și ceai îndulcit.

Lăsând bufnița să se instaleze pe o ramură și calul să pască liniștit, Fallon își sprijini capul de lupul ghemuit în spatele ei. Și deschise o carte.

Nu dură mult.

Simțindu-i prezența, întoarse o pagină și luă un fursec pe care începu să-l mănânce cu mușcături mici.

– Aș putea să-ți ofer și ție, mă gândesc, dar nu și dacă ai de gând să te arăți urâcios.

– Mă doare-n cot de fursecurile tale. Am venit să înot.

Mick ieși dintre copaci și, scăldat în lumina cu tente verzui, se descotorosi de ghete, își scoase tricoul și se aruncă în iaz purtând doar pantalonii scurți, mâncați de vreme și prea largi. Nu ești tu stăpână peste locul ăsta, să știi. Tot aici veneam să înot și înainte să apari tu, și tot aici voi înota și după ce ai să pleci.

Ea mai întoarse o pagină.

– O să-mi fie dor să înot aici. Poate că mi-ar fi dor chiar și de tine dacă nu te-ai purta ca un dobitoc.

– Ba n-o să-ți fie dor de nimeni și de nimic. Sunt doar minciuni sfruntate.

Mick se aruncă în apă și dispăru în adâncul ei, iar, când reveni la suprafață, văzu că Fallon lăsase cartea deoparte. Stând dreaptă ca lumânarea și cu picioarele încrucișate sub ea, îi susținu privirea furioasă.

– Știi bine că nu-i așa, la fel cum știi că trebuie să plec. De la bun început am știut că, într-o zi, avea să trebuiască să plec. Mă așteaptă familia mea. Și restul, toate celelalte, dar, în primul rând, familia mea. Mi-e foarte dor de ei, însă mi-a fost mai ușor să stau departe de ei tot timpul ăsta pentru că te-am avut pe tine drept prieten. Ești în continuare prietenul meu, deși îmi spui lucruri veninoase și care nu-s adevărate, știi și tu. Dacă nu te-ai fi purtat prostește, ne-am fi putut petrece ultimele câteva săptămâni vânând, înotând și bucurându-ne, pur și simplu, de prietenia noastră. Acum, timpul acela a trecut. Mallick spune că plecăm mâine.

– Mâine. Mick sări afară din iaz. De ce?

– El susține că a sosit momentul. Susține că sunt pregătită. Nu pleca, se grăbi să adauge atunci când văzu că el era pe punctul de-a o lua la fugă.

– Ești, într-adevăr. Nu-ți pasă ce părere am eu despre asta. Nu-ți pasă ce simt pentru tine.

– Asta-i o minciună gogonată, și o știi și tu. N-am avut niciodată un prieten adevărat până să te cunosc pe tine. I-am avut pe frații mei și pe unele dintre fetele de la celelalte ferme din sat. Dar niciodată un prieten adevărat, de la care să fiu nevoită să-mi iau rămas-bun. Vreau să merg acasă, dar mi-e greu să-mi iau rămas-bun. Și e cu-atât mai greu atunci când prietenul meu e furios pe mine pentru că fac ceea ce trebuie să fac.

– Doar pentru că ai o sabie magică…

Se întrerupse, sătul și dezgustat de propriul venin.

– Dă-o dracului!

După ce trânti, bombănind, noua lui expresie favorită, se așeză lângă ea.

– Pot și eu să lupt. Am să lupt și eu.

– Știu.

– Tata spune că nu încă. I-am zis că aș putea să plec cu tine, să lupt, dar susține că nu încă. Atunci când?

– Nu știu. Dar știu că ne vom întâlni din nou. Asta știu sigur.

Mick luă un fursec și îl studie, încruntat. Apoi îl mâncă.

– N-am mai simțit niciodată față de nimeni ceea ce simt față de tine.

– Ești primul meu prieten adevărat și primul băiat pe care l-am sărutat vreodată.

– Dar nu vrei să mă săruți din nou.

Acționând din instinct, Fallon își puse mâinile pe obrajii lui și-și lipi buzele de ale lui.

– Ai să săruți o mulțime de alte fete după ce am să plec.

– Probabil.

Râzând, Fallon îl împunse cu degetul în coaste.

– Dar tot vei rămâne prietenul meu.

Rămaseră în tăcere o vreme, umăr la umăr, cu fața spre iaz.

– Când va sosi momentul să luptăm, începu el, când ne vom revedea, mă vei săruta?

– Probabil.

Acum râse el, și o îmbrânci ușor cu umărul.

– Ți-am făcut ceva, îi spuse ea.

Băgă mâna în rucsac și scoase darul pe care i-l pregătise. Împletise laolaltă fâșii de piele ca să confecționeze o brățară, căreia îi adăugase pietre protectoare.

– E foarte drăguță.

– Vezi, ți-o înfășori în jurul încheieturii...

I-o puse ea.

– Apoi o închizi așa. Uite așa.

– E foarte drăguță. Răsuflă apoi zgomotos, băgă mâna în buzunar. Eu ți-am făcut asta.

Îi sculptase chipul în piatra pe care ea o scosese din copita lui Laoch.

– Am fost nevoit să-i cer puţin ajutorul tatălui meu, dar...

– E minunată. Şi provine de la Laoch, ceea ce o face cu atât mai minunată. Şi chiar seamănă cu mine. Mulţumesc. Întoarse capul spre el şi-i zâmbi. Suntem din nou prieteni?

Mick ridică din umeri şi luă o tartă.

– Cred că da.

Fallon îşi făcu bagajele. Se întorcea acasă cu mai mult decât avusese la plecare, dar acum avea doi cai care s-o ajute să-şi transporte lucrurile.

În mai puţin de două zile, îşi spuse, învelind cu grijă globul de cristal ca să-l protejeze pe parcursul călătoriei, avea să se afle acasă. Îşi puse scutul în teaca pe care i-o făcuseră metamorfii, dar sabia şi-o încinse la brâu.

Două zile pe drum puteau însemna o întâlnire cu Cete de Ucigaşi sau Războinici ai Purităţii sau, pur şi simplu, cu inamici violenţi.

Fluieră ca să-l cheme pe Laoch, căci el avea să transporte cea mai mare parte a lucrurilor ei. Fixă prima tură de bagaje pe spinarea lui şi se întoarse după restul. Ieşind, îl găsi pe Mallick aşteptând-o cu frâiele lui Grace în mână.

– Mi-a luat mai mult timp, îi spuse ea. Sunt multe. Mă ocup eu mai departe, dacă vrei să mergi după bagajele tale şi să-l aduci pe Gwydion.

– N-o să am nevoie de ele.

– Sunt doar două zile, dar poate... Poftim?

De şoc, făcu înapoi un pas uriaş.

– Nu vii cu mine?

– Ba vin cu tine, firește. Eu te-am luat de acasă, eu te duc înapoi. Dar n-o să am nevoie de cal, nici de bagaje. N-are să ne ia două zile.

Inima ei tresări. Îl întrebă:

– Mergem acum? Așa, pur și simplu? Vom folosi transportul instantaneu. Dar n-am mai folosit niciodată transportul instantaneu pe distanță atât de mare.

– Drept care am să te însoțesc, tocmai ca să te ajut de această ultimă dată.

Fallon fu tentată să-i opună rezistență. Abilitatea de a se deplasa instantaneu dintr-un loc într-altul de-abia începuse să i se formeze după ce se întorsese din Puțul Luminii. Însă se gândi cum ar fi fost să ajungă într-o clipă la fermă. Să vadă chipul mamei ei peste doar câteva minute, în loc să mai aștepte două zile.

Gândul o umplu de bucurie și de teamă.

– Ai luat totul? o întrebă Mallick.

– Da, astea-s toate. Doar că... Of. Își aruncă privirea în jurul ei, contemplând poienița, găinile, grădina, copacul, căsuța, pădurea. Elfii te vor ajuta să strângi roadele grădinii, spuse ea, în timp ce stomacul îi tot făcea tumbe. Iar dacă ai nevoie de ajutor cu albinele, zânele...

– Mă crezi incapabil? Infirm? o întrerupse el.

– Nu, dar ți-am stat prin preajmă preț de doi ani. De acum încolo n-o să mai poți să-mi exploatezi munca, glumi ea.

Urcă în șaua lui Grace, ridică brațul ca să-l cheme pe Taibhse și așteptă ca Faol Ban să vină între cai.

– Ești sigur că e o idee bună să folosim transportul instantaneu? Acum nu mai suntem doar noi doi, așa cum am exersat până acum.

Mallick luă frâul lui Grace.

– Fă ce ai de făcut, fetițo.

– Bine, bine.

Găsi puterea în ea, o aduse la suprafață, o simți clocotind. Iar, cu o clipă înainte de a o descătușa, îl văzu pe Mick la marginea pădurii.

Ridică o mână în semn de rămas-bun, îl văzu și pe el făcând la fel. Și dispăru.

Reapăru pe colina de lângă fermă.

Sorbi totul cu nesaț: aerul, priveliștea, sunetele. Când coborî privirea spre Mallick, ochii îi scânteiau de putere și de emoție.

– Devin destul de bună la asta.

– Mai ai nevoie să exersezi, dar te-ai descurcat suficient de bine.

– Tata e deja pe câmp, cu băieții. Strâng frânul. Mama probabil că e înăuntru. Vrei să vii până jos, călare pe Laoch?

– Eu nu voi veni până jos. Du-te la familia ta.

– Tu nu vii? Dar...

– Am avut grijă să ajungi acasă, iar acum mă voi întoarce la casa mea. Du-te la familia ta.

– Stai așa, stai... Mallick.

O spuse pe un ton tăios, aplecându-se ca să-l prindă de mână înainte să apuce să plece de lângă ea.

– Și tu ești rudă pentru mine. Ești din familie, îl asigură, strângându-l cu forță și dându-i, apoi, drumul. Fie-ți viața luminată de binecuvântări.

– La fel și ție, Fallon Swift!

O atinse ușor cu mâna pe genunchi, apoi se trase îndărăt. Și dispăru.

– Mergem acasă, spuse Fallon.

Din șaua lui Grace, întoarse spatele colinei și porni spre drumul ce ducea la fermă.

Îl văzu pe Ethan pe câmp, ridicând privirea. Doamne, cât de mult crescuse! El strigă ceva, flutură din brațe și o luă la fugă. Cu toții o luară la fugă.

Din bucătărie, Lana simți o schimbare în aer, simți ceva dându-se, brusc, la o parte, deschizându-se. Și, lăsând să-i scape un hohot de plâns, ea se năpusti afară. De unde își privi copila, frumoasa ei copilă, galopând pe drum însoțită de o bufniță albă uriașă ce-i stătea pe braț, de un lup alb ce gonea lângă ea și de un cal alb masiv ce ținea pasul cu ei.

Lana porni în fugă spre Fallon, cu părul zburându-i din agrafe, cu inima crescându-i în piept și bubuind sălbatic. Când fata sări de pe cal și se aruncă drept în brațele ei, lumea care, în ultimii doi ani, i se arătase ușor încețoșată redeveni, brusc, limpede și curată.

– O, puiul meu, puiul meu.

Își încleștă brațele în jurul lui Fallon ca și cum altfel ar fi putut să dispară și, legănându-se odată cu ea, izbucni în plâns.

– Mamă!

Fallon se lipi de Lana, aproape îngropându-și fața în părul ei, până când aceasta o desprinse din îmbrățișare.

– Of, of, uită-te la tine! Ești atât de înaltă, ești atât de frumoasă. Ți-ai tuns părul!

Își trecu degetele prin părul lui Fallon, apoi peste chipul ei.

– Îmi place la nebunie. Te iubesc. Doamne, cât de mult mi-ai lipsit. Mi-ai lipsit în fiecare zi.

Apoi apăru și Simon în goană, o luă pe sus pe Fallon și începu să se învârtă cu ea.

– Uite-o! Uite-o pe fetița mea!

Ea râse, își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

– Tată!

Mirosea a fermă. Mirosea a acasă.

– Iisuse, ești superbă. Ce s-a întâmplat cu părul tău? Mi-ai lipsit al naibii de tare.

O trase și pe Lana în brațele lui, strângându-le pe amândouă cât de tare putea.

– Fetele mele, murmură el. Fetele mele frumoase.

Cu țipete și chiuituri, băieții se năpustiră și ei, grămadă. Șovăind, Simon îi dădu drumul lui Fallon ca să poată și frații ei s-o îmbrățișeze.

Copleșită, aproape ametită de emoție, Fallon încercă să-i îmbrățișeze pe toți deodată. O potopiră cu întrebări, Colin, cu o voce pe care aproape că n-o recunoscu. Voce de bărbat.

Ceea ce-i aminti că nici ei nu rămăseseră neschimbați cât timp fusese ea plecată. Se înălțaseră. Colin devenise mai solid, Travis era, brusc, deșirat, iar Ethan nu mai era mititel.

Jem și Scout apărură în fugă, încercând să-și facă loc, cu boturile, printre ei.

– Suntem în formație completă, râse Fallon. Sau aproape. Unde sunt Harper și Lee?

Văzu răspunsul în felul în care Ethan își înclină capul, chiar înainte ca Lana să apuce să spună ceva.

– Au murit iarna asta. Îmi pare rău, puiule. S-au stins deodată, în somn.

– Of...

O duru gândul că n-avea să-i mai vadă vreodată, că nu avusese ocazia să-și ia rămas-bun.

– I-am îngropat sub copac, îi spuse Travis. Lângă bunica și bunicul. Poți să-i vizitezi.

– Am s-o fac.

Își plimbă privirea în jurul ei, studiind dealurile, pădurea, grădina, albinele, ogoarele.

– Totul arată la fel. Mă bucur atât de mult că totul arată la fel.

– Tu nu.

Fallon se întoarse spre Colin ca să-l cântărească, la rândul ei, din priviri.

– Nici tu.

– Din momentul ăsta, declar ziua de azi Sărbătoare Oficială a Familiei Swift, anunță Simon.

Băieții izbucniră în urale.

– Flăcăi, haideți să ducem lucrurile lui Fallon în casă și să ne ocupăm de cai. Și de unde te-ai ales cu armăsarul ăla magnific? E un cal al naibii de impresionant.

– Nu e chiar un cal, spuse Ethan, ducându-se direct la Laoch. E mai mult.

– E mai mult, consimți Fallon. Vreți să vedeți?

Îl privi pe Laoch în ochi. Acesta își dădu capul pe spate. Apoi își dezvălui cornul și-și deschise aripile.

– Măi, să fie, îngăimă Simon, zâmbind cu gura până la urechi atunci când băieții se apropiară ca să pună mâna pe animal.

– N-o să le facă nimic.

Ghicind intențiile mamei sale, Fallon luă mâna Lanei.

– N-ar face niciodată vreun rău cuiva de-al meu. Numele lui e Laoch, le spuse ea băieților.

– De unde îl ai? întrebă Ethan, frecându-și obrazul de cel al lui Laoch.

– E o întreagă poveste.

– Una care explică și cum te-ai ales cu lupul alb și bufnița albă? vru Simon să știe.

– Da.

– Sunt sigur că vreau s-o aud.

– Probabil că ți-e foame. Poți să ne spui poveștile tale în timp ce mănânci. Clătite.

N-o lăsă sufletul să-i spună mamei ei că nu-i era foame. În plus, clătitele Lanei puteau stârni apetitul oricui.

– De toate astea se vor ocupa bărbații, spuse Lana, petrecându-și un braț pe după talia lui Fallon.

Când cele două porniră împreună spre casă, Colin dădu să protesteze.

Simon îl struni dintr-o privire.

– Mama voastră are nevoie să petreacă un pic de timp cu ea. Veți avea și voi destul. În plus, nu se întâmplă prea des să aveți ocazia de a vă ocupa de un unicorn înaripat.

– Alicorn, îi spuse Ethan. E un alicorn.

– A, da? Bun, atunci haideți să întâmpinăm alicornul lui Fallon și să-i ducem, pe el și pe Grace, în padoc, deși nu văd la ce-ar fi bun gardul. Apoi vom mânca niște clătite.

În casă, Fallon începu să cotrobăie prin bucătărie. Simți miros de drojdie de la aluatul ce deja creștea în bolul cel mare și alb al mamei ei și parfumul plantelor aromatice din ghivecele de pe pervaz.

– Aveam de gând să organizez o petrecere în cinstea întoarcerii tale acasă și aveam de gând să decorăm… Vocea Lanei se frânse. S-a purtat frumos cu tine? Mallick s-a purtat frumos cu tine?

– Da. A fost strict, și știa să fie dur, însă a fost și blând, și înțelegător. M-a învățat foarte multe. Odată m-a lăsat să vă văd pe toți în focul din șemineu. Teoretic , n-ar fi trebuit s-o facă, însă îmi era foarte dor de casă.

– Te-am simțit, iar asta mi-a înveselit inima. Sabia.

Punând mâna pe mânerul armei, Fallon încuviință din cap.

– Ai deschis Cartea Vrăjilor și ai pășit în Puțul Luminii. Întorcându-i spatele, Lana începu să strângă ingredientele de care avea nevoie pentru clătite. om discuta despre astea, despre toate astea, însă cred că, deocamdată, în vreme ce mâncăm clătitele, vom vorbi despre altele. Despre triada ta de animale albe și…

Se întrerupse din nou atunci când brațele lui Fallon se încolăciră în jurul ei.

– Nu-ți face griji. Sunt acasă acum.

Pentru cât timp? se întrebă Lana, însă își puse o mână peste cea a fiicei ei.

– Da, ești acasă acum.

Capitolul 19

Fallon mâncă clătite şi-şi dădu seama cât de mult îi lipsiseră bunătăţile gătite de mama ei. Îşi distră fraţii cu poveşti despre aventuri şi luminişuri fermecate. Le spuse despre Mick şi despre cum învăţase să se caţăre într-un copac, asemenea unui elf.

Pentru această ocazie, pentru această reuniune în jurul mesei, se strădui să dea impresia că cei doi ani pe care şi-i petrecuse pregătindu-se de luptă fuseseră, de fapt, o aventură palpitantă.

Însă nu reuşi să convingă pe nimeni.

În spiritul sărbătorii, sarcinile neplăcute fură lăsate pentru mai târziu. Le dădu voie fraţilor ei să-l mângâie, pe rând, pe Faol Ban, iar lupul toleră cu stoicism atenţia băieţilor. Când Fallon ridică braţul, bufniţa coborî lin de pe creanga mărului şi veni la ea.

– El e Taibhse.

– De ce i-ai dat un nume atât de bizar? De ce le-ai dat tuturor nume bizare? vru Colin să ştie.

– Numele lui înseamnă „Stafie", la fel cum „Faol Ban" înseamnă „Lup Alb", iar „Laoch" înseamnă „Erou". Cuvintele sunt în irlandeză, iar, când au venit la mine, aveau deja aceste nume.

– De ce nu le-ai dat alte nume, în engleză? o sfidă Colin. Singura persoană de prin părţile astea care vorbeşte irlandeza e bătrâna de la Ferma Surorilor.

– O vorbesc și eu, răspunse Fallon pe un ton neutru, iar Colin nu mai spuse nimic.

Îi lipsiseră bunătățile gătite de mama ei, își spuse Fallon, și, oricât de ciudat ar fi fost, îi lipsise acea expresie bănuitoare și sfidătoare de pe chipul lui Colin.

Travis atinse delicat, cu degetele, vârful unei aripi a bufniței.

– Crezi că... Mai spune-mi o dată cum îl cheamă, îi ceru el.

– Taibhse.

– Crezi că Taibhse ar veni la mine?

– Poate că da, însă ai avea nevoie de o mănușă de șoimar. Are gheare.

– Fallon n-are nevoie de mănușă, pentru că bufnița e a ei.

Ethan ridică privirea spre sora lui.

– Putem să-l călărim pe Laoch?

– Vrei să zbori?

Lana, care până atunci nu făcuse decât să se desfete privindu-și copiii, tresări și făcu un pas în față.

– În nici un caz.

– I-aș lua câte unul pe rând, îi spuse Fallon. Ar zbura cu mine. Vor fi în siguranță. Îți promit.

– Haide, iubito, o rugă Simon, făcându-i, jucăuș, cu ochiul. Eu știu sigur că vreau o tură. Pun pariu că și tu.

– Eu primul! Eu sunt cel mai mare, se înfipse Colin.

– Ethan e primul, îl corectă Fallon. El a fost primul care a cerut asta.

Fluieră.

Laoch n-avea nevoie de aripi ca să treacă peste gardul padocului. Îl sări, grațios.

Chiar dacă Lana își ținu răsuflarea atunci când fiica ei se aruncă în șaua de aur a calului – și chiar dacă murmură o scurtă rugăciune în timp ce Simon îl ajută pe Ethan să urce în spatele ei, își dădu seama că se afla în inferioritate numerică.

– Ține-te de mine, îi spuse Fallon lui Ethan.

Aripile se întinseră; picioarele din față ale calului se ridicară de la pământ. Iar Lana își privi fiica și mezinul înălțându-se în văzduh, cu Ethan râzând zgomotos, cu poftă.

Era un spectacol magnific, reflectă ea. Hipnotizant. O soră oferindu-i fratelui ei aventura vieții lui, da, dar și altceva. O războinică în șaua calului ei de luptă.

– E la fel, îi spuse Simon. Și totuși, nu-i la fel.

– E tot a noastră. Asta nu se va schimba niciodată.

Își rezervară ziua aceea pentru distracție, pentru iubire. Acceptând celelalte provocări ale lui Colin, Fallon se cățără în copaci, sări de pe ramuri, făcu tumbe. Însoțită de Travis, se duse la măr, unde se aflau mormintele câinilor.

– Pe tata l-a durut cel mai tare, îi spuse Travis. Au fost ai mamei lui. Ethan i-a spus tatei că sosise momentul să plece, în noaptea în care au murit. Știi că el are chestiile astea cu animalele.

– Da.

– Tata a stat cu ei chiar și după ce au adormit, și a rămas lângă ei și după ce nu mai erau, înțelegi. Pe el l-a durut cel mai tare.

Fallon își petrecu brațul pe după umerii lui Travis.

– Au făcut parte din familie, și, mai întâi, din familia lui.

– Ei trebuie să afle și despre restul chestiilor. Chestiile pe care nu le spui. Nu le știu pe toate. Văd mai bine decât înainte să pleci, însă acum reușești și tu să mă blochezi mai bine.

– Și știi că e urât să încerci să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

El se mulțumi să ridice din umeri.

– Uneori e necesar să faci chestii urâte. Știu că unele țin de sabie. Pot s-o văd?

Fallon o scoase din teacă și, după doar o scurtă ezitare, i-o dădu.

– Ce înseamnă cuvântul gravat pe ea? E ceva de genul… „soare"?

– Pe-aproape. „Lumină". Numele sabiei e „Lumină". Și nimeni dintre cei care ar vrea s-o folosească în slujba întunericului n-ar putea s-o ridice. După cum am scos-o din flăcări, tot astfel mă voi ridica și eu la luptă, iar sângele ce-o va păta va fi sângele bestiei întunecate și a tuturor celor ce-i urmează calea. Și, deși va semăna moarte, tăișul ei va scânteia pur. Lumină pentru viață.

Travis îi înmânã din nou sabia atunci când ei îi reveni rãsuflarea.

– Ai devenit mai lugubrã.

– Da. Știu.

– Trebuie sã învãțãm sã folosim sãbii?

– Da. Vã voi învãța eu.

– Grozav!

Sperase cã avea sã mai poatã aștepta mãcar câteva zile. Sã lase deoparte lucrurile grele și sã se bucure pur și simplu cã se întorsese acasã. Însã Travis avea dreptate. Trebuia ca pãrinții ei sã știe. Tot ce mai avea de fãcut era sã gãseascã o cale de a le spune.

Rãmase în bucãtãrie împreunã cu Lana atunci când bãieții ieșirã cu Simon ca sã hrãneascã animalele. Și, învãluitã de aroma șuncii puse la cuptor – mâncarea ei favoritã –, o ajutã sã pregãteascã cartofii pentru copt.

Chiar dacã întoarcerea lui Fallon o luase prin surprindere, Lana tot era hotãrâtã sã organizeze un ospãț.

– La cãsuța gãteam tot eu, în cea mai mare parte. Mallick e absolut oribil în privința bucãtãriei. Au fost de-ajuns câteva mese ca sã-mi dau seama cã mi-ai fãcut o mare favoare învãțându-mã sã gãtesc. Am devenit destul de bunã la asta. Nu la fel de bunã ca tine, dar oricum, destul de bunã.

– Ai fost dintotdeauna destul de bunã la gãtit.

– Una dintre zâne era patiser. Mi-a arãtat cum sã fac ceea ce ea numea „Prãjitura Curcubeu". E foarte gustoasã.

– Ai sã mã înveți și pe mine rețeta?

– Avem nevoie de un vârf de cuțit de pulbere de zâne, de la cele mititele. E ceea ce face sã aparã curcubeul. M-am întâlnit cu Max Fallon.

– Nu m-am gândit niciodatã sã folosesc... Poftim? Lana, care în momentul acela toca verdețuri, ridicã privirea. Max? Ai avut o viziune?

– Nu, mamã, n-a fost o viziune. M-am întâlnit cu el. Am vorbit cu el, așa cum vorbesc acum cu tine.

– Max a murit, Fallon.

– Știu. S-a întâmplat la primul Samhain de când plecasem de acasă. A fost, în timpul ritualului, prima dată când am simțit puterea... țâșnind în mine, putere adevărată țâșnind în mine. L-am chemat, cred. Nu mi-am dat seama c-o făceam, nu cu adevărat. Iar în noaptea aceea m-am furișat din casă ca să merg să-l caut pe lup, și m-am întâlnit cu el. Cu tatăl meu biologic.

– Max.

Mișcându-se atent, Lana lăsă cuțitul pe masă și se duse să stea jos.

– De Samhain, când vălul se subțiază.

Fallon n-avea de unde știi cum avea să reacționeze mama ei. Însă era ceva ce trebuia spus:

– A venit la mine. Te-a iubit, mamă, ne-a iubit pe amândouă. E mândru de tine – și de mine. Ne-am plimbat împreună prin pădure și l-am dus în poienița zânelor. Am avut la dispoziție toată noaptea ca să povestim, am apucat să-l cunosc cu-adevărat. Fallon se apropie de Lana, îngenunche și-i luă mâinile. Trebuie să știi ce mi-a spus. Trebuie să știi că e fericit și că e recunoscător că l-ai găsit pe Simon.

– O, Fallon.

Simțind lacrimile pe mâinile lor împreunate, Fallon le strânse mai tare pe cele ale mamei ei.

– E recunoscător că ai găsit pe cineva atât de bun, atât de puternic, pe cineva pe care-l iubești și care te iubește – și care mă iubește. E fericit că ți-ai – că noi ne-am – construit o viață și o familie.

– Ți s-au oferit acele câteva ore cu el, iar asta... nici măcar nu pot să-ți spun ce înseamnă asta pentru mine. Ați primit amândoi înapoi ceva ce v-a fost furat. L-am iubit, Fallon. Atunci când mă uit la tine îl văd pe el, și-l iubesc. Dar...

Fallon simți ceva descătușându-se în ea, pentru că acum știa. Știa ce simțea mama ei.

– L-ai iubit și îl iubești, dar Simon Swift e iubirea vieții tale. Nu doar partenerul tău, soțul tău, nu doar tatăl copiilor tăi. E iubirea vieții tale. Știu asta, simt asta. Mă bucur pentru asta. Mă bucur foarte mult.

– Cât de tare te-ai maturizat! Am ratat atât de multe, atâtea schimbări, atâtea premiere.

– Am sărutat un băiat.

– O... Sfâșiată între râs și plâns, Lana prinse în palme chipul lui Fallon. Mick, nu-i așa?

– De unde știi?

– Mamele știu astfel de lucruri. A fost frumos?

– A fost... plăcut. E un băiat drăguț – atunci când nu se poartă ca un măgar. În stilul lui Colin, oarecum. Ca să vezi, tocmai mi-am dat seama de asta. A fost plăcut, repetă Fallon, însă nu va fi iubirea vieții mele. Oricum, nu știu dacă voi avea vreodată parte de așa ceva.

– Nu spune asta. Nu pune niciodată piedici în calea iubirii. Dar, adăugă ea, genul acela de iubire mai poate aștepta câțiva ani.

– Parcă spuneai ce mult m-am maturizat.

– Nu-ți contrazice mama atunci când se contrazice singură.

Fallon își puse capul în poala Lanei.

– Am mult mai multe să vă spun – și ție, și tatei.

Se trase îndărăt și se ridică.

– Acum se întorc.

– Nu-i aud.

– Eu da, probabil datorită sângelui de elf.

– Poftim?

– Am multe să vă spun, repetă Fallon.

Nimeni, fie vrăjitor, zână sau elf, nu se pricepea mai bine decât mama ei să gătească șuncă la cuptor. Și nimeni nu se putea compara cu ea atunci când era vorba de pregătit o cină festivă. Se ospătară regește, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor și pe fundalul focului ce ardea, cu trosnete, în sobă.

Fallon observă că ierarhia neoficială din lumea fraților ei rămăsese neschimbată. Colin își dădea aere de șef în continuare, profitând de faptul că era întâiul născut de parte bărbătească. Travis continua să fie capabil, atunci când dorea, să-l pună la punct pe Colin prin inteligență și replici inspirate. Iar Ethan își păstrase firea veselă.

Când se trezi întrebându-se cum ar fi putut șlefui cât mai bine punctele forte ale fiecăruia dintre ei – și cum ar fi putut să le atenueze vulnerabilitățile – anticipând ceea ce urma să se întâmple, Fallon făcu un efort ca să dea acele gânduri deoparte.

Nu încă. Nu încă.

Aşteptă până după cină, moment în care băieţii începură să bombăne în privinţa sarcinilor primite la bucătărie.

– Vreau să merg să văd caii. Tată, poate c-ai vrea să mă însoţeşti, propuse Fallon.

– Sigur. Mi-ar plăcea să-i mai arunc o privire armăsarului tău celui fabulos.

O luă de mână. Ieşiră în aerul tot mai răcoros al nopţii, îndreptându-se spre grajd.

– Ce vrei să-mi spui?

– N-aş putea niciodată să te amăgesc. Am multe, foarte multe să vă spun – şi ţie, şi mamei, împreună. Dar asta e ceva ce ei i-am spus deja, iar acum trebuie să-ţi spun şi ţie. M-am întâlnit cu Max Fallon.

– Cum ai reuşit?

Naturaleţea acelei întrebări, simplitatea şi naturaleţea ei, îi relaxară pe dată muşchii încordaţi.

– Ştii tu, am folosit magia. Era Samhain şi am făcut ritualuri, înţelegi, alte cele.

– Aha.

– Eu şi Max am avut la dispoziţie aproape toată noaptea ca să ne plimbăm şi ca să povestim.

– Bun, îi spuse el, deschizând uşa grajdului. Asta e bine.

– N-ai de gând să mă întrebi despre ce-am discutat şi ce anume mi-a spus?

– Scumpo, e tatăl tău.

– Şi tu eşti.

– Aşa e. Îi prinse faţa în mâini şi o sărută. Te-ai ales cu doi la preţ de unul.

Nimic mai simplu, reflectă Fallon. Totul era cât se poate de simplu cu el. Aşa arăta cu adevărat forţa, îşi dădu ea seama, înţelegând în momentul acela că toţi bărbaţii pe care avea să-i cunoască aveau să fie măsuraţi după acel calapod, regulă aplicabilă şi oricăruia care avea s-o intereseze vreodată.

Urma ca orice bărbat, toţi bărbaţii să fie nevoiţi să se ridice la înălţimea unui standard uriaş.

Se duse la boxa în care se afla Grace, mângâie iapa pe cap și-i oferi unul dintre morcovii pe care-i avea în buzunar.

– Mi-ai spus că Max Fallon a fost un erou.

– E adevărat.

– La fel a spus și el despre tine. Mi-a spus că ai fost un erou.

– Sunt fermier.

Ochii ei fură înecați de lacrimi, însă lacrimi bune. De iubire.

– Ești eroul meu.

Simon o trase în brațele lui.

– Nimic nu poate însemna mai mult pentru un tată decât să-și audă fiica spunând asta. Nimic nu e mai important.

Se duseră la Laoch.

– Trebuie să aibă vreo doi metri și douăzeci. Pe vremuri, mi-aș fi scos smartphone-ul ca să te filmez călărindu-l.

– Tu m-ai învățat să călăresc, să construiesc din lemn, să arunc o minge, să parez un pumn, să iubesc și să respect pământul, să fiu generoasă și să nu tolerez toate tâmpeniile.

– Dar nu te-am învățat și să vorbești așa.

– Ba sigur că da.

Simon nu putu să nu râdă.

– Recunosc.

Fallon îi oferi tatălui ei cel de-al doilea morcov.

– Dă-i-l tu.

– Poftim, uriașule.

– Acum îl cunosc pe Max Fallon. Acum îl iubesc pe el, nu doar o fotografie de pe o carte sau cuvintele cuprinse în ea. Nu doar pe baza poveștilor care mi-au fost spuse, ci pentru că l-am întâlnit în persoană. Și te cunosc pe tine. Știu acum că tot ceea ce m-ai învățat a contat și m-a ajutat să devin cea care sunt. Te cunosc mai bine acum, ca persoană, tocmai pentru că am petrecut timp departe de tine. Max Fallon a fost tatăl meu biologic. Tu ești tăticul meu. Și te iubesc.

El o strânse la piept, o strânse cu putere.

– Tocmai ai găsit ceva chiar mai important.

*

Fallon își cunoștea părinții, le cunoștea obiceiurile și se îndoia că se schimbaseră. Aștepta până ce adormiră frații ei, până ce părinții ei crezură că adormise și ea. Apoi se duse în bucătărie.

Îi găsi așezați la masă, așa cum știa că făceau de fiecare dată când aveau o zi de-o importanță deosebită. Beau vin și discutau.

– Nu poți dormi? Probabil că ești mult prea de obosită, spuse Lana, ridicându-se. Multe emoții după o călătorie atât de lungă. Un drum de aproape două zile călare, din câte ziceai, de la căsuța în care ai locuit și până aici. Lasă-mă să-ți prepar ceva care să te ajute să te odihnești.

– Nu sunt obosită. Ne-a luat mai bine de o zi să mergem călare până acolo. Dar înapoi n-am mai venit călare.

– Vrei să spui că ai parcurs întreaga distanță în zbor, în șaua armăsarului tău?

Fallon clătină din cap spre Simon.

– E și ăsta un punct bun din care să încep, decise ea să spună. Deși e mai degrabă sfârșitul decât începutul. Ai folosit vreodată transportul instantaneu? o întrebă pe mama ei.

– În ce sens?

– Ei bine, de genul...

Fallon scutură din încheieturi, dispăru și reapăru în celălalt capăt al încăperii.

– O, Doamne, îngăimă Lana, în timp ce Simon chicoti, încântat.

– Mai fă-o o dată.

– Simon.

– Haide, serios. Mai fă-o o dată.

Lana își apăsă degetele pe ochi.

– Voi avea nevoie de mai mult vin.

Făcându-le pe plac amândurora, Fallon dispăru pe loc în cămară și reapăru cu sticla.

– Am băut și eu niște vin.

– A, da? întrebă Lana, foarte rece.

– Subțiat considerabil. În scopuri medicinale, oarecum. În orice caz, te-aș putea învăța să dispari și să reapari în diverse locuri.

– Auzisem că sunt unii care pot face asta, însă, cum n-o văzusem niciodată cu ochii mei, credeam că e doar o legendă.

– Nu e, şi te pot învăţa. Ai mai multă putere decât foloseşti şi decât ai folosit de când... de multă vreme îţi foloseşti puterile aproape exclusiv pentru ceea ce faci prin casă, sau pentru a vindeca, sau pentru a creşte. Ai mai mult decât avea Max, pentru că...

– Ai crescut în mine.

– Da. Aşa că te pot învăţa şi asta, şi alte lucruri. Nu pe toate, ţinu Fallon să menţioneze, însă multe alte lucruri.

– Ai pomenit ceva mai devreme cum că ai avea sânge de elf. La ce te refereai?

– Am câte puţin din toate. Mallick spunea că asta face parte din destinul meu de Aleasă. Cu toţii se regăsesc, câte puţin, într-o singură persoană. Aceea sunt eu.

Simon decise că ar mai fi mers nişte vin, prin urmare îl turnă în pahare.

– Şi o să-ţi crească aripi de acum?

– Nu cred, dar... poate. Voi fi în stare să mă transform în animal atunci când mi se va trezi abilitatea respectivă.

– În ce fel de animal?

– În cele trei pe care le-am adus cu mine. În oricare dintre ele, din câte mi-a zis Mallick. Ar trebui s-o iau de la început. Am fost atacaţi în drum spre căsuţă. De către Cete de Ucigaşi.

Le povesti, atât cât putu, ce se petrecuse în cei doi ani. Părţile dificile pe care, până atunci, le trecuse sub tăcere. Îşi privi tatăl punându-şi mâna peste cea a mamei ei şi strângându-i-o tare atunci când le povesti despre vizita pe care ea şi cu Mallick o făcuseră la închisoare, despre ceea ce găsiseră şi făcuseră acolo.

Trecură ore lungi, iar Lana se ridică şi făcu ceai.

– Tată, m-ai învăţat elementele de bază ale luptei corp la corp. Tu ştii mai mult decât ne-ai învăţat pe noi. Nu ne-ai arătat şi restul pentru că ne-ai crezut prea tineri. Eu va trebui să îmi continui pregătirea. Pot să creez fantomele, însă tu ai putea să contribui la lecţiile băieţilor. Şi vor fi nevoiţi să înveţe să mânuiască sabia.

– De ce tocmai sabia? vru Simon să ştie.

– Încă mai există o mulțime de arme de foc, însă deja nu mai sunt ușor de găsit, nu întotdeauna, iar cu muniția e chiar mai greu. O putem produce. Însă lamele, săgețile, pumnii și picioarele pot fi și chiar sunt la fel de letale și mai la îndemână. Unii deja le folosesc, ba chiar preferă sabia și arcul.

Le povesti despre ceea ce văzuse în vise. Despre bărbatul cu sabie care îi vorbise din afara cercului de pietre, despre cum văzuse același loc și atunci când privise în globul de cristal.

– Pot să călătoresc în interiorul globului de cristal, să ajung în locul pe care îl văd prin el. Sunt și acolo, și aici, în același timp. E greu de explicat.

– Nu e vorba de proiecție astrală? întrebă Lana.

– Nu, e diferit. E ca și cum m-aș împărți în două, însă sunt în ambele locuri, simultan. Așa m-am întâlnit și cu grupul aflat în misiune de salvare. Așa am întâlnit câteva persoane din New Hope.

– Ai... din New Hope?

– Eddie, îi spuse Fallon Lanei. Flynn. Și alții.

– Te-ai întâlnit cu Eddie.

Preț de o clipă, îngrijorarea se risipi.

– E în viață și e bine?

– Și una, și alta. A întrebat de tine. N-am putut să-i spun unde ești, nu încă, însă am putut să-i spun că ești bine. I-am cunoscut pe Duncan și pe Tonia.

– Gemenii.

Râzând fericită, Lana își apăsă o mână în dreptul inimii.

– Gemenii lui Katie? Și pe Hannah?

– Pe ea nu încă.

– O, Doamne, copilașii lui Katie. Deja sunt aproape adulți.

– Sunt războinici – cred că Hannah nu e. Duncan merge pe motocicletă și luptă cu sabia. Tonia folosește un arc. Sunt învățați și cu alte arme, însă pe acestea le preferă.

– Katie probabil că e... Pe ea n-ai întâlnit-o?

– Ea nu făcea parte din misiunea de salvare.

– Nici Arlys sau Fred, Rachel, Jonah?

– Nici ei. Will Anderson. El e liderul lor acum.

– Will, spuse Lana, încuviințând din cap. Da. Da, e de înțeles.

– A fost o ambuscadă.

– Poftim? O, Doamne! A fost cineva rănit?

– Am văzut prin globul de cristal cele plănuite de Războinicii Purității, am văzut cum intenționau să-i atragă în cursă pe cei veniți în misiunea de salvare, cum voiau să-i prindă în capcană. M-am dus la Mallick. El mi-a dat voie să călătoresc în interiorul cristalului ca să-i avertizez și să-i învăț cum să transforme ambuscada într-o altă ambuscadă.

– Tu singură ai știut să faci asta? întrebă Simon.

– M-am pregătit și am studiat. În plus, aveam avantajul de a fi văzut unde se aflau liniile inamice, cum erau poziționați, tot ceea ce-mi trebuia ca să-mi fac o idee clară și să planific ambuscada.

– Ai putea să-mi descrii în detaliu ce și cum, la un moment dat.

– Am s-o fac. Nici unul dintre prietenii tăi n-a fost rănit, mamă. Și au salvat oameni care erau torturați, ținuți în sclavie, oameni care aveau să fie executați.

– Încerci să-mi ascunzi detaliile neplăcute, spuse Lana, împreunându-și mâinile. Ai luptat. Ai luptat și tu alături de ei. Poate că acum îmi canalizez puterea spre sarcini mai pașnice, Fallon, și poate că am făcut tot ce-mi stătea în putință ca să le ofer copiilor mei o viață în siguranță, însă am fost la război. Am văzut moarte și am adus moarte. Nici să nu te gândești să aștepți până când rămâi singură cu tatăl tău, ca să-i spui și restul. Lana se întoarse spre Simon. Ne va spune amândurora detaliile despre ce și cum.

– Ai dreptate, consimți Simon, luând mâna Lanei și trecându-și, ușor, buzele peste ea. Mama ta are dreptate. Spune-ne acum ce ai de spus.

– În regulă. Aveau cisterne de combustibil, începu ea.

Și le povesti totul, de la un capăt la celălalt.

– Sunt luptători puternici, cei din New Hope, încheie ea. Ți-ar plăcea, tată.

– Așa mi-a zis și mama ta mereu.

– După bătălia aceea, după noi și noi antrenamente, după ce am văzut primul scut prin intermediul globului de cristal și după ce

întunericul de acolo a încercat să mă atragă spre el, abia atunci am auzit glasul Cărții Vrăjilor.

Luna apuse înainte ca Fallon să-și termine povestea.

– Probabil că am lăsat unele lucruri pe dinafară, însă nu intenționat. Era important să știți totul, fiindcă altfel nu-i așa cum trebuie să fie. Iar, dacă nu v-aș spune, v-aș da impresia că vă consider slabi, ceea ce nu sunteți. Îmi doresc să am timp să mă bucur, pur și simplu, că sunt acasă, așa cum a fost ziua de-azi. Să fiu, pur și simplu, acasă. Și să mă pregătesc în continuare și să exersez ceea ce am învățat, să vă ajut și pe voi, și pe băieți, să vă pregătiți și să exersați. Apoi... voi știți când va trebui să plec. Voi știți.

– Unde vei merge? întrebă Lana, întinzându-se ca s-o ia de mână.

– New Hope, spuseră Fallon și Simon deodată.

Fallon îi zâmbi tatălui ei, încuviințând din cap.

– Da, New Hope. Atât de multe au început și s-au sfârșit acolo. Atât de multe așteaptă acolo. Acolo va trebui să merg. În New Hope, spuse ea, iar ochii i se întunecară. Unde i-a adus lumina, unde i-au condus semnele, unde pământul e pătat de sângele celui care m-a făcut. Acolo voi merge ca să-mi strâng armata, ca să-mi făuresc armele împotriva întunericului. De acolo vom merge mai departe spre orașele mărețe, spre moloz și ruine, peste mări, pe sub pământ. Trădarea, sângele, minciuna dau roade otrăvite, iar unii vor pieri pe cale. Magia își va spori puterea, lumina ș întunericul se vor ciocni, lumea întreagă va fi zguduită.

Lana se ridică și scoase o sticluță dintr-un dulăpior.

– Două picături, spuse ea.

– Acum nu mă mai ia cu leșin după ce am viziuni.

– Poate că nu, dar nici nu ți se întâmplă frecvent să te lovească o viziune după ce ți-ai petrecut aproape toată noaptea pe picioare. Două picături. Scoate limba.

Deși în gând își dădu ochii peste cap, Fallon se supuse. Lana se aplecă și o sărută pe creștet.

– Știu cum e când te lovește atât de rapid și de intens. E ca și cum te-ar inunda și te-ar seca în același timp.

Oftând, Fallon se cuibări la pieptul Lanei, alinată de faptul că era cineva care înțelegea, chiar înțelegea.

– Puterea care lucrează prin noi ne oferă foarte mult, spuse Lana, mângâindu-i, blând, părul lui Fallon. Dar ne și cere foarte mult. N-am uitat cum e să simt acea putere crescând în mine, nici n-am uitat cum să lupt. Să folosesc tot ceea ce am, tot ceea ce sunt, ca să lupt. Acum, pentru că mi s-au oferit timp și iubire, sunt mai motivată ca niciodată să lupt.

– N-am vrut... Te-am văzut în New York cu ajutorul globului de cristal. Am văzut viața pe care o duceai înainte și am văzut cum ai fost forțată să renunți la ea. Am mai văzut și cât ai fost de puternică, mergând înainte, mergând mereu înainte. Te-am văzut în munți, am văzut ce-ai făcut și ce-ai înfruntat acolo. Te-am privit luptând pentru tine însăți și pentru mine, și pentru alții, zi după zi, lună după lună. Am văzut ziua aceea în New Hope.

– Aș fi preferat să te scutesc de asta.

– De ce? Fallon se desprinse din îmbrățișare, privind-o cu o expresie aprigă în ochi. Am văzut oameni care începuseră să construiască ceva bun, ceva luminos și autentic. Omagiindu-și morții, sărbătorind viața. Am văzut chipurile celor care au venit să mă ucidă. Cunosc acele chipuri acum. L-am văzut pe tatăl meu biologic dându-și viața pentru tine, pentru mine, și te-am văzut pe tine atacând la rândul tău.

– Am făcut-o din durere.

– Ai făcut-o din *putere*. Putere – a ta și a mea. Câte vieți ai salvat în ziua aceea? Și câte alte vieți ai salvat atunci când, purtându-mă în pântec, încă mânjită de sângele lui, ai fugit, ai fugit singură? Părăsind un alt loc, o altă casă pe care o iubeai, prieteni care îți deveniseră familie. Ai luat inelul lui din iubire. Și ai luat arma lui. Ca femeie, te gândești la inele, însă doar ca războinic te gândești la armă, mamă, iar tu, chiar și în acele momente de durere și de șoc, te-ai dovedit o adevărată războinică.

– Aveam un copil pe care trebuia să-l protejez.

– Și ai făcut-o. Singură, înfometată, speriată, ți-ai continuat drumul.

– N-a lipsit mult să renunț. Dar, în acel moment de cumpănă, mi te-ai arătat tu.

– N-ai fi renunțat. Tu nu renunți niciodată. Eu doar te-am încurajat puțin atunci când ai avut nevoie. Te-am văzut ajungând pe coama de deal de deasupra fermei și am văzut apărând pe chipul tău ceva ce nu mai apăruse de când fugiseși din New Hope. Am văzut speranță. Și...

Fallon se întinse și luă mâna lui Simon.

– Am văzut acea speranță împlinindu-se prin bunătate, prin construirea unei relații de încredere și de iubire. Faptul că se poate construi încredere între străini e o lecție, însă e nevoie ca aceștia să facă acel prim pas, iar asta înseamnă credință.

– De când te-ai făcut atât de deșteaptă? vru Simon să știe.

Fallon îi strânse mâna și îl privi în ochi.

– Te-am văzut ucigând un bărbat care nu ți-a dat de ales, deși tu îi dăduseși lui. N-a fost nici primul, nici ultimul. Mă trag dintr-o familie de războinici, mama mea, tații mei. Și din putere și tărie. Din bunătate. Când mi se face teamă că nu voi fi suficient de bună, suficient de curajoasă, suficient de inteligentă, mă gândesc la voi, la ceea ce m-ați învățat voi și la toate cele câte le-am văzut prin globul de cristal.

Fallon se frecă la ochi și, brusc, își recăpătă aerul de copilă căreia îi trecuse de mult ora de culcare.

– Tată, mi-aș dori ca nimic din ceea ce se află dincolo de fermă, din ceea ce urmează, să nu-i atingă pe băieți. Dar o va face. Știi mai mult, soldatul din tine știe mai mult decât ne-ai spus nouă, sau mamei, sau decât ne-ai învățat. Te-am... te-am privit și pe tine ca soldat, în trecut, prin intermediul globului de cristal.

Lui Simon îi sfâșie sufletul, îl duru considerabil să-și dea seama că-și privea fiica în ochi ca de la soldat la soldat.

– Îți vei lăsa un răgaz de câteva zile, îi zise el lui Fallon. Consideră-le o pauză binemeritată. Apoi vom începe pregătirea celorlalți.

– Ai avut o zi lungă, spuse și Lana. Acum ar trebui să dormi puțin.

– Sunt foarte obosită.

– Da, văd. Du-te liniștită la culcare.

Încuviințând din cap, deja pe jumătate adormită, o îmbrățișă pe Lana, apoi îl strânse în brațe și pe Simon.

– Mă bucur atât de mult că sunt acasă.

Lana o privi îndepărtându-se, îi ascultă paşii pe scări.

– Simon.

– Vom discuta. Vom reflecta şi vom discuta. Dar, până una-alta, Fallon nu e singura care are nevoie de somn. Eşti epuizată, iubito, şi nici eu nu sunt departe.

– Am ştiut de la bun început. Am ştiut încă de când o purtam în pântec, şi totuşi, mă lovesc neîncetat de refuzul de a accepta asta. Nu, nu pot s-o fac, e copilaşul meu.

– La fel simt şi eu. Se ridică şi o luă de mână. Vom face ceea ce fac toţi părinţii obişnuiţi.

– Ce anume?

– O să muncim pe brânci şi o să facem tot ceea ce depinde de noi ca s-o ajutăm.

Porniră spre scări.

– Crezi că ai putea învăţa treaba aia cu deplasarea instantanee? Pentru că, ştii, ai putea să-mi aduci o bere rece uite-aşa.

Pocni din degete, făcând-o să râdă după o zi foarte lungă.

Capitolul 20

Fallon își lăsă răgaz o săptămână, ajutând la strânsul recoltei și învățând-o pe mama ei să facă Prăjitură Curcubeu. Se duse la pescuit cu frații ei și la vânat cu Taibhse și Faol Ban.

Noaptea, zbura peste dealuri și câmpii în șaua lui Laoch.

Și chiar dacă se bucura că se întorsese acasă, le simțea lipsa lui Mick și tuturor celorlalți, iar uneori i se făcea dor de momentele de liniște și solitudine din poienița zânelor. Însă își aniversă acasă împlinirea vârstei de cincisprezece ani, alături de familie, și se bucură de fiecare clipă. După ce se încheie săptămâna, frații ei începură pregătirea pentru luptă. Se purtau ca și cum ar fi fost un joc. Atitudinea lor o irită până în adâncul sufletului, însă învăță să se ghideze după reacțiile tatălui ei. În fond, își spuse Fallon, el avea experiență în a pregăti soldați, iar, în plus, își crescuse propriii copii.

– Începe ca un joc, îi spuse acesta. Sunt copii.

– Colin are aceeași vârstă pe care o aveam și eu atunci când am plecat cu Mallick. Și zău că Mallick nu mi-a permis să abordez asta ca pe un joc.

– Colin nu-i ca tine. Vor învăța, chiar mai mult decât în mod normal, dacă văd asta ca pe o competiție. Și între ei, și cu tine. Apoi vor deveni mai buni, apoi vor deveni serioși.

Și astfel, toată toamna și o bucată din iarnă, pregătirea pentru luptă rămase, în cea mai mare parte, un joc. Dezvoltarea abilităților

magice ale lui Travis și Ethan o lăsă în seama mamei ei, deocamdată, și toleră văicărelile și tentativele lor de a se eschiva de fiecare dată când ea insista ca ei să-și facă temele.

Lectură, matematică, cartografie.

Le plăcea să conceapă strategii de luptă, domeniu în care Travis se remarca de departe.

În materie de kata-uri, acrobații și pură rezistență fizică – Ethan era cu mult înaintea fraților săi mai mari, ca și cum din naștere ar fi știut să facă roata țiganului.

Însă, atunci când zilele aspre și vântoase de martie aduseră și primele antrenamente cu săbii, Colin se dovedi aprig, rapid și letal.

Suficient cât să o irite puțin pe Fallon, căci Colin ajunse, în doar câteva zile, să stăpânească poziții și tehnici pe care ea fusese nevoită să le exerseze săptămâni întregi.

Începu să lucreze cu el individual și, deși de regulă îl ucidea, se chinuia de fiecare dată până să ajungă acolo.

Cu tatăl ei se dovedi a fi cu totul altceva. El lupta cu ea în baza unor reguli stricte. N-avea să încaseze niciodată lovituri de la el. Asta era limita pe care el nu era dispus, în ruptul capului, s-o încalce, oricât l-ar fi contrazis ea.

Refuza să ridice mâna asupra copiilor săi.

Fallon făcu un compromis, recurgând la câte un șoc rapid pentru fiecare atac, lovitură cu piciorul sau pumn. Chiar și luptând după reguli, tot nu-l putea învinge decât folosind magia și, astfel, învăță tot mai mult.

Prima dată când folosiră cuțite în luptă – spre marea încântare a fraților ei –, Simon făcu ceea ce făcea de fiecare dată când își adăugau în arsenal o nouă armă tăioasă.

Le testa mereu pe el însuși.

– Nu taie materiale textile, nu spintecă pielea, nici nu provoacă sângerări, îi spuse Fallon, așa cum făcea înainte de fiecare luptă cu săbii.

– Paza bună trece primejdia foarte, foarte rea, răspunse Simon, trecându-și lama cuțitului peste dosul brațului, apoi făcând la fel cu lama cuțitului ei. În regulă.

Îi întinse fetei unul dintre cuțite, ținându-l de mâner.

Începură să se învârtă unul în jurul celuilalt, în timp ce băieții le strigau insulte sau încurajări. Iar Lana ieși din casă. Tresări, speriată, așa cum se întâmpla de fiecare dată când își vedea soțul și fiica înfruntându-se în luptă. Cu ochii stinși și reci, cu trupurile încordate.

Inima îi urcă Lanei în gât și-i rămase blocată acolo din momentul primului atac.

Simon se aruncă înainte, răsucindu-se pe călcâie ca să se ferească atunci când Fallon făcu la fel și, astfel, nici lovitura ei aprigă cu piciorul, nici lama cuțitului, ce spintecă aerul imediat după picior, nu-și atinseră ținta.

Un dans teribil, ce părea să dureze la nesfârșit.

Printr-o înțelegere tacită, Fallon și Simon se ridicară din poziția de atac, apoi fiecare se dădu înapoi.

– Se pare că sunteți la egalitate, le strigă Lana, în timp ce băieții mormăiau și huiduiau.

– Ești bună, spuse Simon, ștergându-și sudoarea de pe față.

– Și tu.

De data asta, Simon zâmbi larg și zise:

– Am evitat să dau totul din mine.

– A, da? Și eu la fel.

– În regulă, atunci. Își trase umerii în spate, luă poziție de luptă. Nu te mai reține.

– Nici tu.

Se năpustiră unul spre celălalt.

Oribil, oribil, își spuse Lana; cu toate erau oribile: loviturile, cuțitele spintecând aerul, șuieratul lamelor. Felul în care le erau zgâlțâite trupurile de șocurile provocate de loviturile și de tăieturile imaginare.

Apoi, cu o viteză care le smulse băieților urale entuziaste, Simon se răsuci pe călcâie, o prinse pe Fallon din spate și-i tăie gâtul.

– Ești chiar mai mult decât bun, recunoscu Fallon răsuflând întretăiat, aplecându-se și sprijinindu-și mâinile pe coapse.

– Și tu la fel.

– Învață-mă mișcarea aia.

– Sigur, dar uite cum stă treaba. Dacă lama cuțitelor n-ar fi fost descântată, probabil că aș fi fost slăbit și amețit din cauza cantității

considerabile de sânge pe care aș fi pierdut-o. Poate că aș mai fi fost ținut pe picioare de adrenalină, însă ai fost al naibii de aproape de a-mi tăia câteva artere. Pe asta ar trebui să te concentrezi, dacă poți. Încearcă să ajungi la brahială, femurală, jugulară, iar lupta se va încheia rapid.

– Știu, însă singura cale de a ajunge la ele ar fi fost să...

Schiță un gest smucit cu mâna, aruncându-l cât colo cu un val de putere, apoi coborî, cu lama cuțitului, pe toată lungimea antebrațului lui.

– Să fi făcut asta.

– Și de ce n-ai făcut asta?

– În primul rând, aveam nevoie de sesiunea asta de antrenament. Și, mai mult, s-ar putea să mă trezesc luptându-mă cu cineva înzestrat cu putere, caz în care aș încerca să resping sau să blochez valul de putere al adversarului, străduindu-mă, între timp, să strecor și o lovitură care să-l neutralizeze sau să-l ucidă. Dacă adversarul nu ar fi înzestrat cu abilități magice, magia ar trebui folosită doar ca să salveze vieți. Dacă trebuie neapărat să recurgi la magie ca să curmi o viață, nu poți s-o faci doar pentru că e convenabil. Trebuie, pur și simplu trebuie – să știi.

Simon clătină din cap și o privi, ca de la războinic la războinic.

– Uite ce știu eu. Faci orice trebuie ca să rămâi în viață. Folosești tot ceea ce trebuie să folosești. Pentru că odată ce ai murit, lupta s-a sfârșit, și nu doar pentru tine. Pentru alții aflați sub comanda ta, pentru alții pe care nu vei mai putea să-i protejezi. Nu trebuie ca oameni nevinovați să-și piardă viața din cauză că tu ai luptat corect. Nimic nu e corect în război.

Își băgă cuțitul în teacă, apoi îi prinse chipul în palme și o sărută.

– M-ai epuizat, scumpo.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, Lana apăru ca din pământ lângă el, oferindu-i o bere rece.

– Hei! Grozav, mulțumesc.

– Am tot exersat la asta. Cred că-i timpul pentru o pauză. Și, Fallon, chiar mi-ar prinde bine ajutorul tău la ceva, o îndemnă Lana, conducând-o în casă și închizând ușa în urma lor. Tatăl tău nu înțelege,

începu ea. Știe că folosirea magiei pentru a răni pe cineva, sau chiar mai mult decât a răni, e în contradicție cu ceea ce suntem, dar, în același timp, știe și ce înseamnă să lupți ca să rămâi în viață și ca să-i protejezi pe alții.

– Pricep. Chiar pricep.

– A fost greu pentru Max și pentru mine – să ne folosim darurile ca să rănim. Și așa și trebuie, să fie greu. Însă, Fallon, tatăl tău are dreptate. Dacă tu, dacă oricare dintre noi avem nevoie să ne folosim darul drept armă trebuie s-o facem. Nu cu lejeritate, nu, după cum spuneai și tu, pentru că e convenabil, dar trebuie să-l folosim. Fă-o și tu. Indiferent dacă te lupți sau nu cu altcineva înzestrat cu puteri magice.

– Deja l-am folosit. Nu știu câte vieți e posibil să fi curmat atunci când am aruncat în aer acele cisterne de combustibil și am recurs la magie pentru asta.

– Și câte vieți ai salvat? Viețile unor soldați buni și ale unor oameni inocenți. Ai făcut ceea ce ai fost nevoită să faci, și știu, și mi-e teamă că va trebui s-o faci din nou și din nou.

– Poți să aluneci în întuneric, spuse Fallon, încet.

– N-ai s-o faci. Nici tații tăi n-au făcut-o. Nici eu. N-ai s-o faci nici tu.

– Cu cât mă pregătesc mai mult, cu cât sunt mai mult aici… credeam, și i-am spus și lui Mallick, că am nevoie de timp să fiu acasă. Credeam că e pentru mine, că, pur și simplu, îmi doream să fiu aici după doi ani petrecuți departe. Dar e mai mult de-atât. Încă învăț. E nevoie să ne pregătim cu toții și să învățăm. Se îndepărtă, agitată, după care se întoarse. Știu că dincolo de fermă oamenii luptă, mor, suferă. Iar eu sunt aici, sunt încă aici. Credeam că în momentul în care aveam să iau sabia și scutul aveam să fiu pregătită. Însă au trecut câteva luni de atunci, iar eu sunt încă aici.

– În cazul tău nu e vorba de simplul fapt de a lupta.

– Știu, știu, la fel cum știu că încă nu-i momentul să plec.

Nereușind să se liniștească, Fallon începu să se plimbe de la o fereastră la alta.

– Dar sunt alții de vârsta mea, sau chiar mai tineri, care deja luptă, și mă trezesc dorindu-mi să... fiu în fruntea lor, își dădu ea seama. Aștept, în loc să fac ceva în sensul ăsta, în loc să fac pașii necesari ca să devin un lider. Uită-te la fermele din împrejurimi, la satul ăsta. Eu nu sunt în fruntea celor de aici. Nu fac nimic ca să aflu cine va veni la luptă, cine are abilități utile sau cunoștințe care se pot dovedi folositoare. N-am extins pregătirile dincolo de ferma noastră. Sunt proastă.

– Nu mă insulta. Eu nu mi-am crescut copiii ca să fie proști. Ți se oferă timp aici, exact aici și doar aici, ca să fii cu familia ta. Pregătindu-te, învățându-i pe ceilalți și exersând. Dacă acum a sosit momentul să faci mai mult, să începi să-i pregătești și pe cei din jurul nostru, atunci asta vom face.

– Dacă va veni tata cu mine, pe el îl vor asculta. Pe el îl cunosc mai bine, în vreme ce în mine ar vedea doar o adolescentă.

Încântată, mândră de Fallon, Lana încuviință din cap.

– Trebuie să-ți câștigi treptat încrederea lor.

– Da. Și o voi face. O voi face. De asta mă aflu aici.

– De asta te afli încă aici, o corectă Lana. Ai început ceea ce trebuia să începi, iar acum e timpul să începi altceva. Ești adolescentă, Fallon. Și ești nerăbdătoare. Ca să-ți câștigi încrederea oamenilor, ca să-ți strângi armatele, ca să-ți planifici manevrele e nevoie de timp.

– Atunci, ar fi bine să mă apuc de treabă. Mâine... Auzi?

– Tu ce auzi?

– Voci. Vin din...

Fallon porni în direcția vocilor, urmată de Lana, și ajunse în camera ei. La globul de cristal.

– Le auzi?

– Acum aud ceva. Nu e clar.

– Vezi ceva?

– E în ceață.

– Ia-mă de mână.

Imaginea se limpezi pentru ea.

Bărbați și femei, unii în camioane, alții călare, alții, incredibil, în tancuri. Înarmați până în dinți, remarcă Lana, purtând, cu toții, haine

de culoare închisă și având chipurile înnegrite ca să nu poată fi văzute în lumina lunii.

Un raid nocturn.

– Războinicii Purității, îi spuse Fallon. Și câțiva Ucigași. Cei din urmă, cel mai probabil, s-au băgat în asta în egală măsură de dragul recompensei și din plăcerea de a ucide. Poate că Războinicii Purității chiar i-au plătit să li se alăture în raidul ăsta.

– Recunosc drumul.

Spaima își încleștă ghearele în gâtul Lanei, sufocând-o.

– Îi va duce direct în New Hope. Dumnezeule, ăla e unul dintre frații Mercer, în camionul din fruntea coloanei. A îmbătrânit urât și are o cicatrice oribilă pe chip, dar sunt sigură că e unul dintre ei.

– Lou Mercer. Don a murit. Iar Lou s-a ales cu cicatricea aia în urma exploziei cisternelor de combustibil. Și-a ieșit din minți de furie. Trebuie să merg acolo.

Fallon se răsuci pe călcâie și puse mâna pe sabia pe care și-o lăsase la șold pentru lupta corp la corp.

– Asta urmează să se întâmple, încă nu s-a întâmplat, deci mai e timp să-i avertizez. Mai e timp să se pregătească.

– Vin cu tine.

– Am nevoie să rămâi aici. În continuare, nu pot să călătoresc în interiorul globului fără să mă împart în două. Am nevoie să rămâi aici, cu acea parte din mine care va rămâne și ea. Am nevoie de Will. Will Anderson.

Puse o mână pe glob și-și aduse în minte chipul lui Will Anderson. Apoi îl transpuse în glob.

– O, Doamne, e Will! strigă Lana, înșfăcând brațul lui Fallon și privind mai îndeaproape. Și Katie. Aceea e Katie. O, Doamne, uită-te la ei.

Văzu femeia cu păr brunet și cârlionțat – și recunoscu ochii, pe care îi moștenise și fiul ei – așezată la o masă, împreună cu Will.

– Unde se află? vru Fallon să știe.

– Nu sunt sigură, cred că… În bucătărie, în casa în care locuiesc Katie și Rachel. Sau în care locuiau pe când eram eu acolo. Și Jonah.

El s-a mutat cu Rachel. Au zugrăvit-o, dar recunosc bucătăria. Nu aud ce spun. Nu aud limpede.

– Trebuie să merg acolo. Se întoarse spre mama ei. Trebuie să-i avertizez în privința a ceea ce li se pregătește. Două nopți – se va întâmpla peste două nopți. Știu unde e casa aia. Mi-ai spus tu și, chiar dacă n-ai fi făcut-o, cristalul ar ști să mă ducă acolo. Însă tu trebuie să rămâi aici.

– Spune-le… spune-le doar că i-am văzut.

– Așa voi face. Rămâi aici. Rămâi cu mine.

Își puse din nou mâinile pe glob, iar de data asta își aduse în minte imaginea casei și a bucătăriei.

Și se strecură înăuntru.

Simți miros de ars chiar înainte să se separe complet în două. Și scoase sabia chiar în clipa în care Duncan se răsuci pe călcâie, cu propria sabie ridicată.

Lamele de oțel se ciocniră răsunător.

– Asta e o metodă bună de-a sfârși spintecată.

El își coborî sabia, însă n-o băgă în teacă.

– Nu te obosești să verifici cine e înainte de a ataca?

– De a apăra, o corectă el. Asta e casa mea, în care tocmai ai apărut din senin.

– Îl caut pe Will Anderson.

– Nu locuiește aici.

– Știu că nu locuiește aici, dar a fost aici. Arzi ceva.

– Fir-ar, se supără el, înșfăcând tigaia și stingând focul cu o smucitură din cap, căci avea mâinile ocupate.

– Nu te uita la mine de parcă ar fi din vina mea! îl repezi Fallon, pentru că, în mod evident, privirea lui asta spunea. Ardea încă de când am ajuns.

– Îmi place ca brânza la grătar să fie mai bine prăjită.

El o răsturnă pe o farfurie, dezvăluind că o parte era, categoric, bine prăjită, iar cealaltă arsă.

– Tu doar spune-mi unde îl găsesc pe Will ca să… E noapte.

– Da. E o chestie care vine, de obicei, după zi.

Când Fallon îl prinse cu forță de braț, Duncan fu, brusc, izbit de panica ei.

– Ce dată e azi? Ce zi e?

– Douăzeci și nouă martie. Sau treizeci, de fapt, căci tocmai a bătut de miezul nopții. Ce dorești?

– Să vorbesc cu Will.

– Ei bine, vorbești cu mine. Spune ce-ai de zis, începu el, apoi îi privi mai îndeaproape sabia.

La rândul lui, o prinse de braț și i-l ridică.

– Lumină, spuse, descifrând cuvântul gravat pe lamă.

– De unde știi ce înseamnă?

– Unul dintre instructorii mei de la academie se afla în Boston, în vizită la rude, atunci când a fost surprins de Blestem. În cele din urmă, a ajuns aici. Pradă irlandeză.

Ochii lui, de un verde nespus de intens, se desprinseră de pe sabie și se mutară pe chipul ei.

– Deci, Aleasa răspunde chemării, deschide Cartea Vrăjilor și, acceptând tot ceea ce îi oferă aceasta, călătorește în Puțul Luminii. Acolo, din focul veșnic, ia sabia și scutul.

Dădu drumul mâinii lui Fallon.

– Am înțeles corect?

– N-am timp pentru asta. Unde locuiește Will? Aici, cu mama ta?

– Nu, nici pomeneală. Pe bune, e căsătorit și așa mai departe, de când mă știu.

– Cu cine?

Fallon simți că-i venea să-și smulgă părul din cap – sau pe cel al lui Duncan.

– Mama mea va dori să știe.

– Cu Arlys.

– Se va bucura de asta, însă nu-mi permit să mă las distrasă. Se află în casa în care locuia Arlys? O știu.

– Nu, și n-ai să mergi să-l deranjezi pe Will în toiul nopții. E epuizat și pe jumătate bolnav.

– E bolnav? Îl pot ajuta.

– E doar o răceală nasoală, şi a primit deja tratament. Are nevoie de somn, asta i-au recomandat vindecătorii – şi medicii, şi vrăjitorii –, aşa că nu se pune problema să-l trezeşti.

Duncan îşi luă farfuria, o puse pe masă şi-şi turnă un păhărel de lapte.

– Vrei şi tu?

– Nu. Nu pot pierde timpul.

– Atunci, stai jos şi spune-mi ce naiba se petrece. Am să-l informez pe Will mâine-dimineaţă.

Ar fi putut să călătorească din nou în globul de cristal, calculă Fallon, şi să-şi aducă din nou în minte imaginea cu Will, ca să mai încerce o dată. Însă, pe lângă faptul că părea nejustificat, trebuia să accepte că, poate, exista un motiv pentru care nu nimerise de prima dată.

Prin urmare, se aşeză.

– În noaptea de după următoarea, vor ataca. Grupul, sau o faţiune a lui, care încercase să vă prindă în cursă, dar i-aţi prins voi în ambuscadă.

– Mercer?

– E absolut înnebunit de furie. Atacul nu e unul autorizat.

– S-a răzvrătit şi a pornit de capul lui?

– A suferit arsuri grave în exploziile din noaptea aceea. De atunci tot fierbe în sinea lui. A decăzut în ochii lui Jeremiah White. Nu pot vedea totul, şi chiar şi ceea ce văd se datorează faptului că ura lui e gigantică. N-am mai stat să încerc să obţin mai multe informaţii. Ştiu doar că e însoţit de mai bine de o sută de persoane şi de două brigăzi de Ucigaşi.

Duncan încuviinţă din cap, calm şi calculat.

– Nu e prima dată când fac echipă. Le dau voie Ucigaşilor să-şi păstreze pentru ei o parte dintre prizonierii sau morţii cu puteri magice. Ca să încaseze recompensele.

– Au prădat depozitul de armament – ce a mai rămas din el – deşi au fost nevoiţi să ucidă dintr-ai lor ca s-o poată face. Şi au jefuit şi alte aşezări. Arsenalul lor include şi arme furate de la armată, şi două tancuri.

– Tancuri? Ne-ar prinde bine și nouă niște tancuri. Stai așa, mă întorc imediat.

Dădu să plece, dar se întoarse.

– Să nu-mi mănânci sandviciul.

– E ars.

– Să nu mi-l mănânci, repetă Duncan.

Fallon se ridică de la masă și începu să se plimbe, agitată. Era miezul nopții, reflectă, cu mult mai târziu decât ora pe care și-o propusese. Iar acum, în loc să discute cu liderul, era blocată într-o bucătărie care mirosea a pâine arsă.

Ei bine, îi putea spune mamei ei că cei din New Hope aveau acces la brânzeturi, și că bucătăria lui Katie avea pereții zugrăviți în aceeași culoare ca și cea a narciselor ce tronau pe masă, înfipte într-o sticlă lucioasă.

Și că fiul lui Katie avea reflexe foarte rapide, chiar dacă nu era în stare să-și prăjească un sandvici.

Duncan reapăru. Era îmbrăcat în blugi de culoare închisă, decolorați până la gri în dreptul genunchilor, și într-un tricou negru. Părul, în care doar vag se ghiceau cârlionții mamei lui, i se revărsa în dezordine peste partea din spate a tricoului.

În mâini avea un sul de hârtie, creioane și câteva hărți desenate de mână.

Bine desenate, remarcă Fallon atunci când Duncan le întinse pe masă. Una era cea a orașului New Hope, iar cealaltă a zonei din jurul localității propriu-zise.

– În regulă, spuse el așezându-se, luând sandviciul într-o mână și mușcând. Arată-mi. Pe care drum vin?

Ea luă unul dintre creioane, apoi se opri, privindu-l cu ochii îngustați.

– Ați aflat cine i-a informat pe Mercer și grupul lui? Știi despre locul în care urma să se desfășoare misiunea voastră de cercetare din ziua în care l-ați găsit pe bărbatul acela rănit.

– Nu. Sunt câteva persoane pe care le ținem sub observație. E o femeie care, la un moment dat, a făcut parte dintr-o sectă. Nebuni de legat. E încă aici – are un bebeluș – dar se ține deoparte. Refuză

să poarte haine normale. E posibil ca ea să colaboreze cu Războinicii Purității, deși i-au atacat tabăra, iar noi i-am salvat pielea – și ei, și multor altora. Nebuni de legat, după cum am spus. Și ar mai fi câțiva. E un individ care s-a stabilit la circa un kilometru și jumătate de marginea orașului. Stă cât mai departe de noi posibil. E dispus să facă schimb de bunuri, însă doar cu persoane care nu au abilități magice. Și mai e Lenny Țicnitul. Pur și simplu, îi lipsește o doagă. Will a fost nevoit să-l închidă de câteva ori de când a nimerit aici. Lenny își iese din minți, atâta tot. În rest, e calm și un pic cam sinistru. Oricum ar fi, lucrăm la asta. Dacă există în cadrul comunității cineva care colaborează cu Războinicii Purității, mai devreme sau mai târziu avem să-l identificăm. Asta, dacă nu cumva persoana respectivă a plecat deja, iar majoritatea cred că așa și stau lucrurile. Există și oameni care merg mai departe.

– Nu vreau să pomenești de asta în fața nimănui în care nu ai încredere deplină. Sau care nu face parte din structura de comandă. Nici în fața prietenilor, sau a oricui, nici în fața vreunei fete pe care vrei s-o impresionezi.

– Da' știu că ești grozavă, spuse el, mușcând iar din sandvici. Înțeleg că, la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, vei ajunge în fruntea forțelor luminii în războiul împotriva forțelor întunericului, și așa mai departe. Îți voi fi alături când și dacă se va întâmpla asta, dar, în momentul de față, suntem destul de bine informați – datorită lui Chuck, lui Arlys și comisiei pentru comunicații. N-am auzit nimic despre atacul ăsta de care vorbești. Cu toate astea, mă gândesc că n-ai venit aici ca să te ții de glume proaste. Mai mult, sunt gata să pun rămășag pe tot ce am mai scump – și pe jumătate din ce ai tu – că, din moment ce nu prea s-a vorbit de vreo războinică aprigă care să semene distrugere pe câmpul de luptă, eu am strâns mult mai multe ore în acțiune decât tine. A, și mai e ceva. N-am nevoie să divulg secrete și să mă laud – ca să impresionez fetele. Așa că arată-mi unde i-ai văzut pe hartă și spune-mi ce știi. Poți să adaugi chiar și propria părere.

Fallon îi înțelese spusele, recunoscu logica ireproșabilă din cuvintele lui. Chiar și așa, mai ezită o clipă.

– E ceva sau cineva *îngropat* în locul ăsta. Ceva sau cineva care lucrează *de dedesubt*. Nu-l simți?

Duncan se încruntă și-și luă paharul de lapte.

– Ba da, îl simt. Și da, mă enervează că nu-l pot găsi. Am tot încercat. Nu-l găsesc. Așa că nu-i cazul să-ți faci griji că s-ar putea să vorbesc despre asta cu cineva pe care nu-l cunosc ca pe propriul buzunar.

Fallon schiță ceva rapid pe sulul de hârtie, ca să facă legătura cu hărțile.

– Vin pe drumul ăsta.

– Intră direct pe drumul principal? Îndrăzneață manevră!

– Mercer... E furios, și nu-i un individ prea inteligent. Ne învinovățește pe noi – cei cu abilități magice – pentru tot ceea ce nu e așa cum ar vrea el să fie. El nu crede sincer în cauza Războinicilor Purității, așa cum credea cel care s-a sacrificat. E un ipocrit care a avansat ierarhic doar grație relațiilor lui, și propriei cruzimi. Îi place să ne vadă suferind. Îi place să-i facă să sufere și pe cei care ajută ființele magice sau se împrietenesc cu ele. Pentru Mercer, orașul New Hope e echivalent cu... ai auzit de Sfântul Graal?

– Da, da. Citesc și eu cărți și merg la școală. În plus, m-am uitat la Monty Phyton[1].

– La cine?

– Păcat că nu l-ai văzut, replică Duncan, mușcând din nou din sandvici. Cum se face că știi atât de multe despre Mercer?

– Am văzut toate astea în el. N-are nici un fel de... cum se numește? Filtru. Pur și simplu nu are. Tot ceea ce gândește sau simte – e adevăr pentru el. Noi, dușmanii lui, i-am ucis fratele și, câțiva ani mai târziu, pe el l-am umilit, l-am desfigurat.

Fallon își coborî privirea încruntată la schița pe care Duncan o desenase într-un colț al colii.

– De unde știi cum arată Mercer acum? îl întrebă.

Duncan se încruntă și el la schiță, care portretiza un ins cu fața îngustă, barba în dezordine și cu o cicatrice încă proaspătă, încrețită, strângându-i pielea din stânga ochiului și a gurii.

[1] Show de comedie televizat, din Marea Britanie

– Nu știu. Îmi transmiți tu. Nu știu cum. Desenul seamănă cu realitatea?

– Da, seamănă. Desenezi excelent.

– E unul dintre talentele mele.

– Și cititul oamenilor e un astfel de talent?

– De regulă – nu așa, răspunse el, ridicând, brusc, privirea spre ea. Chestie de energie, știi cum e.

– Unul dintre frații mei e capabil să citească oamenii, însă el știe să respecte intimitatea unei persoane, zise Fallon.

– Ce pot să spun? Energia asta se revărsa năvalnic din tine în timp ce vorbeai despre el. Și i-am văzut chipul. Câți sunt?

– Peste o sută. Au tancuri, în jur de douăzeci de camioane – unele dintre ele sunt genul de camioane militare pe care le foloseau, uneori, la transportul prizonierilor. Zece dintre ei vin călare, înarmați cu săbii. Ucigașii sunt pe motociclete.

Cât timp Fallon vorbi, Duncan mâzgăli notițe.

– Călare, cu săbii, asta-i echipa de curățenie. Vor intra mai întâi cu tancurile – după ce vor fi trimis o echipă care să ne elimine gărzile. Eu așa aș proceda.

– Și eu tot așa aș proceda, consimți Fallon. Deci, ideal ar fi să-ți pui prima linie de luptă aici, cu un kilometru și jumătate înainte de intrarea în oraș.

– Chiar mai mult de un kilometru și jumătate. N-o să-i lăsăm să intre în oraș. Mai întâi vom scoate din luptă tancurile.

Rămaseră aplecați peste coala de hârtie, peste hărți și planuri, timp de aproape o oră. Fallon își spuse că, cel mai probabil, Will și restul aveau să mai pună la punct detaliile și aspectele de finețe, însă ea le oferise tot ceea ce le trebuia.

– Nu mâine-noapte, ci poimâine-noapte. Am să urmăresc tot ce se petrece, îi spuse ea. Dacă va fi nevoie de mine, voi veni. Dar nu cred că are să fie nevoie. Cetele de Ucigași n-au nici urmă de loialitate față de Războinicii Purității, și chiar și Războinicii, cei din trupa lui Mercer, n-au nici un fel de loialitate față de nimeni. Nu-și doresc decât să verse sânge și să se răzbune.

– Da, ne vom descurca. Mulțumesc că ne-ai avertizat. Din nou.

– Spune-le lui Will și mamei tale că mama mea i-a văzut. Vrea ca ei să știe că i-a văzut.

– Cum face ca să-i vadă? Tu cum faci ca să ne privești?

Fallon schiță un început de zâmbet, iar, în momentul acela, Duncan simți ceva tresărind în el. Dar apoi zâmbetul ei păli, iar ochii i se întunecară, căzând în transa unei viziuni.

– Să nu te încrezi în fructe și flori. Fructul e putred pe dinăuntru, iar floarea-i cuib de șerpi.

– Ce fruct, ce floare?

– Nu știu. Îmi pare rău.

Fallon își trecu mâinile prin păr, pentru că viziunea, atât de scurtă, atât de plină de întuneric, îi stârnise o durere de cap.

– Trebuie să plec. Mă voi întoarce dacă vei avea nevoie.

– Te-ai făcut foarte palidă. Vrei…

Fallon dispăru.

– Sau lasă. Ne mai vedem.

Ea se întoarse prin cristal, redevenind întreagă, și-și pierdu cunoștința.

Se trezi pe pat, cu mama ei ținând-o strâns de mână.

– Sunt bine. Doar puțin amețită.

– Am să-ți aduc un pic de apă și un tonic.

– Nu pleca. Lasă-mă să mă adun. Cât timp am lipsit?

– Aproape două ore. Doamne, Fallon, aproape două ore, și nu te-ai separat în două, așa cum spuneai că trebuia să fie. Te-ai dus cu totul. Nu vedeam decât fragmente, și asta doar din când în când. Nu te vedeam.

– Am stat prea mult, asta a fost una dintre probleme. N-am stat niciodată mai mult de o oră – aproximativ. Și… și am forțat limita rămânând atât de mult acolo. Știam că nu-i bine. Durata trebuie prelungită treptat. Îmi pare rău, cred că ți-ai făcut o grămadă de griji.

Își lipi mâna Lanei de obraz, găsind alinare în acea atingere.

– Chiar înainte să mă întorc am avut o viziune scurtă, rapidă și foarte intensă. Mi-a provocat o durere de cap oribilă.

– Și greață?

– Nu, doar acea durere de cap. Și o ușoară amețeală.

– Lasă-mă să văd.

Lana îşi trecu, blând, mâinile peste chipul lui Fallon, apoi peste capul ei, iar la sfârşit îi frecţionă tâmplele.

– Ajută?

– Puţin. Simt că e o durere foarte adâncă.

– Merg să-ţi aduc ce-ţi trebuie. Nu încerca să te ridici.

Lana dispăru pe dată. Tot ceea ce învăţase şi exersase împreună cu Fallon dădea acum roade. Iar îngrijorarea teribilă o făcu chiar mai puternică şi mai rapidă. Reapăru cu un pahar, apă, un flacon şi un prosop alb.

– Vei bea asta.

Puse trei picături de un albastru-deschis în apă.

– Trei înghiţituri. Pauză. Trei înghiţituri, pauză, şi din nou aşa – pentru a treia oară. De trei ori câte trei, porunci ea, sprijinind capul fetei.

Fallon se supuse, iar la cea de-a doua doză deja simţi cel mai adânc strat al durerii potolindu-se.

– Sunt mai bine.

– Încă o dată. De trei ori câte trei. Unde o simţi?

– Aici, indică ea, atingându-şi fruntea. Dar nu prea mai doare acum.

– Culcă-te şi închide ochii, o îndemnă Lana, împăturind prosopul în trei şi punându-i-l pe frunte. Despre ce a fost viziunea?

– Fructe otrăvite şi flori care, de fapt, nu erau flori, ci un şarpe. Nu ştiu dacă mie îmi era destinată viziunea asta sau lui Duncan. Cu Duncan am vorbit, nu cu Will.

– Am văzut, atunci când reuşeam să desluşesc câte ceva. Mi-am spus că, probabil, e Duncan. Are ochii lui Katie. E un băiat foarte atrăgător.

– E inteligent. Şi-i place al naibii de mult să facă pe deşteptul.

Fallon deschise ochii.

– Scuze.

– Închide ochii.

– E inteligent, repetă ea. Am pus la punct un plan. Dimineaţă, va merge să-i împărtăşească lui Will informaţiile pe care i le-am dat eu

și să-i arate planul pe care l-am conceput împreună. Will are o răceală urâtă, iar vindecătorii au spus că trebuie să doarmă. Cel puțin așa mi-a zis Duncan. Voi sta cu ochii pe ei, pentru orice eventualitate, însă cred că de data asta nu vor avea nevoie de ajutorul meu. Sunt pregătiți. L-am rugat să le transmită lui Katie și lui Will că i-ai văzut.

Cuvintele începură să-i devină neclare, în timp ce Lana își trecea, ușor, degetele peste prosop.

– Bucătăria lui Katie are pereții de culoarea narciselor. Iar Katie are narcise pe masă. Sunt frumoase. Duncan și-a ars sandviciul, dar tot l-a mâncat.

– E bine așa, e în regulă. Dormi acum, scumpa mea. Dormi.

Lana rămase lângă Fallon până când se convinse că adormise de-a binelea, apoi plecă să ducă prosopul și flaconul de tonic. După care făcu singurul lucru care îi mai rămânea de făcut.

Se apucă să pregătească cina pentru familia ei.

CĂLĂTORII

Speranța-i precum soarele; asemenea lui,
cum ne-ndreptăm spre ea lăsăm
în urmă umbra poverii noastre.

– Samuel Smiles

Capitolul 21

Fallon trăise cu impresia că-şi cunoştea tatăl pe dinăuntru şi pe dinafară, cu bune şi cu rele. Însă, în următoarele câteva săptămâni, descoperi că existau părţi şi laturi ale lui pe care nu le văzuse niciodată.

Ştiuse, desigur, că oamenii din sat, vecinii de la celelalte ferme, cei care operau moara, cei care ţeseau pânzeturi, cei care compuneau muzică şi cei care făureau arme îl plăceau şi-l respectau deopotrivă.

Satul avea o anumită structură, funcţiona pe baza anumitor sisteme. Era amplasat în munţi, la distanţă destul de mare de metropolele de altă dată şi de ceea ce fusese, cândva, o mare aglomerare urbană. Prin urmare, era neinteresant pentru Cetele de Ucigaşi, vânătorii de recompense, Războinicii Purităţii, neinteresant chiar pentru guvernul aflat în colaps şi fragmentat ca vai de el. Cu toate astea, de-a lungul anilor tot se petrecuseră câteva incidente.

De asemenea, Fallon ştia că tatăl ei dăduse o mână de ajutor în lupta împotriva celor care încercaseră să fure sau să jefuiască, sau împotriva celor care voiseră pur şi simplu să distrugă din plăcerea de a da foc şi de a vărsa sânge. Însă, de regulă, străinii îi lăsaseră în pace.

Cei pe care ea îi cunoştea din drumurile pe care le făcuse ca să schimbe diverse mărfuri, ca să meargă la şcoală sau ca să ajute la vindecarea bolnavilor şi a răniţilor, erau prinşi cu activităţile lor de zi cu zi. Viaţa îşi urma cursul: trebuia ca oamenii să fie hrăniţi, îmbrăcaţi, încălţaţi, trebuia ca bebeluşii să fie aduşi pe lume, iar morţii îngropaţi.

Fallon știa că, pentru cei mai mulți dintre ei, ea era, pur și simplu, fiica lui Simon și a Lanei. Un copil. Ca să înceapă să-și strângă armata încă din propria ogradă, avea nevoie ca tatăl ei să-i deschidă calea și să-i pregătească terenul.

Simon începu cu fermele, mergând pe ogoare sau oprindu-se ca să ajute la repararea vreunei mașinării, fără să se dea înapoi de la a-și murdări mâinile cu vaselină.

Oamenii îl ascultau. Fallon văzu acest lucru cu ochii ei atunci când se organiză prima întrunire, cu circa o duzină de vecini, la ferma lor.

– Eu am crescut aici, le spuse Simon. Acum și copiii mei cresc aici. Însă lumea în care am crescut eu nu mai există. Iar asta de acum, singura pe care o cunosc copiii mei și copiii voștri, nu mai seamănă deloc cu cea de dinainte. Toți cei de aici au pierdut pe cineva drag, fie răpus de Blestem, fie de violența adusă de acesta și de cea care i-a urmat. Unii dintre voi ați venit aici ca să vă refugiați din calea acelui rău, ca să vă construiți o viață în lumea care ne-a rămas. Am avut noroc, continuă el. Nu întâmpinăm prea des probleme. Asta se datorează, în cea mai mare parte, amplasării noastre geografice. Știm, din ceea ce auzim la radio sau de la oamenii care trec prin zonă sau chiar se stabilesc aici, că sunt și alte locuri în care oamenii încearcă să-și construiască o viață. Unii dintre ei au noroc și reușesc, alții nu.

Se auziră câteva murmure de aprobare, însă cea mai mare parte a adunării rămase tăcută, așteptând să audă ce avea de spus Simon Swift.

– Putem să ne vedem de viețile noastre în continuare, sperând că totul are să fie în regulă, că ghinionul ne va ocoli. Însă știm că nu va fi așa. Am pierdut oameni dragi atunci când ghinionul acela s-a abătut peste noi.

– Suntem mai bine pregătiți acum, spuse Darlie Wertz, o femeie osoasă, mamă a doi băieți adolescenți, încleștându-și mâinile laolaltă până când articulațiile degetelor i se albiră. N-avem nevoie de probleme. De ce ne-am căuta-o cu lumânarea?

Fallon știa că Darlie își pierduse întreaga familie în ghearele Blestemului și că-i luase pe cei doi băieți în grija ei, crescându-i ca pe

propriii copii. Unul dintre ei, Charlie, avea pe frunte semnul pentagramei, aplicat cu fierul înroșit.

– Darlie, cu nici patru luni în urmă au trecut pe aici trei oameni, dintre care unul pe jumătate mort. Fuseseră prinși într-un raid la mai puțin de o sută de kilometri de aici.

– O sută de kilometri reprezintă o distanță considerabilă. Nu mai e ca înainte.

– Nu, nu mai e ca înainte. Nu cred că va mai fi vreodată ca înainte.

Tu, da. Fallon aproape că auzi gândurile tatălui ei, simți compasiunea din ele.

– Cu ceva ani în urmă, aflat pe veranda casei mele, am ucis un om, continuă el să vorbească netulburat, acoperind murmurele. Nu mi-a dat deloc de ales, pentru că atât el, cât și cel care îl însoțea veniseră ca să-mi răpească ceea ce era al meu și, cel mai probabil, ca să mă ucidă din pura plăcere de a o face. Însă Războinicii Purității au ajuns până aici, au ajuns aici vânând-o pe Lana. Vânându-l pe copilul care creștea în ea.

Se auziră noi murmure, oamenii începură să se foiască, să-și dreagă vocile.

– Fusese nevoită să plece dintr-un alt loc în care oamenii, oameni buni, încercau să-și construiască o viață, să creeze o comunitate.

Simon își îndreptă privirea spre Lana și-i făcu semn din cap.

– Credeam că eram pregătiți, spuse ea. Însă nu eram. Nu suficient ca să-i oprim înainte să ucidă atât de mulți dintre ai noștri. Eu am venit aici, ca mulți dintre noi, fugind de altundeva, însă aici sunt acasă. Asta e casa mea și nu-mi doresc nimic mai mult decât să-mi știu copiii fericiți și în siguranță, și să-mi pot trăi viața alături de Simon în locul ăsta. Însă nu vom fi lăsați s-o facem.

– N-ai de unde să știi asta, începu Darlie.

– Spune-i asta lui Macon Addams, o întrerupse Simon. Pe el l-am îngropat după ultimul atac al Cetelor de Ucigași.

– Asta a fost cu mai bine de trei ani în urmă.

– Cete de Ucigași, continuă Simon. Războinici ai Purității, vânători de recompense, militari care acționează de capul lor, militari care

urmează ceea ce ei consideră a fi ordinele guvernului și care închid oamenii în lagăre de concentrare și laboratoare.

– Astea sunt doar zvonuri.

– Știi bine că nu-i așa. Am auzit cu toții poveștile celor care au scăpat de acolo. Unii dintre noi avem propriile povești.

– Unul dintre acele zvonuri eu l-am trăit personal, spuse Maddie Bates, de la Ferma Surorilor, continuând să tricoteze în timp ce vorbea. Soldați, unii dintre ei la fel de înspăimântați de mine precum eram și eu de ei. Iar pe unii dintre aceștia, frica îi făcea să urască. Șase luni am petrecut acolo, sub pământ, îndurând diverse teste. Dacă încercai să le opui rezistență, te imobilizau folosind pistoale cu electroșocuri – sau chiar mai rău. Eu nu știam ce puteri zăceau în mine, nu eram pe deplin conștientă de ele, la vremea aceea. Dar mi le-am descoperit și am reușit să evadez. N-am să le mai permit niciodată să mă bage sub pământ sau în vreunul dintre laboratoarele lor.

Ridică privirea spre Darlie.

– Îți iubești băieții. Știu asta. Vrei să-mi spui că n-ai lupta pe viață și pe moarte dacă cei care l-au însemnat pe Charlie al tău cu fierul înroșit ar veni din nou după el?

– Nu vor veni.

– Mamă, îi spuse Charlie, punându-și o mână pe brațul ei. E speriată, atâta tot. Aveam nouă ani atunci când m-au însemnat cu fierul înroșit, iar asta s-a întâmplat la un an după ce soldații – soldați americani – au venit și au luat-o pe mama mea de acasă. Pe mine mă pusese să mă ascund, așa că nu m-au găsit atunci când au ridicat-o pe ea.

Charlie rămase cu mâna pe brațul mamei lui adoptive, știind că gestul acela o alina.

– Și noi crezuserăm că eram în siguranță. Nu făceam rău nimănui și ne construiserăm un cămin, trăiam într-o minusculă comunitate de oameni care, la rândul lor, nu făceau rău nimănui. Și totuși, au venit.

– Asta s-a întâmplat înainte, Charlie, insistă Darlie. Asta s-a întâmplat înainte.

– Trecuseră trei ani de la Blestem –, și tot au venit după noi. Tatăl meu a făcut parte din marina militară a Statelor Unite și a fost răpus de

Blestem. Și, chiar dacă el își servise cu mândrie țara, tot soldați au fost cei care au luat-o cu forța pe mama de acasă, la trei ani după moartea lui. N-am mai văzut-o niciodată. Eu am fost înhățat de Războinicii Purității. Ei m-au prins pe când fugeam de soldați și m-au bătut, și m-au însemnat cu fierul înroșit. Și m-ar fi spânzurat la fel ca pe restul, dacă n-ar fi fost printre prizonieri alți câțiva care, la fel ca mine, le-au opus rezistență. Unii dintre ei au murit luptând pentru ca restul să poată scăpa. Tatăl meu a făcut parte din marina militară, repetă el, și știu că și dumneavoastră ați fost militar, domnule Swift. La fel cum știu că, dacă tatăl meu ar fi fost aici, ar spune exact ceea ce spuneți dumneavoastră. Ne spuneți că trebuie să învățăm să luptăm, că trebuie să ne strângem o armată. Mamă, spuse el, strângând-o pe Darlie de braț în timp ce ea lăsă să-i scape un mic hohot de plâns. Trebuie să înțelegi că, cel mai probabil, mama mea biologică a murit încercând să mă apere, și că i-am văzut și pe alții murind pentru ca eu să trăiesc. Și deja sunt zece ani de când mă protejezi tu – și opt ani de când îl protejezi pe Paul.

Îi aruncă o privire tânărului care îi devenise frate, iar acesta încuviință din cap.

Charlie, un elf cu părul blond pai și cu o cicatrice mică și neregulată sub ochiul stâng, în locul unde pielea îi fusese smulsă de un pumn cu inel pe deget, spuse:

– E timpul să ne protejăm singuri și să-i protejăm și pe ceilalți; e timpul să luptăm.

Își îndreptă privirea către Fallon.

– Ai sabia și scutul? o întrebă el.

Când Fallon făcu un semn afirmativ, Darlie interveni, cu vocea frântă:

– Asta e o prostie. Am spus și am tot spus…

– Ba nu-i o prostie, o întrerupse Paul, un tânăr serios, solid și calm, în vârstă de șaptesprezece ani, care își cântărea întotdeauna cuvintele. Eu și Charlie te iubim mult, dar e timpul să accepți realitatea, în loc să te amăgești cu iluzia că totul e așa cum ți-ai dori tu.

– Fallon e doar o simplă fată, spuse Darlie.

– E fiica mea, zise Simon, a cărui privire rămăsese ațintită în ochii lui Darlie.

El știa, la fel cum știa și Fallon, că ceilalți deja erau de partea lui.

– Și n-am decât să-mi doresc oricât de mult ca fiica mea să fi fost doar o simplă fată, iar fiii tăi să fi fost doar niște simpli băieți. Însă nu așa stau lucrurile, și nu vor sta așa niciodată. Toate astea le putem lăsa deoparte, deocamdată. Trebuie să acceptăm multe adevăruri neplăcute. Însă ceea ce nu putem lăsa deoparte e faptul că trebuie neapărat să fim pregătiți, capabili și dispuși să luptăm pentru familiile noastre, vecinii noștri, pământul nostru. Și pentru lumea pe care o vom crea din ceea ce avem.

– În trecut se numea tabără militară, spuse Maddie, reluându-și tricotatul. Aș zice că ai fi un sergent de instrucție excelent, Simon. Eu și surorile mele, alături de Lana, sunt sigură, ne vom ocupa cu plăcere de partea de pregătire care ține de magie. Ce-ar fi să ne spui cum intenționezi să organizezi lucrurile, Simon?

El avea un plan. Fallon își dădu seama că tatăl ei avea întotdeauna un plan.

Simon discută cu bătrânii orașului, vorbi cu alți câțiva – foști militari – la o bere sau la o felie de plăcintă.

Pe Fallon n-o implică decât minimal în majoritatea activităților cu persoane fără puteri magice. El considera că, pentru început, trebuia ca lucrurile să fie puse în mișcare pas cu pas.

Simon începu, alături de alți instructori aleși pe sprânceană, ceea ce el considera a fi pregătire militară de bază. Pentru cei de șaisprezece ani sau mai mari. Strict pe bază de voluntariat. În privința copiilor mai mici, procedă la fel cum făcuse cu ai lui. Începu cu mișcări de gimnastică, sport, autoapărare elementară.

O implică și pe Fallon, spunându-i că cea mai bună strategie pentru ea era să fie cu câte un picior în fiecare barcă. Să lucreze și cu el, să lucreze și cu mama ei.

Fallon fu îngrozită atunci când descoperi cât de mulți dintre micuții cu puteri magice nu învățaseră deloc să și le folosească, și cât de mulți dintre cei mai mari fie că nu se obosiseră să-și exploreze abilitățile speciale, fie că le lăsaseră să se prăfuiască.

Pentru că, înțelegea ea, voiau să creadă ceea ce credea și Darlie. Că erau și că aveau să rămână la adăpost, că lumea lor era un fel de bulă ermetică ce nu avea să fie niciodată spartă din exterior.

Înțelegea, totodată, că cei doi ani pe care îi petrecuse cu Mallick îi prinseseră bine. Acum știa cum să-i învețe pe alții, știa cum să deosebească scuzele inventate de problemele reale.

Până la sfârșitul primăverii, nicovala fierarului nu încetă să răsune de lovituri. Nu transformau plugurile în săbii – în continuare, aveau nevoie și de pluguri –, însă exista destul fier vechi cu care să lucreze, iar o vrăjitoare și un alchimist munceau în permanență, în căldura dogoritoare a vetrei, ca să călească acel metal.

Alții topeau metalul ca să facă gloanțe, și-i învățau și pe ceilalți cum să procedeze.

Toată vara aceea și o bună bucată din toamnă, până la prima brumă ce căzu după ce ea împlini șaisprezece ani, Fallon și-o petrecu învățându-i și pregătindu-i pe alții, făcând vrăji și preparând poțiuni.

Soldatul din tatăl ei o urmări în tot acest timp și o văzu modelându-se și călindu-se la fel de aprig precum modela fierarul oțelul ce avea să devină armă.

Însoțită uneori de tatăl ei, alteori de mama ei – nici unul dintre ei nu-i dădea voie să plece singură, deocamdată –, zbura cu Laoch în căutare de materiale. Atât magice, cât și militare.

Însă călătorea singură – cu gândul că nu era cazul să le spună și părinților ei, fiindcă și-ar fi făcut griji degeaba – în interiorul globului de cristal, mergând în toiul nopții să studieze terenuri ce nu îi erau familiare și să parcurgă locuri de pe hărțile ei, locuri pe care le considera de importanță strategică.

Într-o noapte, se strecură în interiorul globului de cristal ca să ajungă lângă o grămadă de moloz reprezentând rămășițele unei statui închinate unui președinte altădată măreț. La adăpostul întunericului, ascultă focurile de armă și exploziile, privi un trio de mici tornade dansând deasupra orașului și scuipând fulgere negre.

Văzu Nepământeni Malefici zburând pe lângă ea ca niște lilieci.

De ce, se întrebă Fallon, cei care doreau să guverneze și care, fără îndoială, doreau să reconstruiască orașul în care se regăsiseră cândva

toate acele tradiții și structuri de conducere se încăpățânau să-i atace pe cei înzestrați cu puteri magice, temându-se de ei în loc să accepte ajutorul lor? O astfel de atitudine nu era câtuși de puțin logică, nu vădea nici urmă de gândire strategică.

Câți asemenea ei fuseseră aruncați în temnițe, supuși „testelor" și torturați? Chiar uciși. Doar pentru că erau diferiți.

Cum justificau guvernanții faptul că vânau oamenii ca pe animale, chiar și pe copii?

Și că, făcând acest lucru, ei se trezeau purtând două războaie – unul împotriva întunericului și unul împotriva luminii –, ceea ce făcea ca orașul lor, capitala lor, să rămână un sângeros câmp de bătălie.

Totul în timp ce răufăcătorii hoinăreau nestingheriți, în timp ce membrii violenți ai diverselor secte torturau și ucideau oameni nevinovați.

– Orașul ăsta e mort, spuse ea cu voce tare, simțind gustul morții în fumul care o înconjura. Nu va mai fi niciodată ceea ce a fost cândva, ceea ce ar fi putut să fie. Și cât de mult sânge va curge din cauza celor ca voi, oameni mânați de frică și de ură, când ne vom ridica la luptă și vom riposta. Și o vom face.

Își puse o mână pe mânerul sabiei.

– O vom face.

Se gândi la familia ei, la vecinii ei, la sacrificiul ce avea să vină. La New Hope și la toate cele care se puteau construi prin curaj și prin viețuirea în comunitate. La toate cele care se puteau pierde.

Își spuse că probabil gândul la New Hope, clar conturat în mintea ei, fu cel care o făcu să ajungă acolo, deși ea călătorise din nou în interiorul cristalului cu intenția de a se întoarce acasă.

Și de data asta se trezi în fața lui Duncan, amândoi cu săbiile scoase. Și de data asta lamele de oțel se ciocniră în întunericul ce îi învăluia.

Iar în clipa aceea se produse o explozie de lumină ce îi inundă pe amândoi preț de două bătăi de inimă.

Duncan înjură și se trase îndărăt.

– Îți cam faci un obicei din asta.

Dezorientată, ușor amețită, Fallon făcu un efort ca să-și salveze demnitatea.

– Poate că, pur și simplu, îmi stai mereu în cale. Ce cauți aici?

– Sunt însărcinat cu paza. Ce cauți tu aici?

Fallon nu era nici ea prea sigură de răspuns, prin urmare, se eschivă:

– Verificam, doar.

Simți mirosul pădurii, iar acum, că ochii ei își reveniseră după acea explozie de lumină, desluși pădurea dincolo de ninsoarea slabă ce cădea peste ei.

Văzu umbra unei clădiri, recunoscu alte câteva structuri – sere. Și o grădină în care creșteau... varză de iarnă și varză furajeră, recunoscu ea, după miros.

Dincolo de grădină se întindea un lan de porumb foșnind uscat în bătaia primelor pale de vânt iernatic.

Se afla în grădina comunitară, își dădu ea seama. Lângă lanul de porumb în care murise tatăl ei. În care fusese ucis tatăl ei.

Făcu un pas spre el.

Duncan o înșfăcă de braț.

– Stai așa.

Atunci când mâna lui i se încleștă pe braț, senzația lui Fallon fu ca și cum ar fi atins-o lumina, acea explozie de mai devreme. Fata se scutură de acea atingere.

– Vreau să văd.

Păși peste stratul subțire de zăpadă.

Și, într-adevăr, văzu ceea ce se petrecuse – și simți. O zi în toiul verii, soare arzător, muzică, culoare, grătare încinse, grădina în floare. Focuri de armă, țipete.

– Aici a murit cineva, chiar aici, spuse ea, coborându-și privirea în pământ. O femeie, o vrăjitoare, încercând să protejeze un copil.

– Doisprezece oameni au murit, îi răspunse Duncan. Doisprezece dintre ai noștri au murit în doar câteva minute. Au fost de-ajuns câteva minute. Douăzeci și patru de răniți, unii dintre ei, copii.

Fallon se apropie de lanul de porumb.

– Aici a murit tatăl meu.

Se lăsă pe vine și puse mâna pe pământ.

– Ucis de fratele lui și de târfa fratelui lui. Acolo s-au ridicat cei doi ucigași, urmă ea, arătând cu degetul. Cu vârfurile aripilor pârjolite, însă cu marginile lor tăioase ca săbiile. Un dar al întunericului.

Duncan îi spuse:

– Au adus jertfe de sânge acolo, sus, în munții din Pennsylvania – au făcut niște chestii cumplite. Eddie, Poe și Kim se aflau tot acolo, alături de mama și de tatăl tău, și ne-au spus ce s-a petrecut. Tatăl meu a fost răpus de Blestem. Mama i-a trecut numele în copacul mausoleu, continuă el, arătând spre copac. Și tatăl tău e acolo.

Fallon privi copacul. Stelele atârnate în el scânteiau discret în ninsoarea firavă.

– Îmi arăți, te rog?

Duncan o conduse la copac și luă în mână steaua cu numele lui Max Fallon.

– Nu știu cine a pus-o aici. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să întreb.

– Nu contează cine a făcut-o. Contează că le aduceți un omagiu morților.

– De asta te afli aici? Voiai să vezi asta.

– Nu, spuse Fallon, însă întinse o mână și-și trecu ușor degetele peste steaua cu numele tatălui ei. Nu intenționat am ajuns aici.

– Ai încurcat borcanele?

Fallon îl privi la lumina pâlpâitoare a stelelor. Se făcuse mai înalt de când îl văzuse ultima oară, iar obrajii îi erau acoperiți de un păr țepos și negru. Nu se obosise să-și acopere capul, așa că acum ninsoarea îi cădea peste părul la fel de ciufulit și de neîngrijit ca și altădată.

Nu făcea pe urâciosul cu ea, decise Fallon, deci n-avea să facă nici ea pe urâcioasa.

– Ceva de genul ăsta. Am fost la Washington, D.C.

– Poftim? Când? Ce se petrece?

– Chiar acum. Ceea ce vreau să spun e asta: m-am dus acolo, intenționam să mă întorc acasă, dar m-am trezit, pur și simplu, gândindu-mă la New Hope și... întrebându-mă de ce. De ce, de ce, de ce? Se îndepărtă, agitată. De ce încearcă să ne ucidă sau să ne întemnițeze?

Cu Războinicii Purității e clar, sunt niște bigoți – sau, cel puțin, se ascund în spatele versiunii lor despre Dumnezeu.

– De fapt, versiunea lui White.

– E și a lor, altfel nu l-ar urma. Ucigașii sunt ceea ce sunt. Ceea ce erau, probabil, și înainte de Blestem –, sau își doreau să fie. Pentru vânătorii de recompense contează cu ce se aleg la final – sau, pur și simplu, le place vânătoarea. Dar restul? De ce fac asta? Cea mai mare parte a omenirii a fost răpusă de o boală oribilă, iar ei irosesc timp și vieți încercând să ne vâneze pe noi.

– Ne consideră vinovați.

– Sunt orbi și proști.

– Nu te-am contrazis, remarcă Duncan. Ce ai văzut acolo? În capitală?

– Moarte. Moartea cerând și mai multă moarte. Orașul ăla nu mai are inimă care să bată. Știi ce vreau să zic?

– Da.

– În cele din urmă va trebui să îl recucerim, însă simbolismul capitalei s-a stins.

Se întoarse din nou spre el.

– Acasă am început să ne mobilizăm. Ne pregătim de luptă.

– Era și timpul.

– Sunt și alte locuri, nu foarte diferite de orașul ăsta, de propria mea casă. Vom avea nevoie de ele. Ați găsit trădătorul?

– Nu. Nici n-am mai avut probleme de genul ăla. Suntem nevoiți să concluzionăm că, oricine ar fi fost, persoana respectivă a plecat. Însă știu că stau cu ochii pe noi. Atacul de care mi-ai pomenit în noaptea în care am vorbit la mine în bucătărie chiar s-a petrecut. Atacul Războinicilor Purității.

– Știu. Am privit totul.

– Erai aici?

– Nu. N-ați avut nevoie de mine.

– Atunci cum ai ajuns la Washington, D.C., apoi de acolo aici? Te-ai teleportat?

Fallon își încreți fruntea într-o expresie încruntată.

– Dacă m-am teleportat?

– Da, ceva de genul ăsta.

De data asta, o prinse de mână. Fallon simți un fel de goană de-o clipă, apoi se trezi stând din nou lângă Duncan, la marginea grădinii. Iar mâna ei vibra într-a lui.

– Noi îi spunem „transport instantaneu".

– Teleportare, transport instantaneu e tot aceeași treabă.

O treabă pe care el nu reușise s-o învețe decât după câteva săptămâni de exerciții intense și în care investise alte câteva săptămâni ca s-o perfecționeze.

– Așa ajungi dintr-un loc într-altul?

– Nu, e altceva, îi spuse, privindu-l în ochi. Te-am văzut în lumina lunii apărând dintre copaci și traversând ceața ca să ajungi la un cerc de pietre. La primul scut. Mi-ai spus că trebuia să aleg. M-ai privit în față, dincolo de bariera visului, și mi-ai spus că trebuia să aleg. Am ales.

– Eu te-am văzut stând în lumina lunii, în ceața ce învăluia cercul de pietre. Aveai sabia la șold. Chiar pe asta. Solas. Iar când ai ridicat-o, cerul s-a deschis, spintecat de fulger.

– Ce se întâmplă mai departe?

– Eu dispar întotdeauna din vis. Fie că mă trezesc, fie că dispar din vis. Nu văd niciodată. Te-am văzut pe câmpul de bătălie, am luptat alături de tine. Și… alte chestii.

– Ce alte chestii?

– Fir-ar!

O smuci cu forță de mână, iar când trupul i se ciocni de al lui, Duncan îi înfipse mâna liberă în păr și-și apăsă gura peste a ei.

Fu un sărut complet diferit de cel pe care-l trăise cu Mick, unul cătușă de puțin blând, sau dulce, sau… cuminte.

Un sărut apăsat și fierbinte, care o zgâlțâi până-n măduva oaselor.

Ar fi putut să-l lovească pentru a-l îndepărta – ar fi făcut-o dacă gândul ăsta i-ar fi trecut prin minte. Însă totul era învolburat, zgâlțâit, cutremurat.

Degetele mâinii ei, încleștate pe umărul lui, se înfipseră în carne preț de-o clipă, atunci când acea conectare, acel conflict, acel haos care n-avea nimic, dar absolut nimic cu blândețea unui *sărut* o răvășiră ca o vijelie.

Apoi Duncan o desprinse de el cu aceeași bruschețe cu care o trăsese spre el și-și ațintì în ochii ei privirea aprinsă, care nu părea prea încântată.

– Tocmai mi-a picat fisa. Mă cam enervează.

– Dă-mi drumul, că altfel te fac eu să-mi dai drumul.

– Am putea vedea cine ar câștiga bătălia, dar...

El ridică mâinile, cu palmele întoarse spre exterior, și se dădu în spate.

– Presupun că visul ăla nu l-ai avut, încă.

– Eu nu te visez.

Minți, minți, minți.

– Tocmai mi-ai spus că da.

– Aia e altceva.

Acum totul i se părea diferit lui Fallon, ceea ce o enerva foarte tare.

– N-ai nici un drept să mă bruschezi așa.

– Nu m-ai respins. Nici nu te-ai gândit s-o faci. Dacă o fată îmi spune „nu", sau se gândește s-o facă, atunci așa rămâne, îi spuse el, punându-și, preventiv, mâna peste cea cu care ea ar fi putut apuca sabia.

Îi zâmbi.

– Spune-mi „nu".

Fallon se mulțumi să-l îmbrâncească – ceva mai brutal decât ar fi vrut – și se retrase prin globul de cristal.

– Nici de data asta nu mi-a spus „nu", bombăni Duncan. Nici nu s-a gândit să-mi spună.

Ridică privirea spre ninsoarea slabă, care se transformase în ploaie.

– Nu e genul meu! spuse, adresându-se cerului. Așa că mai scutiți-mă.

Auzi huruitul unui tunet în depărtare, un sunet aducând mult prea mult cu un hohot de râs.

Fallon n-avea timp să se gândească la băieți și la săruturi. O parte din ea ghicea că Duncan săruta mai degrabă ca un bărbat decât ca un băiat – sau, cel puțin, precum cineva care avea multă experiență în privința asta.

Nu conta. Ea avea o misiune de îndeplinit, una importantă. Nu era suficient să-şi strângă armată, construind-o pas cu pas, ci trebuia şi să decidă ce avea să facă mai departe, odată înjghebată acea armată.

Se gândea adeseori la Washington, D.C., încerca să alunge acel gând, se întorcea la el. Era un oraş mort, însă mai existau oameni care vieţuiau în cenuşa lui, iar unii dintre aceştia trăiau întemniţaţi.

Prizonieri, experimente, arme.

După Blestem, cei care se agăţau cu disperare de putere sau care tânjeau să pună mâna pe ea – dezlănţuiseră arme nenumărate. Arme magice, care scuipau fulgere ucigaşe, vânturi în stare să aprindă orice, şi bombe create de oameni, ce transformau oraşele în grămezi de moloz.

Problema cu bombele era faptul că puteau fi folosite şi împotriva celor care le lansaseră iniţial. În călătoriile ei nocturne, Fallon vizită craterele şi ruinele din Texas, California, Florida, Nevada. Forţa distrugătoare a bombelor îi pustia sufletul, însă cu mult, cu mult mai mult, o rănea gândul că oamenii erau capabili să folosească ceva atât de malefic împotriva propriilor semeni.

Câte alte bombe aşteptau să fie readuse la viaţă, aşteptau să fie ridicate în văzduh, iar de acolo lăsate să cadă?

Eradicarea acelei forţe, a acelui rău, trebuia să fie o prioritate.

– Chiar dacă ai găsi, la nivel global, o soluţie să dezamorsezi sau să distrugi absolut toate bombele, toate dronele, chiar şi posibilitatea de a le folosi, îi spuse Simon, în cursul uneia dintre discuţiile lor de strategie purtate târziu în noapte, oamenii pur şi simplu ar construi altele.

– Atunci le-am distruge şi pe acelea. E prea uşor să ucizi atunci când nu-ţi priveşti inamicul în ochi. Nu vezi copilul care se ascunde sub pat pe când îl înghit flăcările. Când vrăjitorii malefici iau calea aerului, caută să distrugă. La fel e şi cu asta. Le cerem oamenilor să lupte cu săbii, cu arme mici, cu propriii pumni şi cu propriile puteri – în vreme ce unul dintre inamici are posibilitatea să-i facă pe toţi praf şi pulbere folosind... tehnologia. Vom găsi o cale de a distruge acea tehnologie. Cum am putea să ne bucurăm de viaţă, tată, după bătălii, după sângele vărsat, sacrificiile făcute şi riscurile

asumate, știind că există cineva care poate ucide mii de oameni cu o mașinărie, cu un cod?

Se ridică de la masă și începu să se plimbe, agitată, prin bucătărie – încăperea în care purtau, de obicei, discuțiile de strategie.

– Asta e magia omului – bomba atomică, puterea nucleară, capacitatea de a ucide de la distanță. Și e o magie la fel de întunecată precum fulgerele negre, precum retezarea aripilor sau spânzurarea copiilor.

– S-ar putea ca, din punct de vedere logistic și al gândirii realiste, ceea ce spui tu să fie imposibil.

– A crezut cineva vreodată că ar fi posibil, din punct de vedere logistic și gândind realist, ca miliarde de oameni de pe întreaga planetă să moară în doar câteva săptămâni? Ca un scut spulberat, dintr-un cerc de pietre de pe un câmp din Scoția, să ucidă atâția și, din cauza acelui măcel, să schimbe radical lumea?

– Nu. Nu eram pregătiți.

Acum trebuie să fim, își spuse Fallon. Trebuie să fim pregătiți.

– Tu și cu mama ați insistat să studiem istoria, și chiar am făcut-o. Atât de multe războaie, atât de multe dintre ele – inutile, s-au purtat din lăcomie sau dintr-o interpretare sucită a credinței, iar oamenii au reconstruit totul din ruine doar ca să pornească, apoi, un nou război. Însă războiul s-a schimbat, tată, iar locul sulițelor, al săbiilor și al săgeților a fost luat de arme de foc, apoi de explozibili, apoi de bombe. Apoi de arme capabile să distrugă totul în calea lor. Oppenheimer avea dreptate: „Am devenit Moartea, distrugătorul lumilor". N-am supraviețuit Blestemului doar ca să lăsăm ca restul să se prăbușească. E mai ușor să distrugi decât să construiești. Vom găsi o cale de a face să fie mai greu, o cale de a le răpi oamenilor abilitatea de a ucide în masă.

– Deci dacă nu reușim, nici nu știu, să transformăm bombele în flori, vom salva lumea cu sulițe, săgeți și săbii?

– Și tactică, și curaj, și lumină.

Își trecu, distrată, o mână peste brățara pe care și-o făcuse din copacul pe care-l distrusese, apoi continuă:

– Te gândești că, dacă vom reuși *asta*, oamenii vor construi bombe din nou. Vor reconstrui orașele, vor cultiva pământul, vor crea comunități. Iar unii vor construi din nou bombe și arme de distrugere

în masă, iar unii dintre aceştia o vor face convinşi că e pentru apărare, pentru protecţie, pentru descurajarea agresiunilor.

– Da. Chiar şi aşa, va dura ceva.

Fallon reflectă la acest lucru, examinând şi analizând metode din toate unghiurile pe care reuşea să le găsească. Acum călătorea în globul de cristal în fiecare noapte. Stătea pe una dintre pistele a ceea ce fusese cândva Aeroportul O'Hare din Chicago. Turnul care ghidase avioanele nu mai exista. Avioanele din hangare, de la porţile de îmbarcare sau de pe piste arseseră până ce nu mai rămăsese decât scheletul din ele. Iar acele schelete, terminalele, hangarele şi birourile erau ticsite de rămăşiţe umane. Cadavre pe care nu se obosise nimeni să le ridice, să le îngroape sau să le incinereze.

Fallon merse prin holurile unui mic spital rural din Kansas, apoi se plimbă printr-o şcoală pustie din Louisiana. Privi mustangi şi elani, bizoni americani şi cerbi roşcaţi alergând pe câmpiile din Montana.

Văzu, totodată, şi aşezări umane, şi ferme, observând că majoritatea oamenilor se regrupaseră şi-şi refăcuseră viaţa în locuri izolate.

Odată, ajunse într-un buncăr îngropat adânc în coasta unui munte. Toate calculatoarele, monitoarele, pupitrele de comandă erau moarte, învăluite într-o linişte de mormânt. Primul ei instinct o îndemnă să se asigure că aveau să rămână moarte, pentru că recunoscu acel loc ca fiind destinat nu doar apărării, ci şi lansării de atacuri.

Însă învăţase şi de la părinţii ei, şi de la Mallick, şi din ceea ce trăia în ea, să-şi tempereze instinctele cu un efort de gândire raţională. N-avea suficiente informaţii, decise ea, plimbându-se printre mese, butoane, întrerupătoare şi tastaturi. Dacă, în încercarea ei de a elimina acea monstruozitate, nu făcea, de fapt, decât s-o trezească la viaţă?

În schimb, scotoci temeinic buncărul, impresionată de faptul că oamenii erau capabili să construiască ceva atât de complex, atât de bine îngropat.

Şi, la fel cum făcuse cu toate celelalte locuri în care călătorise, îl marcă şi pe acesta pe o hartă.

În noapte aceea, visă.

Stătea în lumina lunii, învăluită de ceață, în locul în care se afla cercul de pietre, studiind pământul pârjolit și crăpat din interiorul cercului. Simțea o greutate apăsând-o, și din ea, și din afară, ca o povară de plumb.

– Atât de multe vieți pierdute, atât de multă moarte.

Vocea ei se revărsă peste câmpiile pustii și se pierdu în vânt.

– A fost un sacrificiu necesar ca să pot să exist eu? Sângele meu a fost cel care a deschis poarta către lumină și întuneric.

– Sângele nostru.

Duncan apăru lângă ea. Mai în vârstă acum, așa cum fusese în acel vis de demult.

– Suntem veri, în fond, dacă te întorci în timp preț de câteva secole. Ai de gând să stai aici și să dai vina pe un copilandru sau pe bătrânul în care s-a transformat?

– Nu bunicul tău a fost de vină. Ci ceea ce s-a folosit de el. De ce s-a permis asta? De ce n-au fost opriți?

– De ce crezi că întrebările au întotdeauna răspunsuri?

– Pentru că așa este.

– Atunci răspunde-mi la asta: ne aflăm cu adevărat aici, acum sau e doar un alt vis?

– Ambele.

Duncan îi zâmbi cu toată gura și o luă de mână. Atât de mult din acea greutate apăsătoare, atât de mult se risipi, pur și simplu.

– Aș prefera să fiu în pat cu tine, în loc să stau pe câmpul ăsta nenorocit, dezbătând întrebări existențiale și probleme filosofice.

– M-ai sărutat în ninsoare.

– Nu m-ai respins.

O sărută și acum, în lumina lunii, cu la fel de multă ardoare și asprime ca și atunci când o sărutase în ninsoarea aceea slabă.

Alb, își spuse Fallon, lipindu-se de el. Ninsoare albă, lună albă.

Apoi ciorile scoaseră un țipăt strident, formând un cerc negru deasupra capetelor lor. Iar printre copaci, în ceața ce se ridica, se trezi ceva la fel de întunecat ca moartea.

– E timpul, îi spuse Duncan.

Ea încuviință din cap, își scoase sabia și, ridicând-o spre cer, transformă ciorile în cenușă. Însoțită de Duncan, se întoarse spre copaci și spre ceea ce aștepta acolo.

– E timpul, consimți ea și porni cu el la atac.

Se trezi și găsi lumânarea pe care o aprinsese în somn – încă arzând, iar globul de cristal – scânteind limpede. Luă ursulețul de pluș, pe care Ethan i-l păzise cu strășnicie, și-l mângâie.

– E timpul, spuse și se ridică din pat, pregătită să împărtășească familiei sale vestea.

Capitolul 22

Fallon aşteptă – pentru că, mai întâi, cei ai casei aveau de hrănit animalele, de strâns ouăle, de muls vacile, de curăţat boxele din grajd şi de schimbat aşternuturile de paie.

Ajută la pregătirea micului dejun, însă nu spuse nimic, dându-şi seama că, mai întâi, trebuia să discute cu părinţii ei. Fără alţi martori.

Ştiind la ce putea să se aştepte din partea lui Travis, îşi ferecă şi gândurile, şi emoţiile chiar în timp ce îşi studie, pe rând, fiecare dintre fraţi.

Colin, înalt şi dur, înfulecând mâncarea în timp ce vorbea despre lecţiile de mânuit sabia. Nu cu multă vreme în urmă – ei i se părea că nu mai demult de ieri – şi-ar fi făcut planuri să meargă la pescuit sau să joace baschet după ce-şi termina lecţiile şi munca.

Travis, viclean şi vânos, mânca pe îndelete, nu plănuind vreo şotie, aşa cum ar fi făcut altădată, ci, mai degrabă, gândindu-se să mai exerseze trasul cu arcul sau să înveţe o vrajă nouă.

Iar Ethan, generos şi înţelept, îşi băga pe furiş în buzunar bucăţi de şuncă pe care să le împartă apoi între cei doi câini. Şi îl cicălea pe tatăl lui ca să-i dea voie să călărească un cal mai mare şi mai iute.

Nu mai erau copii, îşi spuse Fallon. Potenţiali soldaţi, războinici în devenire. Pentru că ea îi făcea să devină astfel. Şi totuşi, rămâneau fraţii ei şi aveau să protesteze, s-o întrerupă şi să se arate răniţi atunci când avea să le spună că trebuia să plece.

Schimbă o privire cu mama ei, apoi cu tatăl ei – genul de privire pe care o exersase la perfecție și care le spunea că avea nevoie să vorbească cu ei fără să fie și băieții de față.

Așteptă. Trebuia să strângă masa și să spele vasele. Dacă ar fi fost scutită de sarcinile ei obișnuite, ar fi stârnit bănuieli. Prin urmare, avea de îndeplinit rutina normală. Acea normalitate o durea, dar, în același timp, îi oferea și alinare.

– Am câteva lucruri de făcut pe aici înainte să merg în sat, anunță Simon. Voi apucați-vă de treabă, băieți, înșeuați-vă caii și mergeți în sat, dar direct acolo. Fără ocolișuri și prostii, adăugă el, aruncându-i o privire cu subînțeles lui Colin. Le duc pe Fallon și pe mama voastră la Ferma Surorilor, apoi vin și eu.

– Pot să-l călăresc pe Thunder?

– Nu, spuse Simon, ferm, răspunzându-i lui Ethan. Tu mergi pe Pixie.

– Of! Dar Thunder vrea să-l călăresc.

– Atunci va fi dezamăgit și el. Nu urci în șaua unui armăsar. Nu încă. Dacă mai protestezi mult, îți găsesc ceva de făcut pe lângă casă, nici o problemă.

– Hai, lasă!

Însă, cum ambii frați ai lui ieșiseră deja în fugă, se dădu bătut și alergă după ei.

– Putem sta jos?

Lana se întoarse la masă. Când Simon se așeză lângă ea, își înlănțuiră mâinile pe sub masă.

– Trebuie să plec, îi vesti Fallon.

O spuse rapid, aruncând cuvintele în grabă și știind că aveau să provoace durere, dar sperând, cumva, că astfel aveau să doară mai puțin.

– Ești sigură? întrebă Lana.

– Da. Sunt sigură. Îmi pare rău.

– Când?

Fallon își îndreptă privirea spre Simon.

– Sunt câteva lucruri de care am nevoie, lucruri pe care trebuie să le fac înainte de a pleca.

– O săptămână? Poți să mai amâni cu o săptămână, cel mult – cu două?

– Păi… da.

Se așteptase la mai multă consternare și să i se ceară să mai aștepte câteva luni, nu zile.

– Trebuie să-mi strâng cele necesare și vreau să planific o rută, iar la asta mă gândeam că m-ați putea ajuta amândoi. Pe parcurs va trebui să mai recrutez oameni, să organizez noi tabere de pregătire militară. Cunosc traseul pe care l-am parcurs cu Mallick, și de acolo voi începe. Dar va trebui să mă abat de la acel drum ca să ajung în New Hope. Iar, până atunci, vreau să trec prin cât mai multe locuri posibil, locuri unde aș găsi oameni dispuși să lupte.

– Nu vei merge direct în New Hope?

– Nu.

Clătină din cap spre Lana.

Când voi ajunge acolo, vreau să le pot spune că am strâns o mie de soldați, și dintre cei cu puteri magice, și dintre cei fără.

– Ăsta e un număr însemnat, scumpo, remarcă Simon.

– O sută șaizeci și opt avem aici. Alți o sută așteaptă în pădurea de lângă căsuța lui Mallick. Voi strânge și mai mulți. S-ar putea să dureze câteva luni, însă vremea e bună. Vreau o mie, pentru că e un număr considerabil, iar mai puțini n-ar avea același impact. Îi voi strânge și voi ajunge în New Hope până la sfârșitul lui august.

– Iar apoi…

Lana se întrerupse singură.

– Deja mă gândesc prea departe.

Îi aruncă o privire lui Simon, iar acesta încuviință din cap.

– Vom fi gata, spuse el.

– Am să vă țin la curent, continuă Fallon. Voi veni fie folosind transportul instant, fie călătorind prin globul de cristal. Sau vom comunica prin foc.

– Cred că nu înțelegi.

Păstrându-și o mână peste cea a lui Simon, Lana prinse și mâna lui Fallon, creând, astfel, o legătură între toți trei.

– Venim cu tine.

– Veniți cu mine?

Profund uluită, Fallon îi privi cu gura căscată.

– Nu puteți face asta.

– Am fost în stare să străbat drumul din New Hope până aici pe când eram însărcinată cu tine, îi aminti Lana. Am să-l fac și înapoi, alături de tine. Te vom însoți cu toții.

– Dar ascultă, te rog, ascultă. S-ar putea să fiu pe drumuri lungi întregi.

– Strângându-ți armata, încheie Simon în locul ei. Treabă la care ți-ar prinde bine o mână de ajutor. Iar eu se întâmplă să am o oarecare experiență în privința asta.

– Băieții sunt prea mici pentru așa ceva.

– Ethan e singurul care e mai mic decât erai tu la vremea la care ai plecat de-acasă pentru doi ani, îi aminti Lana.

– Toți trei au învățat și s-au pregătit temeinic pentru luptă. Dacă n-aș considera că sunt capabili să facă față acestui drum, n-ar veni cu noi.

– Ei vor vedea asta ca pe-o aventură, adăugă Lana. Fiecare dintre ei.

– Dar nu va fi o aventură. Cete de Ucigași cutreieră drumurile. Războinicii Purității vânează Nepământeni și sclavi. În afara acestei... acestei bule protectoare, lumea e împânzită de vânători de recompense, de soldați și de oameni absolut nebuni, dispuși să-ți înfigă cuțitul în spate doar ca să-ți fure ce-ai în raniță. Nu e o nenorocită de aventură.

Lana se aplecă în față, cu ochii scăpărându-i flăcări.

– Eu eram însărcinată în șase luni, singură, mergând mai mult pe jos, de multe ori pe jumătate moartă de foame și vânată din toate părțile în afara acestei „bule", după cum o numești tu.

– Da, dar...

– Nu ești singura înzestrată cu putere și cu tărie sufletească, Fallon. Îl vezi pe bărbatul ăsta? Bărbatul ăsta, repetă ea, pe un ton la fel de încins ca și privirea, strângând mâna lui Simon, a luptat în războaie înainte să te naști tu. Ne-a apărat și pe noi, și pe vecinii noștri – de când s-a sfârșit lumea de dinainte și a început cea de acum.

– Nu am vrut să zic că…

În clipa aceea, când mama ei arăta ea însăși ca o războinică feroce, capabilă să conducă o armată, Fallon nu mai știu ce anume intenționase să spună.

– Ce anume? Ce n-ai vrut să zici, mai exact? Că suntem prea moi, prea slabi, prea naivi ca să înfruntăm realitățile a ceea ce urmează să se întâmple? Nu suntem. Am decis că fiii noștri sunt pregătiți. Am decis că fiica noastră nu mai pleacă singură, nu de data asta. Nu vei pleca singură. Am încheiat discuția.

– N-am vrut să… Cum rămâne cu ferma?

– N-o să plece nicăieri.

Simon o lăsă pe soția lui să folosească un ton pătimaș, el păstrând unul relaxat.

– Am discutat despre asta și am analizat fiecare detaliu. Surorile de la Ferma Surorilor, împreună cu Jack Clanson și cu ai lui, vor avea grijă de ceea ce e aici. Îi vom lua caii, pentru că vom avea nevoie de ei, și câinii fiindcă altfel ar însemna să-i frângem inima lui Ethan. Vom lua cu noi atât cât putem căra pe cai și vom fi gata într-o săptămână. Când mama ta spune că am încheiat discuția, puștoaico, înseamnă că am încheiat discuția.

Cum de nu văzuse lucrul ăsta? se întrebă Fallon. L-ar fi putut vedea în ochii lor sau în globul de cristal. Ar fi putut să plece pur și simplu, să dispară… instantaneu. Însă ei ar fi urmat-o. Și n-ar fi făcut decât să-i înfurie și să-i rănească.

– Nu m-am așteptat niciodată…

– Obișnuiește-te cu gândul, îi sugeră Lana.

– Oamenii de aici au nevoie să-și continue pregătirea militară.

– Și există persoane capabile să se ocupe de asta, încheie Simon.

Se ridică și o sărută apăsat.

– Eu am să ies acum, merg să-i anunț pe cei care trebuie să știe că vom pleca într-o săptămână. Mă gândesc că tu și mama ta aveți chestii de făcut pe aici. Lana, dacă vrei camioneta, ca să mergi mai târziu la Ferma Surorilor, pot să ți-o las.

– Ne vom descurca, avem caii. Băieților le vom spune diseară.

– Corect.

Își sărută și soția, apoi plecă, lăsându-le singure pe cele două femei din viața lui.

– Nu cred că ești slabă sau moale.

Calmă acum, Lana își înclină capul într-o parte.

– Doar naivă.

– Nu. Nu tocmai. Doar că nu te-ai mai îndepărtat de multă vreme de fermă – nici tu, nici restul. Din multe puncte de vedere e mai rău acum decât era când ai făcut tu drumul din New Hope până aici.

– Faptul că vom fi mai mulți ne va face mai puternici și mai capabili să ne apărăm. Vom fi șase oameni în loc de o singură persoană. Suntem o familie. Vom merge ca familie.

– Nu mi-aș putea-o ierta niciodată dacă ați păți ceva, oricare dintre voi, mărturisi Fallon. Și mi-e teamă că așa va fi.

– Mi-am privit propriii fii devenind bărbați mult, mult mai devreme decât mi-aș fi dorit. Am știut încă de dinainte să te naști ce destin te așteptă, și totuși mi-a fost, și în continuare îmi e foarte greu să te las să ți-l împlinești.

Întinzându-se în față, acoperi mâna lui Fallon cu a ei.

– Însă am acceptat toate astea fiindcă n-am încotro. Acum tu, scumpa mea fiică, trebuie să ne lași și pe noi, ceilalți, să ne împlinim destinul. Știu că, înainte să se termine toate astea, vei pleca fără noi. Știu că, înainte să se termine toate astea, îmi voi privi fiii plecând fără mine. Dar nu de data asta, Fallon. Vom merge împreună.

Lana se ridică.

– Ar trebui să facem o trecere în revistă, să organizăm, în ordinea priorității, lucrurile pe care vrem să le luăm cu noi. O să ne apucăm de asta înainte de a merge călare până la Ferma Surorilor.

Încuviințând din cap, Fallon se ridică și ea, știind prea bine că, oricât ar fi fost ea de Mântuitoare, taică-său avea dreptate. Când mama ei decidea că încheiaseră discuția, nu mai avea ce să crâcnească.

Pregătirea care ar fi trebuit să dureze o săptămână se întinse pe două, dovedindu-se dificil de pus la punct toate detaliile plecării la drum a unei familii întregi, în condițiile în care aveau să meargă

călare, iar călătoria avea să fie una lungă și potențial periculoasă. În plus, n-aveau de unde să știe când avea să se întoarcă oricare dintre ei.

Luară în calcul și varianta de a merge cu mașina, adăugând camionetei lor o remorcă pentru cai – sau chiar o rulotă –, însă, în cele din urmă, o respinseră. Era aproape sigur că aveau să fie nevoiți să călătorească în egală măsură și pe drumuri, și în afara lor. În plus, eforturile logistice și timpul necesare găsirii de combustibil făceau folosirea camionetei mult prea complicată.

Poate că drumul avea să le ia mai mult timp dacă se deplasau călare, însă Fallon nu se grăbea câtuși de puțin. Deși în continuare spera să ajungă la New Hope până la sfârșitul lui august, câteva săptămâni în plus nu contau.

Contau doar cei care aveau s-o însoțească.

Lana insistă ca fiecare centimetru, fiecare colțișor al casei să fie curățat lună. Fallon văzu în această dorință a ei nu doar mândrie, ci și o nevoie de a le aminti casei, spiritului și amintirilor ce trăiau acolo, că erau iubite.

Simon verifică ogoarele, luă la puricat utilajele, revăzu programele de hrănire a animalelor, examină șura, hambarul și fiecare dintre anexele gospodăriei, alături de cei care aveau să se ocupe de ele cât timp lipseau ei. Iată ce-i trebuia lui ca să pornească la drum cu sufletul împăcat, își spuse Fallon.

Oricât de mult și-ar fi dorit să plece, oricât de puternic ar fi fost mânată de la spate de visele ce îi cereau să înceapă odată, profită de pregătirile ce-i țineau ocupați pe părinții ei ca să-și abordeze, pe rând, cei trei frați, pregătindu-i mental pentru călătorie.

Cu Colin vorbi făcând apel la mândria lui de a fi fost cel dintâi născut dintre băieți și la instinctele lui protectoare. Îi spuse că și ea, și părinții lor se bazau pe el ca să aibă grijă de frații mai mici și să demonstreze, prin propriul exemplu, nevoia de a fi atent, prudent, și de a respecta ordinele.

În privința lui Travis recurse la intelectul, la viclenia și la darul lui magic. Era convinsă că avea să se dovedească înțelept, o, chiar se baza pe asta, căci știa și el, la fel de bine ca ea, că era posibil ca frații lor să

facă uneori și neghiobii. Prin urmare, dacă simțea că se pregătea ceva, se aștepta ca el să le distragă atenția și să-i îndrepte spre altceva.

Cu Ethan îi fu suficient să facă apel la inima lui. Părinții lor aveau să-și facă griji, prin urmare, era convinsă că se putea baza pe el ca să asculte cu atenție și să-i ajute să-și mai risipească din temeri. Avea să fie, totodată, cel mai important cercetaș al ei, căci animalele simțeau adeseori pericolul înaintea oamenilor, și nimeni nu cunoștea animalele atât de bine ca el.

Fallon spera că avea să-i poată struni pe toți măcar preț de câțiva kilometri, la începutul drumului, însă credea că avea să fie nevoie ca acele discuții să se repete în mod regulat, îmbogățite cu noi argumente, până când aveau să ajungă la New Hope.

Pe măsură ce treceau zilele, deveni tot mai convinsă că părinții ei avuseseră dreptate. Mai mult, consideră că i se oferea din nou să aleagă și că făcea alegerea corectă plecând alături de familia ei.

Iar într-o dimineață blândă de mai, printre frunzele abia înmugurite în verde și sub soarele ce-și revărsa cele dintâi raze aurii peste dealuri, întreaga familie porni la drum, îndreptându-se spre sud.

Frații ei sporovăiau ca niște gaițe, iar câinii – aproape la fel de tineri și în egală măsură de încântați – țopăiau nerăbdători. Însă Fallon văzu lacrimi scânteind în ochii mamei ei atunci când Lana aruncă o ultimă privire spre casă.

– Tot aici o vom găsi și la întoarcere, iubito.

Lana își îndreptă ochii spre Simon, îi zâmbi și nu mai privi în urmă.

Prima zi și-o petrecură în șa, vegheați din înaltul cerului de Taibhse. Frații ei nu obosiră deloc, nici Faol Ban, iar când cei doi câini ajunseră la capătul puterilor, Ethan îl luă pe Scout pe calul lui, iar Simon îl luă pe Jem.

Primii câțiva kilometri din drum îi străbătură fără incidente, astfel că Fallon aproape că se relaxă suficient ca să se bucure de uluirea pură a fraților ei.

Nu mai văzuseră niciodată drumuri atât de numeroase sau atât de late, nici atât de multe case îngrămădite laolaltă pe ceea ce ei considerau a fi un singur lot de pământ.

Nu mai auziseră niciodată vântul șuierând prin geamurile mașinilor abandonate, nici nu mai întâlniseră indicatoare care promiteau apropierea de mâncare și cazare.

În ciuda ferestrelor sparte și a mâzgăliturilor lăsate de Cetele de Ucigași pe zidurile unui vechi magazin universal – o altă priveliște inedită pentru frații ei –, Travis începu să născocească o poveste despre o bătălie eroică.

Apoi văzură rămășițele pământești ale unei persoane atârnând de ceea ce fusese cândva lancea unui steag, roase până la oase de trecerea timpului și de pliscurile păsărilor mâncătoare de stârvuri.

Fallon nu protestă atunci când tatăl ei se apropie călare de acele rămășițe, apoi descălecă. Coborî funia, iar manivela scârțâi.

– Ethan, ține câinii la distanță. Colin, adu-mi lopata.

Oare ea și-ar fi continuat drumul? se întrebă Fallon. Ar fi aruncat o privire și ar fi fost încercată de milă, însă mai apoi ar fi mers mai departe, trecând pe lângă mort, în loc să se oprească și să facă ceea ce ar fi fost corect și uman?

Aici, își închipuia că i-ar fi spus Mallick, mai era o lecție de învățat.

Descălecă, dădu să ia și ea o lopată, dar văzu că fratele ei, Colin, o făcuse deja. Și, alături de tatăl lui, săpă un mormânt pentru mortul anonim, pe fâșia de iarbă năpădită de buruieni de lângă parcarea presărată cu gropi.

Vântul agita zdrențele prinse de lancea steagului și zgâlțâia marchiza ruptă de deasupra intrării magazinului, făcând-o să scoată un sunet strident și metalic.

– A încercat să fugă.

Fallon îi aruncă o privire tăioasă lui Travis, însă își dădu seama că acum nu mai scornea o poveste, ci chiar vedea aievea cele întâmplate.

– Nu e cazul să privești, dădu să spună, însă Travis întoarse spre ea o pereche de ochi scânteietori.

– Cineva trebuie s-o facă. Cineva trebuie să știe. A încercat să fugă, însă n-a fost suficient de rapid. I-au luat ghetele și rucsacul, iar pe el l-au spânzurat pentru că era prea bătrân ca să le fie bun la ceva.

Fallon își puse o mână pe brațul lui și îl simți tremurând. Nu de teamă, își dădu ea seama, ci de furie.

– Îi vom face să înceteze.

Travis o fixă cu privirea preț de încă o clipă.

– Îi vom face să înceteze, repetă, apoi se întoarse spre mama lui și-și îngropă fața pe umărul ei.

După care își îndreptă și el spatele, și se duse să dea o mână de ajutor la săparea mormântului.

Fallon îl privi pe Ethan culegând buruieni înflorite și așezându-le pe mormânt. Nu auzi ce spuse tatăl ei pe când își puse o mână pe creștetul lui Ethan, însă îl văzu pe fratele ei mezin încuviințând din cap.

– M-am înșelat, îi spuse Fallon mamei sale. M-am înșelat crezând că sunt prea mici ca să facă o astfel de călătorie. Le cer să se pregătească de luptă, însă nu eram pregătită ca ei să înțeleagă pentru ce aveau să lupte. M-am înșelat.

Ca să marcheze acel moment de cotitură, se întoarse spre clădire, deschise larg brațele și lăsă puterea să se ridice și să se reverse din ea.

Desenele cu oase încrucișate și cranii, precum și cuvintele hidoase – dispărură. În locul lor, Fallon întipări simbolul celtic al celor cinci cercuri întrepătrunse pe care și-l sculptase și pe brățară. Cea menită să îi amintească.

Solas don Saol

Spre sfârșitul acelei după-amiezi, la îndemnul lui Fallon, părăsiră drumul și intrară printre copaci, căutând un pârâu marcat pe hartă. Cât timp caii se odihniră și se adăpară, Fallon se duse la tatăl ei.

– Există o așezare la circa cinci kilometri spre sud-vest. Vreau s-o verific, iar, până atunci, voi să așteptați aici.

– Vom merge împreună, Fallon.

– E doar o măsură de precauție. Știu că oamenii de acolo nu sunt Războinici ai Purității, dar nu știu dacă sunt prietenoși.

– N-ai lămurit asta în nici una dintre hoinărelile tale nocturne?

Când ea nu spuse nimic, Simon o lovi ușor cu degetul peste bărbie.

– Știm unde sunt copiii noștri. Mai mult sau mai puțin.

Se duseră împreună.

Acea așezare fusese cândva un orășel de munte care, de la un capăt la celălalt, de-abia se întindea pe un kilometru și jumătate de teren în pantă. Înainte de Blestem, acel pâlc de case, cu două biserici, un singur bar și un minuscul magazin cu de toate găzduise mai puțin de două sute de oameni.

Acum erau în jur de optzeci cei care se străduiau să se descurce acolo. Nu existau grădini sau sere comunitare, remarcă Fallon, ci doar câteva individuale. N-aveau nici un fel de securitate organizată, și nu văzu paznici postați nicăieri. Doar câțiva oameni care ieșiră din casă sau începură să traverseze peluzele înclinate, îndreptându-se spre ei cu puști lungi în mâini.

Fallon auzi un bebeluș plângând, auzi mugetul jalnic al unei vaci, văzu un băiețel alergând după o găină care traversă strada fâlfâind, înnebunită, din aripi.

Auzi, din depărtare, pârâitul scurt al unui glonț.

Se uită la tatăl ei, știind că străinii s-ar fi așteptat ca bărbatul să fie cel care deținea controlul.

– Nu căutăm belele, începu Simon.

Un bărbat cu un aspect cam ponosit, în ciuda faptului că n-avea barbă, iar părul îi era tuns foarte scurt, făcu un pas în față.

– Atunci, ce căutați?

– Poate că doar ocazia să ne dezmorțim puțin picioarele. Eu sunt Simon Swift. Ei sunt soția mea, Lana, fiica noastră, Fallon, și fiii noștri, Colin, Travis și Ethan.

Inteligentă mișcare, reflectă Fallon. Faptul că le rostise numele îi făcea oameni și atrăgea atenția asupra faptului că erau o familie.

– N-avem nimic care să ne prisosească.

– Nici asta nu căutăm. Tu ești șeful?

– N-avem nevoie de șefi pe aici.

– Tim, nu fi atât de măgar!

O femeie veni în față. Avea șolduri late, o față osoasă și o claie de păr pe jumătate cărunt. Purta blugi cu atât de multe petice încât numărul lor era egal cu cel al bucăților din țesătura originală.

– Mae Pickett, spuse ea și, sprijinindu-și puşca pe umăr, întinse mâna și o strânse pe cea a lui Simon. El e Tim Shelby. Voi de unde sunteți?

– Dintr-un loc aflat la câțiva kilometri sud de Cumberland.

– A, da? Am avut un văr care locuia prin părțile alea. Bobby Morrison.

– Îmi pare rău. Nu cred că-l cunosc.

– Ei bine, cel mai probabil că a murit între timp, oricum, și a fost dintotdeauna un idiot. Aveți niște cai tare arătoși.

Ridică o mână.

– Nu furăm de la străini pe-aici, pe la noi, și nici străinii n-ar prea avea ce să ne fure.

– Convenabil pentru toată lumea, spuse Simon, făcând-o să râdă.

– Ai o iritație provocată de iederă otrăvitoare, remarcă Lana.

Mae se întinse ca să-și scarpine petele de roșeață intensă ce îi acopereau ambele brațe, de la încheieturi până la coate.

– Da, mă scoate din minți. Nu m-am uitat înainte să pun mâna.

– Am ceva care o să te ajute.

Însă când Lana dădu să descalece, Fallon îi făcu semn să se oprească. Coborî ea de pe Laoch, se duse la unul dintre caii care le cărau bagajele și scoase unguentul.

Văzu privirea lui Mae alunecând spre sabie, dar apoi ațintindu-se din nou la chipul ei pe când se apropia cu borcănelul de unguent.

– Va atenua mâncărimea, spuse Fallon, deschizând borcanul, te va face să te simți mai bine și va accelera procesul de vindecare.

Întinse unguentul pe brațul stâng al lui Mae.

– Domnul fie lăudat, dar știu că acționează rapid! E prima dată când mă mai lasă mâncărimea de o săptămână încoace.

Își mută puşca și-i întinse și brațul pe care îl folosea la mânuit arma.

– Îți sunt recunoscătoare.

Fallon îi oferi borcănelul.

– Mai aplică-ți un strat diseară. Ar trebui să fie de ajuns.

– Mulțumesc frumos. Ce îți datorez la schimb?

– Conversație.

Mae ridică, brusc, din sprâncene.

– Asta e destul de ieftină. Ești doctor, cumva, drăguță?

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet pe când punea întrebarea, dar apoi redeveni serioasă și-și ridică privirea spre Lana.

– Tu ești doctor?

– Suntem vindecătoare.

– E un băiat, locuiește uite acolo. Cam de vârsta băiatului vostru mijlociu, aș zice. Se simte rău de ceva vreme. Eventual ai putea să vezi ce-i cu el, poate că ai ceva care să-l ajute.

– Cu mare plăcere.

– Tim, condu-o pe doamna Lana acasă la Sarah, ca să vadă ce-i cu Pete. Du-te repede, până nu verific dacă te poate vindeca de dispoziția ursuză. Domnule Swift, îți poți duce caii și băieții acolo, la umbră. Am repus în funcțiune vechea fântână acum câțiva ani. Apa e curată și rece. Pe doamnele tale n-o să le supere nimeni cu nimic. Îți promit.

Se întoarse spre Fallon.

– Ție îți datorez o conversație. Aia e veranda mea. Putem sta jos o vreme.

– Presupun că domnul Shelby nu știe că tu ești șefa.

Mae scoase un hohot scurt de râs, care se încheie cu un chiuit, și o conduse pe Fallon la veranda pe care se aflau două scaune-balansoar rablagite.

– Zice el ceva când spune că nu-i nimeni șef. În cea mai mare parte, fiecare își cam vede de ale lui pe-aici.

– Când oamenii lucrează împreună, reușesc să facă mai mult.

– Nici în privința asta nu te pot contrazice. Eu și cu Tim chiar am locuit aici, am fost la școală împreună. Suntem singurii care nu s-au îmbolnăvit atunci când a lovit epidemia și la noi. Și ne-a lovit atât de fulgerător încât nici nu ne-am dat seama că muream până ce nu ne-am trezit morți. Mi-am pierdut soțul, mi-am pierdut și mama, și tatăl. Copii nu aveam, iar asta o socotesc acum a fi o binecuvântare, deși îmi fusese motiv de suferință în tinerețe. Nu știu de-aș mai fi fost în stare să trăiesc dacă mi-aș fi îngropat un copil. Oricum, astea au trecut. Ți-ai dorit conversație, deci spune-mi, despre ce vrei să vorbești?

– Nu aveți deloc Nepământeni în comunitatea voastră.

– *Comunitate* e mult spus. Au mai trecut unii pe aici, alții chiar au stat o vreme. N-avem probleme cu ei. Au o așezare a lor la vreo opt kilometri de aici.

– Știu. E următoarea noastră destinație.

– Noi ne vedem de ale noastre, ei își văd de ale lor.

Mae ridică din umerii ei lați.

– Facem schimburi de produse cu ei și, drept să-ți spun, mă gândeam să merg să le cer ajutorul în privința lui Pete. De două zile, băiatul are febră și-i stricat și la stomac, și la burtă. Ești una de-a lor?

– Da.

– Și familia ta?

– Doar mama mea și doi dintre frații mei.

– Atunci voi fi recunoscătoare din nou, pentru că Pete e pe mâini bune. E un băiat de treabă. Îi place să ajute oamenii. N-ați venit în căutare de ceva anume, și sunt o grămadă de locuri în care v-ați putea dezmorți picioarele fără să fiți luați în cătarea unei puști. De ce-ați venit?

Femeia avea ochi ageri, își spuse Fallon, și, judecând după felul în care o ascultase Tim, judecând după felul în care oamenii cu puști se făcuseră din nou dispăruți, se bucura, în mod evident, de respect, chiar dacă nu era efectiv șefă pe acolo.

– Doamnă Pickett...

– Mae.

– Mae, Blestemul s-a încheiat, dar problemele nu s-au sfârșit.

– Pe-aici nu prea avem probleme. Nu e nimic care să merite furat, și suntem prea departe de drumul principal pentru ca Cetele de Ucigași să-și bată capul cu noi. Cât despre forțele guvernamentale, cel mai probabil e că nu știu – sau că nu le pasă – de existența noastră.

– O să afle și o să le pese. Aveți mijloace de comunicare?

Ca și cum ar fi fost o simplă după-amiază de primăvară numai bună de lenevit, Mae începu să se legene în balansoar.

– Așa ceva n-avem, doar dacă nu cumva îi pui la socoteală pe cei care mai ajung din când în când pe-aici și ne spun povești, dar asta nu se-ntâmplă prea des. După cum ziceam, suntem departe de

drumurile importante și ne convine că-i așa. N-avem mijloace de comunicare, nici curent electric, nici apă curentă. Ne descurcăm. Tinerii, în cea mai mare parte, pleacă atunci când se fac de vârsta ta sau puțin mai mari. Cât despre cei care rămân, de regulă au pe cineva de care se ocupă. Mai devreme sau mai târziu n-o să mai rămână decât fantomele.

– Nu e neapărată nevoie să se ajungă la asta. Sunteți bine amplasați.

Un amplasament strategic, își spuse Fallon. Un loc numai bun de încartiruit trupe.

– Aveți, nu departe, un ogor care se irosește și care ar putea fi cultivat. Aveți case ce trebuie reparate. Linii de alimentare cu electricitate care doar ce așteaptă să fie puse în funcțiune.

– Și cum o să facem toate astea, drăguță? N-avem plug, n-avem tractor, n-avem lemne, n-avem furnizor de electricitate care să ne-aprindă lumina.

– Vă pot ajuta eu cu asta.

– Ceea ce te face al naibii de utilă.

Cu privirea-i ageră ațintită pe chipul lui Fallon, Mae începu să bată darabana cu arătătorul și cu degetul mijlociu pe brațul scaunului șubred.

– Care-i prețul?

– Aș propune un schimb. Să putem folosi o parte dintre case, una dintre biserici, sau ambele, dacă nu sunt funcționale. Și o parte dintre terenuri. Drept bază.

– O bază pentru ce anume?

– Soldați. Pentru pregătirea lor, încartiruirea lor, lansarea manevrelor militare.

– Ai cui soldați?

– Ai mei.

Mae se lăsă pe spate, făcând scaunul să geamă chinuit atunci când își mută greutatea pe spătar.

– Ai soldați?

– Am câțiva și voi mai strânge, fiindcă problemele nu s-au încheiat. Și știi ce e cu următoarea fază? Tocmai începe. Va înghiți băiețandrii precum Pete și micuțul pe care l-am văzut alergând după o găină,

pasăre care ar trebui să se afle într-un coteț, ca să nu mai fiți nevoiți să căutați ouăle în toate părțile sau să vă fie furate de vulpi. Ai văzut, cumva, fulgerele negre?

– Doar în depărtare.

– Stoluri de ciori, fum înălțându-se în văzduh?

– Doar în depărtare.

– Se vor apropia.

– Ei bine, dacă vrei să-mi dai coșmaruri...

Se întrerupse, se ridică și se duse la capătul verandei.

Bufnița coborâse lin și se instalase pe o ramură deasupra bărbaților din familia lui Fallon. Lupul veni agale să se lipească de cei doi câini și să bea apă din bolul pe care i-l pregătise Ethan.

– Vezi bufnița aia mare și albă?

– Da, e a mea. Taibhse. Lupul e Faol Ban.

– Și calul ăla are aripi, fetițo? Cel pe care-l călărești?

– Are – atunci când vrea.

Mae se întoarse, încet, la scaun, și se așeză din nou.

– Îmi plac conversațiile.

Și totuși, vocea îi sună spart până ce reuși să și-o dreagă.

– Am purtat destul de multe conversații cu unii dintre cei care locuiesc câțiva kilometri mai jos. E impresionantă sabia aia a ta. O sabie mare pentru o fată atât de tânără. De unde o ai?

Fallon răspunse fără ezitare:

– Din Puțul Luminii am luat-o, din flăcările focului etern, sabia și scutul.

Mae își apăsă degetele pe ochi.

– Dumnezeule sfânt și îndurător. Am văzut unele lucruri și în timpul Blestemului, și imediat după, și în timpul ce s-a scurs de atunci, lucruri despre care creierul mi-a zis că sunt doar scorneli ale ochilor. Însă le-am văzut și știu că lumea-ntreagă s-a înclinat ca o masă c-un picior rupt. N-o să mai fie niciodată cum era.

– Nu, n-o să mai fie niciodată cum era. Însă poate să se repună pe picioare, și o va face. E mai greu și durează mai mult să se repună pe picioare dacă nu-i nimeni să preia controlul și dacă fiecare își vede doar de treaba lui.

– Unii oameni se mulțumesc să stea în loc.

– Pe drum încoace ne-am oprit ca să îngropăm un bărbat pe care l-am găsit spânzurat de lancea unui steag. Poate că ar fi vrut și el să stea în loc.

Mae scoase un oftat.

– E o femeie acolo unde mergeți. O cheamă Troy. N-aș ști să-ți spun dacă ăsta e numele ei mic sau cel de familie, însă așa i se zice. Ea mi-a spus că vei veni. Te-a pomenit și mai demult, numindu-te Aleasa, iar eu n-am prea băgat-o în seamă. Mi-am zis că asta e convingerea ei și că n-are decât să creadă fiecare ce vrea. Însă ultima dată când am vorbit cu ea, cu nici o săptămână în urmă, mi-a zis că vei veni să vorbești cu mine. Că vei avea o sabie la șold. Că vei fi în șaua unui cal alb, a unui cal înaripat. Că vei fi însoțită de o bufniță albă și de un lup alb. Mi-a zis că îmi vei da ceva ce îmi trebuie.

Mae coborî privirea spre brațele ei și râse subțire.

– Nenorocita de iritație deja începe să se vindece. Mi-a zis și că-mi vei cere ceva ce-ți trebuie ție.

– Asta fac. Dacă accepți…

– Și dacă nu?

– Vom merge mai departe.

– Așa, pur și simplu?

Fallon întoarse capul ca s-o privească în ochi.

– Dacă ne e scris să fim liberi, dacă credem asta cu toată ființa noastră, de ce m-aș apuca să-mi strâng cu forța o armată cu care să lupt pentru libertate?

– O grămadă de oameni au încercat s-o facă.

– Și iată-ne aici, încheie Fallon. Alegerea îți aparține. Dacă accepți, în șase luni îți voi trimite o trupă de soldați. Ca să te ajute să-ți aperi comunitatea și să le asigure pregătire militară celor dornici să se pregătească sau să dea o mână de ajutor. Aș putea să vorbesc cu oamenii tăi.

– Am să vorbesc eu cu ei. Cu unii va trebui să discut mult și bine. Cu alții mai puțin. Trebuie să reflectez la asta și, eventual, să mai discut o dată cu Troy.

– Ai încredere în ea.

– La fel de mult ca în oricine altcineva, ba chiar mai mult decât în majoritatea celorlalți. Trebuie să reflectez la asta, repetă Mae, apoi am să te-anunț.

– În regulă.

Fallon se ridică.

– Ne vom petrece noaptea în comunitatea Nepământenilor, dacă ne vor primi.

– Eu mă gândesc că da.

– Dacă nu te vei fi hotărât până plecăm mâine, am să mă întorc când o vei face, indiferent de alegerea ta.

– Cum vei ști?

Când Fallon se mulțumi să zâmbească, Mae clătină din cap.

Băiatul, Pete, avea un virus gastrointestinal, dar se simțea deja mult mai bine pe când plecară ei. Porniră spre pădurea deasă în care, în mijlocul câtorva căsuțe împrăștiate ici-colo, îi aștepta Troy.

Coama de păr negru brăzdată de șuvițe albe i se revărsa pe umeri, încadrând un chip de culoarea boabelor de cafea. Avea pete de pământ pe genunchii pantalonilor subțiri de bumbac, iar în mână ținea un hârleț mic.

Ochii ei, negri ca abanosul, sclipiră atunci când se opriră pe chipul lui Fallon.

– Bun venit! După o lungă așteptare, bun venit!

La fel cum făcuse și Mallick atunci când Fallon reapăruse din Puțul Luminii, Troy se lăsă într-un genunchi.

– Te rog să nu faci asta.

– Fă-mi plăcerea. Am așteptat atât de mult! Bine ați venit, mamă, tată, frați!

Se ridică, se apropie de Fallon și-și puse o mână pe creștetul lui Laoch.

– Bun venit tuturor! Fie-vă viața luminată de binecuvântări!

Apărură și alții, bărbați, femei și copii. Și, la fel cum făcuse și Troy, se lăsară într-un genunchi.

– Își închipuie că e regină? îi șopti Ethan mamei sale.

– Nu regină, îi răspunse Troy, zâmbind. Însă e vrăjitoare și războinică – și împlinirea unei promisiuni. Veniți, vă rog. Vă vom servi mâncare și vin. Și ne vom ocupa de animalele voastre.

Când Fallon descălecă, Troy o îmbrățișă.

– Vom fi armata ta și te vom ajuta să strângi și mai multă.

Nu peste tot fură primiți la fel de călduros și de simplu ca în acea primă zi. Unii refuzau să se lase convinși, alții recurgeau la amenințări.

Iar alții, precum liderul înalt și mătăhălos al unei bande de vreo două sute de inși pe care o întâlniră într-o zi dogoritoare de iunie, îi râseră în față:

– Ne merge bine aici. Ticăloșii care calcă pe la noi cu gând de gâlceavă și-o iau pe cocoașă și nu se mai întorc.

– Ba o să se întoarcă. Chiar mai numeroși.

– Scutește-mă, fetișcano. Știm să ne purtăm singuri de grijă, și nimeni de pe-aici n-o să se pună sub comanda unei vrăjitoare mucoase. Însă o să plătiți pentru că ne-ați încălcat teritoriul. Cu unul dintre cai și cu tot ce cară el.

Mai multe zeci de arme se ațintiră pe loc asupra lui Fallon și a familiei ei.

– Asta v-ar face hoți, spuse ea, cu răceală. Refuz să am hoți în armata mea.

– Nu văd nici o armată.

– Atunci vezi asta.

Schiță, cu o mână, un gest scurt prin aer. Puști, cuțite și bastoane deveniră incandescente, arzând mâinile în care se aflau. Oamenii începură să țipe, iar armele căzură, însă Fallon rămase cu privirea ațintită asupra bărbatului mătăhălos.

– Mie nu-mi amenință nimeni familia, spuse, fără să fie nevoie să se întoarcă pentru a ști că fiecare membru al familiei ei avea, deja, o armă scoasă. Ridică o mână. Stați așa. Sunt pe cale să închei o înțelegere cu… Nu mai țin minte cum te cheamă.

– O bag în mă-sa de înțelegere, ticăloasă cu caș la gură!

– Nu-s tocmai cu caș la gură. Nu-s nici chiar atât de mare ca tine, dar nici cu caș la gură. Uite cum stă treaba. Am să mă lupt cu

tine – doar cu tine. Dacă pierd, primești calul și tot ce cară în spinare. Dacă pierzi, tu și restul ăstora de aici o să vă pregătiți de luptă atunci când hotărăsc eu să vă pregătiți de luptă și o să luptați atunci când hotărăsc eu să luptați.

Își plimbă privirea în jurul ei.

– Unii dintre voi știu cine sunt și ce anume sunt. Ați așteptat destul. Însă am să vă arăt.

– Refuz să mă lupt cu o fetiță. Refuz să mă lupt cu o vrăjitoare în stare să recurgă la trucuri murdare. Și refuz să lupt atunci când tăticul fetiței stă cu arma îndreptată spre capul meu.

– Va fi o luptă dreaptă. Fără magie, îți dau cuvântul meu de onoare, iar dacă mi-l voi încălca, mă voi face de rușine în fața oamenilor tăi. Iar unii dintre oamenii tăi sunt ca mine. Tatăl meu nu va trage în nimeni, și nimeni din familia mea nu va folosi arma decât dacă vom fi atacați.

În timp ce vorbea, își dădu jos sabia și-și scoase cuțitul, apoi i le înmână pe amândouă tatălui ei.

– Fallon.

– Ai încredere în mine, altfel n-o să aibă nici ei. Luptă dreaptă, unu la unu.

Se întoarse spre liderul grupului și-și permise să rânjească disprețuitor, ca să-l atâțe.

– Accepți condițiile propuse de mine?

– Nu-mi place să mă bat cu fete.

– Când năpasta care urmează să vină o să se reverse peste tine și ai tăi, n-are să mai conteze ce forme o să îmbrace forțele răului! Erai gata să furi de la o fată și să-ți pui oamenii să ridice armele împotriva unei fete. Își transformă rânjetul într-o expresie batjocoritoare. Fii suficient de bărbat ca să te lupți cu una care-i pregătită să se lupte cu tine.

– Ți-ai căutat-o cu lumânarea.

Chipul lui, deja înroșit de furie, și gura deja schimonosită într-un mârâit îi evocară lui Fallon un taur turbat. Iar turbării îi făcea ușor față prin manevre calculate.

Bărbatul se năpusti spre ea hotărât s-o pună la pământ, își dădu ea seama. Chiar nu voia s-o lovească. Avantajul ei era că n-avea aceleași rezerve în privința lui.

Făcând o tumbă prin aer, se trase în spate și se dădu la o parte din calea lui, astfel că el se trezi împins de elan mult mai departe decât intenționase să ajungă, și se poticni.

Ceea ce îi făcu pe mai mulți dintre oamenii lui să izbucnească în râs.

Chipul bărbatului se înroși și mai tare. Se năpusti din nou spre Fallon, iar ea se dădu la o parte, răsucindu-se pe călcâie. De data asta el alunecă, se împiedică și aterizâ în nas.

– Fără magie!

– Nu e nici o magie, doar pregătire corespunzătoare. Te-aș putea învăța și pe tine, deși ești mai mult mătăhălos decât musculos.

Când bărbatul se aruncă din nou spre ea, Fallon știu că el se aștepta ca ea fie să se ferească, fie să facă o nouă tentativă de a se da la o parte. Nu făcu nici una, nici alta, ci ridică, hotărâtă, piciorul și-și înfipse bocancul între picioarele lui. Roșeața furioasă de pe chipul bărbatului fu înlocuită, pe loc, de paloare, iar Fallon, deși detesta să lovească un bărbat care deja stătea să cadă, îi trânti și un pumn de jos în sus, o lovitură ce îi făcu brațul să vibreze și mâna să scâncească.

Bărbatul căzu lat, iar Fallon știu că demonstrase ceea ce avea de demonstrat.

– Ești la pământ. Veni lângă bărbatul care se chinuia să respire. Rămâi la pământ. Sunt mai bună la asta decât tine. Ai putea să devii și tu mai bun. Ai să devii mai bun.

– M-ai lovit în ouă.

– Inamicul ți le-ar fi retezat direct. Eu nu sunt inamicul.

Se duse la tatăl ei, își luă sabia și, scoțând-o din teacă, o ridică astfel încât lumina soarelui se reflectă pe lama ei, făcând-o să scânteieze ca focul. Eu sunt Aleasa, căreia i-a fost scris să înfrângă întunericul. Și o voi face. Dacă vă e teamă să luptați, fugiți, ascundeți-vă. Dar tot vă vor găsi și vă vor scoate din ascunzători. Înfruntați-i, luptați împotriva lor, iar când lumina va mistui întunericul, transformându-l în cenușă, veți fi liberi.

Coborî sabia şi-i aruncă o privire bărbatului masiv, care acum se ridicase în capul oaselor şi-şi prinsese în mână maxilarul lovit, mişcându-l uşor.

– N-am să insist să respecţi înţelegerea. Un războinic nu poate fi câştigat într-un rămăşag.

Bărbatul se zgâi la ea.

– M-ai lovit în ouă. Şi aproape că mi-ai spart maxilarul, la naiba.

– Aproape că mi-am rupt şi eu mâna atunci când am făcut-o.

I-o întinse pe cealaltă.

– Eu sunt Fallon Swift.

Bărbatul se ridică în picioare, crispându-se de durere.

– Micul John.

– Serios? Ca în povestea lui Robin Hood?

El oftă.

– Da. Ce treabă nasoală. De ce nu ne transformi pe toţi în nişte morţi vii, ca apoi să ne obligi să luptăm pentru tine?

– Vraja aia nu-mi iese întotdeauna.

El schiţă o umbră de zâmbet.

– De fapt, n-ai aşa ceva, spun drept?

– Ba chiar am ceva destul de apropiat, dar nu vreau să am alături de mine oameni pe care să fiu nevoită să-i oblig să lupte. Alături de mine, domnule. Nu pentru mine.

– Mă iei cu „domnule" după ce m-ai lovit în ouă şi mi-ai spart falca. Probabil c-ar trebui să bem o bere şi să discutăm treaba asta.

– Încă n-am voie să beau bere.

Bărbatul făcu ochii mari.

– Glumeşti, nu?

Îşi îndreptă privirea spre părinţii ei.

– Cred că glumiţi, ce naiba! E în stare să se lupte cu un bărbat de două ori – drace, de trei ori cât ea – şi să-l pună la pământ, dar n-are voie să bea o blestemată de bere?

– Nu e destul de mare, începu Lana, însă Simon trecu peste cuvântul ei.

– O jumătate. Are voie o jumătate de bere. L-a făcut să vadă stele verzi, Lana. Are voie o jumătate de bere.

Lana îi privi pe Simon și Fallon zâmbindu-și larg unul celuilalt, iar inima îi tresări, violent, de iubire.

– O jumătate.

Luna august se apropia de sfârșit, scurgându-se spre septembrie în aceeași arșiță neîndurătoare, când Arlys Reid ieși din subsolul în care se afla ceea ce ea considera a fi studioul ei, în interiorul peșterii lui Chuck. El acolo locuia – avea să rămână pentru totdeauna o creatură ce prefera subsolurile – alături de echipamentele pe care și le adusese cu el din Hoboken și cu ce mai reușise să găsească sau să încropească de-a lungul anilor.

Ajutat de câțiva hackeri și pasionați de IT pe care îi pregătise în cursul acelorași ani, Chuck ținea în viață sistemul secret de comunicații al orașului. *Buletinul de Știri din New Hope* – *BSNH* – progresase de la ziarele în format mare pe care Arlys se chinuia să le culeagă la o mașină de scris de demult, la un sistem de transmisiuni radio pe frecvențe de radioamatori și transmisiuni televizate și pe internet – realizate în secret.

Se schimbaseră multe, foarte multe, de când Arlys părăsise pupitrul de prezentatoare de știri din New York cu care se alesese în urma Blestemului. Însă, după părerea ei, ceea ce făcea acum era considerabil mai important.

Scotea la iveală ceea ce putea fi scos la iveală și continua să facă exact ceea ce făcuse și în acea ultimă zi fatidică de la pupitrul de știri.

Spunea adevărul.

Traversă casa în care Jonah și Rachel își creșteau copiii și ieși în baia de aburi creată de arșița verii. Putea visa la aer condiționat, însă primarul și consiliul local hotărâseră că a folosi curentul electric pentru așa ceva – altundeva decât în cazul obiectivelor esențiale – ar fi fost o risipă de resurse. Și nu putea să nu le dea dreptate.

Prin urmare, avea să meargă acasă, chiar dacă înăuntru era ca în cuptor, avea să-și pornească ventilatorul economic și avea să finalizeze editarea materialelor pentru săptămânalul *Buletinul din New Hope*.

Eventual, avea să treacă mai întâi pe la clinică. Putea să pretindă că-și căuta un nou subiect jurnalistic – ar fi fost un pretext bun pentru

a-şi petrece câteva minute într-unul dintre obiectivele esenţiale care se bucurau de aer condiţionat.

Pe trotuar alerga un grup de adolescenţi – era ceata lui Garrett, remarcă Arlys. În urma lor fugeau câţiva copii – băieţelul lui Rachel, Gabriel, şi Angel al lui Fred. Cei doi deveniseră prieteni de nedespărţit.

Nu departe de ei o văzu pe Petra, ocupată să-l supravegheze pe băieţelul lui Fred, Dillon, în timp ce împingea un cărucior în care se afla cel mai nou membru al familiei lui Fred şi Eddie.

Petra se dovedise un baby-sitter capabil şi entuziast.

Îmbrăcată în pantaloni scurţi şi bluză fără mâneci, cu părul blond prins într-o coadă de cal ce se mişca deodată cu ea, râse spre Dillon, care-i ţopăia neobosit prin preajmă.

Părea o scenă desprinsă din viaţa de zi cu zi a unui orăşel oarecare. Adolescenta baby-sitter, copiii zglobii, tinerii ce alergau, cel mai probabil, îndreptându-se cu toţii spre parc şi grădini ca să participe la vreunul dintre programele de tineret de peste vară. Oameni muncind în propriile grădini, contribuind din plin la nebunia de culori şi parfumuri a verii. Alţii, relaxându-se pe verande, cu câte un pahar de ceai cu gheaţă sau limonadă.

Chiar ai fi putut crede că era un orăşel perfect normal dacă ai fi ignorat gărzile în permanenţă la post, faptul că un grup de soldaţi era plecat chiar în momentul acela într-o misiune de cercetare şi existenţa depozitului de armament atât de bine aprovizionat şi ţinut sub pază strictă.

Sau faptul că majoritatea tinerilor de vârsta Petrei îşi petreceau câte două ore pe zi învăţând să lupte.

Însă asta era lumea în care trăiau, reflectă Arlys. Şi ştia cât se poate de clar că ar fi putut fi mult mai rău.

Îşi făcu singură o favoare şi traversă, ca să-i iasă în cale Petrei. Voia să vadă copilaşul din cărucior. Dillon veni în fugă la ea, ridică braţele dolofane şi-i oferi un zâmbet scânteietor.

– Sus! Arls!

– Ba bine că nu!

Îl ridică pe micuț în brațe, strângându-l la piept și inspirându-i parfumul. Cine ar fi crezut că ea, un reporter ambițios, avea să-și descopere o asemenea slăbiciune pentru copilași?

– Și uită-te la surioara ta!

– Willow face caca în pantaloni și plânge. Eu nu.

Arlys știa foarte bine că el făcea, în continuare, și una, și alta, însă încuviință din cap, cu înțelepciune.

– Pentru că ești atât de mare, deja! Tu ce mai faci, Petra?

– Sunt bine, mulțumesc. Mergem până în parc. Tot acolo am fost și mai devreme, însă Dillon a vrut să-l vadă pe domnul Anderson, așa că am făcut o plimbare.

– E cam cald pentru așa ceva.

– Pe noi nu ne deranjează.

– Am mâncat înghelată pe băț.

– Înghețată, îl corectă Petra, iar asta ar fi trebuit să rămână secret.

– Înghelată secretă? Delicios!

Așa se explica de ce Dillon avea limba colorată în roșu aprins.

– Nu mai mâncaserăm niciodată, spuse Petra. E foarte bună. Domnul Anderson o toarnă în niște forme mici, după care o mănânci de pe băț.

Iată cum mâncase prima ei înghețată pe băț la vârsta de șaisprezece ani sau pe-acolo (nu se știa exact). Și acea anomalie făcea parte din lumea în care trăiau.

– Poate că trec și eu pe la Bill. Presupun că Mina nu te-a lăsat să-l iei pe Elijah cu voi în parc?

– Ea refuză să vină și-și face griji de fiecare dată când nu e lângă ea. Însă e o mamă foarte bună.

– Îhî.

Arlys nu-i dădea nicidecum dreptate, căci micuțul în vârstă de trei ani n-avea niciodată voie să se joace cu alți copii, nici să se îndepărteze mai mult de doi metri de mama lui.

Însă Mina, care era doar cu câțiva ani mai mare decât Petra, fusese temeinic îndoctrinată de secta din care făcuse parte.

– Nu strigă niciodată. Doar că… încă îi e frică. Cred că frica n-o să-i treacă niciodată. Și…

Petra se întrerupse și strânse din buze.

– Continuă.

– Crede, în continuare, că stăpânul nostru – ea tot așa îl consideră pe Javier – o să se întoarcă, la un moment dat, după ea și Elijah. Se roagă pentru asta în fiecare noapte. Îi e frică să plece de aici, însă doar din cauza lui Elijah. Știe că e în siguranță aici. Îl iubește foarte mult.

– Ești hotărâtă în continuare să locuiești cu ea?

– Ah, sigur. Știu că nu e neapărat nevoie să rămân acolo, dar Mina e foarte drăguță și îmi place mult să fiu în preajma lui Elijah. Și, în plus, are nevoie de mine, ceea ce...

– E plăcut să știi că cineva are nevoie de tine.

– Da. N-am voie să-mi folosesc puterile magice câtă vreme locuiesc cu ea, dar, oricum, nu-mi doresc s-o fac. Magia mă sperie în continuare, așa că îmi convine aranjamentul.

– Câtă vreme ești fericită acolo. Mi-aș dori doar ca Mina să iasă ceva mai mult din apartament și să-l lase pe Elijah să se joace și pe afară.

– Iese la plimbare noaptea.

Roșind, Petra se opri brusc.

– Acum am impresia că o pârăsc, divulgându-i secretele.

– Nu-i nimic rău în faptul că iese la plimbare. Doar noaptea?

– După ce adoarme Elijah și când crede că am adormit și eu. Uneori îl ia și pe el, dar, de cele mai multe ori, merge singură. Nu lipsește multă vreme, cam o oră, chiar mai puțin.

Dillon începu să se agite, așa că Arlys îl puse jos.

– Vreau să mergem în parc. S-o văd pe mami.

– În regulă, mergem. Ar trebui să-l duc înapoi. Mă bucur că te-am văzut.

Arlys flutură din mână în semn de rămas-bun, se răsuci pe călcâie și studie clădirea în care Petra locuia alături de Mina și Elijah, într-un apartament amplasat deasupra magazinului Vechituri al lui Bill Anderson.

Cu ce anume se ocupa o femeie încă prizonieră, mental, în ghearele unei secte atunci când ieșea noaptea, ca să se plimbe singură?

Era timpul să afle.

Porni glonț spre magazinul Vechituri.

Spațiul ocupat în trecut de un magazin second-hand de false antichități și nimicuri abandonate se transformase acum, grație eforturilor lui Bill, într-un magazin bine organizat (deși unul în care nu se foloseau niciodată bani), în care se găseau de toate, și lucruri utile, și tot felul de bizarerii.

Într-o parte se aflau ustensile și echipamente de bucătărie, într-alta jucării atent curățate și reparate. Ustensile, lămpi, obiecte de mobilier, chiar și câteva obiecte de artă realizate local, lumânări, lămpi cu ulei, mături, mopuri și tot soiul de alte obiecte umpleau rafturile și vitrinele vechi.

O bună parte dintre lucrurile pe care le aduceau înapoi patrulele de vânătoare de obiecte – trecea prin mâinile lui Bill, care le curăța, repara și trecea în inventar.

Adeseori se găsea câte o persoană sau două, de regulă, tineri, care să-l ajute voluntar.

Pe Bill îl găsi aplecat deasupra unei lămpi incredibil de urâte, cu ochelarii stând să-i alunece de pe nas în timp ce se străduia să-i repare cablajul. Se apropie ca să studieze obiectul.

– De ce te mai oboseşti s-o repari?

– S-ar putea să-i prindă bine cuiva. Își ridică ochelarii pe nas și-i zâmbi. Dar știu că arăți minunat azi.

– Arăt transpirată, din cauză că mi-am petrecut zece minute afară, în baia de aburi pe care o numim aer. Pun pariu că m-aș răcori dacă aș mânca o înghețată pe băț.

El râse, iar întregul lui chip, brăzdat și măcinat de aproape optzeci de ani de viață, se lumină de veselie.

– Secretul a ieșit la iveală.

– Cum de ți-a venit ideea să faci înghețată pe băț?

– Mi-au căzut în mână câteva forme pentru așa ceva. De fapt, mai degrabă lui Cybil a noastră i-a venit ideea, nu mie.

– Cybil?

– M-a întrebat la ce se folosesc, așa că am început să-i explic, și nu m-a lăsat în pace până ce n-am încercat să fac câteva bucăți. Ieri am gustat amândoi din primul lot.

– Şi nu i-a spus nimic mamei ei, deşi a văzut-o transpirată, adică a văzut ce bine i-ar fi prins o îngheţată.

– Nepoata mea ştie să păstreze un secret. Aveam de gând să mai facem o tură, apoi să le ducem copiilor de la programul de vară. Un lot e în congelator în momentul de faţă, dar am câteva din care poţi să guşti. Vrei cu aromă de cireşe, struguri sau lămâie?

Arlys se revăzu pentru o clipă în New York, savurând o cupă de îngheţată de lămâie la un târg stradal.

– Ai îngheţată pe băţ cu aromă de lămâie?

Bill îi făcu cu ochiul şi se ridică, apoi merse în spatele magazinului. Socrul ei nu se mai mişca la fel de rapid ca înainte, iar Arlys îşi spuse că, probabil, era încercat de dureri şi de alte neplăceri. Însă nu se plângea niciodată.

Se întoarse aducând ceva ce semăna cu o suliţă mică din care ieşea un beţişor. De fapt, un băţ adevărat, remarcă ea, de pe care fusese îndepărtată scoarţa.

– Beţele se returnează, îi spuse lui Arlys. Am petrecut o grămadă de timp confecţionându-le.

– Ingenios. Gustă din îngheţată. Delicioasă!

– Suc de lămâie, puţin îndulcitor şi apă.

– Lucrurile mici sunt cele care contează, replică ea.

– E ceva în ochii tăi ce îmi spune că n-ai venit doar ca să mă vezi sau ca să faci rost de o îngheţată pe băţ.

– Ai dreptate, ca de fiecare dată. Am dat peste Petra, ieşită la plimbare cu mezinii lui Fred. Doamne, cât e de drăgălaş bebeluşul ăla! Are ditamai claia de păr roşcat şi cârlionţat. În fine, am tras-o puţin de limbă pe Petra în privinţa Minei.

– Te pricepi să tragi oamenii de limbă.

– Sunt profesionistă.

– Aşa e. Fiul meu a pus mâna pe o fată inteligentă.

O bătu afectuos pe umăr înainte de a se aşeza din nou.

– Cu mine mai vorbeşte uneori – la Mina mă refer. Din când în când, mai urc ca să-i duc câte o jucărie dintre cele pe care le primesc. Le acceptă pentru băieţelul ei şi-mi mulţumeşte, însă nu e genul care să te

poftească înăuntru. Apartamentul e curat lună, însă, adăugă el, lucrând la lampă. Iar băiețelul e perfect curat și el. Ce-a avut Petra de zis?

– Printre alte chestii, mi-a zis că Mina iese noaptea. Știi ceva despre asta?

– Am auzit pe cineva coborând de acolo și ieșind prin spate. Credeam că e Petra. E adolescentă, mi-am spus că poate iese ca să se vadă cu vreun băiat, sau poate cu alte fete, sau poate pur și simplu de dragul de a ieși.

Își puse jos ustensilele.

– Apartamentul e curat, după cum ziceam, dar și foarte spartan. N-are mare lucru în el și, deși acceptă lucrușoare pentru copilaș, refuză orice fel de mărunțișuri pentru apartament. Chestii de pus pe pereți, covoare și altele de genul ăsta.

– E din cauza mentalității de sectă, spuse Arlys.

– Nu mă îndoiesc că așa e. Motiv din care mi-am spus că, probabil, Petra se furișa din casă tocmai ca să se distreze, măcar un pic. Iar Denzel e topit după ea.

– Cum se face că eu n-am știut asta?

– Nu ești singura de pe-aici care se descurcă de minune să tragă oamenii de limbă și să dea la iveală informații. Așa că mi-am spus că, probabil, era Petra. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că Mina ar ieși noaptea din casă.

– Petra susține că, uneori, ia și copilul, însă că de cele mai multe ori îl lasă dormind și iese singură. În continuare se ține deoparte de toți ceilalți, Bill. N-a venit la comemorarea evenimentelor din 4 iulie, nici la petrecerea de Crăciun. Știu că a lăsat-o pe Rachel să-l consulte pe bebeluș, însă Rachel e nevoită să meargă ea acasă la Mina. Refuză să meargă la clinică sau la bucătăria comunală, refuză să muncească în grădini. Petra e cea care face rost de mâncare și de cele necesare, cea care se ocupă de schimburi. Nu știu cum s-ar descurca dacă n-ar avea-o pe Petra ca să-i rezolve ce e de rezolvat și s-o ajute cu micuțul.

– Nu e cu totul întreagă la cap, spuse Bill, simplu. Poate că nu era chiar zdravănă la cap nici înainte să se trezească prinsă în secta aia. Și, la cum stau lucrurile, probabil că nu se va înzdrăveni niciodată cu totul.

– Exact așa văd și eu lucrurile.

– Și nici nu e singura. Într-o zi ne-am trezit cu Lenny dansând gol pușcă pe stradă, iar într-alta, cu Fran Whiker săpând în curtea din spate după o comoară îngropată.

– Ai dreptate.

– Ce-a spus Rachel despre băiețel?

– E sănătos, curat și fericit. E singura viață pe care o cunoaște.

Însă băieții creșteau rapid, reflectă Arlys, gândindu-se la Theo al ei, care învățase să tragă cu arcul ca un mic Robin Hood.

Sau la Denzel, care era topit după Petra.

– Nu încalcă nici o lege și nici un ordin, continuă Arlys, și se ocupă de cusut ca să aibă ce să dea la schimb, sau ce să-i dea Petrei să ofere la schimb.

– Dar tu tot nu ai încredere în ea.

– Nu am. Știu sigur că nici Will nu are. N-am mai avut probleme de la acel episod când a fost cât pe ce să fim prinși într-o ambuscadă, și e foarte probabil ca persoana care i-a ajutat pe Războinicii Purității să planifice acea operațiune – să fi plecat de multă vreme din New Hope.

– Și totuși, încheie Bill în locul ei.

– Și totuși. Lenny și Fran au probleme mentale, însă ei fac parte din comunitate. Mina nu. Pur și simplu refuză.

– Aș putea să mă furișez din casă și s-o urmăresc într-o noapte. Să văd ce isprăvi face.

– Dă-mi voie să vorbesc cu Will. Am să-i spun ce am aflat de la Petra, să văd ce părere are.

Îi dădu înapoi bățul pe care se aflase înghețata și îl sărută pe obraz.

– Vino la cină în seara asta.

– Voi veni.

Stația de emisie-recepție, pe care o ținea în permanență pornită, scoase un țârâit.

– Se apropie un grup de persoane, anunță vocea santinelei. La Postul Unu.

– Ce să vezi. N-am mai avut vizitatori de ceva vreme.

Luă stația de emisie-recepție și, însoțit de Arlys, se duse la ușa magazinului, apoi ieși pe trotuar.

Arlys folosi dosul palmei ca să-și ferească ochii de lumina orbitoare și-și aruncă privirea în lungul străzii, spre Postul Unu.

Auzi caii înainte să-i vadă.

– N-au motoare. Vin călare.

Apoi o văzu pe fata din șaua calului alb, cu părul negru vârât sub o șapcă de baseball spălăcită; văzu un bărbat, bronzat și bine făcut, pe un cal murg, și un trio de băieți. Câțiva câini și... imposibil să nu recunoască un lup atunci când îl vedea, însă nu mai văzuse niciodată unul la fel de alb precum calul. Îi distrase atenția până studie tot grupul și o privi mai atent pe femeie.

O claie de păr blond revărsându-se de sub o pălărie cu bor larg.

Îi luă doar o clipă, o clipă în care i se tăie răsuflarea, apoi își reveni.

– O, Doamne. O, Doamne, e Lana!

Lacrimile îi începețoșară vederea pe când o luă la fugă.

Lana sări de pe cal, și ea cu ochii în lacrimi, și fugi în întâmpinarea lui Arlys.

Când se întâlniră și se strânseră cu ardoare în brațe, Lana izbucni într-un râs înlăcrimat.

– Arlys.

– Chiar tu ești. Arlys se dădu în spate, râse, apoi o îmbrățișă din nou pe Lana. Chiar tu ești.

– Mă bucur atât de mult să te văd. Mă bucur atât de mult să fiu aici. Mi-a fost dor de tine. Mi-a fost dor de voi toți, atât de dor!

– Arăți minunat. Zău că da. Ar trebui să te urăsc pentru asta.

– Uite-l pe Bill. Uite-l pe Bill.

Acesta se apropie în grabă, iar Lana îi întinse mâna.

– E o zi bună. E o zi excelentă. Am dat vestea mai departe prin stație. Vei avea parte de o petrecere de bun venit absolut de pomină.

– Ei sunt copiii tăi? întrebă Arlys, ștergându-și lacrimile.

– Băieții mei, Colin, Travis, Ethan. Soțul meu, Simon. Simon Swift.

Acesta descălecă.

– Arlys Reid. Îți cunosc vocea. Mă bucur să te cunosc.

– Și eu mă bucur nespus de mult să te cunosc.

Îi întinse mâna, râse din nou.

– Ah, dă-o naibii de treabă! Își aruncă brațele în jurul lui. Ai adus-o pe Lana înapoi.

– Nu știu dacă-mi pot asuma meritul pentru asta, zise el, ridicând privirea spre Fallon.

– Fiica mea, spuse Lana. Fallon Swift.

– Fallon.

Copleșită, Arlys strânse mâna Lanei.

– Aveți un loc bun, spuse Fallon, studiind orașul și străzile din spinarea lui Laoch. Stă bine cu securitatea. Gărzile m-au recunoscut din noaptea ambuscadei, iar unul dintre ei o cunoștea pe mama mea.

– Fallon, salută mai întâi.

Când mama ei oftă, Fallon descălecă.

– Îmi cer scuze. Bună. Și eu îți cunosc vocea. Ne ajuți considerabil.

– Facem ce putem.

– Vom face cu toții mult mai mult.

Simon își petrecu un braț pe după umerii lui Fallon.

– Nu chiar de pe-acum. E vreun loc unde ne-am putea odihni și să adăpăm caii și...

Se întrerupse atunci când îi văzu venind.

Pe motociclete, în camionete, călare, pe jos sau zburând.

Chiar o paradă, își spuse, și trecuse mult de când nu mai văzuse așa ceva.

Una dintre ființele cu aripi, care avea pe cap o claie de păr roșu și cârlionțat, iar în brațe un bebeluș, coborî, cu un fâlfâit, în fața Lanei.

– Regina Fred.

Râzând, roșcata mută copilașul – la rândul său, cu o claie de păr roșcată și cârlionțată pe cap – pe un singur braț, iar pe celălalt și-l încolăci în jurul Lanei.

– Ai un copil.

– Am cinci. Ea e Willow, mezina familiei. Avem cinci, eu și Eddie. Pe cel mai mare dintre băieții noștri îl cheamă Max.

– Ooo...

Lana își sprijini fruntea de cea a lui Fred.

– Tu și Eddie. Tu și Eddie, repetă ea.

– S-a mișcat foarte încet, dar am așteptat. Și v-am așteptat.

Se întoarse spre Fallon, făcu o reverență.

– Te-am așteptat.

Se auzi un scrâșnet de frâne și un bărbat deșirat, cu păr ciufulit, de culoarea paielor, sări din mașină. Șapca îi zbură cât colo în vreme ce o luă la fugă.

O înșfăcă pe Lana, ridicând-o în aer, și se învârti cu ea, apoi o sărută pe gură, apoi o învârti din nou.

– Eddie. Eddie și Fred. O, Eddie. Și Joe!

Bătrânul câine sări din camionetă și veni, cât putu de repede, să fie mângâiat.

– Te-am căutat. Lana, te-am... Starr a zis... dar te-am căutat.

– Am fost nevoită să plec.

Frecă obrazul umed al lui Eddie cu mâna.

– Și am ajuns acolo unde trebuia să fiu. Eddie, el e Simon. El e soțul meu.

N-ar fi avut de ce să-și facă griji, pentru că Eddie întinse o mână pe loc, o prinse pe cea a lui Simon și i-o strânse îndelung.

– Mă bucur foarte tare să te cunosc. Și să te revăd, îi spuse lui Fallon. Și, ce să vezi, mai ai și trei băieți în plus. Ah, și... fir-ar să fie, din câte văd, te-ai pricopsit și cu un lup.

– Lasă-i și pe alții.

Will veni în față și o prinse pe Lana în brațe.

– Bine ai revenit! Will Anderson, i se prezentă el lui Simon, strângându-i mâna.

– Simon Swift.

– Fiica ta ne-a salvat pielea, nu doar o dată, ci de două ori. Hai să nu mai ținem oamenii în soare. Se vor găsi destui voluntari care să se ocupe de caii voștri, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Însă Lana începuse deja să-și croiască drum prin mulțime. Îi văzuse pe Rachel, pe Jonah și pe Katie.

– Hei, băieți, vă e foame? strigă Eddie, primind un „da" unanim de la cei trei băieți. Ce-ar fi să-i duc pe băieți la bucătăria comunitară și

să le dau ceva de-ale gurii? Caii îi putem duce la padocul din celălalt capăt al orașului, dacă sunteți de acord.

– Pare o idee bună.

Simon își puse o mână pe brațul lui Fallon.

– Lasă-i mamei tale puțin timp.

Tatăl ei avea dreptate, își spuse Fallon. Lana avea nevoie de timp alături de oamenii care fuseseră și încă erau importanți în viața ei.

Și trebuia ca lucrurile să fie lăsate să se desfășoare în chip firesc.

Îi ajută pe tatăl ei și pe băiatul care purta numele tatălui ei biologic să se ocupe de cai. Băiatul îi conduse la bucătăria comunitară, unde frații ei deja mâncaseră burgeri cu carne de vânat și cartofi dulci făcuți pai, iar acum se îndopau cu felii generoase de tartă cu cireșe. Eddie stătea așezat în fața lor, mulțumindu-se să zâmbească larg.

– Le e foame, nu glumă. Hei, Întâiule, du-te înapoi și spune-i lui Sal că ne-au mai venit doi care au nevoie de haleală, și ia-ți și ție.

– Am priceput.

Max bătu palma cu tatăl său și se îndepărtă, vesel.

– Tocmai vorbeam cu Will, nu demult.

Eddie se ridică să le toarne ceai cu gheață.

– Vedeți voi, casa în care locuia mai demult Lana, ei bine, acum e locuită de Will și Arlys. Și nu ar fi suficient de mare ca să încăpeți toți, n-ați sta confortabil, mai ales având în vedere că aveți și câini, și cai. Dar, știți, există o locuință lângă casa mea și a lui Fred. E doar o idee la margine. Noi ne-am transformat casa în fermă. N-am crezut niciodată că aveam să devin fermier, dar uite că s-a întâmplat.

– Eu asta sunt, fermier, adăugă Simon.

– Și locuința aia ar putea fi transformată într-o fermă, dacă ai vrea. Are ceva pământ în jur, iar eu oricum nu folosesc tot pământul nostru, cel puțin nu încă. Însă casa în sine e zdravănă. Ne-am ocupa s-o facem lună și s-o aprovizionăm cu toate cele. Dacă vă convine.

– Am fi recunoscători.

– N-aveți pentru ce să fiți recunoscători. Lana face parte din familie, și voi la fel. Iar Will vorbea serios atunci când pomenea de salvatul

pieilor. N-aș vrea să se simtă cineva ofensat dacă pomenesc de tatăl lui Fallon? Max a însemnat enorm pentru mine.

– Înseamnă mult pentru noi toți, spuse Simon. N-am avea-o pe Fallon dacă n-ar fi fost el.

– Zău că așa e.

Eddie fu nevoit să se șteargă la ochi, inundați în permanență de lacrimi, în ciuda zâmbetului ce amenința să-i despice fața în două de larg ce era.

– Am putea să mergem până acolo după ce băgați ceva în stomac, să vedeți dacă vă convine. Presupun că, până acum, Katie a trimis deja o trupă să șteargă praful și toate alea. Nu stă locului o clipă, așa-i Katie.

– N-au decât să stea elfii în locul ei, spuse Ethan, îndesând în gură și ultima îmbucătură de tartă. Presupun că ea nu-i elf.

– Nu, dar avem destui și dintr-ăștia.

– Soția ta e zână. Are păr roșcat și aripi spectaculoase. Tu ce ești?

– Doar un tip obișnuit.

Deși n-o interesa casa în sine, Fallon voia să vadă terenul și amplasamentul. Casa se dovedi a fi chiar atât de mare pe cât spusese Eddie, construită într-un stil pe care tatăl ei îl numea „lăbărțat". Îi auzi pe cei doi bărbați discutând despre masiva structură de cărămidă maro cu verande (ei le spuneau „terase") și mai multă sticlă decât i-ar fi plăcut ei, ce fusese probabil construită cu puțin timp înainte de Blestem și de către cineva cu o grămadă de bani și dornic să trăiască o viață cât mai confortabilă la țară.

Băieții, nerăbdători să-și revendice dormitoare, fugiră glonț înăuntru, iar maică-sa, gândindu-se, fără îndoială, la bucătărie și la alte spații practice, îi urmă.

Fallon luă terenul la pas. Era ușor în pantă, urcând plăcut spre dealurile și munții mai înalți ce se deslușeau doar vag în întuneric. Un pârâu șerpuitor, cu multe coturi, își croia drum pe acolo, trasând un fel de graniță naturală între terenul acela și ferma cu garduri albe și casă de piatră cenușie în care locuiau Eddie și familia sa.

Împreună cu mama ei, putea să creeze câteva descântece de siguranță și avertizare – și aveau să o facă. Însă văzu un avantaj major în întinderea de verdeață și în micul pâlc de copaci. Puteau amenaja o tabără de pregătire militară chiar acolo. Se întoarse pe cealaltă parte, și-i auzi pe bărbați discutând soluții ca să convertească niște șoproane dichisite în grajduri pentru cai.

În spatele casei se opri să studieze, nedumerită, întinderea de pietre plate, acoperișul din scânduri înclinate și vrejurile nebunesc de întortocheate de deasupra unei bucătării. De ce ar fi vrut cineva să construiască o casă atât de mare, dar să pună bucătăria afară?

Își dădu seama ce fusese, inițial, gaura mare din pământ, de dincolo de bucătărie. O piscină, acum parțial umplută cu apă de ploaie. Dincolo de aceasta se afla o grădină pe care cineva o întreținuse atent. Își spuse că, probabil, Fred sau alte zâne aveau grijă de acea grădină.

– O, Doamne, o bucătărie de vară! De parcă cea de dinăuntru n-ar fi suficient de minunată.

– De ce au avut nevoie de două?

– Spațiu pentru primirea oaspeților, spuse Lana, efectiv radiind când ieși pe ușile de sticlă. Aici se organizau petreceri, sau pur și simplu aici mânca familia când vremea era bună. Casa are, cu totul, șapte dormitoare, inclusiv un al doilea dormitor principal la parter, cu intrare separată. Acolo ar trebui să te instalezi tu, scumpo. Lui Colin i-am spus deja că îi revine celui dintâi născut. Cinci băi și jumătate și o bucătărie care mă face să plâng de fericire. O bucătărie de serviciu, plus o verandă acoperită. O, și uită-te la pavilionul ăla minunat! De piscină va trebui să ne ocupăm, și intenționez să plantăm ierburi aromatice și plante medicinale. Din mobilier n-a mai rămas mare lucru, dar îl vom completa. Am să merg să le dau o mână de ajutor celor care se ocupă de curățenie – deja s-au apucat de treabă.

– Ești încântată.

– Sunt încântată să mă aflu din nou aici, să văd oameni care înseamnă atât de mult pentru mine. Sunt încântată că vom avea atâta spațiu cât timp ne vom afla aici. Și, trebuie să recunosc, adăugă ea, că bucătăria aia e genul în care mi-ar veni să cânt și să dansez.

Veni și-și petrecu un braț pe după talia lui Fallon. Însă n-am uitat de ce ne aflăm aici.

– Eu trebuie neapărat să merg înapoi și să discut cu Will.

– Știu. Am vorbit cu Katie și ne vom întâlni la ea acasă, la ora șapte. Așa ne rămâne timp să ne organizăm cât de cât pe aici și să terminăm curățenia, inclusiv să ne spălăm.

– În regulă. Diseară e bine. N-are rost să ne grăbim mai tare de-atât.

– Ăsta e un loc bun, Fallon, simți? Nu doar New Hope, ci locul ăsta anume.

Ea încă nu-și permisese să simtă nimic, însă încuviință din cap.

– Le va face bine tatălui tău și băieților să se afle aici cât timp vom fi departe de casă. Dacă ar fi fost să ne instalăm în oraș, indiferent de cât de lungă ne-ar fi fost șederea, s-ar fi simțit sufocați. Și tu la fel, cred.

– Mai e o casă goală. Fallon arătă spre capătul îndepărtat al peluzei, dincolo de micul pâlc de copaci, unde se înalța o structură cu etaj, din lemn de cedru fisurat, măcinat și decolorat de trecerea timpului și de vremea rea. Ar putea servi drept cazarmă.

Lana ar fi vrut să ofteze, însă alese să încuviințeze din cap.

– E de dorit să ai soldați prin preajmă. Mă gândesc că mai sunt și alte case prin zonă.

– Vom avea nevoie de câteva. Și mă uit la terenul dintre casa asta și cealaltă. Știu că tu și tata v-ați dori să-l cultivați, însă avem nevoie de tabere de pregătire militară. Avem nevoie de spațiu pentru exerciții, pentru o cursă cu obstacole, pentru tras cu arcul.

Sub ochii lor, o turmă de zece căprioare ieși din pâlcul de copaci ca să pască pe spațiul verde.

– Îmi pot amenaja o grădină de legume. Eddie și Fred au ferma lor, noi avem grădina comunitară. Și avem caii, continuă Lana. Putem face schimburi ca să obținem câteva găini. Va fi suficient ca să-l facă fericit pe tatăl tău. În orice caz, cred că, oricum, o bună bucată de vreme de-acum înainte va fi ocupat mai mult cu tine decât cu pământul.

Fallon simți o săgeată în inimă.

– Îmi pare rău.

– Nu, nu. Nu-i cazul să-ți pară rău.

– E un loc bun, spuse Fallon. Însă ne aflăm în afara perimetrului de securitate al orașului New Hope. Va trebui să îi sporim noi securitatea.

– O vom face. Deocamdată, hai să ne ducem lucrurile înăuntru – și ar trebui să-ți vezi camera. Ai propria baie și o zonă amenajată drept cameră de zi.

– Trebuie să merg undeva. Prin intermediul cristalului. Nu va dura mult.

Îi plăcu, într-adevăr, camera ei, spațioasă și intimă. Rama patului masiv era curbată – mama ei îl numea „pat-sanie". Nu existau saltea sau așternuturi, însă Fallon avea o saltea rulabilă de care se putea servi până ce făceau rost de restul. Îi plăcea că avea propria baie, în care se aflau o cadă mare și o cabină de duș cu pereți de sticlă – de cinci ori mai mare decât cea pe care îl ajutase pe Mallick s-o construiască în căsuța lui.

Avea să-i trebuiască o masă de birou sau o masă de lucru pe care să-și întindă hărțile, planurile și rapoartele.

Camera de zi avea uși mari de sticlă – oamenii aceia nu fuseseră câtuși de puțin preocupați de securitate? – ce dădeau spre o altă întindere de pietre plate.

În rest, la parter se mai aflau o încăpere amenajată pentru întreaga familie, un cinematograf în miniatură – termenii pe care îi folosea mama ei îi aminteau lui Fallon de cât de diferite erau lumile din care proveneau – și un bar destinat nu mâncării, ci băuturii.

Imediat ce reuși să plece de lângă ceilalți, se închise în noua ei cameră, în care aerul era încă stătut, în ciuda brizei ce adia prin ferestrele deschise, și-și scoase globul de cristal.

Călători în interiorul globului, simți mirosul de verdeață, de pământ, de grădină în plină înflorire.

Mallick purta pălăria mare cu plasă de protecție în jur, lucrând în momentul acela cu albinele.

Lipsise de lângă el și din locul acela, își dădu ea seama, aproape la fel de mult timp cât își petrecuse acolo. Însă recunoștea muzica

părâului învolburat, umbrele după-amiezii, parfumul rozmarinului aflat în bătaia soarelui.

Mallick se întoarse ținând în mână găleata cu miere, și o văzu.

– Fii binecuvântat, Mallick Vrăjitorule!

– Fii binecuvântată, Fallon Swift! Ridică plasa și porni spre ea. Te-ai mai înălțat.

– Da, puțin, dar cred că am terminat de crescut.

– E ceai gata infuzat. M-aș bucura să beau o cană, rece, după ce termin aici.

Fallon intră în casă și, cum lui i-ar fi luat mai mult decât i-ar fi luat ei, urcă în atelier. Mirosurile de ierburi uscate, cristale zdrobite și uleiuri – peste care adia, discret, parfumul de magie – îi erau familiare.

Deși nu putu să nu se întrebe la ce intenționa Mallick să folosească aripile de liliac subțiri ca hârtia pe care le prinsese pe o scândură.

Coborî și găsi brânză, pâine și fructe.

Când intră și Mallick, Fallon îi puse înainte ceaiul și o farfurie cu mâncare.

– Tu nu vrei pâine și brânză?

– Eu am mâncat. În New Hope.

Mallick se așeză, încuviințând din cap.

– Am văzut o stea căzătoare noaptea trecută, am văzut torentul de lumină ce s-a revărsat din ea. Ar fi trebuit să mă aștept la vizita ta.

– Iar eu ar trebui să te întreb cum te simți și ce mai fac vecinii noștri.

– Suntem bine. Cu toții. Și familia ta?

– La fel.

– Nu ne stă în fire să facem conversație măruntă. Așa că, știind că toți sunt bine, spune-mi de ce ai venit.

– Am nevoie de tine, Mallick. De tine, de Thomas și de ai lui, de zâne, metamorfi, spiriduși și nimfe și de toți ceilalți. Vremea așteptării s-a încheiat. Deja e timpul să începem pregătirile. Am nevoie de ajutorul tău.

El mâncă în tăcere preț de o clipă. Oare reflecta la viața lui liniștită de aici? se întrebă Fallon. La albinele și la grădina lui, la aripile de liliac țintuite pe o scândură?

– Am fost dintotdeauna și voi fi întotdeauna în slujba ta. Ce pot să fac pentru tine?

– Am nevoie de abilitățile tale, de capacitatea ta de a conduce, de darurile tale. Ea scoase o hartă și o întinse pe masă.Am nevoie de tine aici.

– Ce voi găsi acolo?

– Recruți. Foarte nepregătiți, dar dispuși să învețe. Vei vorbi mai întâi cu un bărbat pe nume Micul John.

Capitolul 23

Deşi Lana o numise „întrunire", Fallon avu impresia că era mai degrabă o petrecere. Casa forfotea de oameni, aerul răsuna de voci şi de râsete. Vinul curgea gârlă în pahare, iar platourile erau încărcate de preparate festive.

Fallon simţi cum iritarea se strecura înlăuntrul ei ca un păianjen.

Însă aici se afla miezul, îşi aminti singură. Vârfurile structurii în jurul căreia era organizat oraşul – consiliul, cei care făceau legile şi regulile şi cei care asigurau comunicaţiile. Avea nevoie de ei toţi, precum şi de cei aflaţi în subordinea lor.

Rachel şi Jonah, profesionişti în domeniul medical, iar fiul lor cel mare, care moştenise ochii mamei sale şi constituţia tatălui său părea numai bun de introdus în programul de pregătire militară.

Poe şi Kim, specializaţi în misiunile de cercetare şi aprovizionare, iar fiica lor cea mare părea inteligentă şi de încredere.

Eddie şi Fred, fireşte, iar unii dintre copiii lor erau înzestraţi cu puteri magice.

Flynn, un elf care n-avea nici partener, nici copii, cel puţin, nu încă. Specializat în misiuni de cercetare şi aprovizionare, plus probleme de securitate.

Bill Anderson, furnizor de materiale şi de sfaturi înţelepte.

Arlys şi Will, comunicaţii şi securitate. Aveau un fiu şi o fiică, însă pe aceştia Fallon nu-i cunoştea încă, nici nu le ştia potenţialul.

Chuck, fără copii sau partener de viață. Comunicații și tehnologie. Katie, organizator și primar al orașului. Fiica ei, Hannah, lucra tot în domeniul medical și dădea o impresie de calm și de stabilitate, iar în plus... avea un aer de bunătate care îi amintea lui Fallon de Ethan.

Antonia, vrăjitoare, arcaș, soldat. Deja implicată în partea de instruire, ceea ce avea să se dovedească util.

Și mai era și Duncan. Lui Fallon îi trecuse prin minte să-l ignore, având în vedere faptul că-i stârnea o stare de tensiune, însă ar fi însemnat să acorde o importanță prea mare reacției pe care i-o provoca.

Alese, în schimb, să-l salute cu un gest vag din cap și cu o ridicare din umeri, adresându-i-se surorii lui:

– Tu ești Hannah, vindecătoare.

– Mă străduiesc să devin. Îmi fac ucenicia pe lângă Rachel, la clinică.

– Clădirea de peste drum. Trebuie s-o văd.

– Oricând dorești. Am să-ți ofer un tur al clinicii. Mă bucur foarte mult să te cunosc. Mama mea se bucură nespus de mult că s-a întors mama ta. Cu toții ne bucurăm. Îți place casa? E foarte drăguță și aveți vecini grozavi: Fred, Eddie și copiii.

– Are un amplasament bun, iar terenul se va dovedi util.

– Are și un cinematograf în miniatură, nu-i așa? spuse Duncan, gesticulând cu mâna în care ținea o bere. Și un sistem audio instalat în toată casa, și un sistem de securitate. Mare păcat că Chuck a strâns toate bunătățile de pe-acolo.

– Le va folosi. Iar eu și mama ne-am ocupat deja să sporim securitatea. Câți vindecători aveți? o întrebă Fallon pe Hannah.

– Rachel a acreditat douăzeci și trei. Asta include personalul de la clinică, cel care lucrează prin rotație și medicii care fac muncă de teren.

– E un număr bun.

Deocamdată, adăugă în gând.

– Câte persoane pregătești la tir cu arcul?

– Depinde, răspunse Duncan. Avem cursuri de perfecționare și de inițiere. Adulți și copii, sub șaisprezece.

Mușcă dintr-o bucățică rotundă de pâine acoperită cu o felie subțire de carne și gesticulă cu ceea ce rămase din ea, în timp ce vorbea.

– La cursurile de inițiere participă de regulă copii, mai puțin atunci când avem câte un nou-venit, iar cursurile se desfășoară în grupuri de maximum doisprezece. În timpul anului școlar țin două cursuri, de trei ori pe săptămână. Vara sunt mai puține, dar avem, totuși, programe de vară.

– De ce sunt mai puține peste vară?

– Sunt două luni de vacanță, o lămuri Duncan. În primul rând, e mult prea cald în clădirea academiei și în cea a școlii civile – ca să se poată ține cursuri.

– Ați putea răcori aerul.

El ridică din umeri.

– Copiii au nevoie de o pauză.

– Însă două luni fără pregătire militară sau structură…

Duncan ridică, din nou, din umeri.

– Așa merg lucrurile pe-aici.

Era nevoie ca mersul lucrurilor să se schimbe.

– Ar trebui să-ți oferim o vizită ghidată, sugeră Tonia. Să-ți arătăm orașul, academia, depozitul de armament, clinica.

– Da, aș vrea să văd cum sunt organizate. Trebuie să vorbesc cu Will.

– Despre ce?

– Despre ceea ce urmează să vină.

– Crezi că noi nu știm?

Duncan știa – o vedea pe chipul lui și în el, însă Fallon se retrase din fața acelei energii. Din fața lui.

– Nu știu ce știți voi. Sunt sigură doar de ceea ce știu eu.

Se răsuci pe călcâie și porni spre Will.

– E… care-i cuvântul potrivit? se întrebă Hannah. Formidabilă.

– Ar fi și cazul, bombăni Duncan.

– Nu poate să nu fie, îl corectă Tonia.

Will ridică privirea atunci când Fallon apăru în fața lui, iar ceva din privirea ei îl făcu să se ridice imediat în picioare.

– Îmi pare rău, spuse ea, știu că asta e un fel de ocazie festivă, însă sunt anumite lucruri pe care trebuie să ți le spun și anumite planuri care trebuie puse în practică.

– În regulă. Ce spuneți, doamnă primar?

– Aș zice să facem liniște în sala de ședințe și să-i dăm cuvântul lui Fallon.

Ea se așteptase să discute cu Will, nu să se adreseze întregului grup deodată.

– Sunt... conștientă că voi toți sunteți cei care ați dat viață orașului New Hope. Că datorită vouă a crescut și s-a consolidat. Știu că, datorită vouă, o mulțime de oameni au fost salvați din temnițe, salvați de la moarte. Din tot ceea ce mi-a spus mama mea și din ceea ce am văzut aici, știu că voi toți nu v-ați mulțumit să luptați ca să supraviețuiți, ci ați și construit o comunitate puternică și sigură, un loc în care ființele magice și cele fără puteri magice trăiesc și muncesc împreună. Consider că, tocmai de asta, aici se află centrul. Există și alte locuri ca acesta și multe locuri care nu au reușit să ajungă la nivelul de aici, tocmai pentru că le lipsesc liderii și structura. Și viziunea. Pentru că le e teamă să privească și să vadă. Există un motiv pentru care voi toți ați venit aici, pentru care mama mea și tatăl meu biologic au venit aici, pentru care el a murit aici. Un motiv pentru care am știut că, la momentul potrivit, voi veni aici alături de toți cei care contează pentru mine.

– Centrul a ce?

Fallon se întoarse spre Jonah.

– Al războiului și al păcii, al luminii și al întunericului. Fiecare alegere pe care ai făcut-o te-a adus aici. Dacă ai fi dat să scoți pistolul din buzunar în loc să găsești forța și curajul de a ajuta o femeie care avea nevoie de tine, nu te-ai mai fi aflat acum aici. Și nici femeia pe care o iubești, copiii voștri, Katie și ai ei. Deci, atunci ai făcut o alegere, ai ales lumina în locul întunericului. Și același lucru, absolut același lucru, se poate spune despre toți cei prezenți. Acesta este centrul și este un alt scut.

Acele chipuri, își spuse Fallon, acei oameni, erau aceiași pe care îi privise cândva tatăl ei biologic și în care își pusese toată încrederea.

– Sunteți puternici, cu toții, foarte puternici. Și va trebui să fiți. Și copiii voștri vor trebui să fie.

– N-am de gând să contest faptul că ai ceva... extraordinar, începu Bill. Acel ceva extraordinar a salvat de două ori viața unora dintre cei prezenți. S-a întâmplat o dată să fiu lângă mama ta atunci când a avut o viziune, iar momentul acela mi-a rămas întipărit în minte, așa că nu voi contesta nici faptul că vezi lucruri pe care alții nu le văd. Am făcut eforturi uriașe ca să transformăm New Hope într-un oraș solid și sigur. Suntem dispuși să ne riscăm viețile ca să-i salvăm pe alții și ca să luptăm împotriva celor care, indiferent din ce nenorocite motive, vor să ne vadă în pământ, în temnițe sau înrobiți. Dar adevărul e că suntem puțini și că avem resurse limitate. Nu putem lupta cu tot întunericul din tot ceea ce-a mai rămas din lume.

– Și a rămas mult, spuse Chuck, trăgându-se de barba scurtă și ascuțită pe care o purta. De fiecare dată când caut, mai dau la iveală câte ceva din ea. Am mai descoperit câteva dintre acele alte locuri de care spuneai. Locuri în care oamenii încearcă să se repună pe picioare. Însă unele dintre ele se află la sute, chiar mii de kilometri depărtare. N-avem cum să ajungem acolo ca să ajutăm sau ca să luptăm.

– Înseamnă că ființele magice din echipa ta n-au lucrat suficient de adânc, la fel tehnicienii și mecanicii tăi. Iar liderii voștri nu sunt pe deplin conștienți de faptul că încă mai există posibilitatea ca New Hope să fie cu totul înghițit de întuneric.

– De-abia ai ajuns, spuse și Duncan, venind în față. Nu știi ce am lucrat, ce am făcut și cum gândim.

– Tu ai învățat să folosești transportul instantaneu, replică ea. Ai învățat, însă, și să iei pe cineva cu tine? Să-ți iei motocicleta sau un cal? Să-ți iei o armată?

Se întoarse spre mama ei.

– Ți-ai lăsat în urmă prietenii și locul unde te aflai în siguranță, pentru că știai că cei ce au ucis aici aveau să se întoarcă. Vânându-te pe tine, vânându-mă pe mine. Însă nu te-ai gândit că se vor întoarce oricum. Și o vor face.

– Eric și Allegra?

– Ei sau alții ca ei. Și ei sunt în așteptare. Sosirea noastră aici repornește cronometrul. Dar... Dinăuntru și din afară vom fi atacați, spuse ea, inundată de viziune. De mâinile celor zămisliți în întuneric.

Fructul și floarea, îi spuse lui Duncan. Otrava și reptila veninoasă. Tu ești precum sunt eu, iar întunericul vrea sângele să-ți verse, al tău, al meu, al surorii tale. Nu-l vom lăsa! N-am venit ca să văd vărsându-se sângele celor din Tuatha de Danann și-un alt scut spulberându-se. Sunt o oaste-ntreagă.

Îl năuci pe Duncan prinzându-l de mână, ceea ce îi stârni unde de șoc prin tot corpul.

– Tu ești o sabie scânteietoare. Tu ești săgeată-n zbor, spuse ea, prinzând mâna Toniei. Noi suntem sângele și esența. În noi împreună se regăsesc toți cei ce-au fost înainte și toți cei care vor veni. Alege, mi-ai cerut, Duncan din clanul MacLeod, și am ales. Acum e rândul meu să-ți cer: alege.

Le dădu drumul și făcu un pas în spate, deși privirea încă îi era încețoșată de viziuni.

– De va fi să triumfăm sau să cădem depinde de alegerea ta.

– Ce alegere? vru Duncan să știe.

– Vei ști când vei ști.

Își frecționă tâmpla, ce începuse să-i zvâcnească de durere, însă clătină din cap atunci când Lana dădu să se ridice.

– Nu, e în regulă. Ceea ce vreau să spun e că nu există nici un loc ferit de pericol. Dar asta e ceva ce știți deja cu toții. Ceea ce a fost construit poate fi distrus. Spuneați că nu suntem destui aici, și aveți dreptate. Avem nevoie de mai mulți războinici, de mai mulți lideri, de mai mulți vindecători și de mai mulți tehnicieni. Deja am început să mă ocup de asta. Am o mie șase sute patruzeci și trei de recruți.

– Poftim? întrebă Will, încă ușor uluit, ridicând o mână.

– Trupe pe care și le-a strâns pe drum, îi explică Simon. Așezare după așezare.

– O mie șase sute, murmură Will.

– O mie șase sute patruzeci și trei. Am evidența lor, ținută separat pentru ființele cu puteri magice și cele fără, indicând abilitățile fiecăruia. Am hărți. Vă pot arăta unde se vor pregăti unii dintre aceștia, chiar acolo unde se află, însă vor avea nevoie de materiale și de echipamente.

– Și cine îi va pregăti?

Fallon se întoarse din nou spre Duncan.

– Mallick, cel care m-a pregătit pe mine, Thomas, o căpetenie a elfilor care se află în fruntea unui grup nu departe de locul unde mi-am făcut eu ucenicia cu Mallick. Troy, o vrăjitoare aflată în fruntea unui grup de ființe cu puteri magice. Un bărbat pe nume Boris care a fost și el soldat, la fel ca tatăl meu. Ceilalți vor veni aici atunci când voi trimite după ei. Ca să-i pregătim, putem folosi câmpurile de lângă casa în care vom locui deocamdată.

– Câți vor veni aici? întrebă Katie.

– Deocamdată, opt sute douăzeci.

– Opt... n-avem capacitatea necesară ca să-i primim pe toți, înseamnă dublul populației pe care o hrănim, îmbrăcăm, adăpostim și școlarizăm.

– Va fi mai multă forță de muncă, remarcă Fallon, oameni care să lucreze pământul, să vâneze și să construiască.

– Ne putem crește capacitatea de producție la fermă, începu Eddie, iar Fred încuviință din cap. Cu puțin ajutor, am putea să mai adăugăm o seră, chiar să dublăm producția agricolă. Iar Lana mi-a zis azi că știe să creeze clima tropicală pe care noi încercăm de câțiva ani s-o obținem. Vom avea zahăr și cafea, boabe de cacao, măsline. Simon a construit o presă pentru măsline. Ulei de măsline.

– Eu și Poe am reușit să ajungem la aproape trei sute douăzeci de kilometri depărtare.

– Trei sute șapte, confirmă Poe, bătându-l pe Kim pe genunchi.

– Problema majoră o reprezintă combustibilul, spuse Kim. Însă mai există locuri în care nu s-au desfășurat misiuni de aprovizionare și din care am putea face rost de combustibil. Când optzeci, nouăzeci la sută din populația lumii dispare brusc, durează foarte mult până când cei rămași reușesc să epuizeze resursele disponibile. Dificil e doar de ajuns la ele.

Flynn, care până atunci nu spusese nimic, mulțumindu-se să asculte, deschise, într-un final, gura:

– Nu-i obligatoriu să fie dificil. Nu dacă transportul instantaneu e ceea ce cred eu că e.

– E deplasarea fizică dintr-un loc într-altul practic... instantaneu, îi spuse Fallon.

– Și poți lua pe cineva cu tine, mai mult de o persoană?

– Teoretic.

Flynn se ridică și îi întinse o mână.

– Arată-le.

– N-am mai încercat efectiv...

– Arată-le, repetă Flynn, luând-o de mână.

Iar Fallon îi simți încrederea absolută în ea. Genul de încredere pe care, până atunci, n-o mai simțise decât din partea familiei ei, a lui Mallick și a lui Thomas și a altor câtorva persoane.

Prin urmare, îl luă cu ea și îl duse în grădina comunitară, un loc pe care îl cunoștea.

– Ești în regulă?

– Da. Elfii sunt obișnuiți să se miște cu viteză. Nu chiar atât de rapid, dar totuși cu viteză. Așteaptă o clipă înainte să ne întoarcem. Vor avea nevoie de timp să discute.

– Da, dar...

– Au nevoie de acest timp, repetă el. E povara responsabilității, iar cei care nu sunt ca noi vor avea nevoie de puțin mai mult timp. Unii dintre ei. Eu sunt de partea ta. Am fost de partea ta încă de dinainte să te naști. Vor fi și ei.

– Tatăl meu mi-a povestit când te-a întâlnit prima dată. La magazin. Adică la supermarket.

– Max? Dar...

– Am vorbit cu el într-o noapte de Samhain.

– O, îi zâmbi Flynn, fără cea mai mică urmă de ezitare. Mă bucur pentru amândoi. Ar fi bine să ne întoarcem. Or să-și facă griji.

Când Fallon reapăru cu Flynn, Lupa sări în picioare. Dar se liniști din nou atunci când Flynn își puse o mână pe capul lui.

– Zero probleme, fu tot ce se mulțumi să spună.

– Câte persoane poți lua cu tine așa și cât de departe? vru Will să știe.

– Nu sunt sigură. E de exersat. Mama e înzestrată și ea cu abilitatea asta, și la fel e și Duncan.

Tonia ridică o mână.

– Și eu pot face asta. Încă n-am încercat-o cu pasager. Și ai dreptate. De ce n-am făcut-o? De ce n-a făcut-o nici unul dintre noi?

– Nu știm dacă o persoană fără abilități magice poate îndura așa ceva, remarcă Duncan.

– Dacă aveți nevoie de cineva de test..., spuse Poe, dând să se ridice în picioare.

– Aș prefera să încercăm mai întâi cu o ființă nonumană, se grăbi Fallon să intervină. O căprioară. Dar ceea ce vreau să spun e că ar trebui să putem călători mai departe și mai rapid, să ne aprovizionăm și să ne facem noi recruți. Vom avea nevoie de mai mulți, mult mai mulți, și vor trebui să fie complet pregătiți și complet înarmați înainte să recucerim capitala.

– Capitala? întrebă Arlys, punând jos caietelul pe care lua notițe. Vrei să muți bătălia în Washington, D.C.?

– La momentul potrivit. Însă e vorba că trebuie, nu că vreau.

– Stai așa. Spuneai că e un oraș mort.

– Este.

Străduindu-se să nu se lase scoasă din fire de această nouă întrerupere, Fallon se întoarse spre Duncan.

– Însă se agață de el, și guvernul, și Nepământenii Malefici. De simbolismul orașului, de istoria lui, de structura de putere spulberată. Chiar dacă luptă unii cu alții, pe noi ne vor morți sau capturați. Vor să domnească peste restul. Este unul dintre centre și un obiectiv pe care trebuie să-l smulgem din mâinile lor, să-l purificăm. New Yorkul e un altul, însă nu suntem pregătiți.

Ridică mâinile, întorcându-se spre grupul principal.

– Nu suntem pregătiți. Nu știu când vom fi. Și sunt și alte locuri, mai îndepărtate. În subteran, unele părăsite, unele în care sunt închiși Nepământeni. Și unele în care se află bombe așteptând să fie detonate.

– Despre problema asta din urmă am discutat de nenumărate ori, spuse Katie.

Pentru că subiectul îi făcea stomacul să se strângă în noduri dureroase, ea luă o sticlă de vin făcut de zâne și-și umplu paharul.

– Au lansat o bombă asupra oraşului Chicago acum trei ani, şi o alta asupra oraşului Dallas, cu doi ani înainte de asta. Ambele au fost dezastre. Însă asta nu va împiedica vreun nebun să le folosească din nou. Sau să-şi facă de cap cu bombele atomice.

– Le vom elimina. Asta trebuie să fie o prioritate. Va lua mult timp şi, chiar şi cu pregătirea necesară, va fi un risc. Însă e ceva ce trebuie făcut înainte să atacăm Washington, D.C.

– Cum faci să elimini bombe? vru Katie să ştie. De fapt cum le găseşti, mai întâi, nu doar aici, ci în lumea întreagă?

Duncan se aşeză pe braţul fotoliului ei şi-i coborî, mângâietor, o mână pe braţ, ca s-o aline.

– Prin magie. Descântece de localizare. Apoi foloseşti transportul instantaneu ca să duci acolo o echipă care să le dezamorseze.

– Nu să le dezamorseze, îl corectă Fallon. Ceea ce a fost dezamorsat poate fi amorsat din nou. Trebuie eliminate. M-am gândit şi să le transformăm pur şi simplu în altceva, însă chiar şi un descântec puternic poate fi spulberat.

– Da, ai dreptate. Să le facem să dispară pur şi simplu? Va fi dificil.

– Lucrez la asta.

– Ţi-ar prinde bine un pic de ajutor, remarcă Tonia. Eu şi Duncan te vom ajuta.

– Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse Katie, căci încerc să nu fac apoplexie la gândul că trei adolescenţi vor „să facă să dispară" bombe nucleare.

Tonia veni şi se aşeză pe celălalt braţ al fotoliului în care se afla mama ei, iar Hannah se instală în picioare în spatele acestuia. Ea zise:

– Ei bine, în primul rând trebuie să găsim resurse, cazare şi toate celelalte necesare pentru încă opt sute de oameni.

Hannah îşi puse o mână pe umărul lui Katie.

– Poate că vom începe, pur şi simplu, de la asta.

Fallon decise că întrunirea/petrecerea/dezbaterea se desfăşurase atât de bine pe cât s-ar fi putut aştepta. Deja acumulase aproape patru luni de experienţă în a încerca să convingă oamenii să facă exact ce avea ea nevoie să facă. Nu era doar o problemă de timp, îşi spuse, ci

conta și să inspiri încredere și să te arăți dispus să faci compromisuri în privința detaliilor mărunte.

Descoperi că cineva îi adusese o saltea adevărată și câteva așternuturi, o pernă și o pătură. Avea să fie nevoită să afle cui îi datora mulțumiri.

Birou sau masă de lucru încă nu avea, prin urmare, se pregăti să se așeze pe podea, să-și întindă hărțile. Însă auzi pe cineva agitându-se în camera destinată întrunirilor de familie.

Ieșind, dădu peste Colin, ocupat să se plimbe dintr-un colț într-altul și să împungă lucruri.

– Ce faci?

– Doar arunc o privire. E o casă cât se poate de grozavă. Poate c-ai să găsești o cale să readuci la viață cinematograful în miniatură.

– Nu există nimic din ceea ce i-ar trebui ca să funcționeze.

– Ați putea rezolva asta, tu și cu mama.

– Poate. Poate, spuse ea din nou, calculând în gând. Pot găsi o soluție, dar vreau ceva în schimb.

– Ce anume?

De la ultima lui creștere spectaculoasă în înălțime, Colin ajunsese s-o poată privi în ochi de la același nivel. Îi trecu prin minte, și gândul o irită puțin, că n-avea să mai fie mult până s-o depășească.

– Vreau să te ocupi de pregătirea celor fără puteri magice, de până la șaisprezece ani inclusiv.

– Copii? pufni el, disprețuitor, cu toată autoritatea măreței sale vârste de cincisprezece ani.

– Te vor admira și vor căuta să te impresioneze. Mânuiești bine sabia și te descurci excelent cu pumnii. Ești expert în a-i intimida și convinge pe frații tăi mai mici.

– Vreau să lupt, nu să fac pe baby-sitterul.

– Nu vei face pe baby-sitterul. Dacă un copil de doisprezece ani – băiat sau fată – nu-i pregătit pentru război, nu e învățat cum să se apere, cum să lupte, când să fugă și când să atace, va muri în ceea ce vine peste noi. Unii vor muri oricum. Ajută-mă să fac în așa fel încât să nu moară mai mulți.

– Probabil că ai dreptate.

– Tu ai fi liderul lor, spuse ea, cunoscându-i slăbiciunile. Apoi zâmbi. Ai fi președinte.

Colin pufni în râs.

– Poate. Sigur. Dar cum rămâne cu cinematograful în miniatură?

– Am să mă ocup de asta.

– S-a făcut. Mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Văd că mama e de-a dreptul nebună după bucătăria de-aici. Pun pariu că, după ce ne vom întoarce la fermă, îl va convinge pe tata să facă mici schimbări și într-a noastră.

Fallon se întoarse în camera ei și închise ușa. Așezându-se pe podea, își întinse hărțile și începu să planifice cele mai bune rute care ieșeau, în toate direcțiile, din New Hope.

Simți vibrația din aer și sări imediat în picioare. Cum sabia ei se afla în celălalt capăt al încăperii, ridică pumnii. Iar în fața ei apăru, instantaneu, Duncan.

– Nu poți veni neinvitat în dormitorul meu.

– Nu știam că e dormitorul tău.

Aruncă o privire în jurul lui.

– Spațiu mare, pat mare, mai nimic în rest. În fine.

– Sunt ocupată. Pleacă.

– Trebuie să vorbim. Trebuie să vorbim toți trei, tu, eu și Tonia, însă vom începe de-aici. E vorba de viziunea aia pe care ai avut-o atunci când ai fost acasă la mine. E vorba din nou de blestematele alea de fructe și flori.

Pentru că era ceva ce o îngrijora, Fallon își înfrână puțin iritarea.

– Nu știu ce înseamnă. Dacă aș ști, ți-aș spune, pentru că e foarte important.

– Pricep.

Cu mâinile îndesate în buzunare, începu să se plimbe prin spațiul ei, ajungând la L-ul care reprezenta camera de zi, apoi revenind.

– Am ales, nu-i așa? Am ales să lupt. Ce altceva mai am de făcut?

– Nici asta nu știu.

– Viziunile sunt o adevărată pacoste. De multe ori nu-ți dezvăluie decât o parte din ceea ce ai nevoie să știi, așa că, până la urmă, nu te alegi cu mare lucru. Tu te-ai ales cu o durere de cap de la a ta.

– Se mai întâmplă uneori, când sunt foarte intense. Nu durează mult.

– Pe mine mă lua amețeala de la ale mele. Am avut câteva și cu tine. Îi aruncă din nou o privire, apoi se opri din mers și se întoarse spre ea, separați doar de hărțile ei. N-au fost doar visele. Mama susține că atunci când eram bebeluș, iar asta i se întâmpla și Toniei uneori –, mă agitam și eram foarte fericit când trecea mama ta pe la noi. Pentru că, de fapt, treceai tu pe la noi. Te cunoșteam încă de dinainte să te naști. Iar treaba e că-mi și amintesc pe jumătate. Nu doar fiindcă mi-a spus ea. E vorba de noi trei, așa ai zis. Eu și Tonia, sângele clanului MacLeod.

Acum, Fallon nu mai fu nevoită să-și înfrâneze mânia. Pur și simplu i se spulberă cu totul.

– N-a fost vina lui. A bunicului tău.

– Știu asta. Sângele clanului MacLeod ne leagă de Tuatha de Danann. Accept asta, în regulă? Voi lupta alături de tine. Vom găsi o cale să dăm de urma bombelor atomice și a explozibililor și să ne descotorosim de ele. Vom găsi o cale să cucerim Washington, D.C. Am să te ajut să-ți găsești noi recruți și am să te ajut să-i pregătești. Am să ajut la cercetare, aprovizionare, planificare, organizare și orice altceva va mai fi de făcut.

– Dar?

– Dar ne rezervăm resurse și pentru misiuni de salvare. Dacă există oameni ținuți prizonieri în subteran, în cuști, în laboratoare, îi scoatem naibii de-acolo. N-ai pomenit nimic de asta.

– Fiindcă am considerat că e de la sine înțeles. Pentru operațiunile de salvare e nevoie de pregătire specială. Mi-am notat câteva ceva în legătură cu asta.

Înfigându-și mâinile în păr, se uită în jurul ei, încercând să-și amintească unde-și pusese notițele.

– Lasă notițele. Mai pot să aștepte. Voiam doar să mă asigur că suntem pe aceeași lungime de undă.

– Dacă nu am lupta pentru oameni, atunci pentru ce am lupta?

– Unii oameni luptă pentru putere.

– Eu nu de asta fac ceea ce fac.

– Ei bine, putere oricum ai deja mai multă decât majoritatea.

Ridică o mână, văzând focul gata să se aprindă în ochii ei.

– Doar te tachinam. Nu ți-am zis că te cunosc?

– Atunci ar trebui să știi că nu-mi place să fiu tachinată.

– Ce te face să crezi că nu știu?

Își coborî privirea spre hărți. La ce lucrezi?

– Voiam să trasez câteva rute, pentru aprovizionare, pentru recrutare. Am văzut câteva așezări umane. Am un glob de cristal.

Duncan aruncă o privire în direcția măsuței pe care îl așezase Fallon.

– Prinde bine.

– Și pentru misiuni de salvare, adăugă ea. Știu locuri unde oamenii sunt ținuți prizonieri. Pentru unele va trebui să așteptăm până strângem mai mulți soldați și arme, dar pe altele le-am putea ataca deja.

– Am să te ajut.

Duncan se așeză pe podea. După o clipă, Fallon se așeză și ea.

– Ai putea să-mi arăți pe unde ai fost tu cu ai tăi, pe unde ați explorat, care sunt obiectivele pe care le putem elimina. Mă interesează în special sudul și vestul. Noi am venit dinspre nord. De aici.

Atinse locul de pe hartă unde însemnase ferma.

– Am venit pe aici, am făcut o buclă pe acolo, apoi pe aici. Însă n-am ajuns niciodată la sud sau la vest de punctele astea. Singura excepție e locul acesta.

Lovi cu degetul punctul în care se afla, pe hartă, Capul Hatteras.

– Ce e acolo?

– O închisoare pentru cei ca noi, pustie acum. Când vom avea nevoie de ea, o vom folosi. Însă deocamdată trebuie să descopăr acele locuri despre care nu știu încă, spre deosebire de tine.

– Da, îți pot arăta. Am știut că ești aici.

Fallon ridică ochii și îl găsi cu privirea ațintită asupra ei.

– Înainte să te văd, am știut. Te-am simțit. E ceva ce îmi face sângele să zvâcnească. De unde crezi că e asta?

– Rădăcini comune.

– Din punctul ăsta de vedere, sunt mult mai apropiat de mama. Și tot nu știu întotdeauna când e prin preajmă. Nici măcar cu Tonia nu

mi se întâmplă de fiecare dată, și am fost al naibii de apropiați timp de nouă luni. Însă, cu tine, simt mereu acea zvâcnire.

Ochii lui erau de un verde intens, foarte intens, precum umbrele de pe tărâmul zânelor. Fallon ar fi vrut să își ia privirea de la ei, însă nu voia să-și trădeze slăbiciunea.

– Eu nu știu ce simți și de ce.

– Ce zici de asta, atunci? Cum de știu că ai o slăbiciune pentru Prăjitura Curcubeu, când nici măcar nu mi-e prea clar ce naiba e aia? Sau că-ți place să citești, în fața focului sau la umbra unui copac? Că îți place să construiești lucruri cu propriile mâini? De unde știu asta?

Ea știa că lui îi plăcea să asculte muzică. Că avea un prieten, un metamorf pe nume Denzel, pe care îl îndrăgea ca pe propriul frate. Știa că darul lui favorit era o cutie plină de creioane și vopsele pe care o primise de la un bărbat pe nume Austin.

Austin nu fusese tatăl lui, ci fusese cineva care, pentru scurtă vreme, îndeplinise acest rol în viața lui.

Nu voia să știe astfel de detalii mărunte și intime despre el. Nici ca el să știe astfel de lucruri despre ea.

– Astea nu sunt importante.

– Eu cred că sunt. Cred că există un motiv pentru care știu aceste lucruri. Nu sunt sigur că o să-mi placă motivul, și s-ar putea ca nici ție să nu-ți placă.

Chiar în clipa în care inima ei începu să bubuie, el coborî privirea spre hartă.

– Bun, uite aici, în locul ăsta n-a mai rămas nimic.

Timp de câteva zile, Fallon construi lucruri cu propriile mâini. Folosind materiale recuperate sau salvate, ea și cu tatăl ei lucrară cu diverse echipe la repararea și extinderea a două case ce aveau să servească drept cazarmă. Alte echipe munceau să pregătească spații de cazare pentru familii și copii. Unii aveau să locuiască în tabără, prin urmare, pentru ei se strânseră grupuri de rulote, corturi și rulote auto la marginea terenului care urma să devină bază de antrenament.

Alături de Simon, Fallon tăie și sudă bucăți de fier cornier ca să facă rame pentru panouri solare. Făcuseră același lucru și pentru

propria fermă, și pentru vecinii lor, cu ani buni în urmă, însă New Hope dăduse, întâmplător, peste o adevărată comoară de celule solare, pe care le scoseseră la suprafață, le folosiseră și le puseseră la păstrare.

Fallon descoperise că în New Hope existau voluntari pentru orice, un sistem care fusese implementat de la bun început. Echipe formate prin rotație verificau diversele case de la marginea așezării, iar cele abandonate, dărăpănate sau distruse în asemenea măsură încât nu mai puteau fi reparate erau golite de tot ceea ce se găsea util în ele.

Lemn, cuie, țevi, balamale, faianță, jgheaburi, ferestre, geamuri, cabluri. O altă echipă sorta, inventaria și depozita totul într-un șopron vecin cu hambarul lor de alimente și cereale.

Fallon verifică ștemuirea unei alte rame și aruncă o privire în jurul ei, studiind forfota oamenilor care munceau cot la cot cu ea. Unii construiau arena de antrenament pe frânghii, sau cărau anvelope vechi ca să amenajeze traseul cursei cu obstacole, alții ridicau peretele de cățărat, iar alții lucrau la rama a ceea ce avea să devină bucătăria extinsă și popota.

Armata trebuia hrănită.

Știa că mama ei era plecată cu Fred și cu alte câteva persoane, pregătind primii pași ai complicatului descântec de creat o zonă de climă tropicală. Frații ei rămăseseră în oraș, la programul de vară coordonat de Colin care, oricât s-ar fi străduit să-și ascundă entuziasmul, savura rolul de instructor.

Aruncă o privire în direcția din care răsună un hohot de râs, acoperind bubuitul ciocanelor, și se încruntă văzând cum Duncan executa lent un salt mortal de pe acoperiș, pentru ca, apoi, să se ridice de la sol cu un teanc de panouri finalizate.

Simon oftă, în sinea lui. Știa clar când un băiat se dădea în spectacol ca să atragă atenția unei fete, fiind destul de sigur că detectase mai mult decât o umbră de interes și în expresia încruntată a lui Fallon.

De parcă n-ar fi avut destule motive de îngrijorare legate de război și de nevoia de a supraviețui; acum se mai și trezea cu un băiat dându-i târcoale fetiței lui iubite.

Terminară și următorul set de panouri, iar Fallon, nevoind să rămână mai prejos, se ridică de la sol ca să li le ducă lui Duncan și echipei acestuia. Simon își dădu jos șapca, își șterse sudoarea de pe chip și arătă cu bărbia în direcția unei furgonete.

Bill Anderson coborî din spatele volanului, iar, de pe cealaltă parte, apăru o blondă drăguță.

– E o zi cam fierbinte pentru așa ceva, îi strigă Bill, oprindu-se cu mâinile în șolduri ca să studieze progresul. Dar știu că faceți treabă bună. V-am adus câteva grătare din carne de mistreț, salată Coleslaw și alte bunătăți de la bucătăria comunitară. Plus câteva butoaie de ceai rece și de apă.

– Ești foarte bun cu noi, îi spuse Simon.

– Am putea să ne întindem pe undeva cu toate astea?

– Vom face loc.

Se descurcară cu câteva uși recuperate de la alte clădiri, sprijinite pe capre de lucru. Muncitorii se strânseră buluc. Fallon porni spre pârâu și aproape că se ciocni de fata care căra o cutie de chifle, probabil coapte în dimineața aceea.

– Scuze, ah… nu mai țin minte cum te cheamă.

– De fapt, nu ne-am cunoscut. Eu sunt Petra.

– Fallon.

– Știu. Adică… toată lumea știe.

– Iau eu asta, scumpo, spuse Bill, luându-i cutia din brațe.

– Faci asta pentru soldați.

Două pete trandafirii colorară obrajii Petrei în timp ce vorbea.

– Ai să fii căpetenia lor.

– Te deranjează?

– Nu, dar… Nu. Eu nu vreau să lupt, spuse, pe nerăsuflate, încleștându-și mâinile laolaltă. Nu vreau să fiu soldat. Eu am grijă de copii. Pot ajuta la pregătirea mâncării. Nu vreau să lupt.

Refuzi. Laşo.

Fallon auzi cuvintele în minte, îi aruncă o privire femeii cu păr scurt, castaniu. Starr, își aminti Fallon, un elf care vorbea foarte puțin.

Starr se mulțumi să ridice din umeri, îi aruncă Petrei o privire disprețuitoare, apoi se îndepărtă, cu o farfurie de mâncare, îndreptându-se spre un loc solitar, cât mai departe de restul lumii.

– N-am să forțez pe nimeni să lupte.

– Mă gândeam doar... Nu eram sigură...

– Ce ai face dacă unul dintre copiii de care ai grijă ar fi atacat?

– Aș... aș încerca să-l apăr, să-l duc undeva la adăpost. Sunt doar copii.

– Bună, Petra.

– Tonia. În aceeași clipă, Petra se relaxă și zâmbi. Nu știam că ești aici.

– Dau o mână de ajutor la amenajarea traseului pentru cursa cu obstacole. De-abia aștept să-l testez. Știi, Fallon, mi-a venit o idee, să amenajăm un alt traseu pentru cei cu puteri magice. Cascada Nepământenilor, râse ea. I-am adăuga câteva capcane magice și alte probleme de rezolvat.

– Îmi place ideea.

– Iei totul ca pe un joc, spuse Petra încet, apoi roși și mai tare. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Trebuie să...

Se îndepărtă în grabă.

– Vreau să mă spăl înainte să mănânc, spuse Fallon, aruncându-i Toniei o privire directă și insistentă.

– O, da, bună idee.

Porniră împreună spre pârâul ce curgea leneș.

– Ce e? întrebă Tonia.

– N-o cunosc pe Petra și nu știu de unde se trage antipatia lui Starr față de ea. Ar fi bine să știu.

– Din câte știu eu, Starr nu simpatizează pe nimeni. Ceea ce nu-i corect. Pur și simplu, nu e sociabilă. Luptă și muncește la fel de mult ca noi toți. Își petrece cea mai mare parte din timp cu Flynn, însă nu există scântei între ei.

– Scântei?

– Interes romantic sau sexual. Sunt, cumva, ca doi frați. În fine, ceea ce știu despre ea e mai mult din surse indirecte, chiar îndepărtate. Era copil, să tot fi avut doisprezece ani, când ea și mama ei au fost

capturate de Războinicii Purității. Care le-au violat și le-au torturat pe amândouă. Mama ei a văzut o șansă de-a o salva pe Starr și a vorbit cu ea așa cum fac elfii.

Tonia își lovi, ușor, tâmpla cu degetul.

– A pus-o să-i promită că va fugi și se va ascunde, apoi a stârnit agitație ca să-i permită lui Starr s-o facă. Războinicii Purității au spânzurat-o pe mama ei în timp ce copila se ascundea, iar Starr a fost nevoită să privească totul, neputincioasă. Așa că luptă, muncește, însă n-a încercat niciodată să se integreze cu adevărat în comunitate. Se ține deoparte.

– Și Petra?

– E una dintre persoanele aduse în urma unei operațiuni de salvare, acum câțiva ani. Fusese adoptată de o sectă, împreună cu tatăl ei. O sectă de oameni nebuni, persoane cu abilități magice, dar pornite împotriva magiei, având în frunte un țicnit cu acte în regulă. Femeile erau obligate să trăiască în supunere deplină, oferind de toate, știi tu, inclusiv sex și făcut copii.

– Erau forțate?

– Spălate pe creier, deci e același lucru. Unele dintre ele erau doar niște copii, așa cum era și Petra.

– Și ea a fost forțată?

– Da. Și-a revenit destul de bine, date fiind circumstanțele. Locuiește cu o altă femeie din aceeași sectă și cu copilașul acesteia. Operațiunea de salvare a mers prost, adăugă Tonia. Războinicii Purității au atacat tabăra, iar noi i-am atacat pe ei. O mulțime de oameni au fost uciși. Taică-său s-a numărat printre ei. L-au ars de viu chiar sub ochii Petrei.

– Asta ar trebui s-o motiveze să lupte.

– Ei bine, cred că poți spune că Starr și Petra au rămas cu ceea ce s-ar putea numi cicatrici diferite de pe urma unei experiențe similare.

– Ce abilități magice are? N-am simțit nimic din partea ei.

– Își blochează darul. E vrăjitoare. Dar refuză să folosească orice formă de magie. Secta a învățat-o să se teamă de asta, cred. Probabil că, în adâncul sufletului, știe că nu e așa, însă a fost convinsă că magia e ceva malefic, întunecat, așa că îi e teamă de propriul dar.

Fallon încuviință din cap.

– Mai sunt și alții așa.

– Eu și Duncan am reușit, o vreme, să facem mici progrese cu ea, dar, cum o înspăimânta atât de tare să-și exploreze puterile, n-am mai insistat. Și, în plus, au început să i se cam aprindă călcâiele după Duncan, iar el a dat mult înapoi. E prea tânără, știi? Nu ca vârstă, ci prin felul ei de a fi. Duncan refuză să se atingă de ea.

Fallon aruncă o privire în urma ei.

– E încă…

Tonia ridică din umeri.

– Poate că puțin, dar e cuplată oarecum cu Denzel. Pe el l-ai cunoscut, nu?

– Prietenul lui Duncan, metamorful. Ne ajută la panourile solare.

– Sunt amici de când erau în scutec, adăugă Tonia. Sunt destul de sigură că Duncan l-a împins, ușor-ușor, pe Denzel spre Petra.

– Prin magie? vru Fallon să știe, pregătită să condamne o astfel de intervenție sau metodă de influențare.

– Nu, în nici un caz. Așa ceva nu e permis. Pur și simplu l-a convins pe Denzel să facă ceva ce oricum avea de gând să facă. Și i-a ieșit. Și toate astea ca să ajungem înapoi la întrebarea de ce nu prea o place Starr pe Petra. N-o respectă pe Petra fiindcă refuză să se pregătească de luptă, refuză chiar și să învețe tehnici elementare de autoapărare sau să participe la misiuni de aprovizionare sau de cercetare. Mai mult de-atât, nu se îndepărtează niciodată de oraș, și chiar și până aici vine doar pentru Fred și Eddie și copiii lor, iar ea e topită după copiii lor. După copii, în general.

Acum cunoștea poveștile, își spuse Fallon. Și înțelegea cum anume ar fi putut să fie utilă Petra, care refuza să lupte.

– Micuții au nevoie de oameni dispuși să aibă grijă de ei, să-i țină la adăpost cât timp restul sunt la luptă.

– Se descurcă bine cu ei, e răbdătoare și, știi tu, responsabilă fără să fie excesiv de severă. Sunt surprinsă că nu avea și azi vreun copilaș agățat de fuste, însă pun pariu că a venit anume ca să te vadă pe tine. Să-și facă o idee despre tine.

– Acum și-a făcut. Mulțumesc, Tonia. E util să știi.

Informațiile, își spuse Fallon, spălându-se pe mâini și răcorindu-și chipul în apa pârâului, erau întotdeauna valoroase.

Chiar dacă, după părerea ei, particularitățile sexuale, romantice și temperamentale nu făceau decât să complice cu drame inutile ceea ce trebuia făcut, era totuși bine să știe despre ele, căci aveau s-o ajute să fie un lider mai bun.

Capitolul 24

În două săptămâni, echipe harnice, alternative, finalizară lucrările la bază și cazarmă, iar Fallon mai ceru o întâlnire. De data asta, le ceru conducătorilor din New Hope să vină în clădirea pe care mama ei o transformase deja într-o casă cu bucătărie în grădină, ghivece cu plante aromatice și sticle cu flori, cu miros de pâine proaspăt coaptă și prăjituri cu miere.

Ceru prezența expresă a lui Duncan, Tonia, Starr și, deși știa că o va mâhni puțin pe mama ei, a lui Colin.

Fallon se afla în ceea ce Lana numea „sala cea mare, cu mâncare și băutură", pe blatul lat din bucătărie, iar mobila adusă de voluntari fusese deja aranjată.

– Mai întâi, vreau să le mulțumesc tuturor pentru eforturile pe care le-au făcut ca să termine cazarma atât de repede. Cei mai mulți dintre cei care au lucrat la cazarmă și la cursuri nu mă cunosc, dar și-au pus timpul la dispoziție, au contribuit cu provizii pentru că oamenii din această încăpere le-au cerut. Acum am să vă rog pe toți cei prezenți să păstrați confidențial orice am vorbi aici în seara asta. Hm...

Când se uită la Arlys, ocupată să ia notițe, Arlys ridică privirea.

– Neoficial?

– Da. Măcar până când lucrurile se pun în mișcare.

Încearcă-ți norocul, își spuse Fallon.

Mama ei avea încredere absolută în Arlys.

– O să-i chem pe recruți. Cu câți știu mai mulți că ei vin aici, și de unde vin, cu atât sunt mai puțin în siguranță.

– Cercetașii și echipele de aprovizionare o să audă zvonuri despre ei, sublinie Jonah.

– Asta are să se întâmple doar atunci când vor fi mai aproape. În momentul acela, o să putem trimite oameni care să-i ajute să sosească în siguranță. Am câteva nume de persoane care să îndeplinească sarcina. Poe și Kim, Flynn, Starr și, da, Maggie Rydell. Dacă mai aveți și alte sugestii, aș aprecia aportul vostru. Unii dintre recruți sunt chiar duri, n-o să aibă nevoie de instruire serioasă. Unii vin ca familii, cu copii mici.

– Bine. Neoficial, încuviință Arlys. Până atunci.

– Bine. Îl rog pe Colin să lucreze în continuare cu recruții mai tineri, dar o să fie mult prea mulți pentru el de îndată ce sosesc cei noi, așa că mi-ar plăcea să primesc sugestii și la capitolul ăsta.

– Denzel, spuse Duncan, imediat. Se pricepe la copii și e mai bun în teorie decât în practică.

– Sunt de acord cu asta, interveni Will. Bryar și Aaron au foarte multă experiență cu instruirea. Cum rămâne cu celelalte baze?

– O să-i aștept pe Mallick, Thomas și Boris să-mi spună dacă au nevoie de mai mulți instructori. Dacă e cazul, există în New Hope oameni dispuși să călătorească, să stea plecați câteva luni. Poate mai mult de atât?

– Pot să-ți dau o listă de nume, spuse Katie, uitându-se la Arlys, de la care primi o încuviințare din cap. Cei care nu au familii sau care sunt dispuși să-și scoată familiile din New Hope. O să fiu directă cu tine, Fallon. Sunt ceva îngrijorări în comunitate cum că o să le comanzi oamenilor să se antreneze, să lupte sau să se mute în alte locuri.

Ea văzuse privirile, auzise ceva zvonuri. Simțise o oarecare teamă la unii dintre oameni.

– Hannah nu luptă.

– Eu... eu fac antrenament de luptă, începu să spună Hannah.

– Ești o vindecătoare, nu o luptătoare. Ai un talent, o chemare. De ce să-ți pun cu forța o sabie în mână?

– E destul de bună la mânuirea arcului, interveni Tonia. Ești mai bună la pus bandaje, îi spuse ea lui Hannah.

– Și alții sunt mai buni la furnizat mâncare, la construcții, la avut grijă de copii, mai degrabă la făcut arme decât la folositul lor. Sau la... Fallon flutură o mână spre Chuck. Tehnologie.

Chuck se bătu cu degetele în piept.

– Eu sunt omul potrivit.

– De ce să cer cuiva să lupte? Asta n-ar provoca altceva decât resentimente. De ce să-i cer cuiva să-și mute viața, sau viața de familie, de aici?

Frustrată, ea se opri, gândindu-se la sine.

– Încă n-am dovedit că sunt capabilă.

– Schimbarea vine greu, sublinie Arlys. Am aflat asta atunci când am introdus pentru prima dată reguli și legi și consiliul orașului. Suntem mai mari acum, așa că o să ai de-a face cu ceva riposte, întemeiate sau nu. Ești atât de tânără, adăuga ea. Asta e deja o problemă pentru unii. În rândul Nepământenilor e mai multă unitate. Dar chiar și acolo...

– Oamenii ajung să se complacă, spuse Bill, lovindu-și, ușor, genunchii cu mâinile. Am căpătat un fel de rutină aici, și orice schimbare necesită ceva muncă. La naiba, ne amintim ce greu a fost la câțiva ani după ce ne-am stabilit în locul ăsta și am votat pentru reciclarea obligatorie, pentru compostare? Unii au fost de părere că instituisem o sclavie pe viață. Dar am scos-o la capăt, iar acum asta e situația. Nu toată lumea se bucură, în momentul de față, că aduci atât de mulți oameni.

– Primim o grămadă de reclamații, confirmă Katie. O mulțime de zvonuri. Poți să mă lași pe mine să mă ocup de toate astea și de consiliul orașului, pentru moment.

– Dacă avem mai mulți soldați, Hannah poate să se concentreze pe vindecare, cineva ca Petra se poate concentra pe îngrijirea copiilor. O bucătăreasă precum...

Ea căută să-și amintească numele.

– Sal, spuse Eddie.

– Da, exact. Poate să gătească, și așa mai departe. Dar mai mulți? Cei care se plâng și se împotrivesc schimbării ignoră ceea ce s-a întâmplat cu lumea așa cum era ea, și nu învață nimic din asta. Uită, aleg să uite ce s-a întâmplat aici pe 4 iulie, aleg să-i uite pe cei care au murit în ziua aceea, ei cred că e de la sine înțeles ca unii să-și riște viața ca să-i apere pe alții, să se împotrivească distrugerii a tot ce s-a construit.

Katie încuviință din cap.

– Nu te înșeli, dar unii n-o să-și dorească să li se spună asta atât de direct. Și e greu, Fallon, e crunt pentru un părinte să fie nevoit să accepte faptul că, acum, copilul pe care l-a făcut sau l-a primit se antrenează pentru război. E greu pentru unii dintre ei să accepte că un copil îi va conduce.

Ridică o mână, apoi continuă:

– Nu spune că nu ești copil. Sunt conștientă că nu ești, așa cum e toată lumea din camera asta. Dar ești tânără, și o să dai peste o mulțime de oameni care o să te vadă ca pe un copil.

– N-o să mă mai vadă așa, după ce dovedesc că sunt capabilă.

– Ai mai spus asta, interveni Lana. La ce te referi când spui că ai să dovedești că ești capabilă?

– Începe în noaptea asta. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Sunt copilul vostru și cunosc sacrificiile pe care amândoi le-ați făcut deja.

Simon apucă mâna Lanei, iar degetele li se împletiră.

– Ce o să faci în noaptea asta?

– O să elimin niște arme nucleare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Fallon.

– Știu unde și cum. Mamă, Cartea Vrăjilor este în mine. Știu cum. E necesar și e o demonstrație de forță, de putere, de devotament față de lumină. Vom începe în cinci locuri în noaptea asta.

– Noi?

Ea privi spre Duncan și Tonia, apoi reveni la Katie.

– Îmi pare rău. Am nevoie de ei.

– Indiferent care ar fi puterile voastre, sunteți trei tineri care se luptă cu armele nucleare. Trebuie să găsim un expert, pe cineva cu experiență în armele nucleare, în dezarmare...

– Am mai spus înainte, n-o să dezarmăm, ci o să eliminăm. N-o să mai existe.

– Otrăvirea radioactivă...

– Mamă.

Duncan o întrerupse cu blândețe înainte să i se adreseze lui Fallon.

– Magia rămâne o știință. Nu poți să elimini materie fără s-o înlocuiești. Magia 101.

– Dar poți să transformi materia.

– O vrajă alchimică?

Intrigat, Duncan își înfipse degetele mari în buzunarele din față ale pantalonilor, gândindu-se.

– Acum vorbești despre lucruri avansate.

– O să înceteze să mai existe și o să devină altceva, ceva inofensiv, iar noi distrugem ceea ce este inofensiv. O să eliminăm și aparatele de lansare, și pe cele de tragere.

– Stai, stai, spuse Chuck, fluturând o mână în aer. Calculatoarele, electronicele, componentele. Of, și datele din ele, pe care le-am putea folosi. Nu trebuie, pur și simplu, să le transformi în margarete și cățeluși. Ia-mă și pe mine, pot să le dezactivez, apoi trebuie să le aducem înapoi. Doamne sfinte, ce aș putea face cu... Scuze, doamnelor, dar asta mă stârnește de-a binelea.

– Ai putea să ne spui ce este cel mai util, ce să aducem înapoi... și le-am putea transporta pe câteva dintre ele în alte baze. Ne-ai ajuta să creăm centre de comunicație în afara New Hope?

– Eu sunt cel pe care îl căutați. Am vreo doi oameni pe care-i vreau să lucreze împreună cu mine de îndată ce avem toată marfa. De fapt, ai economisi timp dacă ne-ai împărți. Nu sunt la fel de buni ca mine, dar, serios vorbind, cine este?

– Ești în proiect, spuse Fallon. Mamă, o să aibă nevoie de un tonic. Eu și Poe am aflat că...

– Doamne, chiar că am aflat, confirmă Poe.

– Luminile intermitente consumă energia și sunt derutante pentru persoanele fără puteri magice, încheie Fallon.

– Da... la naiba. Cu un zâmbet tot mai larg pe buze, Chuck se învârti cu scaunul. E absolut fantastic.

– Să te pregătești să ai dureri de cap.

– Și de mine aveți nevoie.

Will rămase gură cască și se întoarse spre Arlys.

– De ce? Hai, serios acum.

– Informare de la fața locului. Cu ochii mei. Oamenii au încredere, Will, că eu le spun adevărul. Oamenii de aici – și de oriunde altundeva reușim să emitem. Fallon are dreptate, e o desfășurare uriașă de forță... și de intenție. Will, asta este ceea ce fac, la fel cum tu ieși, înfrunți Ucigașii, Războinicii Purității. Trebuie să faci asta, Fallon, dar ai nevoie și de oameni care să știe și să creadă că trebuie.

– Da, ai dreptate. Dar câteva lucruri din ceea ce o să facem trebuie lăsate deoparte. Precum detaliile vrăjii în sine.

– Neoficial. Complet de acord. Să faci un tonic dublu, Lana. O să-l împart cu Chuck.

– O pornim din nou la drum.

El îi făcu cu ochiul.

– O să aduc tonicul, spuse Lana.

Deveni palidă și se ridică.

– Ați luat în calcul riscurile?

– Da, cum să nu.

– Ați luat în calcul riscurile, repetă Lana, socotind că, fără voi, întunericul câștigă?

– Da, cum să nu.

Arlys spuse:

– Trebuie să trec pe la birou ca să iau câteva lucruri. Camera video, care o să stea închisă, o asigură ea pe Fallon, în timpul vrăjii tale și oricând mai spui tu că trebuie.

– Și eu am nevoie de câteva lucruri. Mă lași și pe mine în drum? întrebă Chuck.

– Vă conduc.

Will se ridică în picioare. Avea să-i spună câteva lucruri soției lui.

– Trebuie să vorbesc un minut cu voi, Duncan și Tonia, spuse Fallon, făcându-le celor doi un semn, apoi traversând încăperea și ieșind, împreună cu ei, în curtea interioară.

– Puteai să spui că o să plecăm în misiune în noaptea asta, începu Duncan.

– Am vrut ca vestea să circule într-un cerc cât mai restrâns.

– Crezi că ne-am fi apucat să pălăvrăgim despre așa ceva? i-o întoarse Tonia.

– Nu, dar cu cât putem să plecăm mai repede după ce am dat vestea, cu cât știu mai puțini de ea, cu atât e mai bine. Am tot ce ne trebuie în rucsacul meu, dar nu mă așteptam să mai luăm câțiva civili sau să mai aducem ceva înapoi, în afară de niște provizii și arme. Echipamentul informatic... înțeleg cât de valoros o să fie, dar e o provocare. O să fie nevoie de mai mult timp, de mai multă putere.

– De încă vreo două vrăjitoare? Mama ta?

– Nu, spuse Fallon, clătinând din cap. Trebuie să fim doar noi trei, sunt sigură de asta. Logistica e mai complicată acum, dar se poate. Vraja în sine? Ca să funcționeze, trebuie s-o transmit din mine în voi. Toți trei trebuie să știm și trebuie să înțelegeți că cunoașterea o să fie în voi nu numai în seara asta, ci pentru totdeauna.

– Cum se face asta? o întrebă Duncan. „Din", „în", nu pare că ar fi vorba de transmis pe cale orală.

– Prin sânge. Aici și acum.

Își scoase cuțitul.

– Sânge la sânge, putere la putere, lumină la lumină. Trebuie să fiți siguri, pentru că...

– Bla, bla, bla, sânge magic, treabă serioasă, bla bla. Hai să trecem la treabă.

Duncan întinse o mână.

– Și să înceapă petrecerea.

Tonia fu de acord:

– Cum a spus el.

– E treabă serioasă, răspunse Fallon. Ambele mâini, cu toții.

Își tăie propriile palme mai întâi, apoi pe ale lui, apoi pe ale Toniei.

– Strângem mâinile.

Le strânse pe ale lui Duncan, pe ale Toniei, trase aer în piept.

– Un cerc de trei, un cerc de încredere, luați de la mine cunoștințe pentru ce trebuie să facem. Suntem copiii tăi, spuse ea în timp ce

sângele lor se amestecă, se încălzi și străluci. Noi suntem ceea ce a fost scris. Unul, doi, trei, trei, doi, unu, cu cunoștințe împărtășite, întunericul e anulat. Prin sânge, acest dar de la mine, și așa cum o să fac așa să fie.

Se dezlănțui cu o tresărire, prin vintre, inimă, minte. Pentru o clipă, Duncan ar fi putut să jure că sângele lui ardea de lumină. Apoi se domoli, liniștit și calm. Și știu.

– E atât de al naibii de simplu. De îndată ce știi, e atât de al naibii de simplu.

– Logic, încuviință Tonia. Pe de altă parte, mă simt de parcă mi-aș fi băgat degetul într-o priză. Am părul ca Einstein?

– E ca al lui Einstein jumătate din timp, în orice caz, spuse Duncan.

– Arată bine. Ar trebui să ne întoarcem în casă. Cu cât începem mai devreme, cu atât mai bine.

– Stai așa.

Duncan o mai ținea, încă, pe Fallon de mână și, da, vibra. Tot corpul lui vibra.

– Vrei să ne spui unde ne ducem? Să le spui și lor?

– Numai primul loc. E prea departe ca să conteze. Nevada.

Luă ceva timp. Trebuia să-i arate lui Will exact pe hartă unde avea de gând să se ducă, să se gândească unde vor fi transportate echipamentul informatic, armele și alte provizii.

Și trebuia să spere că tonicul mamei ei avea să-i împiedice pe civili să aibă reacții prea extreme.

– Ești sigură că nu e nimeni? insistă Simon. Că nu există nici o relicvă în interior? Nici un militar? Nici o capcană stupidă?

– Am fost acolo, prin cristal și altfel. E goală de ani de zile, mai sunt doar rămășițe, spuse Fallon, aruncând o privire spre civili. Ar fi trebuit să vă spun.

– Am mai văzut rămășițe. Nu-ți face griji, spuse Arlys, dându-i lui Will un sărut rapid și apăsat. O să mă întorc cu cea mai senzațională știre din toate timpurile.

– Să ne luăm de mâini, porunci Fallon. Respirați. O să fie rapid, spuse ea și, cu o privire spre Duncan și Tonia, inițiе transportul instantaneu.

– O să fie bine, spuse și Hannah, strecurându-și un braț în jurul mamei ei, apoi pe celălalt în jurul Lanei. Numai bine.

– Lasă-mă naibii jos, Scotty.

Oarecum șovăitor, Chuck încercă să-și tragă suflul pe care transportul instantaneu i-l cam tăiase. Ar fi putut să jure că ochii i se învârteau în orbite.

– Bine, chestie serioasă, nu glumă!

– Sunt aici cu totul? se întrebă Arlys în timp ce podeaua se zguduia sub picioarele ei ca o corabie în larg. Mă simt cu totul aici.

– Fiecare bucățică fumegândă din tine. A fost o călătorie pe cinste, copii. Pe cinste! Și, ooo, veniți la tata! strigă Chuck, repezindu-se la monitoare și echipament.

– M-am gândit să venim mai întâi aici, spuse Fallon. Ca să ne spună Chuck ce ar trebui să ducem înapoi.

– Pot să le am pe toate? Pot, pot?

– Doar elementele esențiale, de data asta, Chuck.

– Lasă-mă să înregistrez, spuse Arlys, pornindu-și camera. Ce mai e pe aici?

– E un fel de uzină, explică Fallon. Pentru depozitarea armelor, testare, întreținere. Există provizii... mâncare gata preparată, uniforme, medicamente... deși majoritatea sunt, probabil, expirate. Dar cred că la clinică s-ar bucura să aibă rezervele și echipamentele medicale. Focoasele au prioritate. Poți să lucrezi aici? îl întrebă pe Chuck.

– Mă descurc.

– Focoasele sunt la câteva niveluri sub noi. Există un lift. Nu poți să te mai teleportezi atât de curând, Arlys, așa că o să coborâm cu el.

– Există electricitate? Adaugi lumină. Cunosc lumina magică.

– Nu există electricitate. S-a stins cu mult timp în urmă. Dar pot să fac liftul să meargă.

Coborâră mai multe niveluri în ceea ce Arlys încercă să nu se gândească că era o cutie mare de oțel care funcționa pe bază de vrăjitorie.

Arlys o urmă pe Fallon – care părea să știe exact unde se ducea – printr-un alt labirint, filmând și comentând în timp ce înainta.

Apoi se opri chiar în spatele ei atunci când, prin geamul gros, zări focoasele.

– O, Doamne.

– Le poți filma, dar trebuie să rămâi aici. Și când o să intrăm noi, o să oprești camera.

– Da.

– Am să-ți spun când o poți porni din nou.

– Bine.

– Acum trebuie s-o închizi.

Împreună cu Duncan și Tonia, Fallon se teleportă. Cu sufletul la gură, Arlys îi urmări pe cei trei înfruntând distrugerea.

Nu înregistră nimic. Dar nu uită.

Mai văzuse cercuri magice înainte de asta, văzuse și simțise puterea care putea fi emanată de la ele, în ele, în jurul lor. Dar acum era mai mult, mai mult pentru că, chiar și prin acea sticlă groasă, simți pulsul, văzu cum se agita aerul. Lumânări aprinse și cuvinte rostite, pe care nu le putea auzi.

Cei trei levitară de parcă erau o singură entitate și, se gândi Arlys, erau de o frumusețe uluitoare.

Un lichid, cea mai deschisă nuanță de albastru pal, se revarsă dintr-o ceașcă pe care cineva o vărsă în aerul mișcător, apoi dispăru. Praful, ușor ca nisipul tropical, fu eliberat de o mână care se deschise și dispăru. Vântul se înteți, cei trei, care îl agitaseră ridicându-se și tot ridicându-se. Lumina străluci, mai intensă, mai intensă.

Ceva izbucni, alb și luminos. Îi arse ochii ca un laser, iar ea aștepta anihilarea.

Dar acel ceva se linişti, până ce căpătă cea mai deschisă nuanță de albastru pal.

I se tăie răsuflarea atunci când fiecare dintre cei trei scoase câte un cuțit. Apoi își tăiară palmele, își lăsară sângele să curgă. Strângându-și mâinile, ei coborâră din nou și-și ridicară mâinile împreunate sus în aer...

Focoasele sclipiră, străluciră, devenind sticlă transparentă și luminoasă. Înăuntru, ea văzu tot ceea ce fusese în ele, moartea pe care o purtau era acum moartă.

Cunoștea citatul lui Oppenheimer, iar acum se gândea cum avea să-și înceapă articolul. *Eu am devenit moartea morții, salvatorul lumilor.*

Cei trei își lăsară mâinile în jos, cu o putere care făcu podeaua de sub ea să se cutremure.

Sticla se frânse în mii de bucățele inofensive.

Fallon, îmbujorată de putere, cu ochii însuflețiți de ea, se întoarse și încuviință din cap spre Arlys.

Cu o mână ușor tremurătoare, Arlys înregistră.

A doua zi, după o noapte lungă, Arlys stătea cu Lana pe veranda din fața casei. O casă pe care Lana o împărțise cu Max, cu ani în urmă.

– A trecut ceva timp de când n-am mai făcut asta, spuse Arlys.

Pe măsură ce ziua cea lungă, după noaptea cea lungă, se transformă în seară, ea luă prima înghițitură de vin.

– Știu că trebuie să ți se pară ciudat.

– Nu pare. Chiar nu pare. Am sperat dintotdeauna ca tu și Will să fiți împreună. Și acum iată-ne aici, întemeind o familie. S-au schimbat atât de multe, atât de multe nu s-au schimbat. Iar un lucru despre care știu că nu s-a schimbat – sunt instinctele și sensibilitățile tale de reporter. Îți e greu să amâni publicarea poveștii ăsteia.

– Triada adolescenților atacă armele nucleare. Tot ce-am văzut, Lana, totul, încă din acele prime zile la New York? Nimic nu se compară. Și, da, îmi vine greu să amân publicarea. Dar înțeleg importanța unui bine mai mare în fața dreptului publicului de a ști. Fallon vrea ca recruții să fie aici, iar cei de la celelalte baze să fie în siguranță, înainte de a apărea articolul. Poate să mai aștepte câteva zile.

Arlys mai luă o gură de vin.

– Și deși, la vremea aceea, am fost supărată că ne-au lăsat baltă după primul atac, pot să înțeleg și asta. Eu și Chuck eram o greutate în plus... fără să ne mai gândim la toate echipamentele pe care le-au adus înapoi.

– Pe mine nu m-au lăsat să mă duc, să ajut. Nici după ce v-au adus pe voi înapoi. Chiar dacă, la un anumit nivel, am înțeles motivele... insistența absolută a lui Fallon că trebuia să fie doar ei trei... m-am simțit atât de al naibii de neputincioasă.

– Ai spus că nu s-au întors decât înainte de ivirea zorilor. A fost o noapte oribilă pentru tine, pentru Katie.

– Eu și Simon ne-am prefăcut că nu eram îngrijorați, apoi am renunțat s-o mai facem. Am umblat de colo-colo, ne-am rugat. Trebuie să adaug doar că Hannah e tare ca o stâncă.

– Este, fu de acord Arlys. A fost dintotdeauna.

– Pot să mă văd sprijinindu-mă de stânca asta, și cred că eu și Simon va trebui să ne obișnuim cu umblatul de colo-colo și cu rugatul.

– Iată o schimbare. Suntem mame acum și trebuie să ne confruntăm cu trimiterea copiilor noștri în război. Eu și Will am vorbit serios să nu facem copii. Suntem realiști. New Hope e o comunitate bună, dar nu e lumea, și am înțeles că avea să fie nevoie să luptăm ca să păstrăm comunitatea și, în cele din urmă, lumea. Voiam să aducem copii în realitatea asta? Și apoi... ei bine, dacă nu poți să ai speranță într-un oraș care se numește așa, unde altundeva?

– Ai copii frumoși.

– Da, spuse ea, luând mâna Lanei. Și tu. Simon e minunat, Lana. Am vrut să spun asta aici, pe veranda care a fost a ta și a lui Max. Îmi dau seama cât de mult îl iubești pe Simon și, mai ales, cât de mult vă iubește pe tine, pe băieți, pe Fallon.

– A fost cu mine de dimineață la copacul mausoleu, la steaua lui Max. E un om atât de bun, Arlys.

– Știu. Așa că sper că fac ceea ce trebuie.

Căută în buzunar și scoase un stick de memorie.

– M-am tot gândit în ultimele două săptămâni să ți-l dau. E al lui Max.

– Cartea la care lucra.

– Da, și un fel de jurnal, gânduri și observații aleatorii. Am sperat că aveam să te găsim, apoi, când nu am reușit, am sperat să-ți găsești drumul înapoi, chiar dacă Starr i-a povestit lui Flynn ce ai spus. Eu și Will am decis să luăm casa, și am găsit stick-ul ăsta. L-am pus bine, l-am păstrat în cazul în care aveam vreodată ocazia să ți-l dau.

– Înseamnă atât de mult pentru mine.

Lana luă stick-ul, îl strânse în mână.

– Atât de mult, Arlys. Am să i-l dau lui Fallon. Ar trebui să fie al ei.

– Mi-a fost teamă că o să te întristeze.

– Nu. Îmi amintește că și el a avut o speranță. Începuse să scrie din nou. Îmi amintește ce a făcut el, ce am făcut eu ca să protejăm copilul pe care l-am avut împreună. Și ce a făcut Simon ca s-o protejeze, chiar de la bun început. Îmi amintește că renunțarea nu e niciodată o opțiune.

În fiecare noapte, Fallon călătorea cu Duncan și cu Antonia ca să repete vraja. În cea de-a treia noapte, au călătorit prin toată Rusia, în cea de-a cincea, prin Asia.

Nu spuseră nimănui.

Fallon își actualiză hărțile, trasă locațiile. Credea că, de îndată ce eliminau cele mai crunte distrugeri provocate de om, puteau să meargă mai departe.

În timpul zilei, se ocupa de organizarea și cazarea noilor recruți care soseau. Cu capacitatea ei de a face liste, tabele, de a organiza date, și cu abilitatea înnăscută de a întâmpina străinii cu căldură, Katie i se părea de neprețuit.

– Trebuie să înceapă antrenamentul.

Katie stătea la o masă de picnic aflată în afara cazărmii și lucra la un laptop. Oamenii se înghesuiau care încotro; copiii se jucau cu câinii. Doi dintre acei câini erau Jem și Scout.

– Trebuie să înceapă antrenamentul, repetă Fallon. Au nevoie de structură, de disciplină.

– Da, știu.

Katie continuă să-și vadă de lucru fără să ridice privirea.

– Dar în clipa asta ei nu sunt soldați, sau mulți dintre ei nu sunt. Se adaptează într-un loc nou. Iar noi lucrăm ca să ne asigurăm că există locuințe și provizii adecvate. Rachel și echipa ei continuă să facă evaluări medicale. Avem deja peste patru sute din cei opt sute de oameni în plus pe care îi aștepți.

– Știu tot ce ai făcut, tot ce faci.

Dar vine o furtună, se gândi Fallon. Ceva mare și întunecat, și vine în curând. Totuși, cristalul nu voia să se purifice, nu voia să-i arate nimic.

Ea se ridică și o aștepta pe Katie să ridice privirea.

– Cu datele pe care le-ați adunat, știu câți avem cu pregătire medicală, cu abilități specifice, cu experiență de luptă, cu familie.

Katie își împreună mâinile ca să arate că asculta.

– Tu ai adunat deja cea mai mare parte din informațiile astea.

– Dar nu pe toate, nu la fel de detaliate. Oamenii vorbesc cu tine. Nu-ți spun doar că au fost rezidenți înainte. Îți spun și că le plăceau grădinăritul sau pictatul ca hobby, sau că au un copil care se pricepe la construit lucruri. Îți spun ce speră, de ce le este frică. Aflu de la tine cum să văd întregul, și nu doar piesele de care am nevoie ca să se potrivească întregului.

Katie se lăsă pe spate.

– Dar trebuie să se antreneze.

– Trebuie să înceapă. L-am rugat pe tata să preia comanda acestei baze. Are experiență. O să aibă nevoie de ajutor, de alți oameni care să poată antrena, să ia decizii, să conducă.

– Poe, spuse Katie imediat, și Fallon zâmbi.

– Sunt de acord.

– Știu că ai spus „Maggie", și ea e o alegere bună. Mai este Deborah Harniss. Din infanteria marină americană. A fost avocat în Departamentul de justiție militară. Este o metamorfă și cred că o să fie dispusă să lucreze la una dintre celelalte baze.

– N-o cunosc, dar, dacă e recomandată de tine, aș vrea s-o întreb, sau, eventual, s-o întrebi tu.

– Am s-o întreb și o trimit să discute cu tine.

– Avem nevoie de doi bucătari, un responsabil cu aprovizionarea, un responsabil cu comunicarea. După lista ta și a mea, îi avem deja în rândul recruților.

– Și a folosi oamenii din interior și din exterior îi ajută să interacționeze între ei, să preia inițiativa.

Să lucrezi cu cineva care știa să-și facă treaba ajuta la ușurarea lucrurilor, se gândi Fallon.

– Ca să interacționeze între ei, mi-ar plăcea ca o parte dintre recruți... cei cu experiență, deocamdată... să se înscrie în misiunile tale de aprovizionare, curățare și cercetare. La partidele de vânătoare.

– Dă-mi numele lor și unde vrei să-i aloci. O să-i punem să participe prin rotație.

– Mulțumesc.

Katie clătină din cap.

– Vreau ca nimic din toate astea să nu fie necesar, pentru că îmi amintesc de o perioadă în care nu era. Tu nu poți. Copiii mei nu pot. Astfel că o să fac tot ce pot ca să revenim la un moment în care n-o să mai fie necesar. Nu asta faceți tu, Duncan și Tonia în fiecare noapte? Nu, nu mi-au povestit nimic, spuse ea atunci când chipul lui Fallon căpătă o expresie ermetică. Știu că au fost plecați, la fel cum știu că sunt epuizați și că mor de foame în fiecare dimineață. La fel cum știu că știu și părinții tăi. Și probabil că și ei se simt, la fel ca mine, frustrați că nici unul dintre voi n-are suficientă încredere în noi încât să ne spună ceva.

– Nu-i vorba de asta. O, sunt atât groaznică la așa ceva. Nu-i vorba de încredere. Știam că o să vă faceți griji.

– Și chiar credeți că nu ne facem, sau că n-o să ne facem dacă păstrați secretul?

– Sunt chiar groaznică la asta, repetă Fallon. Îmi pare rău. Da, am continuat ceea ce am început în noaptea în care i-am luat cu noi pe Arlys și Chuck. Am stocat provizii și echipamente. Ar trebui să terminăm peste vreo săptămână, poate zece zile. Pentru eliminarea RBC n-o să fie nevoie de atâta putere, dar...

– RBC.

Katie oftă.

– Rachete balistice intercontinentale.

– Vezi tu, nu cred că am știut vreodată pentru ce e acronimul ăsta. O să fac ceea ce fac mamele și o să-ți dau câteva sfaturi foarte directe. Vorbește cu părinții tăi.

– O să vorbesc. Îmi pare rău.

– O să-ți accept părerile de rău cu o condiție. Luați-vă noaptea asta liberă. Toți trei aveți nevoie, să spunem, să vă reîncărcați bateriile. Îmi cunosc copiii, scumpo, și pot să văd asta și la tine. Nu prea vă mai țin puterile. Trebuie să faceți o pauză.

Voia să insiste, să insiste, să insiste până când se termina. Totul părea atât de urgent. Dar înțelegea logica ideii.

– O să ne luăm seara liberă.

– Bun. Ești iertată.

Nu fu la fel de rapid și de ușor cu părinții ei. Voia să discute cu amândoi deodată, și fără ca băieții să fie prin preajmă. Deși acum că se gândea la anumite lucruri, își închipui că Travis simțea ceea ce făceau ei.

Fu nevoită să aștepte până după cină, după strânsul mesei, după ce Ethan, cu toată agitația lui, se duse la culcare cu noul lui cel mai bun prieten, Max.

O luă pe ocolite, discutând mai întâi despre oamenii aleși să lucreze cu Simon, sugestiile pentru celelalte baze, rugămintea ca mama ei să supravegheze, inițial, bucătarii și mesele din cazarmă.

Trase de timp, recunoscu ea, și se simți rușinată că nu se lăsase să observe îngrijorarea din ochii părinților ei.

– Vreau să încep prin a spune că îmi pare rău. Îmi pare rău că nu v-am spus ce am tot făcut eu cu Duncan și Tonia. Vina e cu totul a mea, pentru că le-am impus să păstrăm secretul asupra misiunii.

– Îi provoci mamei tale o mare îngrijorare, Fallon.

– Știu. Am provocat și mai multă îngrijorare, convingându-mă că făceam exact opusul. Dar...

Lana clătină din cap.

– Nu încerca să minimalizezi lucrurile. Pur și simplu nu încerca. Am știut ce însemni pentru lume, unele dintre lucrurile cu care te-ai confruntat încă de dinainte să te naști. La fel și tatăl tău. Te-am crescut, indiferent de cât de greu a fost pentru noi, ca să fii puternică și capabilă să ridici sabia și scutul acestei misiuni. Să ne minți, să ne ții la distanță de ceea ce faci? Înjosești misiunea. Ne înjosești pe noi.

Foarte, foarte rea la asta, se gândi Fallon din nou. Avea să devină mai bună.

– Mamă. Nu există nimeni pe lume de care să am nevoie mai mult decât de voi, nimeni în care să am mai multă încredere, nimeni pe care să iubesc mai mult. O să greșesc, și știu că atunci când o s-o fac,

greşelile pot avea consecinţe îngrozitoare. Asta mă sperie mai mult decât orice. Ar fi trebuit să vă spun, ăsta este respectul. N-o să mai repet greşeala asta.

Simţi un fior rece pe coloană, care o făcu să se mişte.

– Ce-i? o întrebă Lana.

– Nu ştiu. Ceva... Probabil vinovăţia, dar...

Ridică privirea, nu văzu nimic altceva decât stele şi o lună albă, agăţată pe bolta cerească.

– Se poate să fii puţin extenuată, sugeră Simon. Să păstrezi totul secret, ducându-vă de colo-colo şi teleportându-vă prin toată ţara ca să transformaţi bombe în sticlă spartă.

Ochii lui se îngustară, cu privirile pironite pe chipul ei.

– Ce n-am înţeles cum trebuie?

– Doar că am alternat locuri din SUA cu locuri de peste hotare. Cum ar fi, ăăă, Rusia, Asia, Europa.

– Ai fost în Rusia?

Simon schiţă un zâmbet larg.

– Te-ai teleportat în Rusia?

Reacţia Lanei nu fu un zâmbet.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Fallon. Ce se întâmpla dacă pierdeai conexiunea pe parcurs, dacă aterizai într-un afurisit de ocean? Dacă... şi tocmai de aceea nu ne-ai spus nimic. Exact.

Ea închise ochii, trase aer în piept.

– E greşeala mea şi am să încerc să n-o mai repet.

Dar Fallon simţi acel fior rece pentru a doua oară, şi ceva apăsând, apăsând să intre, să se deschidă.

– Simţi asta?

Îi strângea inima într-o menghină, i se încorda în vintre.

– Simţi asta?

– Ce?

Chiar în clipa în care Lana dădu să întindă mâna spre ea, Fallon se ridică brusc din locul în care stătea pe verandă.

– Se apropie ceva.

Auzi motorul, zări farul. Puse mâna pe mânerul sabiei. Apoi o relaxă din nou.

– E motocicleta lui Duncan. E Tonia, pe motocicleta lui Duncan.

Ea aşteptă.

S-a întâmplat ceva. S-a întâmplat ceva. Se apropie ceva. Ceva e aici.

Tonia opri motocicleta, îi opri motorul.

– Bună. Aaa...

Coborî din şa, se îndreptă spre verandă.

– În orice caz, Duncan a spus că a vorbit deja cu voi amândouă.

– Duncan? repetă Fallon.

– Da, m-a urmărit până la cazarmă.

– Şi a venit să discute cu mine la bucătăria comunitară. Am primit flori, adăugă Lana. Urcă, ia loc.

– E aşa un linguşitor, spuse Tonia, schiţând o urmă de zâmbet. Eu n-am flori, dar îmi pare la fel de rău. Scuze, sincer.

– E vina mea. Eu am făcut din asta o condiţie, spuse Fallon.

– Nevoia, comentă Tonia, ridicând din umeri în timp ce urca treptele verandei. Noi am fost de acord cu tine. O ştim, o ştii. Cu toţii am greşit. Şi nu încerca să-mi anulezi scuzele.

– Să spunem că o luăm de la capăt, propuse Simon, aruncând o privire spre Fallon, şi zâmbetul lui relaxat dispăru. Eşti bine, iubito?

– Poţi să simţi? Poţi să auzi? Ciorile zburând în cercuri, aripile taie aerul. Fructele şi florile. Întunericul mascat de inocenţă. Sângele sângelui, osul osului. Poţi să simţi?

– Acum pot, spuse Tonia, cu o mână pe braţul lui Fallon, făcându-se albă ca varul. Acum pot. O, Doamne, o, Doamne! Duncan!

Dispărură împreună.

– Ce naiba!

– Se apropie ceva.

Simon o luă în braţe pe Lana şi o apucă de mână.

– Nici să nu te gândeşti să pleci fără mine. Lasă-mă să-mi iau puşca, o armă.

– Grăbeşte-te.

Alergă înăuntru odată cu el, îl strigă pe Colin. Se duse la etaj după cuţitul pe care îl adusese din New Hope.

Colin se repezi din camera lui, cu sabia în mână.

– Ia-l pe Travis.

– Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigură. Du-te la Fred, spune-i că vine ceva. Ceva vine în New Hope. Spune-i lui Eddie să vină, spune-i să aducă pe oricine poate.

Lana se întoarse spre Colin, îi prinse umerii cu mâinile.

– Rămâi cu copiii.

– Mamă...

– Rămâi cu ei, ascultă-mă! Ascultă! Dacă trece de noi... Să ai grijă de copii, Colin.

– O să am, spuse el, uitându-se la Travis. O să avem.

– Vă iubesc.

Lana coborî, grăbită, la parter şi îl apucă pe Simon de mână.

– Te iubesc, spuse ea din nou şi dispăru.

Capitolul 25

Fiindcă îşi luseră o noapte liberă ca să-şi încarce bateriile înainte să atace următoarele locuri de pe lista lui Fallon, Duncan se duse să se plimbe prin grădinile şi parcul comunităţii. Unii dintre prietenii lui vorbeau despre petrecut ceva timp împreună, ca să asculte nişte muzică.

Nici nu avusese prea multe şanse să facă nici una, nici alta, sau să se gândească măcar să pună mâna pe iubita lui din clipa aceea, Carlee Jentz. Problema era că, recunoştea, nu-i prea fusese deloc dor să pună mâna pe Carlee. Îşi petrecuseră timpul împreună cea mai mare parte din august, din septembrie, dar acum, când octombrie bătea la uşă...

O plăcea... chiar foarte mult. Era chiar genul de fată pe care îi plăcea să pună mâna.

Cu forme frumoase, amuzantă, deloc complicată.

Trebuia doar să se relaxeze, decise el. Fallon îl ţinea în priză, în toate felurile posibile.

O plăcea şi pe ea şi, la naiba, chiar făceau o treabă bună împreună. Respecta felul în care ducea lucrurile la bun sfârşit. Felul în care se ocupa de bombe, construia o armată. Îi admira priceperea la mânuirea sabiei. O urmărise într-o noapte înainte să se întâlnească pentru misiune. Rămăsese pe acoperişul cazărmii, doar ca să se destindă, şi tocmai atunci ieşise şi ea, cu sabia în mână.

Chemase trei adversari şi se luptase cu toţi în acelaşi timp. Îi înfrânsese.

Abia aştepta să-şi testeze abilităţile împotriva ei şi în practică, într-una din zile.

Dar ideea era că ea n-avea nici pe departe forme frumoase, nu era mai deloc amuzantă şi era foarte complicată.

Nu ştia de ce voia să-şi pună mâinile pe ea, şi le dorea pe ea mai mult decât şi le dorise pe Carlee. Sau pe oricine altcineva.

Poate că era din cauza legăturii de putere sau a legăturii de sânge. Poate că totul se întâmpla pentru că ea era diferită de toată lumea pe care o cunoscuse vreodată. Indiferent de motiv, el ştia că a se gândi la ea – în felul acela – îl făcea să se înfioare.

Aşa că n-avea să se mai gândească deloc la ea în felul acela, şi n-avea să se mai gândească la ea nici în seara aceea. Voia numai să se plimbe prin parc, să asculte muzică, să-l privească pe Denzel chinuindu-şi chitara.

Denzel cânta la chitară... la banjo, chiar şi la vioară... de parcă s-ar fi născut ca să cânte, la fel cum manevra orice fel de minge. Dumnezeu ştia că le manevra mai bine decât manevra orice fel de armă.

Trebuia să petreacă mai mult timp cu Denzel, să-şi îmbunătăţească abilităţile, să-şi întărească forma fizică. Şi să-şi convingă prietenul să-şi concentreze talentele în altă direcţie. N-avea să fie niciodată un războinic.

Poate că avea s-o atragă pe Petra în misiunea aceea, din moment ce Denzel era absolut înnebunit după ea, iar Petra părea îndrăgostită de-a binelea de el.

De parcă ar fi chemat-o cu gândul, auzi cum Petra îi strigă numele. Se întoarse. Zâmbind, ea se îndreptă spre el cu o cutie în mâini.

– Te duci în parc? o întrebă.

– Da. Mă întâlnesc cu Denzel. Tonia vine?

– O să fie prin preajmă. Avea ceva de făcut înainte.

– Abia dacă o mai văd în ultima vreme.

– Se întâmplă o grămadă de lucruri acum.

– Ştiu. Toţi oamenii ăştia noi, spuse ea, şi ochii i se întunecară. Mă rog... Sper că vine şi Hannah.

Îi simpatizase de la bun început surorile, se gândi Duncan.

– Cred că e deja acolo. Stalwick își aduce clapele și-și petrec mult timp împreună, în ultima vreme.

– O, el e foarte bun! Îmi place muzica. Îmi place atât de mult. Și e o noapte perfectă, nu-i așa? Răcoare, dar nu frig, toate stelele și luna sunt pe cer. Pur și simplu, totul e perfect.

– Da, spuse Duncan, însă simți ceva, un fior, o tensiune.

Ridicând privirea, aproape că se aștepta să vadă cum norii se roteau peste lună și stele.

– Nimic nu se compară cu muzică în aer liber, și n-o să ne mai putem bucura de asta prea mult timp.

– Îi aud. Au început deja să cânte. Arăt bine? întrebă Petra, oprindu-se și trecându-și o mână prin păr, așa cum făceau fetele. Minei chiar nu-i plac oglinzile în apartament, așa că n-am decât una mică, în camera mea.

– Da, arăți bine.

Ea îi zâmbi, încântată, mai să scape cutia.

– Ce ai acolo? Miroase a ceva dulce.

– Așa ar trebui. Brioșe. Am lucrat azi în bucătăria comunitară și mi s-a permis să fac brioșe pentru astă-seară.

– Am trecut pe acolo azi. Nu te-am văzut.

– Trebuie să fi venit când eram într-una din pauze. Poftim, încearcă una. Chiar sper că le-am făcut cum trebuie.

– Arată foarte bine, spuse el, aruncând o privire în cutie, spre vârfurile răsucite cu glazură albă și stropite cu culoare și textură. Frumos. De care sunt?

– Cred că le-am făcut după una dintre rețetele doamnei Swift. Tort galben cu umplutură de zmeură și frișcă ornată cu violete sălbatice.

El ridică ochii spre ai ei... mari, de un albastru inocent. Un zâmbet timid, plin de speranță.

– Fructe și flori, spuse el.

– Exact. Sper să fie la fel de bune pe cât arată.

Ea îi întinse cutia și rămase zâmbind, cu luminile de basm ale parcului și grădinilor licărind în spatele ei, cu muzică plutind în aer. Cu luna, plină și albă învăluind-o în razele ei.

El luă cutia și, pentru o clipă, pentru doar o fracțiune de secundă, zări strălucirea întunecată din ochii Petrei.

Fără să-și ia ochii de la ea, Duncan răsturnă cutia. Frumoasele brioșe loviră pământul, iar din ele se scurse ceva negru și uleios, în timp ce violetele se transformară în șerpi micuți și alunecoși.

Petra râse.

– Uite ce-ai făcut.

– Hei, Dunc! Încerci să-ți faci de cap cu iubita mea?

Sunetul vocii lui Denzel îi îngheță lui Duncan sângele în vene.

– Rămâi pe loc! Îndepărtează pe toată lumea.

– Ce naiba, omule?

Când Petra râse din nou, Duncan se avântă spre ea.

Ea se mișcă repede, mai repede decât se așteptase. Și îl trase pe Denzel ca scut în fața ei, apăsând o lamă subțire și neagră pe inima lui.

– Nu pot să mă mișc, rosti Denzel, cu greutate. Dunc, nu pot să mă mișc. Petra?

– Dă-i drumul. Nu te interesează el.

– Dar tu da, și asta-i de ajuns. Acum, dacă te-ai fi îndrăgostit de mine, așa cum era planul, n-ar fi trebuit să mă ocup de el. N-am fost suficient de frumoasă pentru tine, *Dunc*? Suficient de dulce? Suficient de neajutorată?

– Faci asta pentru că nu m-am îndrăgostit de tine?

– O, te rog. Tu ești doar un mijloc spre un scop. Tu și idioatele tale de surori.

Muzica răsună în continuare, vocile cântau în continuare. Crease ea vreun fel de barieră, sau ei erau încă destul de departe?

Cum se putea folosi de situație?

– Deci ai fost malefică încă de la bun început. Dar asta n-are treabă cu aiurelile sectei. Faci magie neagră... ai otrăvit tot aerul cu duhoarea ei.

Sperând să-i păstreze atenția concentrată doar asupra lui, Duncan trosni din degete, aprinse lumina, transformă în cenușă șerpii alunecoși și otrava uleioasă.

– Da, asta zic și eu că-i duhoare. Deci, n-are legătură cu secta.

– Încă un mijloc spre un scop. Am petrecut aproape două săptămâni în cocina aia.

– „Săptămâni"?

– Puterea ta e atât de lipsită de valoare și de slabă încât nu poți să creezi iluzii cu ajutorul minții? Oricine a supraviețuit atacului ar jura că am fost acolo aproape doi ani. Chiar și două săptămâni a fost dezgustător. Desigur, am făcut mici pauze, m-am distrat puțin. Bărbatul pe care l-ai privit arzând... și nu-i așa c-a fost o lumină minunată?... a crezut că era tatăl meu doar pentru că eu l-am făcut să creadă asta. La fel cum tot eu am aranjat ca jalnicul tău grup de salvare și Războinicii Purității să atace în noaptea aia.

– M-am făcut praf, mormăi Denzel, căruia îi căzu capul în piept. Câte beri am dat gata, frate?

În parc, cineva strigă, cineva urlă. Și muzica se opri. Petra își aruncă mâna înapoi și îi proiectă pe oameni în toate direcțiile, rostogolindu-i într-un iureș de vânt.

– Duncan, chemă Denzel, cu ochii încețoșați. Prea multă bere. Du-te acasă, omule.

– Urăsc să fiu întreruptă.

Petra bătu, ușor, cu un deget buzele lui Denzel și le pecetlui, lipindu-le una de cealaltă.

– Tu nu? Și țin asta de prea mult timp în mine.

Putea să repare situația, se gândi Duncan, putea să-l repare pe Denzel de îndată ce îl ducea într-un loc sigur. Dar nimic din ceea ce încercase nu atinsese lama aceea neagră și subțire.

– Salvarea a fost o înscenare ca să intri în New Hope. Tu ai pus la cale și ambuscada.

– Nu ești chiar un idiot.

– N-a funcționat.

Zâmbetul ei se lărgi.

– Nu?

Ba da, funcționase, își dădu el seama. Bineînțeles că funcționase.

– Fallon. Ai vrut să elimini Aleasa.

– Deloc idiot. I-a luat destul de mult timp ca să ajungă aici. A trebuit să trăiesc cu nemernica aia pioasă în tot timpul ăsta, să alerg după

o adunătură de mucoși. Toate astea s-au terminat, la fel și nemernica pioasă. N-am avut timp să o închei și cu mucoșii. Am avut de livrat niște brioșe. O, și doar o scurtă oprire pe drumul până aici. Carlee n-o să se alăture distracției din seara asta. Sau din orice altă seară.

Duncan simți cuvintele ca pe o lovitură în plex.

– De ce?

– Ea ți-a plăcut mai mult decât mine.

Petra ridică o mână. Norii pe care el și-i închipuise rostogolindu-se peste stele acoperiră luna.

Ciorile zburau în cercuri, croncănind.

Denzel gemu, iar Petra zise:

– Doamne, m-am plictisit de el.

Cu o mișcare a mâinii, ea îi rupse gâtul, iar Denzel alunecă, fără suflare, la pământ.

Cu un strigăt de furie, de durere, cu sabia strălucind în aer, Duncan se avântă înainte.

Petra își ridică brațele, se înălță pe aripi. Una neagră, una albă, la fel cum o parte a părului ei căpătă culoarea nopții, iar cealaltă – culoarea palidă a lunii.

– Ai simțit că vine? strigă ea, în timp ce dezlănțui foc și putere spre Duncan. Ai simțit că vine furtuna?

Duncan îi pară armele și puterea cu sabia, în timp ce Fallon și Tonia apărură, brusc, lângă el.

– *Eu* sunt furtuna!

Fallon azvârli cu propriul foc.

Petra își strânse aripile și se strecură pe sub flăcări, apoi se avântă din nou.

– În sfârșit. Bună, verișoară.

Fulgerul negru, sclipitor, seceră cerul, lovi pământul. Iarba verde a verii se aprinse, iar vârtejul vântului împrăștie focul spre locul de joacă, grădini, copacul mausoleu.

Chiar pe când foișorul izbucni în flăcări, proiectând bucăți și așchii de lemn, Fallon aduse ploaia. Fumul se ridică din focul înăbușit, încețoșând aerul.

– Îmi strici distracția, strigă Petra, parând cele trei săgeți trimise de Tonia. Mami! Sunt atât de răi cu mine.

Deodată apăru Allegra, cu părul alburiu învolburat, cu aripile albe întinse.

– Gata, gata, scumpo.

Cu un râset, își trecu un deget peste obrazul fiicei ei.

– Putem să-i ucidem acum? Putem?

– Desigur, comoara mea. Dar vrem să sufere mai întâi, nu-i așa? Trebuie să curgă durere și sânge. Din suferința lor, din țipetele lor, ne hrănim.

Allegra trimise în aer săgeata îndreptată spre inima ei și o întoarse înapoi. Tonia o evită, dar nu și pumnul feroce de putere care o ridică și o aruncă undeva în spate.

Cu un chicot încântat, Petra aruncă mingi de foc în timp ce Tonia rămase la pământ, ghemuită și amețită. Duncan sări să-și apere sora, respingând mingile cu sabia, ignorând arsura cruntă cu care se alese de la una dintre mingi, care alunecă pe lângă el și-l răni într-o parte.

– Sunt bine, sunt bine, spuse Tonia, ștergându-și sângele de la gură și de la nas, și ridicându-se în picioare. Doar ce m-a trezit, atâta tot. Eu sunt o diversiune. Fallon!

Aleasa rămase singură acum, cu fața ridicată, cu sabia în teacă.

– Le simți durerea, mucoaso?

– Da. Și văd dincolo de masca ta. Frumusețea ta e falsă.

Ea se uită în ochii Allegrei și îndreptă, cu putere, o viziune asupra acesteia.

Urmări cum valurile părului ei se dizolvară într-o împletitură răzleață, urmări cum se retraseră, dezgolindu-i scalpul plin de cicatrici, apoi văzu cum unul dintre ochii de un albastru cristalin căzu din orbită și cum obrazul i se încreți. Aripile albe, imaculate, se înnegriră și se destrămară.

Înfuriată, Allegra dezlănțui fulger, flăcări, vânt. Iar Fallon zări cum lacrimi de umilință curgeau din ochii distruși.

– Tata ți-a făcut asta, strigă Fallon. Și mama. Iar acum chipul tău îți dezvăluie inima. Urâtă și diformă. Dar eu am să te ucid.

– Păzește-ți spatele! urlă Duncan în timp ce își aprinse sabia și deturnă atacul.

– Știu, murmură Fallon, și se întoarse în timp ce Eric zbură în spatele ei.

Îl aștepta. Știa că îl aștepta încă de dinainte să se nască.

Își scoase sabia din teacă, lovi, seceră marginile aripii stângi. Șocul îl izbi, iar el căzu, împleticindu-se, la pământ, doborât de forța ce bubui deasupra lui precum tunetul.

– Ține-i la distanță.

Voia să-i vadă chipul, adevărata față. Iar setea clocotitoare de răzbunare ardea în sângele ei.

– I-ai luat viața, viața fratelui tău, din lăcomie și pentru putere. Eu am s-o iau pe a ta.

El se rostogoli din calea loviturii ei de sabie, se ridică în aer, îndreptându-se, șovăitor, spre locul în care Allegra îl strânse într-o aripă.

Chipul lui adevărat, se gândi Fallon. Precum carnea crudă, fără un ochi, cu buzele arse și desfigurate de cicatrici.

Ea îi auzi pe ceilalți venind în grabă. Le auzi țipetele atunci când Petra, sâsâind ca un șarpe, aruncă flăcări, săgeți negre și ascuțite.

Când părinții ei apărură la câțiva metri distanță, inima lui Fallon încremeni în piept.

– Îndepărtați-vă! Stați departe.

În haos de fum și flăcări, de vrăji, focuri de armă și de strigăte de ajutor ciocnindu-se, ea se întoarse în fața părinților ei.

– Tu mi-ai făcut asta! urlă Allegra spre Lana.

– Da și pot s-o mai fac o dată.

– Nu încă, nu încă, îi spuse Fallon Lanei.

Fallon îl zări, acel iureș roșu și sălbatic de putere, îl văzu în felul în care părul mamei ei se întinse pe spate în propria furtună. Nu încă.

– Taibhse! *Ionsaí!*[1]

Bufnița explodă din cer, o dâră albă în întuneric. Cu ghearele și ciocul sfâșie ciorile, trimise la pământ trupuri ciopârțite.

– Faol Ban! *Garda!*[2]

[1] Atacă! (în limba irlandeză în original)
[2] Stai de pază! (în limba irlandeză în original)

Lupul se avântă prin fum, cu colți scânteietori, și se opri în fața Lanei și a lui Simon.

– Laoch!

Prin negură, calul galopă spre Fallon, iar ea își îndreptă sabia spre cerul clocotitor.

– *Eitilt!*[1]

În timp ce el se ridica, cu aripile întinse, ea sări pe spatele lui.

– Nu singură, spuse Lana, împingând acea furie, abia reținută, spre Allegra. Duncan, nu singur. Pot să ajut, de aici. Te rog.

– Tonia?

– Sunt bine, spuse fata, ridicându-și arcul. Am asta. Săgeți! strigă ea. Am nevoie de mai multe săgeți.

Având încredere în sora lui și sperând cu ardoare că avea să poată atinge o țintă mișcătoare, Duncan se transportă instantaneu.

Aproape că ajunse prea departe, în timp ce Fallon îndemnă calul spre stânga, iar el se izbi cu putere de spatele ei.

– La naiba, Duncan!

– Îmi pare rău. Dă vina pe mama ta. Mai târziu. Îl vrei pe unchiul tău, hai să ne ducem să-l prindem pe ticălos. Dar Petra e a mea. Mă auzi? E a mea.

Răzbunare. O auzi învolburându-se înăuntrul lui la fel cum se întâmpla și înăuntrul ei. Se întărise sau slăbise?

Înaintau printr-o ploaie de foc, retezând sulițe de fulger, într-o căldură care făcea aerul să fiarbă. Ea bloca atacurile cu scutul, le devie cu sabia. Și ar fi primit o lovitură cruntă dacă Duncan n-ar fi parat o săgeată.

Ajunseră la marginea furiei cu care se manifesta puterea Lanei, iar Duncan rămase fără suflare în fața potopului roșu și aprig.

– La naiba! Treci prin el! Doar treci prin el, o îndemnă pe Fallon.

Dar potopul se mișcă.

– E puterea mamei mele.

– Tot mușcător e. Intră în el.

– Știu ce fac.

[1] Zboară! (în limba irlandeză în original)

Îi ocoliră pe cei trei, lovind putere în putere. Vârtejurile se roteau, răsucind flăcări la care ea răspunse cu pumni de gheață, raze de ploaie furtunoasă.

Iar mintea lui Fallon eliberă suficient din furie încât să-și dea seama.

Ei își flancau copilul. O protejau. Primeau lovituri pentru ea.

O iubeau.

– Poți să vorbești cu Tonia? Telepatic?

– Puțin, uneori. Nu ca elfii. Trebuie să-i scoatem din parc, din oraș.

– Nu. Fă-o acum, cheamă-o pe Tonia. Fă-o cu mine... eu am sânge de elf. Spune-i să concentreze totul pe Petra. Tot ce are. Pe Petra.

Duncan se chinui să se deschidă și simți cum o vâlvătaie de fulger negru îi trecu milimetric pe lângă față. Sudoarea i se prelingea în ochi, durerea pulsa într-o parte, dar simți pocnetul legăturii.

O privire aruncată dedesubt îi arătă cum Tonia ridică privirea și mai aruncă o săgeată. Și, spre groaza lui, o zări pe Hannah pe iarba fumegândă, folosindu-și corpul ca scut peste unul dintre răniți.

– Pe Petra, îi spuse Fallon. Să ne concentrăm pe Petra. Cu toții! Cu totul!

Riposta fu brutală. Săgețile se aprinseră, scânteile de foc țâșniră din loviturile de sabie, gloanțele zburară în toate direcțiile. Iar izbitura dintre lumină și întuneric zgudui cerul și pământul.

Părinții ei o protejară pe Petra, pierzând forța atacului în apărare. Blocând, panicați, rachetele și magiile în timp ce Petra, Fallon se gândi... cu mintea limpede acum... râse.

Nu doar o inimă bolnavă, nu doar un dar bolnav. O minte bolnavă.

– Hei, *verișoară*! strigă Fallon, cu zeflemea în glas. Presupun că nu vrei să te joci, din moment ce te ascunzi în spatele lui mami și al lui tati.

Allegra aruncă un fulger care izbi scutul lui Fallon cu suficientă putere încât să-i zguduie umărul.

– Poate că ești doar timidă.

Aplecându-se în față, Fallon lovi cu scutul ca să pareze fulgerul.

Înțelegând acum, Duncan strigă, plin de dispreț:

– Nu merită efortul. Afurisită lașă! Și mai arată și ciudat. Să terminăm odată cu asta și să ne ducem să bem o bere.

– O să vă omor pe amândoi!

Cu fața încleștată de furie, Petra se sustrase din aripile mamei ei. Aruncă foc, fulgere, putere furioasă cu ochii... unul albastru, unul negru... înnebunită de mânie.

Fallon pară și tot pară.

– Stai, îi spuse lui Duncan. Stai.

Iar când își ridică sabia, eliberă din ea o lumină la fel de strălucitoare pe cât era calul. Eric urlă.

El zbură într-o vijelie de vânt, își dădu fiica la o parte și întâlni lama.

Lovitura lui Fallon îi despică aripa, îi tăie pieptul și îl arse până la vintre.

Când Eric se prăbuși la pământ, în timp ce răcnetul Allegrei zgudui aerul, Fallon îl mână pe Laoch să se avânte în jos.

– Acum. Mamă! Acum!

Văzu întreaga putere a mamei ei... durerea veche împletită cu cea nouă... dragostea se împleti indestructibil cu iubirea. Potopul roșu se cutremură, se contorsionă. Allegra se înfășura în jurul Petrei, se avântă în sus, în timp ce marginea ucigașă o agăță cu ghearele.

Mama Întunericului, se gândi Fallon. Și Mama Luminii.

– Lasă-i să plece. Mamă, lasă-i să plece. Ajută-mă să purific aerul. Duncan! Trebuie să văd.

– Au plecat.

Totuși, îl îndemnă pe Laoch să urce, căutând.

– Ești rănit? îl întrebă pe Duncan în timp ce scruta cerul, în timp ce zărea primele stele care licăreau prin ceața care se subția.

– Nu rău. Nu la fel de rău ca ei. Trebuie să coborâm.

Când Eric se prăbuși la marginea câmpului de porumb, Simon plecă de lângă Lana. Cunoștea zgomotele unui câmp de luptă... urletele răniților, chemarea medicilor. Cunoștea duhoarea... fum, sânge și moarte.

Exact așa cum recunoștea moartea atunci când o privea în ochi.

Eric, sau ce mai rămăsese din el, mai respira încă, dar era o răsuflarea întretăiată, greoaie și plină de sânge. Nici un medic, nici o magie nu-l mai puteau salva.

– Ești terminat. Poate că o să trăiești suficient de mult pentru ca femeile mele, femeile mele incredibile, să-ți spună ce trebuie să-ți spună.

– Cine... Eric hârâi, tușind sânge. Cine ești tu?

– Sunt bărbatul care a adus pe lume Aleasa. Ea a venit prin mâinile mele.

Cu arma ațintită, fermă, Simon aruncă o privire în jur, în timp ce Fallon readuse calul pe pământ, sări din șa, alergă spre el.

Apoi văzu sudoare amestecată cu sânge pe fața lui Eric, zări cum mâna tremurândă forma un pumnal negru. Când Eric îl ridică pentru a-l arunca, Simon îl împușcă.

– Asta a fost pentru Max Fallon, nenorocitule!

Cu sufletul la gură, Fallon coborî privirea, văzu cum pumnalul se dizolvă într-o cenușă noroioasă, văzu cum singurul ochi, injectat, al lui Eric rămăsese fixat pe ea.

– Eu am vrut să fiu cea care să-l răpună.

– Tu ai fost.

Fallon clătină din cap, își puse sabia în teacă, luă mâinile lui Simon.

– Nu, tu ai făcut-o.

Apoi luă mâinile mamei ei atunci când Lana se apropie, alergând, de ea.

– Tu ai făcut-o. Dintotdeauna a fost scris s-o faceți voi. Nu intervin pentru tatăl meu, căci tu ești tatăl meu. Intervin pentru bărbatul pe care l-a trădat, pentru fratele pe care l-a ucis.

– Ești rănită.

Fallon aruncă o privire spre trupul ei. Câteva tăieturi, câteva arsuri.

– Nu chiar, dar alții sunt. Se întoarse spre mama ei și-i zise: Te-am subestimat.

– Nu ești singura, încuviință Simon.

– N-o să mai fac asta.

– Vin cu tine.

– O să ne ajuți cu răniții.

– Da. Tu prima. Sunt mama ta, spuse Lana atunci când Fallon dădu să se împotrivească. Tu prima.

În timp ce Lana se ocupă de ea, Fallon îl studie pe Eric și descoperi că furia care o mânase se potoli, la fel ca arsurile sub atingerea mamei.

– O să fie ars cu foc vrăjit, iar cenușa îi va fi sărată și dusă în pământ sterp, ca să fie îngropată cu capul unui șarpe, colțul unui șacal, capul unei ciori.

Fallon o privi la Lana.

– Ai rănit-o din nou.

– Nu de ajuns. O să revină.

– O să revină, dar, de data asta nu mai fugim.

– Nu, am terminat cu fuga. Du-te, spuse ea, atingându-i obrazul lui Fallon. Oamenii trebuie să te vadă. Eu o să ajut medicii, iar tatăl tău o să se ocupe de asta.

Coborî privirea spre Eric.

– Da, mă ocup, promise Simon.

După ce Fallon plecă, Lana se întoarse spre Simon.

– Max a murit aici, chiar aici, unde a fost răpus Eric. Sabia lui Fallon l-a trimis aici, iar tu ai terminat totul. Chiar aici, Simon. Max a încercat să-l oprească. Eu am încercat. Tu și Fallon ați făcut-o. L-ați oprit, și iată ce cred eu: contează că tu și Fallon ați fost aceia.

– S-a terminat, spuse Simon, sărutând-o. Du-te să bandajezi oamenii. O să iau vreo câțiva tipi care să mă ajute să-l mutăm în câmp deschis și să-l păzim până când putem să facem ce vrea Fallon să facă în privința lui.

Fallon se simți ușurată să vadă chipuri cunoscute în timp ce traversa ceea ce, pentru a doua oară, devenise un câmp de luptă. Zări înțelepciunea la Fred și alte câteva zâne care vindecau pământul acolo unde fusese lovit și ars, și oamenii care adunau rămășițele distruse ale foișorului.

Unii plângeau, căci se cuvenea să curgă lacrimi pentru sângele vărsat, dar majoritatea se ocupau, cu o hotărâre sumbră, de ceea ce trebuia făcut.

Ea o opri pe Hannah.

– Poți să-mi spui cât e de rău? Morți, răniți?

– O grămadă de tăieturi adânci, arsuri și șoc. Câțiva răniți serios, spuse Hannah, apăsându-și degetele pe ochi. Starr e una dintre ei.

A primit o lovitură puternică, dar se împotrivește tratamentului. Intră în panică dacă o ating. Știu că Flynn încearcă, dar și el e rănit. Și... și Tonia.

Fallon apucă strâns brațul lui Hannah.

– Cât de rău?

– Rachel spune că sunt arsuri de gradul doi și trei, probabil o contuzie, un traumatism cranian. Nu sunt sigură. Mama a pus-o să se ducă la clinică. N-a reușit să-l facă și pe Duncan să se ducă, pentru că și el a fost rănit.

Fallon se uită spre locul în care stătea Duncan, cu brațul petrecut în jurul unei femei care îl ținea pe prietenul lui mort. Femeia tremura și se tânguia.

– Denzel... fiul ei... l-am iubit, spuse Hannah. L-am iubit cu toții. Și l-am auzit pe Duncan spunându-i lui Will să se ducă să-i verifice pe Carlee, pe Mina și pe băiețelul ei. Petra aia... Doamne... a spus că le-a omorât pe Carlee și pe Mina. Trebuie să plec, au nevoie de mine.

– O să vin la clinică. Pot să ajut. O să fiu acolo.

Fallon se duse mai întâi la Duncan. El nu se uită la ea, continuă s-o țină îmbrățișată pe mama îndurerată, își păstră ochii fixați pe chipul prietenului lui. Dar tresări atunci când Fallon puse o mână pe partea lui rănită.

– Las-o baltă.

– Sănătos ești mai de ajutor.

În ciuda lui, își apăsă mâna pe el, își transmise puterea în rană. Mistuitoare, se gândi ea, și mult mai adâncă decât își închipuise. Fu nevoită să strângă din dinți la șocul arsurii, îi ținu încleștați până când se alină, iar ea reuși să respire din nou.

– Rachel o să vrea să arunce o privire, spuse, ridicându-se și dând să se îndrepte spre clinică.

Multe persoane rănite, văzu Fallon de cum intră. Unii răniți se înghesuiau pe scaune, alții erau întinși pe tărgi. Unii plângeau, alții gemeau, alții stăteau, pur și simplu, cu ochii încețoșați de șoc.

Mama ei, cu părul strâns, lucra împreună cu alți vindecători. Fallon se opri lângă o fată pe care o recunoscu drept una dintre prietenele Toniei. April, o zână, care tremura de șoc sub o pătură.

– Nu-i rău. Au spus că nu-i rău. Știi unde e Barkly? Eram cu Barkly.

– O să aflu. Uită-te la mine. April, privește-mă.

– Nu-i rău.

– O să fie mai bine.

Tăieturi, arsuri, șoc, organismul zguduit de un fulger la doar câțiva pași. Liniști durerea, închise micile tăieturi, vindecă arsurile.

– Probabil că mama mă caută, îngrijorată. Și Barkly.

– Mama ta o să te găsească: Dormi acum.

Fallon o trimise într-un somn ușor, vindecător, apoi își văzu de drum.

Îl găsi pe Flynn într-una dintre sălile de examen, cu Lupa la picioarele lui. Flynn avea sânge pe față, pe cămașă, arsuri crunte pe ambele mâini. Și totuși, insista să fie cu Starr.

– Trebuie să-i lași să te ajute. Nu te pot ajuta dacă nu te ating. Îi cunoști pe acești oameni, Starr.

– Am cunoscut-o pe Petra.

Înăuntrul ei exista o sălbăticie care era durere, Fallon știa, și delir. Trupul ei se cutremura sub arsurile care îi acopereau brațele, picioarele și vibra cu ceea ce Fallon simțea că era o infecție care deja se instalase.

O zgârietură de pe chipul ei sângera.

– Mă știi, spuse Fallon, închizând ușa în urma ei și pășind spre targă. Am venit să-ți cer iertare. Am crezut că, poate, tu ai a fost cea care ne-a trădat.

– Știu. Nu mă atinge.

– M-am înșelat. Te-am pus să vii la întâlnire ca să văd dacă lucrurile despre care vorbeam, lucrurile pe care le făceam, aveau să fie transmise mai departe. Ți-am întins o capcană și am greșit.

– Nu v-am trădat niciodată.

– Știu. Iartă-mă. Arată-mi iertarea ta și lasă-mă să te ajut. Am nevoie de cei curajoși și sinceri. Tu ești ambele. Fără ajutor o să mori, iar eu o să pierd un războinic și o lumină. Flynn o să piardă o prietenă și o soră. Uită-te la mine, Starr.

– O să se lupte cu o transă, îi spuse Flynn.

– N-o să se lupte cu mine. Mă vezi? o întrebă pe Starr. Eu te văd. Tu vezi lumina din mine. Eu văd lumina din tine. Ai încredere în lucrurile pentru care ai luptat. Ai încredere în mine, așa cum eu am încredere în tine. O purtă în adâncuri. Cheam-o pe mama sau pe vreun alt vindecător puternic. Spune-i că arsurile sunt infectate. O să știe ce să aducă. Unde e Rachel?

– Face o intervenție chirurgicală.

– Adu-o pe mama, dacă poți, și roagă pe cineva să aibă grijă de tine.

– După Starr. Mă duc s-o aduc pe mama ta.

Ea începu, iar durerea îi tăie genunchii. Fu nevoită să se oprească și s-o ia de la început, să se oprească și s-o ia de la început. Avea puterea, se gândi Fallon, dar experiența ei rămânea limitată.

Palidă, plină de sudoare, privi cum mama ei intră cu o tavă de materiale magice.

– Prea mult, spuse Lana, tăios. Întoarce-te, chiar acum.

– Cred că moare.

– N-o să te ajute să mori odată cu ea. Încet, Fallon. Strat cu strat.

Lana lăsă tava jos, își trecu mâinile, ușoare ca norii, peste Starr.

– Trebuie să scoatem otrava. Avem nevoie de pumnal, ceașcă, pudră vindecătoare. Privește.

Înfipse cuțitul dat de Fallon peste o arsură supurândă, scurse lichidul drenat în ceașcă. Apoi o alta și o alta.

– Pune sare, aruncă lichidul, spală și purifică, apoi, ceașca. După aceea, vindecăm încet, strat cu strat, folosim pulberea vindecătoare și o facem din nou și din nou, până e vindecată de infecție.

Lucrară mai mult de două ore, iar cea mai mare parte din timp, sub privirile atente ale lui Flynn.

În cele din urmă, Lana își șterse fața, puse o mână pe fruntea lui Starr.

– E rece din nou.

– N-o să moară?

Lana se întoarse spre Flynn.

– Ar fi trebuit să moară. Oricine fără voința ei de fier ar fi murit. O să aibă cicatrici, în interior și în exterior. Numai atât putem să

vindecăm. Dar o să trăiască, și o să aibă nevoie de cineva în care are încredere, de cineva care să se ocupe de arsurile pe care nu le putem vindeca prin balsamul pe care am să ți-l dau. De două ori pe zi. Poți să faci asta?

– Da, o să mă lase. Se poate s-o lase pe Fred. O să vă lase acum, îi spuse lui Fallon. A luat în plin o minge de foc. Am ferit-o de cel puțin șase dintre ele, însă ea a intrat direct în cea care-a rănit-o.

– Știți câți morți, câți răniți sunt? îl întrebă Fallon.

– Nouă morți pe câmp, alți doi în stare critică. Răniți? Cincizeci, șaizeci. Ar fi fost mai rău dacă nu erați tu, Duncan, Tonia. Tu, îi spuse el Lanei, și bărbatul tău. Ar fi fost cu mult mai rău dacă recruții pe care i-ați adus n-ar fi venit hotărâți să lupte.

Flynn se uită la Lana, zâmbind ușor.

– Fiul tău i-a adunat. Colin. Cel puțin așa se spune. O să rămân cu ea până ce se trezește.

– N-o să se trezească până dimineață, îi spuse Lana, iar el ridică din umeri.

– N-am nimic altceva de făcut.

Fallon plecă din clinică, se întoarse pe câmpul de luptă. Zânele își făcuseră treaba, înverzind iarba, vindecând copacii. Își închipui că cei fără puteri magice aveau să facă la fel, reconstruind foișorul, locul de joacă.

Simboluri, se gândi ea. Nu se vor opri din construit, din supraviețuit, din luptat, din trăit.

Se apropie de cadavrul lui Eric și de cele două gărzi.

– O să mă ocup de asta acum.

– Tatăl tău și Will au spus că ar trebui să te ajutăm cu el.

– Trebuie s-o fac singură.

Așteptă până ce plecară cei doi.

– Alegerile pe care le-ai făcut te-au adus aici. Jur pe viața mea și pe moartea ta că femeia ta și ceea ce ați făcut voi doi o să sfârșească la fel ca tine. Nu din răzbunare. Pentru dreptate.

Din locul umbrit în care stătea, singur cu durerea lui, Duncan o privi cum invocă focul și-l răspândi peste corpul întins la picioarele

ei. Auzi cuvintele pe care le rostise, dar înțelese doar o parte din cele spuse în irlandeză.

Foc de lumină. Trup și suflet.

Fallon luă sare dintr-un săculeț, o împrăștie peste cenușă, o stropi cu un lichid care se învolbură, apoi încremeni. Cu degetele încovoiate ca niște gheare, Fallon ridică ceea ce mai rămăsese din Eric, și puse rămășițele într-o cutie. O sigilă cu un deget, cu o linie de lumină.

Așezând cutia în săculeț, își chemă calul, lupul, bufnița. Apoi, ridicând sabia spre lună, dispăru.

Duncan crezu că văzu, în timp ce rămase cufundat în umbră, o rază de lumină care seceră cerul și trimise o puzderie de stele ca o ploaie.

Aleasa călărește ca să-și onoreze sângele, ca să protejeze lumina, se gândi el pe când se ridica în picioare.

Și așa are să fie până la sfârșitul veacurilor.

Epilog

Epuizată de luptă, de vindecare, de călătorie și de ritual, Fallon își îngriji calul și-și lăsă bufnița și lupul să plece la vânătoare.

Își dorea să ajungă în patul ei și nimic mai mult. Fără întrebări, fără confort. Fără vise.

Avea să vorbească a doua zi cu Colin, să-i spună cât era de mândră de gândirea lui ageră, de încuviințarea de a rămâne cu Travis și Ethan, și de a-i apăra ca pe niște copii ce erau.

Avea să vorbească a doua zi cu recruții, să-i viziteze pe răniți, să-i aline pe cei care-și plângeau morții.

A doua zi avea să facă planuri și strategii, dar, în seara aceea, își dorea doar să doarmă.

Se duse la intrarea laterală, se chinui să facă un duș ca să spele sângele, funinginea, duhoarea bătăliei, fumul vrăjilor.

Ieși din baie, cu gândul de-a se prăbuși în pat. Duncan stătea tolănit pe singurul scaun pe care ea îl așezase în zona de relaxare. Ceea ce fu un șoc destul de mare, dar, în secunda următoare, adevăratul șoc fu să-și dea seama că era goală pușcă.

Fallon îl afurisi în treacăt, simțindu-se și mai jenată de mișcarea instinctivă prin care se acoperi cu brațele și mâinile.

– Ieși!

– N-am venit ca să te surprind goală. E un bonus frumos, dar nu te-am pus eu să te dezbraci. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Nu vreau să vorbesc cu tine sau cu nimeni altcineva în seara asta. Sunt obosită. Sunt goală. Pleacă. Dacă te prinde tata aici, îți rupe oasele.

– Îmi asum riscul.

Duncan flutură o mână spre dulap, deschizând sertarele.

– Pune ceva pe tine, dacă te deranjează atât de tare. Am mai văzut fete goale. Abia dacă te califici.

El își închise ochii, ridică o mână, în timp ce un tremur de durere traversă chipul ei.

– Îmi pare rău. N-am nici o scuză. Îmbracă-te, da? O să aștept afară.

Duncan ieși, se plimbă fără țintă. Se întrebă dacă puseseră apă în piscină. Se întrebă de ce oamenii își doreau o bucătărie afară. Se întrebă de ce nu putea să fi stat departe de ea până când ar fi ajuns la un mai bun autocontrol.

O auzi cum iese, continuă să privească spre cer.

– Eram încă în parc atunci când te-ai ocupat de cadavrul unchiului tău.

– Nu-i spune așa.

– Ai dreptate. Unde i-ai dus cenușa?

– Departe. Foarte departe. Acolo unde târfa lui n-o s-o găsească, n-o să găsească alinare în a-l plânge.

– Foarte bine, îi spuse, întorcându-se și văzând că ea își pusese un tricou și pantaloni de bumbac și că era desculță. Eu am adus-o aici. A înscenat totul pentru ca eu și Tonia să fim cei care o aduceam în New Hope. S-a lăudat după aceea în privința asta, după ce... A făcut brioșe.

– Brioșe?

– Cu zmeură și violete sălbatice. Fructe și flori. Mi-a oferit una, și atunci am știut. În tot timpul în care a fost aici, n-am văzut întunericul din ea.

– L-ai căutat?

– Nu chiar, nu în mod special. Am picat în plasă. Am ajutat la salvarea unui copil traumatizat. Eram un erou.

– Eu am căutat. În ea, în Starr.

– Starr?

– N-am văzut aproape nimic în nici una dintre ele. Ambele se blocau. În seara asta am putut să văd în Starr, am putut vedea că blochează furia, durerea și frica. Doar în seara asta am văzut ce era în Petra.

– Tu ai avut zile la dispoziție. Eu am avut ani întregi.

– Doar tu? ridică ea din sprâncene. Asta pentru că ești un erou?

– Linguşitoare ce ești. Dacă nu m-ai fi pus în gardă în privința blestematelor de brioșe, cu fructe și flori, aș fi luat una. Otravă și șerpi negri. Aș fi murit pentru că o fată drăguță mi-a copt o brioșă.

El părea mai în vârstă, își dădu ea seama. Mai aproape de bărbatul din cercul de pietre decât de băiatul de pe o motocicletă.

– Nu cred. Cred că înainte să o fi luat, ai fi văzut.

– Ei bine, n-o să știm niciodată asta, nu-i așa? Nu mi-am dat seama cum era Petra cu adevărat. Era mai mult decât am bănuit, iar orbirea mea a fost prostească. Prostească.

– Poate, dar ea era pregătită, iar tu nu. A fost un om pe care l-ai ajutat, un om despre care ai crezut că avea nevoie de ajutor.

– Nu m-am mișcat suficient de repede, suficient de bine, așa că l-a doborât pe Denzel. Nu m-am putut gândi decât cum s-o fac să-l lase să plece, pentru ca totul să rămână între noi. I-a rupt gâtul în timp ce eu stăteam acolo. I-a frânt gâtul de parcă ar fi rupt un băț în două.

Durerea îi înecă glasul.

– Denzel n-a însemnat nimic pentru ea. Era inofensiv.

– L-a ucis ca să te rănească, l-a ucis ca să-ți facă rău.

Furia lui Duncan ripostă.

– Crezi că nu știu asta?

Durerea lui aproape că o strivi și deschise ceva înăuntrul ei, ceva care o făcu să se apropie de el, o făcu să-l ia în brațe.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru prietenul tău.

Duncan încremeni în îmbrățișare, apoi se abandonă cu totul.

– El n-a făcut niciodată rău nimănui. Tot flecărea că voia să devină războinic, dar n-a făcut niciodată vreun rău cuiva. N-avea în el asemenea porniri. Iar ea l-a omorât de parcă a fost un nimic. A ucis-o pe Carlee. Taică-său a găsit-o în camera ei, cu gâtul tăiat. A ucis-o pe Carlee pentru că noi... la naiba!

– Ai iubit-o. Îmi pare atât de rău.

– Nu, nu, nu... Doar am fost împreună de câteva ori. Era la fel de inofensivă ca și Denzel. Nu era o amenințare. A ucis-o pe Mina și l-ar fi ucis și pe Bill Anderson, dar el era la Will. Nu era acasă atunci când Petra s-a dus la el și a făcut prăpăd. De ce a făcut toate astea? Ei nu contau. Eu contam, tu contai, Tonia conta.

Ea dădu să se retragă, dar el o ținea strâns acum, așa că mai rămase un pic în îmbrățișare.

– N-ai privit direct în ea.

El se trase înapoi.

– Pe naiba! Ce vrea să însemne asta?

– Ai văzut răul. Ai văzut întunericul și ferocitatea. N-ai văzut produsul celor două, din care a fost făcută ea.

– O aripă neagră, una albă, părul și ochii ciudați. Înțeleg.

– Nu le-ai văzut ca fiind simboluri. N-ai văzut că întunericul dinăuntrul ei, care era provocat de ele, era bolnav. Era... viciat.

– Spui că e nebună.

– Spun că e nebună.

El se îndepărtă.

– Ei, asta... are perfectă logică.

– Ea e vicleană, o vulpe turbată. Iar ei au răbdare, Duncan, chiar au răbdare. În toți acești ani au așteptat, au complotat, au făcut planuri. Și-au trimis copilul să se... infiltreze.

– Putea să facă mult mai mult rău – odată intrase aici. Ar fi putut să facă mai mult decât să planifice o ambuscadă.

– Probabil că așa a și făcut. Lucruri mărunte. O boală, un accident. Când o să căutăm, o să găsim locul în care își făcea ritualurile. O să-l purificăm. Le-am rănit, așa cum a făcut tata în munți, așa cum a făcut mama pe același câmp. O să aibă din nou răbdare. La fel și noi. Tatăl Petrei a murit pentru ea. N-o să uite asta. Ele, amândouă, știu. Iubeau.

– Asta nu-i dragoste.

– Este. La fel de reală ca oricare alta. Părinte pentru copil, copil pentru părinte, partener pentru partener. Iubeau. Acum plâng și sunt rănite.

– Așa suntem și noi. Băgându-și mâinile în buzunare, el ridică privirea spre stele. Îi place să ucidă. Am văzut asta când l-a ucis pe Denzel.

– Simte bucurie atunci când provoacă moarte și durere. Eu... înțeleg asta mai bine acum. Am simțit-o, pentru o clipă, am simțit bucuria atunci când mi-am înfipt sabia în Eric. Nu vreau să mai simt asta niciodată.

– Am înțeles, murmură el. Înțeleg.

– Amândoi ne-am dorit răzbunare, așa că s-a dezlănțuit haosul. Oamenii au luptat, dar s-a dezlănțuit haosul. Data viitoare n-o să se mai dezlănțuie. O să primim mai mulți soldați, o să facem mai multe și o să avem conducere în loc de haos.

Ea scoase un oftat.

– Am eșuat.

– Aiurea.

– Am eșuat pentru că am mers pe mâna impulsului și a furiei.

Amintindu-și, își trecu o mână peste mânerul sabiei.

– Am vrut sângele lui Eric pe mâinile mele și l-am simțit, dar am uitat strategia, tactica.

– Nu cu totul.

– Mai ales atunci. Tu mi-ai ținut spatele. Deci, îți mulțumesc.

– Cred că suntem chit.

– Cum îți mai e rana?

Când el ridică din umeri, ea făcu un gest nerăbdător.

– Ridică-ți cămașa.

– E bine, dar poate că vrei să vezi niște piele, din moment ce eu am văzut atât de mult din pielea ta.

– Nu fi nemernic!

Ea puse o mână pe rană, palma atinse pielea.

– Mai e, încă, destul de caldă.

Ea o răci, amintindu-și sfaturile mamei. Încet. Strat cu strat.

– Gata. Tonia e...

El o apucă așa cum făcuse înainte, o strânse în brațe.

– Am nevoie de asta, îi spuse, înainte să pună stăpânire pe gura ei, într-un sărut.

Ea cunoştea nevoia şi o tulbura. Voia şi, totuşi, nu voia.. Sângele i se învolbură atât de tare, atât de tare, încât îi auzi pulsaţiile în cap asemenea unor tobe tribale.

Mintea îi porunci se îndepărteze, dar ea îşi prinse mâinile în părul lui, scoase un sunet de plăcere uluită, în timp ce limba lui trecu, fierbinte, peste a ei.

El îşi închipui o stâncă bătută de vânturi, deasupra unei mări clocotitoare... şi pe ea. O pădure atât de verde încât aerul era impregnat de gustul culorii – şi ea, mereu ea. Un cerc de pietre sub un cer roşu ca sângele, iar pe ea invocând tunetul.

Un pat în lumina lunii, scăldat în raze selenare, iar ea sub el, mişcându-se, mişcându-se, mişcându-se, cu ochii asemenea norilor de furtună.

Imaginile plutiră şi se învolburară înlăuntrul lui până când, ameţit de ele, se trase înapoi.

– Ai văzut asta? Simţi asta? o întrebă.

– Nu ştiu. Nu ştiu. Nu pot să gândesc. Trebuie să mă gândesc. Nu pot să fac asta.

Ochii încărcaţi de nori de furtună îi întâlniră pe ai lui.

– Nu ştiu cum s-o fac.

– Te-aş putea îndruma, dar...

El se întoarse, se îndepărtă şi decise că cel mai bun loc în care să-şi ţină mâinile erau buzunarele.

– Cred că am nevoie să stau singur un timp. Şi am nevoie să mă îndepărtez, cumva, de tine. Cred că şi tu ai nevoie să fii departe de mine.

– Nu pot să fiu distrasă de...

– Taci, îi porunci el, întorcându-se val-vârtej spre ea, iar aerul păru să se cutremure şi să şuiere în jurul lui. Chiar nu-mi place să mi se spună că sunt un ins numai bun ca să distragă atenţia cuiva, aşa că doar taci un minut. Care dintre baze ar avea nevoie de mine ca instructor? Sunt bun la asta. O să fie greu pentru mama, dar o să se descurce. Pot să ajut recrutarea de oriunde m-aş afla. Pot să cercetez, să raportez şi să ajut la antrenamente.

– Şi să-ţi păstrezi spaţiul, distanţa.

Era uimită, îngrijorată de cât de mult voia să insiste că era nevoie de el aici. De cât de mult voia ca el să rămână.

– I-ai fi de cel mai mare ajutor lui Mallick. Cei de acolo sunt abia la început.

Iar acolo putea să se antreneze și să fie antrenat, își dădu ea seama.

– Bine, am să mă duc la Mallick. Mai rămân câteva zile, apoi plec acolo. De cât timp crezi că mai e nevoie, în clipa asta, înainte să încercăm D.C.-ul?

– Doi ani, minimum. O să fie nevoie să...

– Doi ani, o întrerupse el. Pot să fac asta. Atât estimezi, nu? Doi ani. Dar pot să mă transport instantaneu înapoi, să raportez. Așa o să-i fie mai ușor mamei să se obișnuiască și ea cu ideea.

El rămase în lumina lunii, la câțiva pași de ea.

– O să mă întorc, și o să mă întorc după tine. Mai ai vreo doi ani în care să te gândești la asta.

– Avem un război de purtat și de câștigat, Duncan. Totul, pur și simplu totul depinde de asta.

– Avem vieți de trăit sau, altfel, care mai e rostul? O să te ajut să-ți construiești și să-ți antrenezi armata, Fallon. O să lupt cu și pentru tine. Și o să vin după tine.

El zâmbi.

– Încă n-ai zis nu, îi spuse, înainte să dispară.

Singură, Fallon rămase încremenită pe loc. Doi ani, se gândi ea. Atât de multe lucruri se puteau întâmpla. Vieți pierdute, vieți salvate. Când se gândea la doi ani, trebuia să gândească strategic, nu emoțional.

El îi trezea prea multe emoții.

Spațiu și distanță – astea erau cele mai bune soluții pentru amândoi.

Ea avea o armată de condus, bătălii de planificat, vrăji de făcut.

Doi ani, o fracțiune de secundă, o eternitate? Orice ar fi fost, avea să înceapă de dimineață.

Se duse înăuntru, se întinse pe pat fără să se mai deranjeze să se dezbrace. Pentru binele tuturor, ea îl trimisese departe. Va mai fi vreunul dintre ei la fel atunci când el se va întoarce?

Pe jumătate adormită, ridică o mână ca să-şi aprindă lumânarea.

Iar, în vise, văzu cum erau călăuziţi, şi ea, şi el, în timp ce călătoreau pe propriile căi.

Era dragoste? Era nevoie? Era datorie?

Puteau toate cele trei să găsească o cale de a deveni una?

Afară, luna plutea pe cerul plin de stele. Furtuna aceea trecuse. Următoarea începuse deja să se urzească.